Peregrine Pickles hændelser

Tobias Smollett

Bibliotek 1800

Tobias Smollett

Peregrine Pickles hændelser

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Tobias Smollett: *Peregrine Pickles hændelser* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Tobias Smollett: *Peregrine Pickles hændelser* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Oversætterens forord

Det er tredje gang, Tobias Smolletts berømte humoristiske roman "*Peregrine Pickles Hændelser*" fremkommer på dansk i tidssvarende oversættelse. Den oversattes i 1787 af Johan Clemens Tode, hvis oversættelse udkom i to oplag, og 1833 udgaves den på ny af J. C. Lange, hvis udgave ligeledes oplevede to oplag. Det er således en kendsgerning, at den har opnået en betydelig udbredelse hos os, og dette er i virkeligheden let at forstå, for uden for forfatterens fædreland findes der vel næppe noget folk som mere end os nordboer er modtageligt for en sådan bred, storslået komik som den, der udmærker denne gamle forfatter, en af den engelske romanlitteraturs ypperste humorister.

Der er blevet sagt om "*Peregrine Pickles Hændelser*", at den kunne få selv en døende til at le, og så meget er vist, at sunde læsere ikke vil kunne undgå jævnligt at få deres lunger alvorligt rystede af den, en sådan rigdom indeholder den af kostelige scener og karakterer udført med ægte komisk lune; det tør derfor vistnok sikkert antages, at en ny dansk udgave af den i sin art udmærkede bog vil være velkommen for mange læsere.

Det følger af sig selv, at en roman fra 1751 ser anderledes ud end en moderne roman; allerede Tode fandt det nødvendigt at bearbejde den, og nærværende udgave er heller ikke en ligefrem oversættelse. Ved siden af de mange komiske scener, som vil beholde deres værd til alle sider, og som giver romanen dens karakter, findes der nemlig i originalen adskillige partier, som ikke står i nogen som helst forbindelse med den egentlige

fortælling, ligesom også meget af det i og for sig udmærkede lider af en for vor tids læsere utålelig bredde. Det har været oversætterens opgave at fjerne alle sådanne overflødige og totalindtrykket forstyrrende udvækster, men mens Tode ikke har betænkt sig på ligefrem at bearbejde visse partier af bogen således, at han har sat adskilligt til af sit eget, indskrænker den foreliggende nye oversættelse sig helt igennem til at forkorte, således at det på alle punkter virkelig er Smolletts arbejde, læseren har for sig. Forkortelsen er udført med så varsom hånd, at det næppe noget eneste sted skal kunne mærkes, at der er udeladt noget, og navnlig følger det af sig selv, at oversætteren ikke har oversprunget det mindste, han fandt virkelig morsomt. Et personligt skøn må naturligvis ved et sådant foretagende til en vis grad gøre sig gældende, men så meget er vist, at det er udført med stor kærlighed og med det mål for øje, at føre den udmærkede forfatter frem for læseren i en sådan skikkelse, at den storslåede komik, hans bog rummer, kan komme til at virke så frisk og stærkt som muligt.

Fr. W. Horn.

1. kapitel

I et grevskab i England, ude ved kysten og en femogtyve mil eller så fra hovedstaden, boede hr. Gamaliel Pickle, faderen til helten i nærværende fortælling. Bemeldte hr. Pickle var søn af en købmand i London, der fra en ringe begyndelse af havde arbejdet sig op til byens højeste æresposter og samlet sig en anselig formue. Han døde nu rigtignok til sin store sorg, inden han havde nået de hundrede tusind pund, hvorfor hans sidste faderlige formaning til sønnen var, at han endelig måtte træde i sin faders fodspor og se at få tallet fuldt – der manglede ikke mere end en 15.000 pund.

Denne formaning gjorde det ønskede indtryk på hans søn og arving; han gjorde sig al mulig umage for at fuldbyrde den hedengangnes vilje, men hans bestræbelser kronedes ikke med held, for da han havde været femten år ved handelen, var han fem tusind pund fattigere, end da han begyndte, hvilket han tog sig så nær, at han besluttede at opgive det hele og trække sig tilbage fra verden for på et fredeligt sted at begræde sin vanskæbne og ved et tarveligt levned at sikre sig imod at komme til at lide nød eller imod at komme i gældsfængsel, hvilket han gik i en stadig skræk for. Sagen var, at han just ikke var synderlig dristig anlagt, og at han var en noget svag karakter; skønt han var så begærlig efter at skrabe penge sammen, som nogen kunne være, var han så lad og træg, at han ikke engang gad føre sig den frygtagtighed og nøjsomhed til nytte, som han i så ualmindelig høj grad var i besiddelse af, og som så tit har hjulpet folk til at samle sig umådelige formuer.

Hans ungdoms udskejelser overskred aldrig den ærbare gemytlighed, som man kan tænke sig, at et ekstrabæger ved en særlig lejlighed kunne fremkalde i en forsamling af satte bogholdere, hvis indbildningskraft hverken var synderlig fyrig eller overstadig. Finere følelser kendte han ikke stort til, og voldsomme sindsbevægelser forstyrrede næppe nogen sinde hans fred, og navnlig gjaldt det om elskov. Hvis Horats har ret i sin påstand, at lykken beror på, at man ingen ting beundrer, var hr. Pickle utvivlsomt i besiddelse af denne uskattérlige hemmelighed.

Hvor flegmatisk han end var, kunne han dog ikke lade være at sørge over de skuffelser, hans forretninger bragte ham, og da en assuranceagent gik fallit og derved påførte ham et tab af fem hundrede pund, tog han den ovenanførte beslutning, i hvilken han styrkedes af sin eneste søster, jomfru Grizzle, som havde styret huset for ham siden faderens død, en ungmø i sit tredivte år, der ejede en formue på fem tusind pund og var i høj grad økonomisk og gudfrygtigt anlagt.

Man skulle nu tro, at disse fortræffelige egenskaber måtte have bevirket, at hun kom til at indtræde i den hellige ægtestand, som hun ingenlunde var nogen erklæret modstander af, men hun må vist have været noget kræsen i valget af en livsledsager, for jeg kan ikke tro, at hun skulle have gået så længe, uden at der havde meldt sig nogen frier, skønt hendes personlige yndigheder ganske vist ikke var egentlig bedårende, og hendes væsen ikke synderlig tiltalende. Hendes teint var meget bleg for ikke at sige gusten, hvilket måske hidrørte fra den omstændighed, at hun var ugift, og fra hendes ærgrelser, og så havde hun et kast med øjnene, som slet ikke var

tiltalende, og munden var så stor, at hun ikke på nogen mulig måde kunne få den til at se rimelig ud. Hendes fromhed ytrede sig mere i gnaveri end i gudhengivenhed og hindrede hende aldeles ikke i at optræde og tale på en temmelig anmassende måde, særlig i at brovte af familiens glans og herlighed, skønt ingen heraldiker i verden ville have været mand for at føre den længere end to slægtled tilbage.

Denne gode dame drev sin broder frem, hver gang der var noget særligt på færde, og jeg tvivler stærkt på, at han havde kunnet løsrive sig fra det liv, han nu så længe rent mekanisk havde ført, hvis hun ikke stadig havde purret ved ham, og hun havde endda næppe fået bugt med hans træghed og dvaskhed, hvis hun ikke havde forstået at rokke hans tillid til et par købmænd, han stod i forbindelse med, men da han havde fået skræk i blodet, gjorde han virkelig en kraftanstrengelse, trak sine penge ud af forretningen, anbragte dem i bankobligationer og ostindiske aktier og flyttede ud på landet, hvor hans fader havde bygget et hus nede ved kysten for at kunne føre tilsyn med en vis art forretninger, han var stærkt optaget af.

Her slog hr. Pickle sig i sit seksogtredivte år ned for sin øvrige levetid, og skønt det ikke faldt ham synderlig svært at skilles fra sine venner og bekendte i hovedstaden, var han til at begynde med helt ude af sig selv, da han således som under helt nye forhold. Der var folk nok der ude på landet, som af hensyn til hans formue søgte hans bekendtskab og var lutter venskabelighed og gæstfrihed over for ham, men blot den ulejlighed at tage imod og gengælde sådanne høfligheder kostede ham, sådan som han nu en gang var vant, en utålelig anstrengelse. Han overlod derfor alle slige formaliteter til

søsteren, som svælgede i dem, mens han selv hver aften søgte ned på et værtshus, han havde opdaget der i nærheden. Der nød han sin pibe og sit krus, meget glad over værtens snaksomhed, der sparede ham selv for at sige noget, for han hadede al overflødig tale, ligesom han hadede enhver anden unødvendig udgift.

2. kapitel

Den snaksomme vært gav ham snart en beskrivelse af alle folk i grevskabet. Hans nabo, kaptajn Trunnion, skildrede han, som følger:

"Det varer ikke længe, før kaptajnen og Deres Velbårenhed bliver uadskillelige. Han har forskrækkelig mange penge og bruger dem som en prins – det vil sige sådan på sin egen maner, for han er jo rigtignok en lidt sær patron, som man siger, og han bander grueligt, skønt jeg tør gøre min saligheds ed på, at han ikke mener mere ondt med det end et nyfødt barn. Å du gode Gud, hvor det vil fryde Deres Velbårenhed at høre ham fortælle en historie om, hvordan han lagde sig på siden af franskmanden og hev entredræg og stinkpotter og kardæsker og alt sådant noget over på ham! Nå da, Gud forbarme sig! Han har været en ordentlig krigskarl i sine dage, og han har sat et øje og en hæl til i tjenesten. Han lever da heller ikke som andre kristne mennesker; han har ligefrem gjort sit hus til en fæstning, som om landet var fuldt af fjender, og lader sine folk tørne ud om natten, vagt efter vagt, som han kalder det, hele året rundt. Der er en grav uden om hans hus med en vindebro over, og i gården står der svingbasser, som altid er ladte, og som står under hr. Hatchways kommando – han var løjtnant om bord på kaptajnens skib og fik det ene ben skudt væk; nu er han på halvsold og lever sammen med kaptajnen som hans kammerat. Han er en rigtig rask mand, er løjtnanten, en stor rad, og han har rigtig forstået at sætte sig i kridthuset hos sin herre, som man siger. Der er også en anden favorit der i huset,

han hedder Tom Pipes og var kaptajnens bådsmandsmat; nu holder han styr på tjenestefolkene. Tom siger ikke meget, men han er brillant til at spille en vise på bådsmandspiben og til alle de løjer, de har til søs. Sådan lever kaptajnen glad og fornøjet på sin egen maner, skønt han jo rigtignok somme tider bliver gruelig gal, når der kommer en af hans fattige slægtninge og beder om en understøttelse – dem kan han ikke tåle, for det var nok nogle af dem, der var skyld i, at han måtte gå til søs. Og lige sådan er det, så snart han ser en prokurator; så sprækker angstens sved ud af panden på ham, akkurat ligesom på somme folk, når der er en kat i stuen – han har nok en gang været for retten, fordi han havde slået en af sine officerer, og måtte ordentlig spytte i bøssen. Så plages han også noget rent forskrækkeligt af spøgelser, der forstyrrer hans nattero og holder sådant et spektakel i huset, at man skulle tro, at Helvede havde sluppet alle sine sjæle løs på ham. Det er ikke længere siden end i fjor ved denne tid, at han blev pint hele den udslagne nat igennem af to nederdrægtige ånder, der kom ind i hans kammer og gjorde en mængde hokuspokus omkring hans køje – for der findes ikke en seng i hele huset. Nå, han ringede på klokken, fik alle folkene purret ud, fik tændt lys og søgte alle vegne, men der var fanden ingen spøgelser at se. Aldrig så snart var han så gået til køjs igen, og husets andre folk også havde lagt sig til at sove, før de sataner begyndte igen. Så stod kaptajnen op i mørke, trak sin huggert og gik så drabeligt løs på dem, at alt, hvad der var i værelset var slået sønder og sammen på fem minutter. Da løjtnanten hørte det spektakel, kom han ham til undsætning, og da Tom Pipes fik at vide, hvad der var på færde, tændte han sin lunte og gik ned i gården og fyrede alle

svingbasserne af som nødskud. Nå, så kom jo hele sognet på benene; nogle troede, det var franskmændene, der havde gjort landgang, andre troede, at det var røvere, der var brudt ind i kaptajnens hus; jeg purrede to dragoner ud, der lå i kvarter hos mig, og de svor og forbandede sig på, at det var en smuglerbande, der var oppe at slås med en afdeling af deres regiment, som ligger i den nærmeste landsby, og så sprang de op på deres heste og red af sted alt, hvad remmer og tøj kunne holde. Det spektakel varede ved til den lyse morgen, så blev der sendt bud efter præsten, og han manede ånderne ud i det røde hav, og siden den tid har der været nogenlunde roligt. hr. Hatchway gør nu rigtignok løjer med hele historien og sagde til kaptajnen her i denne selv samme stue, at de to spøgelser ikke var andet end et par alliker, der var faldet ned gennem skorstenen og havde basket med vingerne. Men kaptajnen, som er meget hidsig af sig og ikke holder af, at man gør nar af ham, blev flyvende gal, og svor og forbandede sig på, at han nok var mand for at skelne en djævel fra en allike. Han måtte nu rigtignok indrømme, at man havde fundet fuglene der inde, men han nægtede på det bestemteste, at det var dem, der havde gjort spektaklet. Jeg tror nu, der kan siges meget både pro og contra i den sag, skønt det er nu vist nok, at Satan altid går om som en brølende løve, som skrevet står."

Hr. Pickle hørte på denne mærkværdige historie med urokkelig ro, og da den var færdig, tog han piben ud af munden og sagde med en umådelig kløgtig og spekulativ mine: "Jeg kan tænke, at han er en af de Trunnioner fra Cornwall. Hvad er hans kone for et menneske?" – "Hans kone!" råbte værten, "nå da, jeg tror såmænd ikke, han giftede sig, om han så kunne få

dronningen af Saba. Gud velsigne Deres Velbårenhed, han kan ikke finde sig i, at hans egne tjenestepiger ligger i fæstningen om natten; han jager dem ud i et udhus hver aften, inden vagten bliver sat. Gud velsigne Deres Velbårenhed, han er sådan, hvad man kalder en løjerlig snegl. Når han er rask, plejer han og hr. Hatchway at komme her hen hver aften og tage sig et par omgange, men i de sidste fjorten dage har han måttet holde sig inde formedelst et slemt anfald af podagraen, og det svier til min pung, kan jeg forsikre Deres Velbårenhed."

I det samme nåede en så mærkværdig lyd hr. Pickles øren, at der endog kom trækninger i hans ansigtsmuskler, hvilket var et ufejlbarligt vidnesbyrd om, at han følte sig ængstelig til mode. Denne lyd mindede ham i førstningen om vagtlers piben og frøers kvækken, men da den kom nærmere, kunne han skelne enkelte ord, der blev udtalt i en overmåde ilter tone og lød, som man kan tænke sig, det måtte lyde, i fald et menneske skældte ud igennem et æsels mule. Det var hverken tale eller skryden, men en mærkværdig blanding af begge dele.

Hr. Pickle sad med gabende mund og hørte på det uden at forstå et muk af det, men værten, som var fortrolig med denne lyd, fo'r op og udbrød: "Død og pine, der har vi, så sandt jeg lever, kaptajnen og hans mandskab!" Og så begyndte han med sit forklæde at tørre støvet af en lænestol, der stod ved kaminen og udelukkende var forbeholdt den invalide kaptajn. Mens han var beskæftiget med dette, skrålede en stemme, der lød endnu mere skurrende end den, de først havde hørt: "Åhoj her, åhoj!" hvorpå værten stak tommelfingrene i ørene og svarede med et lignende brøl: "Halløj!" – "Har I prokuratorer om bord?" og da værten havde svaret nej, trådte den med spændt forventning

imødesete gæst ind eskorteret af sine to undergivne og åbenbarede en skikkelse, der i alle måder svarede til den løjerlige beskrivelse, værten havde givet af hans karakter. Han var mindst seks fod høj, skønt han ved at fare så længe til søs havde vænnet sig til at lude med hovedet; hans lød var brun, og hans ansigt var skrækkeligt at se til med et stort ar tværs over næsen og et plaster over det ene øje.

Da han med mange omstændigheder var blevet bragt til sæde i sin stol, ønskede værten ham til lykke med, at han nu kunne gå ud igen, og efter at have hvisket til ham, hvem den nye gæst, som kaptajnen allerede kendte af omtale, var, gav han sig så hurtigt som muligt i færd med at lave den første omgang af hans yndlingsdrik i tre forskellige krus, mens løjtnanten satte sig ved sin chefs blinde side, og som Pipes, som kendte sin stilling, med stor beskedenhed tog plads bag ved.

Efter en pause på nogle minutter tog den glubsk udseende kaptajn ordet, idet han stirrede på løjtnanten med et ubeskrivelig barsk ansigt: "Gud fordømme mine øjne, Hatchway, jeg har altid troet, I var bedre sømand end som at I kunne vælte vognen for os i sådant magsvejr! Guds død! sagde jeg jer ikke, at vi rendte lige på land? sagde jeg ikke, at I skulle brase i læ og luffe?" – "Ja vel," svarede den anden med et smørret smil, "jeg tilstår, at De gav den ordre, efter at De havde raget os sådan uklar af en pæl, at vognen krængede og ikke kunne rejse sig." – "Ragede jeg jer uklar af en pæl!" råbte kaptajnen, "Gud fordømme mit hjerte, De er en nydelig fyr, er De – kommer De der og siger mig sådan noget lige op i mine åbne øjne! Var det mig, der førte vognen? Var det mig, der stod til rors?" – "Nej," svarede Hatchway, "jeg må tilstå, at De ikke styrede, men De

varskoede hele vejen, og da De ikke kunne se, hvordan vi havde landet, desformedelst at De er blind om bagbord, stod vi på grund, inden De vidste et ord af det. Spørg Pipes, som stod agter ude, om det ikke er sandt, hvad jeg siger." – "Gud fordømme mine lemmer," sagde kaptajnen, "jeg bryder mig ikke mere om, hvad De eller Pipes siger, end om en ende tov. I er et par genstridige karle, er I – nå, jeg vil ikke sige mere, men I skal, Gud forbande mig, ikke holde mig for nar. Det var mig, Jack Hatchway, der lærte jer at splidse en ende og rejse en perpendikulær."

Løjtnanten, som kendte sin foresatte på en prik, fandt det ikke rådeligt at fortsætte striden; han tog sit krus og drak på den fremmedes sundhed. Hr. Pickle takkede meget høfligt, men dristede sig ikke til at blande sig i samtalen. Under den temmelig lange pause åbenbarede hr. Hatchways vid sig i form af forskellige håndgribelige løjer over for kaptajnen, som han vidste, det var farligt at spøge med på anden måde. Da han ikke kunne se ham, stjal han ganske trygt hans tobak, drak af hans krus og vrængede ad ham, hvilket alt sammen var til stor forlystelse for tilskuerne, endog for hr. Pickle, som tydeligt gav til kende, at han morede sig kosteligt over disse sømandspantomimer.

Lidt efter lidt lagde kaptajnens vrede sig imidlertid, og så opfordrede han Hatchway, som han nu venskabeligt kaldte Jack, til at læse højt af en avis, der lå på bordet. Løjtnanten læste blandt andet: "Vi har bragt i erfaring, at admiral Bower meget snart skal udnævnes til peer af England til belønning for de udmærkede tjenester, han har ydet under krigen, særlig i sin sidste batalje med franskmændene." Ved at høre dette blev

Trunnion som lynslagen; kruset faldt ud af hånden på ham og gik i tusind stykker; hans øje funklede som en klapperslanges, og der gik nogle minutter, før han kunne sige noget. Omsider kom det: "Stop! lad os få det sidste en gang endnu –", og aldrig så snart var det blevet læst igen, før han slog i bordet med knyttet næve, sprang op og udbrød i den voldsomste forbitrelse: "Gud fordømme min tunge og læber! Det må være en landkrabbeløgn – løgn fra blinderåen helt ud til krydsfaldet! Død og Helvede! Bill Bower peer af England! Sådan en grønskolling, som knapt kender en mast fra en krybbe; sådan en snottet dreng, som jeg selv har ladet katte, fordi han stjal æg fra hønseburene! Og jeg, Hawser Trunnion, der førte skib før end han kunne gøre sit bestik, jeg bliver skubbet til side og glemt! Går det sådan til, så er der en rådden planke i vor forfatning, og så trænger den, Gud fordømme mine øjne, til at kølhales. Jeg for min del er ikke avanceret i tjenesten ved hjælp af intriger og sådan noget; jeg har, Gud fordømme mine lemmer, måttet slide hårdt i det. Kom her, Tunley, så skal De føle en sømands glæde, De hundetamp!" Med disse ord greb han værtens hånd og gav den sådant et tryk, at manden brølede af fuld hals, hvilket i høj grad glædede kaptajnen, hvis ansigt klarede lidt op ved denne indrømmelse af, hvor stærk han var.

"De gør sådant et helvedes væsen af den batalje med franskmændene," vedblev han i en mindre opbragt tone, "og så var det, min salighed, ikke for andet end en kadrejerbatalje at regne i sammenligning med nogle af dem, jeg har været med til. Der var nu gamle Rook og Jennings og så én til, som jeg ikke vil nævne, de vidste, hvad det var at slås. Se, jeg for min del, jeg hører nu ikke til dem, der udbasunerer deres bedrifter, men

skulle det stikke mig at gøre det, så skulle I se, hvor adskillige af de småfyre, som nu sætter næsen så højt i sky, blev af; de ville, Gud fordømme mine øjne, skamme sig ved at tone flag, ville de. Jeg lå en gang i hele otte glas på siden af en fransk orlogsmand, der hed *Fleur-de-Lys*, og det skønt dens skyts var sværere end mit, og dens besætning var hundrede mand større end min – nå da, Jack Hatchway, hvad djævlen griner De ad? Tror De, det er en røverhistorie, jeg fortæller, fordi De aldrig har hørt den før?"

"Det glæder mig, at De dog kan være Deres egen trompeter, når så skal være," svarede løjtnanten, "men jeg ville nok ønske, De ville give os et andet stykke, for dette hersens har vi nu hørt i hver vagt i de sidste ti måneder. Tunley kan bevidne, at han har hørt det fem hundrede gange."

"Gud forlade Dem, hr. Hatchway," sagde værten, "jeg har, så sandt jeg er en ærlig mand, aldrig hørt et ord af den historie."

Skønt denne erklæring ikke var i streng overensstemmelse med sandheden, tiltalte den i høj grad kaptajnen. "Nåda, Jack," sagde han, "der kan De se, at jeg fik bugt med Dem til trods for alle Deres krumspring. Og sæt nu også, at De havde hørt historien før, skulle jeg så af den grund lade være at fortælle andre den? Der er nu den fremmede herre der, han har vel også hørt den fem hundrede gange – hvad, kammerat, har De?" tilføjede han, idet han vendte sig til hr. Pickle.

Denne satte et videbegærligt ansigt op og sagde: "Nej, aldrig."

"Nå ja, De lader jo til at være en skikkelig og fredsommelig mand," vedblev kaptajnen, "så nu skal De bare høre. Jeg traf, som sagt, på en fransk orlogsmand, Kap Finisterre omtrent halvanden mil til luvart og fjenden tre fjerdingvej til læ. Så satte

jeg mine læsejl til, halede ind på hende, hejste flag og gøs og gav hende det glatte lag i sådan en fart, at De ikke var mand for at tælle tre vævlinger i mesanvantet i den tid, for jeg har nu altid holdt godt udkig og holder nok af at være første mand til at skyde."

"Det skal jeg love for," sagde Hatchway, "for den dag, vi tog "*Triumfen*", gav De så tidligt ordre til at fyre, at vi tog sigte efter en flok måger, og jeg vandt en kande punch, fordi jeg ramte den første."

"Det er løgn, De slubbert!" svarede kaptajnen hidsigt, umådelig opbragt over denne spydighed. "Hvorfor fanden kommer De mig altid sådan på tværs? De, Pipes, var på dækket og kan vidne, om jeg fyrede for tidligt eller ikke. Sig frem på sømands tro og love, hvor langt var fjenden fra os, da jeg gav ordre til at fyre?"

Da Pipes, som hidtil havde tiet ganske stille, således blev opfordret til at afgive sit vidnesbyrd, tog han til orde med et ansigt som en gabende torsk og en stemme, der lød, som når østenvinden piber igennem en sprække: "En halv fjerdingvej til læ."

"Nærmere, din marsvinetryne, tolv favne nærmere!" råbte kaptajnen; "men det er nu lige meget, det er nok til at vise, at det er løgn i Hatchways hals. Nå, ser De," vedblev han, idet han atter vendte sig til Pickle; "jeg lå altså på siden af *Fleur-de-Lys*, rå til rå, og fyrer både med kanoner og geværer og hiver stinkpotter og håndgranater over på hende, til al vor ammunition slap op; så ladede vi med koben, merlespigere og gamle søm, men da jeg så, at franskmanden kunne tåle en hel del skrup, og at vi fik hele vor rejsning skudt bort, for ikke at

tale om, at vi mistede en hel del af vore folk, så kommanderede jeg "klar til at entre". Men hvad gør så monsieur, da han ser, hvad vi har i sinde? Han skaffer sig vind i mærssejlene og stikker af og lader os ligge og drive som en klods med blodet sivende ud af spygatterne."

Hr. Pickle og værten hørte så opmærksomt på denne historie, at Trunnion følte sig opfordret til at opvarte med flere af samme slags, hvorpå han gav regeringen den ros, at alt, hvad han havde fået ud af sin virksomhed i dens tjeneste, var et dårligt ben og tabet af det ene øje. Løjtnanten, som ikke kunne bære det over sit hjerte at lade nogen lejlighed til at gøre sig lystig på sin chefs bekostning gå unyttet hen, gav atter sit satiriske lune tøjlen og sagde: "Efter hvad jeg har hørt, fik De nok Deres dårlige ben på den måde, at De var overlastet med brændevin, så De blev bovenvægtig og rullede sådan, at De fik den styrbords hæl i klemme i et af spygatterne, da skuden duvede; og hvad øjet angår, så fik De det nok slået ud af Deres egen besætning, da "*Lynilden*" blev afmønstret. Den stakkels Pipes blev tampet sådan, at hans ryg lignede en regnbue, blot fordi han tog Deres parti og skaffede Dem tid til at stikke af, og jeg synes slet ikke, De har lønnet ham efter fortjeneste."

Da kaptajnen ikke kunne nægte sandheden af disse historier, hvor ubelejligt de end kom ham, lod han, som det var løjer, løjtnanten havde fundet på, og som om han morede sig over dem. "Ja vel, Jack," sagde han, "det er noget, Gud og hver mand ved, at Deres tunge kan man lide på. Jeg vil dog give Dem lidt for ulejligheden." Med disse ord hævede han den ene af sine krykker i den hensigt at dunke Hatchway lidt i hovedet med den, men Jack stak umådelig behændigt sit træben i vejret og

afbødede slaget. Så så Trunnion på sin bådsmandsmat og sagde: "Hør, Pipes, går du omkring og siger, at jeg ikke lønner dig, fordi du stod mig bi imod det opsætsige rak? Fanden fare i dig, har du ikke fået din kost og løn lige siden den tid?" Tom, som var meget ordknap af sig, sad og røg på sin pibe med den ligegyldigste mine af verden og tænkte ikke på at svare på dette spørgsmål, og efter at det var blevet gentaget atter og atter, forstærket med forskellige eder, som dog ingen virkning gjorde, tog kaptajnen sin pung op af lommen og sagde: "Dér, din hvalp, der har du noget, som er bedre end en pensionsanvisning," og med disse ord kastede han den over til sin tavse redningsmand, som tog den op og stak den i lommen uden at røbe den ringeste overraskelse eller glæde, mens kaptajnen vendte sig til hr. Pickle og sagde: "De ser, herre, at jeg stadfæster det gamle ord: Vi sømænd slider for vore penge som heste og giver dem ud som æsler. – Nå, Pipes, nu op med bådsmandspiben, og lad os være gemytlige." Den tiltalte satte straks sølvfløjten, som hang i et knaphul i hans trøje, for munden og frembragte nogle toner, der var så skingrende, at den fremmede uvilkårligt stak fingrene i ørene. Efter at bære blevet færdig med forspillet, gav Pipes sig til at stirre på et strudsæg, der hang i loftet, og så tog han ikke øjnene fra det, mens han spillede sit stykke, der lød, som det blev spillet på en irsk sækkepibe med akkompagnement af en svinesniders horn. Kaptajnen, løjtnanten og værten stemmede i i kor:

Lystig gutter, lad os synge,
lad os hænge i,
lad os flittigt kruset tømme,
snart er det forbi!

Og hver gang de kom til den tredje linje, satte de kruset for munden med beundringsværdig regelmæssighed, og så tog de fat igen, når de havde drukket, og skrålede den fjerde linje på en lige så udtryksfuld som harmonisk måde.

Hr. Pickle lod til at more sig godt og begyndte hurtigt at komme på en fortrolig fod med Trunnion, der trykkede ham i hånden, drak på nærmere bekendtskab og endog inviterede ham på ærter og flæsk i fæstningen. Det var langt ud på natten, da købmandens karl kom med en lygte for at lyse sin herre hjem, hvorpå de ny venner skiltes med løfte om at mødes i værtshuset næste aften igen.

3. kapitel

Jomfru Grizzle havde, siden hun kom ud på landet, været optaget af to ting, nemlig af at finde et passende parti for sin broder og en passende mand til sig selv. Hun var imidlertid så uegennyttig, at hun foreløbig nærmest overlod sin egen skæbne til hendes yndigheders stille magt og arbejdede med en så utrættelig iver for sin broders velfærd, at det, inden de havde været der på egnen i tre måneder, var et almindeligt rygte, at den rige hr. Pickle skulle giftes med den smukke frøken Appleby, en datter af en herremand i nabosognet, der ikke havde store midler at efterlade sine børn, men som de, som han selv sagde, kunne takke for, at der flød noget af det bedste blod i hele landet i deres årer.

Denne unge dame, bestemte jomfru Grizzle, skulle være hendes broderkone; hun indledte i den anledning underhandlinger med hendes fader, der blev overmåde glad over forslaget, gav sit samtykke uden at betænke sig et øjeblik og endog drev så ivrigt på sagen, at det så ud, som han enten var bange for, at hr. Pickle ikke var til at stole på, eller for at hans datter var så varmblodig, at hun måtte giftes jo før, jo hellere. Da de indledende skridt således var gjort, aflagde vor købmand efter jomfru Grizzles opfordring sin tilkommende svigerfader et besøg og blev forestillet for datteren, som han endnu samme eftermiddag fik lejlighed til at være alene med. Hvad der foregik imellem dem ved den sammenkomst, har jeg aldrig kunnet få at vide, men efter det kendskab, læseren allerede har til bejlerens karakter, kan han jo nok tænke sig, at

han ikke generede hende ved at tage sig utilbørlige friheder. Så meget er vist, at hun gjorde ingen indvendinger, da hendes fader meddelte hende sin beslutning, men føjede sig som et fromt og lydigt barn efter hans vilje.

For at den unge dame kunne få et gunstigere indtryk af hr. Pickles åndelige evner, end hans samtale kunne give hende, besluttede jomfru Grizzle, at han skulle skrive et brev til hende, som hun ville diktere ham, og hun havde allerede til den ende sat en meget øm skrivelse sammen, da han ved en misforståelse som til at krydse hendes planer i så henseende. Da søsteren så tit havde forsikret ham, at det var aldeles nødvendigt, at han erklærede sin udkårne sin kærlighed i et brev, benyttede han lejligheden en gang, da hun var ude, og skrev på egen hånd en sådan epistel, idet han ingen anelse havde om, at det var hendes agt at spare ham alt hovedbrud for den sags skyld. Han skrev som følger:

Frøken Sally Appleby!
Da det er mig bekendt, at De har et stykke hjerte liggende, som der ikke skal være noget i vejen med, kunne jeg nok have lyst til at entrere på rimelige vilkår. Tvivler ikke om, at vi nok kommer overens, og venter nærmere besked fra Dem om, når og hvor sagen kan afgøres.
Har den ære at forblive

Deres osv.

Gam. Pickle."

Denne kortfattede epistel blev i al sin simpelhed og prunkløshed så vel optaget af den pågældende dame, som om

den havde været affattet i de sirligste udtryk, en glødende kærlighed i forbindelse med fin dannelse kan præstere, ja jeg tror endda, at dens forretningsmæssige ligefremhed gjorde den endnu mere velkommen, end om den havde været holdt i en anden stil, for når en fornuftig pige har et godt parti i kikkerten, betragter hun som oftest blomstrende talemåder og højtravende udgydelser som listige tvetydigheder eller i bedste fald som kedelige omsvøb, der sinker forhandlingerne.

Hun havde aldrig så snart, som det sømmer sig et lydigt barn, leveret sin fader dette kærlighedsbrev, før denne som en kærlig fader aflagde hr. Pickle et besøg og i jomfru Grizzles nærværelse udbad sig en formelig erklæring angående de følelser, han nærede for hans datter Sally. Hr. Gamaliel erklærede uden omstændigheder, at han nærede stor agtelse for den unge dame, og at han med hans tilladelse ville tage hende, som hun gik og stod. Hr. Appleby takkede for æren og forsikrede ham, at den unge dame syntes godt om ham, hvorpå de straks gav sig i færd med at forhandle om ægteskabskontrakten og sendte bud efter en prokurator for at få den ført i pennen. Brudedragten blev bestilt, bryllupsdagen bestemt, og alle egnens honoratiores indbudt, blandt andre kaptajn Trunnion og hr. Hatchway, med hvem brudgommen var kommet til at stå på en meget intim og venskabelig fod som følge af de omtalte aftensammenkomster, og som var de eneste der på egnen, han kendte.

Værten havde allerede oplyst dem om sagernes stilling, inden hr. Pickle selv fandt det hensigtsmæssigt at tale til dem om det, og dette havde bevirket, at den enøjede kaptajn i nogen tid ved deres aftensammenkomster ikke havde talt om andet, end om

hvor tåbeligt det var at gifte sig, og hvad det var for en ulykke at have en kone; han udtalte sig i høj grad hånligt og nedsættende om det smukke køn og fremstillede alle kvinder som skinbarlige sataner, der var udsendt fra Helvede til plage for menneskeslægten, og især drog han skrapt til felts imod gamle jomfruer, som han lod til at bære ganske særligt nag til. Hans ven Jack stadfæstede alt, hvad han sagde i så henseende, og gav også sine egne bitre følelser over for kvindekønnet luft i forskellige fra livet til søs hentede lignelser. Han lignede således kvinden ved en kanon, der er ladet med ild, svovl og rabalder og springer omkring som den lede Satan, når den får det for hedt, når man da ikke passer godt på brogene. Han sammenlignede hende også med en orkan, som aldrig nøjes med at blæse fra ét verdenshjørne, men jager hele kompasset igennem, og med en nysselig rigget skude, der har en læk, som man nok skal lade være at stoppe. Han sagde, at hun var ligesom den spanske sø, man kan lodde så meget, man vil, og når dog aldrig bund, og mange andre lige så træffende lignelser brugte han.

Det er rimeligt nok, at disse bemærkninger gjorde noget indtryk på hr. Pickle, som ikke var synderlig oplagt til at udsætte sig for risiko i nogen som helst henseende, men hans søster, som var forhippet på, at dette giftermål skulle komme i stand, fik dog overtaget over hans maritime venner, og da de mærkede, at det virkelig var hans agt at gifte sig, til trods for alle deres forblommede advarsler, besluttede de at tage imod indbydelsen og hædrede hans bryllup med deres nærværelse.

4. kapitel

Før brylluppet var frøken Appleby overmåde forekommende for ikke at sige ydmyg over for sin svigerinde, men aldrig så snart var hun blevet fru Pickle, før det gik op for hende, at hun burde holde på sin værdighed. Allerede dagen efter brylluppet formastede hun sig til at diskutere således med jomfru Grizzle om sin stamtavle, som hun erklærede var ganske anderledes anselig end hendes mands, at jomfru Grizzle blev som lynslået, idet det gik op for hende, at hun ikke havde været så heldig, som hun havde troet, med at skaffe sin broder en blid og føjelig ægtemage, der til enhver tid ville behandle hende med den dybe ærbødighed, hun mente, tilkom hende, og fuldstændig rette sig efter hendes råd og vejledning. Hun vedblev imidlertid at holde tøjlerne i huset, hvilket hun gjorde med stor dygtighed og åbenbart til sin egen store tilfredshed, indtil fru Pickle en skønne dag meddelte hende, at nu ville hun spare hende den ulejlighed, for fremtiden ville hun selv påtage sig den, og alle jomfru Grizzles forsikringer om, at hun ingen ulejlighed skyede, når det gjaldt hendes broder, hjalp ikke det mindste; hvor meget hun end strittede imod, måtte hun nedlægge regimentet, og hun havde ikke engang den trøst at kunne beklage sig over det, for fru Pickle erklærede, at det udelukkende var hensynet til hendes kære svigerindes ro og helbred, der bestemte hende til selv at tage tøjlerne i sin hånd.

Så fik jomfru Grizzle et anfald af vranten gudfrygtighed, der varede en tre-fire uger, og mens det stod på, havde hun den yderligere ærgrelse at se, hvorledes den unge frue vandt mere

og mere magt over hendes broder, som hun fik overtalt til at holde heste og vogn og i det hele taget til at sætte husførelsen således op, at den som til at koste mindst tusind pund mere om året end før. Denne forandring i husets økonomi medførte nu for øvrigt ingen forandring i hr. Pickles egen levevis, for så snart de kedsommelige ceremonier med at modtage og gengælde besøg var overståede, tyede han atter til sine maritime venner, i hvis selskab han tilbragte det meste af sin tid.

Var han fornøjet, så var det samme langt fra tilfældet med jomfru Grizzle. Ikke blot havde hendes anseelse i huset lidt et betydeligt skår, men ingen af egnens mandfolk ænsede hendes yndigheder, og hun følte, at tidens hånd begyndte at hvile tungt og truende over hende. Hun besluttede, at hun, hvad det så end skulle koste, ville se at undgå den skæbne at blive jomfru til evige tider, og efter i sin fortvivlelse at have taget denne beslutning, udkastede hun en plan, som en mindre dristig og kraftig mand straks ville have forkastet som fuldstændig uigennemførlig.

Den gik ud på intet mindre end at erobre kaptajnens hjerte, skønt denne hædersmand, som læseren ved, ikke blot var temmelig utilgængeligt for blidere følelser, men endog nærede en indgroet fordom overfor hele det smukke køn og særlig over for de gamle jomfruer, en kategori, som jomfru Grizzle jo var så uheldig at henhøre under. Hun rykkede imidlertid i marken og begyndte at angribe denne tilsyneladende uindtagelige fæstning en dag, da kaptajnen spiste til middag hos hendes broder. Al hendes elskværdighed var imidlertid i den grad spildt, at kaptajnen, som aldeles ikke anede, hvad der lå bag

ved, den selv samme aften ikke betænkte sig på at sige til hendes broder, at hun var en fordømt skeløjet, bredflabet sladdertaske, samt på umiddelbart efter at drikke på alle gamle pigers udryddelse. Hr. Pickle drak skålen med uden den ringeste betænkelighed og fortalte dagen efter sin søster, hvad der var passeret. Hun bar denne krænkelse med mærkværdig resignation og opgav ikke af den grund sin plan, hvor liden udsigt der end var, til at hun ville gennemføre den. Hun fik imidlertid snart for en tid andet at tænke på.

Hendes svigerinde havde nemlig ikke været gift i ret mange måneder, før der viste sig umiskendelige tegn til, at hun var i velsignede omstændigheder. Jomfru Grizzle, der, som vi allerede har antydet, interesserede sig i høj grad for stamtræet, og for hvem familiens forplantelse var noget af det vigtigste i verden, havde aldrig så snart opdaget noget, hun i så henseende kunne bygge sit håb på, før hun glemte alt andet og lod al den harme fare, som fru Pickle havde fyldt hende med ved at tage styret fra hende; det kan for øvrigt gerne være, at hun ikke så andet i hende end en maskine, der skulle bringe hendes broders arving for lyset, men så meget er vist, at hun besluttede at gøre sit yderste i retning af at pleje, hygge og frede om fru Pickle, så længe hun befandt sig i disse vigtige omstændigheder. Hun købte i den anledning forskellige jordemoderbøger og eksperimenterede med alle de forskellige slags supper, syltetøj og deslige, som forfatterne af disse værker anbefaler som sunde og velsmagende under sådanne forhold. Hun passede på, at hun ikke spiste rødder, suppeurter, frugt og anden planteføde, og da fru Pickle en dag havde plukket en fersken og lige skulle til at putte den i munden, styrtede jomfru

Grizzle hen til hende, kastede sig på knæ og besvor hende med grædende tårer at modstå denne farlige fristelse. Aldrig så snart gav fruen imidlertid efter for hendes bønner, før hun kom i tanker om, at når hun ikke fik sin lyst styret, kunne barnet muligvis få et eller andet vansirende mærke eller en eller anden sørgelig skrøbelighed, og så begyndte hun lige så indtrængende at bede hende om endelig at spise frugten og løb hen for at hente en styrkedrik, hun selv havde lavet, og som hun tvang svigerinden til at drikke som modgift imod den skadelige frugt.

Denne overdrevne iver og ømhed kunne ikke andet end falde fru Pickle i høj grad besværlig, og efter at have spekuleret på forskellige udveje til at få fred, besluttede hun omsider at skaffe jomfru Grizzle så meget at bestille, at hun ikke kunne få tid til at plage hende med sit trættende overhæng. Hendes lyster blev af den beskaffenhed, at det kostede svigerinden megen tid og ulejlighed at tilfredsstille dem; således red denne en gang i hele tre dage omkring fra sted til sted for at opdrive en ananas uden at tage ringeste hensyn til sit helbred eller til sit rygte, som begyndte at blive noget medtaget som følge af den mærkværdige ivrighed, hvormed hun uden at ænse noget som helst andet søgte at nå det løjerlige mål, hun havde sat sig; folk begyndte at anse hende for småtosset. Efter således at have rejst om i grevskabet i tre dage uden at kunne opdrive, hvad hun søgte, besluttede hun omsider at tage hen til en adelsmand, om hvem hun med bestemthed vidste, at han havde ananas, og ved hjælp af drikkepenge til Hans Herligheds gartner lykkedes det hende endelig at komme i besiddelse af den hesperiske frugt, på hvilken efter hendes sigende en hel families vel beroede.

Det held, fru Pickle havde med den historie, ville utvivlsomt have opmuntret hende til at finde på mere af samme slags, hvis svigerinden ikke var faldet i en hidsig feber som følge af de anstrengelser og den sindsbevægelse, hun havde gennemgået; så længe den sygdom stod på, var alle slige snedige påfund overflødige. Men aldrig så snart var jomfru Grizzle kommet på benene igen, før fruen igen blev således pint og plaget af hendes overhæng, at hun atter så sig nødsaget til at ty til lignende midler for at værge sig imod det. Det værste af hendes påfund gjaldt intet ringere end tre hår, hun ytrede lyst til at rykke ud af kaptajn Trunnions hage. Da hendes mand overbragte kaptajnen dette ønske, svarede han kun med en rædsom strøm af eder og stirrede således på den stakkels mand, at han øjeblikkelig forstummede. Så blev jomfru Grizzle nødt til at tage hele sagen i sin hånd. Hun indfandt sig i hans borg, inden han var stået op, blev indladt af løjtnanten, som nok gad se på de løjer, ventede tålmodigt, til kaptajnen tørnede ud, og overfaldt ham så ude i gården, hvor han plejede at gå sin morgentur. Trunnion blev som lynslagen ved at se en kvinde på dette sted, hvorfra hele det smukke køn hidtil havde været bandlyst, og begyndte straks en tordentale til Tom Pipes, som just havde vagt; men så kastede jomfru Grizzle sig på knæ for ham og bad og besvor ham i de bevægeligste udtryk at høre og bønhøre hende. Aldrig så snart havde han imidlertid hørt, hvad hun ville, før han brølede sådan op, at hele gården genlød af den strøm af skældsord, han udslyngede med forbavsende tungefærdighed, hvorpå han trak sig tilbage til sit lønkammer og lod den bedende ligge i den ydmyge stilling, hun havde indtaget for at røre hans hårde hjerte. Hun opgav imidlertid

ikke håbet, men søgte at vinde kaptajnens staldbrødre og rådgivere for sin sag. Hatchway, som var meget glad over noget, der lovede så kostelige løjer, lovede villigt at gøre alt, hvad han kunne, for at hun kunne få sit ønske opfyldt, og bådsmandsmaten vandt hun ved at stikke ham en guinea i næven. Kort sagt, i en halv snes dage arbejdede jomfru Grizzle stadig på denne sag, og kaptajnen blev i den grad overhængt af hende med bønner og forestillinger, der støttedes af hans staldbrødre, at han bandede på, at de havde sammenrottet sig for at tage livet af ham, og da han ikke længere kunne holde dette ud, gik han ind på komedien som et offerdyr, der lader sig slæbe til alteret, eller rettere som en genstridig bjørn, der trækkes til pælen under slagternes råb og deres hundes gøen. Sejren var imidlertid ikke fuldt så afgørende, som sejrherrerne troede, for da ofret var blevet bragt til sæde, og fru Pickle kom med sin tang, kunne hun ikke finde et eneste sort hår i hele hr. Trunnions ansigt, førend jomfru Grizzle, der blev meget forfærdet over dette, tog sin tilflugt til et forstørrelsesglas og efter en yderst grundig undersøgelse opdagede en lille mørk trævl. Denne rykkede fru Pickle straks op med rode, men da kaptajnen mærkede, at det gjorde langt mere ondt, end han havde ventet, fo'r han op og bandede på, at han ikke ville af med et eneste hår til, om han så kunne redde dem alle sammen fra at fare til Helvede. Løjtnanten opfordrede ham til at vise tålmodighed og gudhengivenhed, og jomfru Grizzle gentog med den største ydmyghed sine bønner og begæringer, og da han ikke ville høre et ord mere, men gå sin vej, faldt hun på knæ og besvor ham for Gud i Himlens skyld at have medlidenhed med en ulykkelig familie og holde ud lidt endnu, for at det

stakkels ufødte barn ikke skulle komme til verden med gråt skæg. Alle hendes bønner og forestillinger var imidlertid forgæves; kaptajnen fo'r ud af døren og humpede hjem med en så forbavsende fart, at løjtnanten først indhentede ham lige ved hans egen port. Jomfru Grizzle blev i den grad betaget af dette, at hendes svigerinde af ren, skær medlidenhed bad hende om ikke at tage sig sagen så nær; hun havde allerede fået sin lyst styret, sagde hun, for da hun lige fra første færd af havde tænkt sig, at kaptajnen ikke havde tålmodighed nok, havde hun rykket tre hår ud på én gang.

Den ivrige gamle jomfrus bekymringer var imidlertid ikke til ende med det; fruen trak uafladeligt veksler på hendes veltalenhed og tjenstagtighed og fik de mærkværdigste lyster, så hun stadig havde fuldt op at bestille. Omsider høstede jomfru Grizzle da den længe attråede løn for sine bestræbelser, idet hendes svigerinde fødte en dejlig dreng, som efter en afdød onkel fik navnet Peregrine.

5. kapitel

Mens moderen måtte holde sengen, tog jomfru Grizzle sig af barnet og førte med forbavsende årvågenhed tilsyn med ammen og jordemoderen, som måtte udføre alt, hvad de havde at gøre, under hendes umiddelbare ledelse. Aldrig så snart var fru Pickle imidlertid kommet så vidt, at hun atter kunne tage styret, før hun fandt for godt at forandre adskilligt i de bestemmelser, hendes svigerinde havde truffet med hensyn til barnets behandling. Således lod hun blandt andet det svøb, hvori Peregrine hidtil havde været indsnøret som en ægyptisk mumie, tage af og lægge til side; naturen skulle ikke i spændetrøje, sagde hun, og blodet skulle have lov til at løbe frit. Hver morgen puttede hun ham egenhændigt i en balje koldt vand, hvilket forekom den blødhjertede jomfru Grizzle i den grad barbarisk, at hun ikke blot opbød al sin veltalenhed for at forhindre det og græd sine modige tårer over det lille offer, hver gang det blev underkastet denne tortur, men endog tog hen til en udmærket læge for at rådføre sig med ham.

"Må jeg spørge Dem, hr. doktor," sagde hun, "er det ikke både farligt og grusomt at tage livet af et stakkels spædt barn ved at dyppe det i iskoldt vand?"

"Jo," sagde doktoren, "det er jo ligefrem mord."

"Jeg ser, at De er en lærd og forstandig mand," sagde jomfruen; "vil De ikke bære så venlig at give mig det skriftligt?"

Det gik doktoren straks ind på; han skrev som følger:

> "Herved erklærer jeg undertegnede, at jeg er fuldt og fast overbevist om, at hvo der tager livet af et

barn ved at dyppe det i koldt vand, selv om bemeldte vand ikke skulle være iskoldt, begår mord på bemeldte barn.

Comfit Colocynth."

Med denne attest, som lægen straks fik betalt, vendte hun triumferende hjem i håb om, at når hun mødte op med sådan en autoritet, var al modstand brudt. Næste morgen, da hendes brodersøn skulle dyppes, rykkede hun frem med dokumentet, men hun blev skuffet i sit sikre håb. Fru Pickle erklærede ganske vist, at hun var fuldkommen enig med dr. Colocynth, "og jeg skal også nok føre mig hans advarsel til nytte, men han er jo så langt fra at fordømme, hvad jeg gør, at han blot siger, at når man tager livet af et barn, begår man mord, hvilket jeg håber, jeg altid vil give ham ret i." Jomfru Grizzle, som sandt at sige havde set temmelig overfladisk på attesten, læste den nu nøjere igennem og blev meget flov over sin enfoldighed. Hun fastholdt imidlertid sin mening om det kolde vands skadelighed og erklærede, at så grusomt ville hun med Guds hjælp aldrig behandle sit eget barn; hun skældte doktoren ordentligt ud for hans uvidenhed og falskhed, vaskede sine hænder med hensyn til følgerne for Peregrine, og lukkede sig ærgerlig inde i sit lønkammer.

Hendes spådomme gik imidlertid ikke i opfyldelse. Drengen tog slet ingen skade, men syntes tværtimod at få flere kræfter, for hver gang han blev dyppet, som om han med forsæt ville gøre sin fasters visdom og forudseenhed til skamme. Denne mangel på hensynsfuldhed og ærbødighed har hun efter al sandsynlighed aldrig kunnet tilgive ham, det synes i alt fald at fremgå af hendes måde at være på over for ham under hans

opvækst – det er notorisk, at hun mere end én gang har pint ham ved at stikke ham med knappenåle, når hun kunne gøre det uden at risikere at blive opdaget. Hendes kærlighed vendte sig kort sagt hurtigt fra familiens håb, som hun nu helt og holdent overlod det til moderen at tage sig af. Selv tog hun igen fat på sine planer imod kaptajnen, som hun havde besluttet for enhver pris at erobre og gøre til sin slave.

Hun opdagede let, at der bag den hårde skal, som omgav Trunnions sjæl, var en hel del af den slags forfængelighed og selvbedrag, som i al almindelighed plejer at findes selv hos den plumpeste natur, og det var fra den side, hun stadig angreb ham. Når han var til stede, deklamerede hun stadig imod verdens snedighed og falskhed og rasede særligt imod lovtrækkerne, hvorimod hun erklærede, at så vidt hun kunne skønne, var sømændene lutter venskabelighed, oprigtighed og foragt for alt, hvad lavt og egennyttigt var.

Lidt efter lidt gjorde denne tale sin virkning på kaptajnen, så meget mere, som hans fordom imod kvindekønnet hvilede på meget løse grunde. Hans uvilje imod gamle jomfruer, som udelukkende skrev sig fra, hvad han havde hørt folk sige, begyndte efterhånden at tage af, da han gjorde den opdagelse, at de ikke fuldt var sådanne djævle, som han havde troet, og det varede ikke længe, før han i klubben eller ved aftensammenkomsterne erklærede, at Pickles søster ikke var slet så meget en rakkermær, som han havde set hende an for. Denne negative kompliment kom snart jomfru Grizzle for øre, og opmuntrede hende til at fordoble sin opmærksomhed, hvilket atter havde til følge, at kaptajnen, inden der var gået tre måneder, erklærede, at hun var en satans fornuftig gammel tøs.

Denne erklæring satte skræk i blodet på Hatchway, som frygtede for, at det trak op til noget, der kunne komme til at gå ud over ham; han sagde derfor med et spotsk smil, at hun var klog nok til at få ham til at dreje bi under hendes spejl, og at sådan en gammel, medtagen skude som han vel også havde bedst af at blive taget på slæbetov. Hele jomfruens plan var lige ved at ryge i lyset som følge af den virkning, denne ondskabsfulde ytring gjorde på kaptajnen. Trunnions forbitrelse og mistænksomhed vågnede straks; han skiftede farve, fra brun blev han ligbleg og fra ligbleg højrød, akkurat ligesom himlen, når der er torden i luften. "Gud fordømme dig, din hjulbenede hund! Du måtte ønske dig, at du kunne blive så rask som jeg, om du så skulle give alt, hvad du har i lasten, for dig. Hvad det anbelanger med at blive taget på slæbetov, så er jeg ikke så havareret, at jeg ikke kan styre min egen kurs og klare mig uden hjælp! Guds død! Ingen skal nogen sinde komme til at sige, at Hawser Trunnion sejler i kølvandet på nogen mær i hele kristenheden!"

Jomfru Grizzle, som hver morgen udfrittede sin broder om, hvad der var blevet snakket om den foregående aften, fik snart at vide, hvorledes kaptajnen havde givet sin uvilje imod den hellige ægtestand luft, og da hun med rette formodede, at denne uvilje for størstedelen skyldtes hr. Hatchways satiriske bemærkninger, besluttede hun at rydde de hindringer af vejen, der kunne rejse sig fra den side. Hun havde somme tider virkelig et udmærket greb på at omvende folk, og det lykkedes hende virkelig at vinde løjtnanten for sin sag, hvortil de kostelige løjer, han ventede sig af kaptajnens giftermål, bidrog en hel del.

Han holdt nu alle sine vittige og beske udfald imod ægtestanden tilbage, og når han talte ondt om det smukke køn, glemte han aldrig at undtage jomfru Grizzle. "Hun er ikke sådan en fordrukken so som Nan Castick i Debtford," sagde han, "eller en tosse som Peg Simper i Woolwich, eller en havgasse som Nell Griffin på Portsmouth pynt, eller en brand som Kate Coddie i Chatham" – det var damer, som de til forskellige tider havde gjort kur til – "nej, hun er en solid, godmodig, fornuftig pige, som nok ved, hvordan hun skal anbringe sit kompas, og så har hun en god ladning under lugerne."

Kaptajnen troede i førstningen, at disse lovtaler var ironisk mente, men da han hørte dem atter og atter, blev han overmåde forbavset over den forandring, der var foregået med hans løjtnant, og efter at have grublet en rum tid kom han til det resultat, at Hatchway selv nærede ægteskabelige hensigter over for hende. Det morede ham; nu var det ham, der gjorde sig lystig over Jack, og en aften drak han hendes skål og ønskede løjtnanten til lykke med hans valg. Da jomfruen dagen efter fik det at vide, mente hun, at sejren var vundet, idet hun udtydede denne skål som et vidnesbyrd om, at kaptajnen selv nærede ømme følelser for hende. Hun anså det nu for overflødigt at vedligeholde den tilbageholdenhed, hun hidtil havde vist overfor ham, og besluttede at være så sød imod ham, at han ikke kunne være i tvivl om, at hans følelser blev gengældt.

Som sagt, så gjort, men følgen blev, at Trunnion fik skræk i blodet og udbrød: "Hoho, jeg ser nok, hvor landet ligger! Men Gud fordømme mig, om jeg ikke skal lægge pynten forover!" Efter således at have givet sine følelser luft over for den

forelskede dame skyndte han sig alt, hvad han kunne, hjem til sin borg, hvor han lukkede sig inde i ti dage og kun forhandlede med sine venner og tjenestefolk ved hjælp af yderst udtryksfulde og maleriske fagter.

6. kapitel

Denne bratte afsked og denne barske erklæring tog således på jomfru Grizzle, at hun blev syg af grædmmelse. Efter at have ligget til sengs i tre dage sendte hun bud efter sin broder, sagde ham, at hun mærkede, at det var på det sidste med hende, og bad ham om at hente en prokurator, da hun ville gøre sit testamente. Hr. Pickle, som fandt, at det var ganske overflødigt, at hun gjorde testamente, da han var hendes lovlige arving, talte trøstens ord til hende, forsikrede hende, at hendes sygdom slet ikke var farlig, og sagde, at han ville sende bud efter en læge, så skulle hun se, at der ingen grund var til at haste med sådan en bedrøvelig forretning. Hun blev imidlertid ved, hvad hun havde sagt, og til sidst måtte han da give efter; der blev sendt bud efter en prokurator, og hun dikterede sit testamente, i hvilket hun bestemte, at kaptajn Trunnion skulle have tusind pund til at købe en sørgering for, som hun håbede, han ville bære som et vidnesbyrd om hendes venskab og hengivenhed. Hendes broder syntes rigtignok ikke videre om dette bevis på hendes kærlighed, men fortalte det dog samme aften til Hatchway.

Da løjtnanten havde fået det at vide, passede han sit snit, da kaptajnens ansigt begyndte at se lidt mindre barsk ud, og fortalte ham, hvordan sagerne stod. Kaptajnen blev fuldstændig overvældet, og da Hatchway troede, at han tavshed hidrørte fra samvittighedsnag, rådede han ham til at gå op og besøge den stakkels unge dame, der var ved at dø af kærlighed til ham. Denne opfordring kom imidlertid meget ubelejligt, for aldrig så

snart havde Hatchway sagt, hvad der var i vejen med jomfruen, før kaptajnen igen blev ude af sig selv af forbitrelse; han svor og bandede og trak sig straks tilbage til sin køje, hvor han lå og brummede de grueligste eder uafbrudt i fireogtyve timer. Det var kostelige løjer for løjtnanten, og for at få endnu mere morskab og samtidig fremme den sag, han havde gjort til sin, fandt han på en krigslist, der fuldstændig lykkedes. Han fik Pipes til ved midnatstid at krybe op på toppen af den skorsten, der mundede ud i kaptajnens kammer og hejse et knippe rådne hvidlinger ned i kaminen samt til at råbe igennem en råber med en tordenrøst, som yderligere forstærkedes ved at gå igennem skorstenen: "Trunnion! Trunnion, kom ud og lad dig splidse. Bliver du liggende, går du ad Helvede til!" Aldrig så snart havde den forfærdede kaptajn hørt disse skrækkelige ord, før han fik øje på noget, der skinnede henne i kaminen og så øjeblikkelig forsvandt. Lige som han i sin angst var kommet på det rene med, at det, han havde set, var et overnaturligt sendebud i skinnende klædebon, fik han denne tro stadfæstet ved et pludseligt brag, som han troede var et tordenskrald, men som i virkeligheden ikke var andet end et pistolskud, bådsmandsmaten affyrede igennem skorstenen.

Det varede en hel time, før kaptajnen kom sig efter den forskrækkelse. Omsider kom han dog på benene. Han kaldte flere gange, men ingen svarede, og så blev han endnu mere forskrækket; den kolde sved sprak ud af kroppen på ham, benene rystede under ham, hårene rejste sig på hans hoved, og de tandstumper, han havde tilbage, blev knust, sådan klaprede hans kæber imod hinanden. Ved en fortvivlet kraftanstrengelse fik han døren op og styrtede ind til Hatchway, der havde sit

værelse i samme etage. Løjtnanten lå og lod, som han var dånet, men kom snart til sig selv igen og begyndte at råbe: "Gud forbarme sig over os alle sammen!" Og da den forfærdede kaptajn spurgte, hvad der var på færde, fortalte han, at han havde hørt den samme røst og det samme tordenskrald, som havde skræmt Trunnion op. Pipes, der havde vagt, sagde det samme, og kaptajnen tilstod ikke blot, at han havde hørt røsten og tordenskraldet, men fortalte også om det syn, han havde haft, og som han udstyrede med alle de tillæg, en ophidset fantasi kan finde på.

De holdt straks råd. Hatchway bemærkede meget alvorligt, at her var Guds finger tydelig nok; det ville være både syndigt og tåbeligt at trodse hans vilje, så meget mere, som det pågældende parti i alle henseender var bedre, end en mand i hans alder og med hans skrøbelige legeme fornuftigvis kunne gøre regning på. Han, Hatchway, måtte for sit vedkommende sige, at han ikke ville sætte sjæl og legeme i fare ved at bo en eneste dag under tag sammen med en mand, der trodsede Himlens vilje, og Tom Pipes var ganske enig med ham i dette fromme forsæt.

Alle disse argumenter i forening gjorde det af med Trunnions standhaftighed. Han overvejede i sit stille sind alt, hvad der kunne siges imod dem, og efter tilsyneladende en tid at have været vildfarende i sine tankers labyrint tørrede han sveden af panden, udstødte et ynkeligt suk og gav efter: "Nå ja, så bliver vi vel nødt til at entre, siden det må så være. Men det er, Gud fordømme mine øjne, hårdt, at en gut i min alder skal være nødt til at lægge op til luvart for hele sin levetid imod sin egen vilje."

Da denne vigtige sag var drøftet, gik Hatchway næste morgen hen til den fortvivlede hyrdinde, som blev henrykt over de gode tidender, han bragte. Hun kunne ikke bare sig for at le hjerteligt ad den list, hvorved hendes elskede var blevet bragt til at give sit samtykke, og hun gav løjtnanten ti guineas til Tom Pipes til tak for den rolle, han havde spillet i komedien.

Dm eftermiddagen fandt kaptajnen sig i at lade sig eskortere til hende som en forbryder, der bliver ført til retterstedet. Hun modtog ham smægtende og i negligé, og hendes svigerinde, der, som man let kan tænke sig, var meget opsat på, at partiet skulle somme i stand, var til stede. Han skar en masse grimasser, inden han kunne få sagt "God dag, hvordan har De det?", og først efter at løjtnanten, der fungerede som hovmester, havde hvisket en snes gange til ham og hver gang fået til svar: "Jeg gør det, Gud fordømme mig, ikke," rejste han sig og humpede hen til sofaen, hvor jomfru Grizzle lå i spændt forventning, tog hendes hånd og kyssede den, og så blev han i den grad forfjamsket over, hvad han havde gjort, at han straks flygtede hen i den anden ende af stuen, hvor han sad og kogte af flovhed og forbitrelse. Fru Pickle, der var en fornuftig kone, gik ud af stuen for, som hun sagde, at se til barnet, og hr. Hatchway kom samtidig i tanker om, at han havde glemt sin tobakspung nede i dagligstuen, så nu var de to elskende alene. Sådan en vånde havde kaptajnen aldrig været i før. Han var så angst, som om han hvert øjeblik ventede, at verden skulle forgå, og hans tilkommendes smægtende sukke forhøjede yderligere hans kvaler. Til sidst kunne han ikke dy sig for at sige: "Fanden tage den karl og hans tobakspung! Jeg tror, han er stukket af og har ladt mig i stikken," hvilket udbrud havde til følge, at jomfru

Grizzle begyndte at jamre over sin ulykkelige skæbne, at hun var ham i den grad utålelig, at han ikke kunne udholde hendes selskab et øjeblik uden at beklage sig. Så sagde han: "Guds død, hvad vil det fruentimmer mig?! Lad præsten komme og gøre sine ting, når han vil; jeg er klar til at lade mig splidse! Fanden tage alt Deres sludder!" Dermed gik han. Samme aften blev ægteskabskontrakten sat op, uden at nogen prokurator fik med den at bestille, hvilket Trunnion udtrykkelig havde gjort til betingelse. Da sagen var nået så vidt, hoppede jomfru Grizzles hjerte af glæde; hun blev straks rask igen, og da bryllupsdagen var berammet, anvendte hun resten af sin jomfrustand til at pynte sig til sin indtrædelse i den hellige ægtestand.

7. kapitel

Rygtet om denne mærkværdige forlovelse bredte sig over hele grevskabet, og på den til brylluppet fastsatte dag havde der samlet sig en utrolig mængde mennesker uden for kirken. Kaptajnen havde efter sin ven Hatchways råd for at vise, at han forstod sig på levemåde, besluttet at møde til hest i spidsen for alle sine folk, som han havde udstyret som chaluproere, og havde til den ende købt et par jagtheste til sig selv og sin løjtnant. Da han brød op fra fortet, sendte han bud til bruden, som så straks kørte til kirke, og da hun kom, blev trængslen så stærk, at et par stolestader blev revet ned, og adskillige mennesker næsten trykket ihjel. Hun nåede endelig op til alteret, men kaptajnen kom ikke. Efter at de havde ventet en halv time, begyndte hun at blive urolig, og sendte derfor en tjener afsted for at skynde på den længselsfuldt ventede. Da tjeneren havde redet en god fjerdingvej, fik han endelig øje på hele flokken, som i gåsegang krydsede fra den ene side af vejen til den anden med brudgommen og Hatchway i spidsen.

Tjeneren undrede sig højligt over denne løjerlige måde at ride på og lod kaptajnen vide, at bruden og hendes følge havde ventet længe på ham og begyndte at blive urolige over, at han blev så længe borte, hvorfor han bad ham skynde sig lidt. "Nå da," svarede Trunnion, "kan De ikke se, at vi skynder os, alt hvad vi kan? Rid hjem igen og sig, at vinden har vendt sig, siden vi lettede, og at vi kun kan slå små slag, desformedelst kanalen er så snæver, for ikke at tale om misvisning og afdrift." – "Men du gode Gud, herre," sagde tjeneren, "hvorfor rider De sådan i

zigzag? Giv blot hesten af sporerne, så indestår jeg Dem for, at De når kirken på mindre end et kvarter." – "Hvad for noget? Lige stik imod vinden?" svarede kaptajnen. "Hvor har De lært Dem navigation? Hawser Trunnion ved nok, hvordan han skal gøre sit bestik." Da tjeneren mærkede, at der intet udkomme var med disse mennesker, red han tilbage til kirken og meldte, hvad han havde set og hørt. Bruden ventede nu tålmodigt en fuld time til, men da brudgommen stadig ikke kom, blev hun ordentlig hed om ørene, idet hun ikke kunne tænke sig anden grund, end at han vist måtte have betænkt sig. Det hang imidlertid ganske anderledes sammen.

Kaptajnen og hans mandskab havde næsten krydset sig op til præstegården, der lå til luvart af kirken, da de to heste, Trunnion og Hatchway red på, uheldigvis opfangede et kobbel jagthundes halsen. Aldrig så snart hørte de livlige dyr dét, før jagtlysten kom over dem, og de fo'r afsted, alt hvad remmer og tøj kunne holde, over stok og sten, grøfter og gærder uden i mindste måde at ænse deres ulykkelige ryttere. Løjtnanten, hvis hest havde fået forspring, fandt, at det ville være galskab, om han blev i sadlen med sit træben, så han benyttede lejligheden til at lade sig dumpe, da dyret fo'r over en frodig kløvermark, og der lå han nok så godt. Da Trunnion kom farende forbi i fuldt firspring, prajede han ham, og kaptajnen, som var i stor vånde, svarede: "Fanden annamme Dem, De kan sagtens! De ligger sikkert for anker! Gud give, jeg var så godt fortøjet". Han turde imidlertid ikke følge løjtnantens eksempel, men besluttede at holde sig så fast som muligt i sadlen, til Forsynet kom ham til hjælp. Han kastede derfor pisken, klamrede sig med højre hånd til saddelknappen og anspændte hver en muskel, hvilket havde

til følge, at han skar de gyseligste ansigter af anstrengelse. Således fløj han af sted, til han kom til et højt led, og nu troede han, at denne vilde jagt måtte få en ende. Men han gjorde regning uden vært. Hesten satte over leddet, så rytteren tabte både hat og paryk, og nu begyndte han for ramme alvor at tro, at det var den skinbarlige Satan, han var kommet op at ride på. Han gav sig Gud i vold, gik fuldstændig fra koncepterne, slap tømmerne og holdt sig instinktivt fast i manken, og således kom han farende midt ind mellem jægerne, der blev højligt forbavsede ved synet af ham, hvilket da heller ikke var så underligt, for så han mærkværdig ud til daglig brug, gjorde han det i endnu højere grad ved denne lejlighed.

Han havde til ære for bryllupsdagen taget sin bedste jakke på – den var syet af en skrædder i Ramsgate og besat med fem dusin store og små messingknapper; hans benklæder var ligesom den af fint klæde og bundet op for knæene med store bundter bændler; vesten var af rødt plyds med grønne fløjlsopslag, og knaphullerne udsyet med skind; hans støvler lignede både i henseende til farve og form et par brandspande, over skulderen havde han et bredt bøffellæders bælte, hvori der hang en umådelig huggert med et fæste som et slagsværd, og på hver side af saddelknappen stak der en rusten pistol op af et bjørneskindshylster. Den omstændighed, at han havde tabt hat og paryk, bidrog ikke til at forskønne ham, men tværtimod til at give ham et endnu latterligere udseende.

Jægerne havde sikkert for en stund opgivet jagten for at nyde dette skue, hvis hans hest ikke havde sat efter hjorten; et øjeblik efter var han langt forud. Da hesten kom til en dyb hulvej, gjorde den sig ikke den ulejlighed at ride en omvej for at

komme ned i den, men satte lige over den til stor forfærdelse for en bondemand, der kom kørende og så dette vidunder flyve lige over hovedet på sig.

Efter mange eventyr og en jagt, der varede i flere timer og strakte sig mindst over tre mil, var han første mand ved hjorten, da hundene omsider fik bugt med den. Han benyttede lejligheden til at bede de tililende jægere om at hjælpe sig af hesten, og sad nu en stund og stirrede så forfjamsket på dem, som om han var dumpet ned fra skyerne. En hjertestyrkning, en af jægerne gav ham, bragte ham imidlertid snart helt til sig selv igen.

Imidlertid havde han og hans to heste – for løjtnantens vallak havde holdt trop hele tiden – tiltrukket sig hele jagtselskabets opmærksomhed. Nogle af jægerne beundrede de to prægtige, vælige dyr, andre stirrede forbavsede på deres herre, som de hidtil kun havde set i forbifarten. Omsider spurgte en af herrerne ham, hvor det kunne være, at han kom i sådant et optog, og om han ikke havde tabt en kammerat på vejen. "Ja, ser De vel," svarede kaptajnen, "jeg kan nok begribe, at De synes, at jeg er en sær patron, besynderlig såsom jeg har sat noget af min takkelage til, men det hænger sådan sammen, skal De vide, at jeg lettede i formiddags klokken ti i magsvejr og god vind fra sydsydost for udgående til nærmeste sognekirke, desformedelst at jeg skal splidses. Nå, så var vi ikke nået mere end en fjerdingvej frem, da vinden sprang om og blev lige stik kontrari, så vi var nødt til at stagvende hele vejen, og da vi så lige skulle løbe ind i havnen, giver de to forbandede bæster, som jeg har købt for et par dage siden – jeg tror den skinbarlige Satan stikker i dem – sig lige på én gang til at luffe og ville ikke lystre

roret, men fo'r af sted med mig og min løjtnant. Han kom nu til at ligge brillant for anker, men jeg måtte af sted over skær og grunde og satte både hat og paryk til på den sejlads. Men nu er jeg da, Gud ske lov, i smult vande igen og ligger godt for anker, men Gud fordømme Hawser Trunnion, om han nogen sinde tiere vover sit skrog op på sådan et Satans øg!"

Så kom Trunnion op at ride på et fredsommeligt dyr, der blev trukket af en af folkene midt i kavalkaden, til de nåede en nærliggende landsby, hvor selskabet havde bestilt middagsmad, og hvor vor brudgom fik sig en ny hat og paryk. At der foreløbig ikke var blevet noget af brylluppet, fandt han sig i med filosofisk ro, og da de strabadser, han havde måttet gennemgå, havde skærpet hans appetit, tog han dygtigt for sig af retterne og drak tæt af øllet, som han fandt overmåde godt.

8. kapitel

Imidlertid var løjtnanten humpet hen til kirken og havde fortalt bryllupsselskabet, hvordan det var gået kaptajnen. Bruden tog sig det meget nær, for så snart hun hørte, hvilken fare hendes tilkommende mand svævede i, dånede hun og segnede om i sin svigerindes arme, og da hun ved at lugte til forskellige hovedvandsæg var kommet til sig selv igen, bad hun indstændigt hr. Hatchway og Tom Pipes om at tage hendes broders vogn og se at få fat i kaptajnen. Præsten inviterede bruden og hendes frænder hjem til sig, og brylluppet blev udsat til en anden gang. Løjtnanten og Tom Pipes brød op til vogns for at finde deres herre, og alle hans folk fulgte med til hest.

Klokken fire om eftermiddagen kom hele flokken til landsbyen, hvor kaptajnen opholdt sig – det var ikke svært at følge hans spor, for han havde haft almindelig opmærksomhed, da han fo'r forbi, og hatten og parykken fandt de på vejen. Da de fik at vide, at han sad i god behold i værtshuset "Kong Georg", troppede de op uden for huset og gav deres glæde luft i tre hurraer, der besvaredes af selskabet indenfor. Løjtnanten kom ind, og Trunnion, der nu var lige så gemytlig som sine ny venner og havde mere end en halv rus, forestillede ham for selskabet som sin hjertens ven. Der blev straks sørget for, at han fik noget at leve af, og Tom Pipes og det øvrige mandskab blev trakteret i en anden stue. Klokken seks kørte kaptajnen hjem til fortet efter at have taget den venskabeligste afsked med hver eneste sjæl i hele huset.

Nu blev brylluppet berammet til en anden dag, og for at de kunne slippe for nysgerrige menneskers overhæng, stod det i fortet, som hele dagen igennem prangede med vajende flag og vimpler og om aftenen var illumineret, hvilket besørgedes af Hatchway, som også lod svingbasserne affyre, da det ægteskabelige bånd var knyttet. Bryllupsmåltidet var udmærket, og der var fuldt op af drikkevarer. Alle de violiner, der kunne opdrives i halvanden mils omkreds, havde givet møde og udførte i forening med en tromme, en sækkepibe og en lire en yderst harmonisk koncert.

Efter at man havde tilbragt aftenen på den fornøjeligste måde, førte fru Pickle sin svigerinde til sovekammeret, hvor en ubetydelig omstændighed nær havde gjort en brat ende på den frydefulde stemning.

Som allerede anført fandtes der ikke en eneste seng i hele fortet, og læseren kan nok tænke sig, at fru Trunnion ikke blev glad, da hun så, at hun skulle ligge i hængekøje med sin ægtehalvdel. Den var ganske vist blevet udvidet og forsynet med en dobbelt portion sejldug, så der kunne ligge to i den, men det var dog mildest talt et ubehageligt, for ikke at sige farligt leje. Hun protesterede derfor temmelig heftigt, men fru Pickle forestillede hende, at en nat gik snart, og så kunne hun jo næste dag indrette sig anderledes. Hun vovede sig da op i køjen, og en times tid efter gik hendes mand også til køjs. Det synes imidlertid, som om de kroge, den hang i, ikke var beregnet på den vægt, de nu skulle bære; midt om natten gav de efter til stor forfærdelse for fru Trunnion, som skreg højt, da hun dumpede, hvilket havde til følge, at Hatchway som styrtende ind i sovekammeret med lys. Hun var ingen skade kommet til, men

var overmåde opbragt over dette uheld, som hun ligefrem erklærede hidrørte fra kaptajnens stædighed og latterlige særhed, og hun brugte så stærke udtryk, at det ikke var til at tage fejl af, at hun mente, at hun havde nået sit mål, og at hendes myndighed var sikret mod alle skæbnens stød. Hendes ægtehalvdel lod til at være af samme mening, for han sagde ikke et ord, satte blot et overmåde surt ansigt op, kravlede ud af køjen og lagde sig i et andet værelse, mens hans opbragte hustru jog løjtnanten ud og redte sig af den havarerede køje en provisorisk seng på gulvet, fuldt og fast bestemt på, at næste nat ville hun ligge bedre.

Næppe hilste den første lærke den gryende morgen, før hun, som havde ligget vågen hele natten og spekuleret på alle de forandringer, hun ville foretage, kom på benene og begyndte at se sig om i huset. Hun fik øje på en stor klokke, som hun gav sig til at kime med, hvilket havde til følge, at Hatchway, Pipes og hele besætningen som styrtende halvt påklædte; da hun ingen kvinder så, begyndte hun at skælde og smælde over, at de dovne tøse ikke var oppe at bestille noget, men så fik hun at vide, at der ingen kvinder måtte være i fortet om natten. Hun undlod ikke at tage kraftigt til genmæle imod denne anordning, og da hun blev oplyst om, at kokkepigen og stuepigen lå i et lille udhus uden for porten, gav hun ordre til, at vindebroen øjeblikkelig skulle hejses ned, hvorpå hun straks satte pigerne i arbejde med at skrubbe gulvene, som just ikke var synderligt rene, mens to mænd måtte afsted og hente hendes seng. Inden der var gået to timer, var der vendt op og ned på hele fortet, og der var støj og spektakel alle vegne. Trunnion kom farende ud i bar skjorte som et rasende menneske med en knippel i hånden,

og da han fik øje på nogle snedkere, der var ved at sætte en seng op, kastede han sig over dem og erklærede, at han ingen orkanhuse ville have på sine enemærker, men det fik han ikke andet ud af, end at det eneste øje, han havde tilbage, blev slået blåt af folkene, som ikke kendte ham, men troede, at han var en gal mand. Det gik mere og mere op for ham, at han ikke længere var herre i huset, og det fyldte hans sjæl med harme og forbitrelse. Han rev sin uldne nathue af hovedet, dunkede sig på sin skaldede isse, stampede i gulvet og ønskede sig ind i det inderste Helvede, fordi han havde taget sådan en basilisk i sit hus. Alle disse udbrud var imidlertid ganske frugtesløse; det var det sidste kraftige forsøg, han gjorde på at sætte sig op imod sin kones vilje. Hun lod ham så én gang for alle vide, at nu var det hende, der havde kommandoen, og at hun bedst vidste, hvad der tjente til hans tarv og ære. Derpå gav hun ordre til, at han skulle have omslag på det blå øje, og efter at han havde fået det på, overgav hun ham til Pipes' varetægt. Bådsmandsmaten trak om med ham, som om han var en blind bjørn, og imens gennemførte hans vindskibelige hustru sine planer så grundigt, at han ikke kunne kende huset igen, da han omsider fik omslaget af og atter kunne bruge sit øje.

9. kapitel

Hele denne omkalfatring blev imidlertid ikke gennemført uden mange lydelige indsigelser fra hans side, og der forefaldt adskillige mærkelige meningsudvekslinger imellem de to ægtehalvdele, men det var altid hende, der gik af med sejren, og efterhånden tabte han modet; der var ikke gået tre måneder, før han var en veldresseret ægtemand. Helt var hans stædighed dog ikke udryddet, om den end var overvundet; han kunne endnu i visse henseender være lige så stiv og urokkelig som nogen sinde, men han turde nu ikke som før sparke åbenlyst, men måtte indskrænke sig til passiv tværhed. Da fru Trunnion således for eksempel foreslog, at han skulle holde vogn med seks heste for til hende, eftersom hun ikke kunne ride, og det var under en sådan standspersons værdighed at køre i tospændig chaise, vendte kaptajnen stadig det døve øre til, skønt hun kom frem med alle mulige argumenter; han trak sig ligesom en skildpadde ind i sin skal, så kunne hun bruge munden så meget, hun gad.

Det var imidlertid det eneste punkt, i hvilket hun ikke havde fået sin vilje sat igennem, og hun ligefrem pinte sin opfindsomhed for at finde på midler til at forøge sin magt og myndighed. Så kom tilfældet hende til hjælp. Hun havde ikke været fire måneder i fortet, før der viste sig forskellige tegn, som tydede på, at hun var i velsignede omstændigheder.

Kaptajnen var henrykt, og da hun indså, at nu var det rette tidspunkt kommet til at tilrive sig fuld enevoldsmagt, forsømte hun ikke at benytte sig af den lejlighed, naturen bød hende.

Intet var så smukt og kostbart hverken af bohave eller pynt, at hun ikke kunne få lyst til det, og da hun en dag så lady Stateby køre til kirke i sin ekvipage, besvimede hun. Hendes mand, hvis forfængelighed aldrig havde følt sig så smigret som ved de udsigter, han nu havde til at høste, hvad han havde sået, blev straks bange, og for at undgå slige tilfælde, der kunne blive skæbnesvangre for det stolte håb, han nærede, gav han hende lov til at bestille vogn og heste og livré, ganske som hun ville have det. Hun skyndte sig selvfølgelig at udfolde sin smag og pragt således, at alle egnens folk faldt i forbavselse over det, og at hjertet krympede sig i livet på Trunnion, som indså, at hendes ødselhed ingen grænser kendte, hvilket da også viste sig i de kostbare forberedelser, der blev truffet, til hun skulle i barselsseng. Det eneste, der trøstede ham, var det glade håb, han nærede, særlig da han tænkte, at når de ni måneder var omme, var det forbi med disse ekstraudgifter. Umådelig stolt var han og omtalte jævnligt i klubben den forestående begivenhed som noget, der var al ære værd i betragtning af, at han var en gammel karl på femoghalvtreds, og han klemte værtens hånd dobbelt så tit i denne tid for at lade ham mærke, hvilke krummer der var i ham. Når de andre drak den ufødtes skål, strålede hans ansigt af henrykkelse, og så sagde han, at hvalpen skulle til søs, så snart det på nogen måde lod sig gøre, for han ville nok se ham som officer, inden han gik til sine fædre.

Således som fru Trunnion lykkelig og vel igennem sit svangerskab, og da den tid, hun havde beregnet, var omme, fik hun visse mindelser, der antydede, at det kritiske øjeblik var nært forestående. Kaptajnen kom ud af køjen i en fart og fik fat

i jordemoderen, som havde været der i huset i flere dage. Alle var opfyldte af den mest spændte forventning, men det blev ikke til noget denne gang; det viste sig, som de erfarne kvinder, der var til stede, ganske rigtigt bemærkede, at være falsk alarm.

To nætter efter måtte de atter på benene, og nu lod alt til at være rigtig godt i gang. Det blev imidlertid heller ikke nu til mere end forrige gang, og man måtte trøste sig med det gamle ord, at alle gode gange er tre. Ved denne lejlighed holdt det imidlertid ikke stik; det blev ikke til noget, og nu viste der sig oven i købet et mærkværdigt og uforklarligt fænomen. Fru Trunnion var nemlig blevet så slank, som om hun havde bragt et fuldbåret barn til verden. Forbavsede over denne gådefulde kendsgerning, holdt de gode damer råd for lukkede døre, kom til det resultat, at sagen i enhver henseende var uhyggelig og naturstridig, og bad om, at der øjeblikkelig måtte blive sendt bud efter en fødselshjælper. Han kom og erklærede, at patienten aldrig havde lavet til barsel.

Denne meddelelse virkede som et tordenslag på Trunnion, som nu i otte dage og nætter hvert øjeblik havde ventet på det glade budskab om, at han var blevet fader. Da han havde sundet sig lidt, erklærede han, at den doktor var en uvidende fusker, hvis ord man ikke kunne lide på, og i den anskuelse blev han bestyrket af jordemoderen, som vedblev at holde håbet ved lige hos fru Trunnion, om at hun kunne vente sin nedkomst hvert øjeblik. Den erfarne jordemoder var i aktivitet i tre uger, i hvilken tid fruen havde adskillige anfald af, hvad hun smigrede sig med var fødselsveer. Hun og hendes mand blev til en fabel på hele egnen, for de slap ikke engang håbet, da hun var så slank som en mynde.

Alt i verden får imidlertid en ende, og det fik da omsider også denne skønne drøm. Den afløstes af en sådan flovhed og forfjamskelse, at manden i hele fjorten dage ikke gik uden for en dør, mens fruen holdt sengen i adskillige uger og var lige ved at ærgre sig ihjel.

Tiden bragte imidlertid også lindring for den sorg, og det første, hun gjorde efter så nogenlunde at være kommet til ro, var at slå sig på, hvad man sådan kalder gudelighed, hvormed hun forbandt det gyseligste plageri for alle sine omgivelser, så at tjenestefolkene var nær ved at gå ud af deres gode skind; selv Tom Pipes' næsten urokkelige koldsindighed vaklede, og kaptajnen var lige ved at blive rasende. Den eneste, der gik fri, var løjtnant Hatchway, som hun aldrig vovede at fortrædige.

10. kapitel

Efter at have anvendt tre måneder på sådanne fromme øvelser viste fru Trunnion sig atter imellem folk. Sød havde hun nu aldrig været, men den nys omtalte begivenhed havde imidlertid gjort hende så sur, at ingen skøttede synderligt om hendes selskab, og hun vendte derfor snart igen den uskønsomme verden ryggen og gik helt op i styrelsen af sit hus, som hun regerede med et jernscepter, og for resten søgte og fandt hun trøst for sine sorger i cognacsflasken.

Hvad kaptajnen angår, så forvandt han snart sin sorg efter først at have måttet døje mange drøje skoser af løjtnanten, og da han nu først og fremmest følte trang til at være så meget hjemme fra som muligt, søgte han mere end nogen sinde før ned i værtshuset og dyrkede overmåde ivrigt venskabet med sin svoger hr. Pickle. Det fortrolige forhold, der udviklede sig imellem dem, førte til, at han fattede en kærlighed til den lille Peregrine, som holdt sig lige til hans død. Den lille fyr var virkelig også en køn, rask dreng, der tegnede til at blive dygtig, og hvad der særligt bidrog til at bringe ham i kridthuset hos onklen, var et vist skælmsk lune, der udmærkede ham lige fra vuggen af, og som meget tit gik ud over den brave kaptajn. Det ville aldrig få ende og ville måske ikke blive synderlig morsomt, om vi ville opregne alle de gavtyvestreger, han fandt på over for onklen og andre. Kaptajnen måtte således i løbet af en måned købe for ikke mindre end to guineas tobakspunge, fordi Peregrine, hver gang han havde fået en ny, stjal den fra ham og brændte den. Han morede sig også med at hælde indholdet af

sin faders snustobaksdåse ud i Trunnions yndlingsdrik, og kaptajnen fik sig mere end én gang et ordentligt drag af den blanding. Det kan for øvrigt nok være, at hr. Hatchway, som havde stor glæde af disse udslag af hans begavelse, ved sit eksempel og sin vejledning bidrog en del til at udvikle hans evner i den retning.

Da han var fire år, blev han sat i skole, men her lærte han ikke stort andet end abekattestreger, som han uhindret fik lov til at praktisere, da læremoderen ikke ville støde en rig frue ved at være streng imod hendes eneste barn.

Fru Pickle var imidlertid ikke så blind, at hun syntes om sådan utidig overbærenhed, og så fik drengen en hovmester, som fik pålæg om at give drengen de hug, han efter hans skøn fortjente. Han undlod ikke at bruge sin myndighed; Peregrine fik regelmæssigt prygl to gange om dagen, og efter at han havde været denne tugt underkastet i atten måneder, erklærede hans mentor, at han var den stædigste, tværeste og dummeste dreng, han nogen sinde havde haft under behandling; i stedet for at forbedre sig var han blevet forhærdet i sine syndige tilbøjeligheder og kendte lige så lidt til frygt som til skam. Hans moder blev overmåde bedrøvet over, at han lod til at være sådan et fæ; hun mente, at det var en arv fra faderen, og at der som følge heraf ikke var noget at gøre ved den ting. Kaptajnen glædede sig imidlertid over det kantede i hans væsen og frydede sig især, da han fik at vide, at Perry – det var hans kælenavn – havde banket alle de andre drenge, hvilket efter hans mening lovede udmærket for hans fremtid, for sådan havde han selv været, da han var i hans alder, sagde han. Da drengen nu var seks år, og ingen vegne var kommet til trods for alle de bank,

han havde fået, besluttede fru Pickle at følge et råd, hun havde fået, om at sætte ham i en kostskole i nærheden af London, hvis forstander var bekendt for sin udmærkede opdragelsesmetode. Hun greb så meget lettere denne udvej, som hun snart igen skulle have et barn, som hun håbede ville trøste hende for al den sorg, Peregrine gjorde hende.

11. kapitel

Da kaptajnen fik at vide, hvad der var blevet bestemt, bad han om tilladelse til at måtte udstyre sin yndling og følge ham til hans bestemmelsessted, hvilket blev bevilget. Da de kom derhen, betroede han ham til hjælpelærerens særlige omsorg, for denne var blevet ham anbefalet som en både retsindig og dygtig mand, og han gav sin anmodning om, at han ville tage sig af ham, vægt ved på forhånd rundhåndet at vise ham sin erkendtlighed.

Denne gavmildhed kunne ikke være bedre anvendt, for hjælpelæreren var virkelig en udmærket mand, der, skønt lykkens ugunst nødte ham til at trælle for en anden, havde hævet skolen til en anseelse, som den aldrig ville have nået, hvis dens forstander havde været forstander mere end af navn. Hr. Jennings – således hed hjælpelæreren – opdagede snart, at den forrykte opdragelse, Peregrine havde fået, havde vendt helt op og ned på hans natur. Den måde, hans nye skolekammerater blev behandlet på, gjorde i førstningen slet intet indtryk på ham, sløv og følelsesløs, som han var blevet, og bebrejdelser kunne heller ikke vække den ærekærhed, der ligesom lå begravet under skamløsheden. Læreren greb da til den udvej at behandle denne forhærdede natur med ligegyldighed og ringeagt, idet han forudså, at hvis der endnu var gode spirer i ham, skulle det nok give dem vækst. Han fik ret. Drengen begyndte snart at anstille sine betragtninger, at lægge mærke til, hvorledes flid og dygtighed blev belønnet, og han skammede sig over den ynkelige figur, han gjorde imellem sine

kammerater, som langt fra at søge hans omgang tvært imod skyede ham. Han begyndte at græmme sig over, at han ingen ting duede til, brød sig ikke mere om adspredelser, gad ikke spise, søgte ensomhed og blev jævnligt truffet grædende. Da læreren så, at hans følelse var vågnet, forandrede han lidt efter lidt sin måde at være på over for ham, tog hensyn til ham og lod ham mærke, at han holdt øje med ham. Dette havde til følge, at der foregik en heldig forandring med drengen. Den ros, han nu af og til fik, vakte lyst hos ham til ikke at stå tilbage for de andre; han anstrengte sig med overraskende iver, det viste sig snart, at han ikke var den sløve dreng, man havde troet, og han blev jævnligt opmuntret med små belønninger af den slags, som drengene satte en ære i at få. Hans kammerater søgte nu hans venskab lige så ivrigt, som de før havde skyet ham, og inden et års forløb havde den formentlige tosse gjort glimrende fremgang. Hjælpelæreren undlod ikke at meddele kaptajnen, hvilken glædelig forandring der var foregået med ham, og Trunnion, som selv blev henrykt over denne tidende, skyndte sig til forældrene med den.

Hr. Gamaliel Pickle, som aldrig kom i stærk sindsbevægelse, hørte på ham med flegmatisk tilfredshed, og fru Pickle blev heller ikke så glad, som man skulle have ventet. Hun sagde nok, at det glædede hende, at Peregrine fik så godt et vidnesbyrd, men tilføjede, at den slags lovtaler altid var overdrevne, og at det undrede hende, at læreren ikke havde givet sin ros over drengen et større præg af sandsynlighed. Trunnion blev stødt og bandede på, at Jennings ikke havde sagt andet end den rene, skære sandhed, for han, Trunnion, havde lige fra første færd af forudsagt, at drengen ville komme til at gøre sin familie ære.

Sagen var den, at fru Pickle for et halvt år siden havde fået en datter, som nu lagde beslag på hendes følelser. Det var nu imidlertid et held for Peregrine, for nu fik hans lærer lov til helt og holdent at følge sit eget hoved, og det kunne nok gøres nødigt, for da fyren havde taget luven fra sine kammerater i henseende til lærdom, voksede hans ærgerrighed, og han blev opsat på, at hele skolen skulle danse efter hans pibe; han måtte i den anledning kæmpe mangen en hård dyst, men omsider nåede han sit mål, og han blev anerkendt som nummer et, også når det gjaldt om at slås. Dette held berusede ham, og til trods for alt, hvad Jennings gjorde for at forhindre det, udviklede der sig et så betydeligt overmod i hans sjæl, at det var knapt nok, at de ulykker, der senere hen i livet ramte ham, kunne stække det. Grunden i hans karakter var imidlertid god og ædel, og skønt han regerede uindskrænket over sine kammerater, var det snarere kærlighed end frygt, der holdt hans undersåtter i tømme.

Mens han aldrig tilsidesatte den ærbødighed, han skyldte hr. Jennings, nærede han alt andet end respekt for forstanderen, en gammel, uvidende markskriger, hvis latterlige væsen vakte hans spottelyst, og hvis hensynsløshed over for den lærer, han kunne takke for, at hans skole trivedes, forargede ham. Peregrine, som nu var ti år, drillede og ærgrede ham i forening med sine kammerater på alle mulige måder, og enden blev, at hr. Keystick – sådan hed forstanderen – fik en mistanke om, at hans hjælpelærer stod bag ved og ophidsede drengene imod ham for at gøre sig uafhængig af ham. Han nedværdigede sig så dybt, at han hemmeligt frittede drengene ud for at kunne komme Jennings til livs. Han fik ganske vist intet at vide, men

da hjælpelæreren fik færten af, hvad han havde gjort, tog han sin afsked, lod sig præstevie og rejste til Amerika i håb om at få et kald der.

Dette stød kunne skolen ikke tåle, den forfaldt mere og mere, og forældrene begyndte at tage deres børn ud af den. Peregrine, som mistede flere og flere af sine kammerater, begyndte at finde tilstanden utålelig og at længes efter at komme bort fra en mand, han hadede og foragtede. Han skrev derfor et brev til Trunnion og satte ham kort ind i sagernes stilling. Kaptajnen blev henrykt over dette brev, som han fandt var et mageløst mesterstykke, og skyndte sig hen til fru Pickle med det. Hun hørte temmelig koldsindigt på hans lovtaler over drengen, og da han bad, om han måtte tage ham til sig, gav hun meget villigt sit samtykke til det. Hun havde i fire år ikke set noget til Peregrine og havde i den tid fået en anden søn, så hendes følelser over for hendes førstefødte, der aldrig havde været synderligt varme, var nu betydeligt afkølede.

12. kapitel

Vor unge helt blev hentet hjem af Hatchway. Han gik nu i sit ellevte år, var vokset så stærkt, at alle forbavsedes over det, og var blevet en overmåde køn dreng. Hans gudfader blev så henrykt over ham, som om han havde været hans egen søn. Han trykkede ham hjerteligt i hånden, vendte og drejede ham, beskuede ham fra isse til fod og gjorde Hatchway opmærksom på, hvor nysseligt han var skabt. Om det så var Tom Pipes, gav han til kende, at han var ualmindelig fornøjet ved at se ham. Da velkomsthilsnerne var overståede, humpede Trunnion hen til sin kones dør og brølede: "Her er Perry; skal du ikke ud og hilse på ham?" – "Herre Gud, Trunnion," sagde hun, "hvorfor skal du altid sådan pine og plage mig! Lad mig dog være fri for dit overhæng." – "Overhæng!" sagde kaptajnen, "jeg tror, Gud fordømme mig, ikke det står rigtigt til i din øverste etage. Jeg kommer jo bare for at lade dig vide, at din brodersøn, som du ikke har set i hele fire år, er kommet hjem, og Fanden skal tage mig, om der er mage til dreng på hans alder i alle kongens riger og lande, både hvad skabelon og fyrighed anbelanger; det er en gut, der gør familien ære, men Fanden fare i mig, om jeg snakker mere om den ting; vil du komme, så kan du, og vil du ikke, kan du lade være." – "Ja," svarede hans ægtehalvdel, "så vil jeg lade være. Jeg har behageligere ting at tage mig for for øjeblikket." – "Hoho! nå, så det har du! Ja, det tror jeg," råbte kaptajnen, idet han skar ansigter og gjorde fagter, som om han tog sig en snaps. "Hør, Jack," vedblev han derpå, idet han vendte sig til Hatchway, "se, om I kan få det gamle blokskib flot; er der

nogen, som kan, er det jer." Hatchway gav sig til at råbe: "Hvad for noget! Vil De ikke tørne ud og hilse på lille Perry? Det vil fryde Deres hjerte at se sådan en køn hvalp! Han er Deres udtrykte billede, lige akkurat som han var skåret ud af Dem." – "Kære hr. Hatchway," sagde hun så i en blid tone, "De skal altid sådan have én til bedste. Nå, ingen skal beskylde mig for uvenlighed eller sige, at jeg ingen naturlig følelse har." Med disse ord kom hun ud og tog meget nådigt imod sin brodersøn, som hun erklærede var hendes broder op ad dage.

Om eftermiddagen gik kaptajnen over til hans forældre med ham, men aldrig så snart så hans moder ham, før hun skiftede farve, brast i gråd og udbrød, at hendes søn var død, og at den dreng, de kom med, var en, de ville narre hende med. Trunnion tabte både næse og mund over dette mærkværdige indfald, og da Gamaliel nu også begyndte at tvivle og ikke vidste, hvad han skulle tro om drengen, trak kaptajnen straks af til fæstningen med ham, idet han svor og forbandede sig på, at Perry aldrig med hans gode vilje skulle sætte sine ben inden for deres dørtærskel mere. Han var så opbragt, at han først ville have noget at gøre med Pickle, efter at denne havde tigget og bedt om godt vejr og erkendt Peregrine for sin søn og arving, hvilket imidlertid skete uden fru Pickles vidende, for overfor hende var han nødt til at lade, som om han gik ind på hendes skammelige indfald.

Således blev knøsen udstødt af sin faders hus og helt og holdent overladt til kaptajnen, som kom til at holde mere og mere af ham for hver dag, der gik. Efter al sandsynlighed bidrog Peregrines særlige oplagthed til alskens skælmsstykker væsentligt til at nære denne store kærlighed; drengen gav under

sit ophold i fæstningen denne tilbøjelighed frit løb og spillede under hr. Hatchways vejledning med hans bistand sin onkel og tante adskillige puds. Også Pipes tog ivrig del i løjerne og viste sig meget dreven i den slags idrætter.

Den første, det gik ud over, var fru Trunnion, som de jævnligt forskrækkede med sælsomme og uhyggelige lyde, når hun havde trukket sig tilbage for at passe sin andagt. Pipes havde ligefrem geni i den retning; han kunne efterligne alle mulige lyde, såsom når et spil bliver drejet, eller en sav bliver filet, eller en synder hænger og dingler i galgen med lænke om halsen; han kunne skryde som et æsel, tude som en natugle, mjave som en kat, gø som en hund, grynte som en gris og gale som en hane, og han havde lært at efterligne indianernes krigsskrig. Alle disse færdigheder udøvede han til forskellige tider og på forskellige steder, så fru Trunnion blev slået med rædsel, kaptajnen noget uhyggelig til mode og alle tjenestefolkene i høj grad forfærdede. Somme tider hyllede Peregrine sig i et lagen og viste sig i mørke for sin tante, hvis sanser for det meste var noget omtågede på den tid af døgnet som følge af de hjertestyrkninger, hun havde nydt, og bådsmandsmaten lærte ham at binde valnøddeskaller under poterne på kattene, så de gjorde et frygteligt spektakel, når de var ude på deres natlige udflugter.

Alle disse forskrækkelser havde til følge, at fru Trunnion i endnu større omfang hengav sig til sine andagtsøvelser og styrkede sig med stærke drikke, og da hun således meget jævnligt tyede til sit lønkammer, hvor hun havde sin trøster, fandt de sammensvorne på en spas, der nær havde fået bedrøvelige følger. De så nemlig en gang deres snit til at komme

et brækmiddel i flasken, og hun tog så rigeligt til sig, at det nær var blevet hendes død. Doktoren blev hentet og erklærede, at patienten havde fået arsenik; han beklagede den stakkels dame, som om han mente, at hun måtte være belavet på flere attentater af den slags, og i hele nabolaget gav sladderen Trunnion skylden; ja selv patienten kunne ikke værge sig mod en lille mistanke til sin mand. Hun troede ganske vist ikke, at han havde villet tage livet af hende, men mente dog, at han havde påført hende de lidelser, hun havde gennemgået, for at gøre hende ked af flasken, hvisårsag hun besluttede for fremtiden at bære sig forsigtigere ad og lod, som hun troede, at det var et stærkt ildebefindende, hun havde haft. Det troede kaptajnen også, og da faren var overstået, tænkte han aldrig mere på den historie, så ildgerningsmændene slap med skrækken, som imidlertid var så grundig, at de aldrig mere indlod sig på den slags løjer.

Derimod begyndte de nu på alle mulige måder at drive deres spil med kaptajnen, så han var lige ved at gå ud af sit gode skind. En mørk aften hyllede Pipes sig således i en stor oksehud, som han havde anbragt en skrækkelig maske på med en hajflab i og et par store glas i stedet for øjne, og inden for masken imellem hajtænderne var der hylstre med svovl og salpeter i. Da kaptajnen sammen med Perry gik ind i en lang gang, listede Pipes sig således udstafferet efter ham, tændte fyrværkeriet med en lunte og gav sig til at brøle som en okse. Drengen gav sig efter aftale til at skrige højt og slap lyset, han havde i hånden, så det faldt på gulvet og gik ud. Da kaptajnen vendte sig om for at se, hvad der var på færde, stod han ansigt til ansigt med et grueligt uhyre, der spyede ild og røg; han blev

så angst, at han næsten gik fra sans og samling, men løftede dog uvilkårligt stokken for at forsvare sig, og da uhyret kom hen imod ham, langede han det med opbydelse af alle sine kræfter sådan et slag ud, at havde det ikke ramt hornene, var Pipes kommet til at fortryde de løjer. Sådan en hilsen havde han ikke lyst til at udsætte sig for en gang til, så han fortrak.

Da tjenestefolkene, som Peregrine var løbet ud efter, kom ind i gangen, lå deres herre på gulvet badet i kold sved og med ansigtet fortrukket af rædsel. Hatchway fik ham løftet op og gav ham en hjertestyrkning, og da han var kommet lidt til sig selv igen, spurgte han ham, hvad der var på færde. Det var imidlertid længe ikke muligt at få et ord ud af ham; han lod til at være faldet i dybe tanker, men omsider sagde han:

"I kan nu sige, hvad I vil, Jack, men jeg vil være fordømt, om det ikke var søtrolden. Jeg kendte ham på de store runde øjne, de tre rader tænder, hornene og halen og den blå røg, han spyede. Hvad vil den Helvedes trold mig? Jeg ved, at jeg aldrig har slået nogen ihjel, undtagen for så vidt som min bestilling førte det med sig, og jeg har heller aldrig gjort nogen moders sjæl uret, siden jeg kom til søs".

Søtrolden er efter sømændenes gudelære alle onde havånders fyrste og viser sig ofte i forskellige skikkelser i rigningen aftenen før storm, skibbrud og andre ulykker på søen, så det var intet under, at Trunnion var meget forskrækket over den åbenbaring, han havde haft, og mente, at den måtte varsle skrækkelige ting.

13. kapitel

Det er underligt nok, at mennesker, som ellers er gode og kærlige, kan have lyst til sådan at pine og plage deres medmennesker, men så meget er vist, at de tre forbundsfæller var så betaget af den lyst, at de vedblev at spille kaptajnen det ene puds efter det andet. Han havde en fornemmelse, som om alle Helvedes ånder havde sammensvoret sig imod ham, og til sidst fik han færten af, at han var genstand for planmæssige efterstræbelser. Han kendte sin løjtnants lyster i den retning, og Peregrines talent på det område havde han set anvendt over for andre, så han besluttede at holde skarpt øje med dem.

Det held, de sammensvorne stadig havde haft med sig, havde gjort dem overmodige og uforsigtige, og det varede da ikke længe, før kaptajnen greb Perry på fersk gerning og ved at give ham en lille revselse og true ham med mere fik han ham til at gå fuldstændig til bekendelse om alle sine gavtyvestreger. Kaptajnen blev som lynslået ved alt det, han fik at vide, og særlig blev han så opbragt på Hatchway over den del, han havde haft i alle disse optøjer, at han tog under overvejelse, om han skulle udfordre ham på kårde eller pistoler, jage ham ud af fæstningen og bryde alt venskab med ham. Han havde imidlertid i den grad vænnet sig til Jacks selskab, at han ikke kunne leve uden ham, og da han fik tænkt lidt koldsindigere over sagen, indså han, at det mere var kådhed end ondskab, der havde grebet ham, og at han selv ville have lét ad det, hvis løjerne var gået ud over en anden. Han tog derfor det parti at æde sin ærgrelse i sig og endog at tilgive Pipes, som han i første

øjeblik syntes var en større misdæder, end om han havde gjort sig skyldig i mytteri. Denne beslutning affødte en anden, som han anså for uundgåelig nødvendig, hvis han skulle opnå ro og fred, og som hensynet til Peregrine yderligere styrkede ham i.

Drengen, som nu var tolv år, havde under Jennings' vejledning gjort sådanne fremskridt, at han tit diskuterede med præsten om lærde materier og undertiden gik af med sejren. Den brave præstemand forsikrede Trunnion, at hvis Perry ikke straks blev sat i en ordentlig skole, ville han sætte sine udmærkede evner over styr. Det fik kaptajnen også mere end en gang at høre af sin kone, som ikke blot nærede stor ærbødighed for Hans Velærværdigheds mening, men også havde sine egne særlige grunde til at ønske, at Peregrine var vel ude af huset, idet det begyndte at genere hende, at han kiggede hende så stærkt i kortene. Hertil som, at drengen selv ivrigt ønskede at komme ud og se sig lidt om i verden, og enden blev da, at hans onkel besluttede at sende ham til Winchester og at give ham en hovmester med. På præstens anbefaling blev en mand ved navn Jacob Jolter antaget som Peregrines mentor. Han var presbyterianer, en gammel skolekammerat af præsten, havde været præsteviet, men uden embede i mange år og var en strengt sædelig mand, vel bevandret i matematik og lærd teologi, hvilke videnskaber ikke bidrog til at formindske det præg af alvor og strenghed, der var over hele hans person. Den iver, hvormed han holdt på sine religiøse anskuelser, der ikke stemte med dem, der hævdedes af regeringen og den herskende gejstlighed, førte ham undertiden meget vidt i retning af falske for ikke at sige fuldstændig urimelige slutninger med hensyn til de bestående tilstande.

Da alt var i orden, trak Tom Pipes i liberi, for han skulle efter egen anmodning være tjener hos den unge herre. Inden de brød op, viste kaptajnen hr. Pickle den opmærksomhed at meddele ham, hvad han havde besluttet. Hr. Pickle gik fuldstændig ind på planen, men turde ikke se sin søn, i den grad var han forkuet af sin kone, hvis uvilje imod hendes førstefødte tog til dag for dag. At denne unaturlige følelse således forøgedes, hidrørte fra en omstændighed, som man i og for sig skulle synes snarere måtte bidrage til at formindske den. Hendes anden søn Gamaliel, som nu var fire år, havde lige fra fødslen af lidt af den engelske syge og var lige så grim at se til, som Peregrine var køn. Jo grimmere han blev, des mere kom moderen til at holde af ham, og des mere kom hun til at hade hans ældre broder. Hun havde ganske vist opgivet den latterlige idé, at han skulle være et understukket barn, men hun behandlede ham stadig, som om hun troede, at han var det. Hun kunne ikke tåle at se ham, blev vred, når hun hørte ham nævne, og ligefrem syg, når hun hørte nogen rose ham; kort sagt, hun var som den værste stedmoder imod ham; spurgte man hende, hvad hun havde imod ham, blev hun vred og svarede gnavent, at det havde hun sine grunde for, som hun ikke behøvede at gøre nogen regnskab for. Ja, hun gik så vidt i dette skammelige had, at hun afbrød al omgang med sin svigerinde og hendes mand, fordi de tog sig af den stakkels dreng.

Trunnion, der i alle måder behandlede Perry, som om han var hans egen søn, udstyrede ham på det bedste og kørte selv i sin egen vogn ham og hans hovmester til deres bestemmelsessted, hvor alt blev indrettet for dem så godt, som de på nogen måde kunne ønske. Løjtnanten fulgte med, og så stort var det

venskab, han havde fattet for drengen, at da Trunnion, efter at alt var i orden, foreslog, at de skulle køre hjem, erklærede han, at han ville blive hos Peregrine. Dette gjorde så meget stærkere indtryk på kaptajnen, som han følte, at Hatchway næsten var blevet ham uundværlig. "Hvad for noget, Jack!" sagde han i den ynkeligste tone, "forlader I mig nu, efter at vi har taget så mangen en hård tørn sammen? Jeg troede, Gud fordømme mine lemmer, at I havde bedre hjerte end som så. Jeg har altid betragtet jer som min fokkemast og Tom Pipes som min mesan; han er gået over bord; går I nu samme vej, har jeg sat hele rigningen til og er færdig, så snart der sommer en byge. Fanden fare i jer! Har jeg gjort jer noget imod, så tal fra leveren, mand, så skal I få oprejsning." Jack skammede sig ved at tilstå, hvordan det i virkeligheden stod til med ham, og efter at have betænkt sig noget, svarede han forvirret og stammende: "Nej, det er der, Gud fordømme mig, ikke noget om. De har altid behandlet mig, som det sømmer sig en officer, det skal jeg ikke nægte, for man skal give Djævelen selv, hvad der tilkommer ham, som man siger for et godt ord. Nej, men sagen er den, at jeg har tænkt på, at jeg selv vil gå i skole og lære noget latin. Bedre sent end aldrig, som man siger for et godt ord, og jeg har hørt, at her får man mere for pengene end andetsteds." Det hjalp ikke, alt hvad kaptajnen søgte at gøre ham indlysende, at det var tåbeligt at give sig til at gå i skole i hans alder, at drengene ville gøre nar ad ham, og at han ville blive til latter for alverden; han blev ved sin beslutning, og kaptajnen måtte ty til Pipes og Perry, som til sidst fik Jack overtalt til at vende tilbage til fæstningen, imod at Trunnion lovede, at han skulle få lov til at komme og besøge dem en gang om måneden.

På hjemvejen udbrød løjtnanten efter en lang pause, som kaptajnen vel vogtede sig for at bryde: "Gud fordømme mig, tror jeg ikke, den dreng har givet mig noget ind, så jeg må holde af ham!"

14. kapitel

Efter at Peregrine havde taget fat på studeringerne, varede det ikke længe, før han udmærkede sig ikke blot ved sin ypperlige stemme, men også ved sin opfindsomhed i retning af gavtyvestreger. I førstningen indskrænkede han sig til småløjer, som især gik ud over hans hovmester. Denne kom hurtigt på kant med ham, fordi han søgte at indprente ham visse politiske grundsætninger, hvis uholdbarhed han var forstandig nok til at indse. Der gik næsten ikke en dag, uden at han fik lejlighed til at gøre hr. Jolter latterlig; hovmesterens indgroede fordomme, hans latterlige forfængelighed, kejtede højtidelighed og fuldstændige mangel på menneskekundskab gav hans discipel fuldt op af stof til spot; blandt andet morede han sig jævnligt med at anvende den sokratiske metode på ham, idet han lod, som om han ønskede at blive belært om et eller andet, og så ved listige spørgsmål indviklede hovmesteren i selvmodsigelser. Den myndighed, hr. Jolter i førstningen havde haft over ham, var snart forbi, og i stedet for at befale måtte hovmesteren nøjes med at give venskabelige råd, som hans discipel så kunne følge eller lade være at følge, ganske som han lystede. Intet under, at drengen fulgte sin lyst og snart kom til at spille en fremtrædende rolle blandt de yngre helte i skolen.

Han havde ikke været et år i Winchester, da han allerede havde udmærket sig ved så mange bedrifter, der trodsede al lov og orden i skolen, at han var genstand for sine kammeraters beundring og af en hel del af dem betragtedes som selvskreven fører. Det varede ikke længe, før hans ry kom rektoren for øre;

han sendte bud efter hr. Jolter, meddelte ham, hvad han havde hørt, og bad ham dæmpe sin discipels livlighed og holde godt øje med ham, da han ellers ville blive nødt til for skolens skyld at statuere et eksempel på ham. Hovmesteren, som vidste med sig selv, at han ingen magt havde over drengen, blev ikke så lidt forlegen. Han gik meget tankefuld hjem og besluttede efter moden overvejelse i al fortrolighed at foreholde Peregrine det upassende og mislige i hans opførsel og at råde ham i al venskabelighed til for fremtiden at føre sig anderledes op. Som tænkt, så gjort. Han fortalte ham rent ud, hvad rektoren havde sagt, forestillede ham, hvad følgerne kunne blive, hvis han ikke lagde sig den advarsel, han havde fået, på sinde, og lod et vink falde om, hvad det kunne føre til for ham, i fald kaptajnen blev vred. Disse forestillinger gjorde deres virkning, drengen følte, at hans ære stod på spil, og lovede at følge sin hovmesters råd, som han indså var fornuftigt og godt.

Det varede imidlertid ikke længe. Hr. Jolter fik ham, for at forebygge et tilbagefald, til at lægge sig efter matematik, og begyndte endnu samme dag at læse Euklid med ham. Han tog fat med al den iver, hvormed drenge plejer at kaste sig over et nyt studium, men han var næppe kommet over *Pons Asinorum*, før hans begejstring begyndte at kølnes, og da han var kommet igennem de fire første bøger, var det ikke muligt at drive ham videre. Han vendte med fordoblet attrå tilbage til sine tidligere adspredelser, ligesom en flod, der har været opdæmmet, styrter af sted med fordoblet kraft, når den bryder igennem dæmningen. Hovmesteren så det med bedrøvelse, men han kunne ikke standse strømmen. Drengen var fuldstændig tøjlesløs, den ene gale streg afløste den anden slag i slag; der gik

ikke en dag, uden at der kom klager over ham, hovmesterens formaninger under fire øjne og rektorens trusler i skolens påhør var fuldstændig spildte; han blev værre og værre og drev det til sidst så vidt, at der i den anledning blev holdt skoleråd, i hvilket det blev vedtaget, at næste gang han gjorde optøjer, skulle han have en alvorlig revselse, for at han om muligt kunne blive ydmyget ved den tort. Imidlertid blev hr. Jolter anmodet om i rektorens navn at skrive til kaptajnen og bede ham om at tage Tom Pipes hjem, da denne spillede hovedrollen i alle Peregrines gale streger, samt om at sætte en stopper for løjtnantens månedlige besøg; hr. Hatchway mødte nemlig regelmæssigt med nye ideer til gavtyvestreger og var alle drengenes erklærede yndling, som, hver gang han kom, blev modtaget af alle drengene med Peregrine i spidsen og fulgt hjem under almindelig jubel. Jolter, som vidste, hvor uundværlig bådsmanden var blevet, turde ikke uden videre skrive til kaptajnen af frygt for, at Peregrine i så fald skulle gøre gengæld og fortælle sin onkel adskillige pikante historier, som hovmesteren helst ville holde hemmelige; han fortalte derfor sin discipel, hvorledes sagerne stod, og spurgte, hvad han skulle gøre, hvortil Peregrine svarede, at han ingen ulejlighed skulle gøre sig; spurgte rektoren ham, skulle han blot sige, at han havde gjort, hvad denne ønskede; for øvrigt lovede han, at han nok for fremtiden skulle opføre sig således, at rektor ikke skulle føle sig fristet til at tage sagen op igen. Dette gode forsæt blev imidlertid ikke holdt ret længe. Det varede ikke fjorten dage, før vor unge helt var indviklet i en historie, som han kom galt fra.

15. kapitel

Han og nogle af hans kammerater var blevet uvenner med en gartner, og med Tom Pipes i spidsen foretog de et felttog imod gartneren, som bearbejdede Pipes' hjerneskal således, at den ligefrem sprudede gnister derved; Pipes gik imidlertid ikke fra koncepterne for det, men slog fra sig, og enden på det blev, at han og drengene mørbankede gartneren således, at han måtte bæres i seng og lå der en hel måned uden at kunne røre sig. Da hans familie i den anledning kom på sognet, blev der indgivet klage til rektor, og Peregrine blev angivet som den egentlige anfører. Der blev straks holdt forhør, og da klagen viste sig at være fuldstændig grundet, blev vor helt dømt til en ordentlig dragt prygl i skolens påsyn. Den skam kunne han ikke bære, så ville han hellere løbe sin vej, og da hans kammerater fik det at vide, lovede de alle som én at stå last og brast med ham og enten få ham fritaget for straf eller dele den med ham.

Stolende på dette venneløfte mødte Peregrine frejdigt frem den dag, da afstraffelsen skulle finde sted. Største delen af drengene fulgte med og bad rektoren at eftergive ham straffen. Det ville denne imidlertid ikke høre tale om, og da han kommanderede dem på plads efter at have foreholdt dem det tåbelige i deres opførsel, lystrede de, og den ulykkelige Peregrine fik sine prygl til skræk og advarsel for alle vedkommende.

Denne tort gjorde stærkt indtryk på Peregrine. Han var nu fjorten år og begyndte at tænke og føle som en mand. Han skammede sig, efter at dette var overgået ham, ved at vise sig

offentligt; han var opbragt på sine kammerater for deres troløshed og vankelmodighed og hensank i flere uger i dyb grublen, trak sig tilbage fra alt samkvem med de andre drenge og kastede sig over sysler, der var ham mere værdige end dem, han hidtil havde givet sig af med.

Han lagde sig blandt andet efter legemsøvelser, som han var meget dygtig i, og derved kom han i fortroligt forhold til adskillige unge mennesker, der var meget ældre end han, men som følte sig tiltalt af hans fyrige og livlige ånd og indviede ham i deres kærlighedseventyr, som i høj grad faldt i hans smag. Da han var smuk og begavet, er det intet under, at han begyndte at vække opmærksomhed hos dem af byens unge damer, i hvis hjerter der rørte sig ubestemte længsler efter noget, de vidste ikke selv hvad. Man forhørte sig om hans vilkår, og aldrig så snart var man kommet på det rene med hans udsigter, før alle mødrene indbød ham og gjorde sig lækre for ham, mens døtrene kappedes om at lade ham forstå, at de satte megen pris på ham. Hans beskedenhed stod ikke i forhold til den lykke, han gjorde; hans forfængelighed tog rent magten fra ham, og det blev til en ren lidenskab hos ham at føje den ene erobring til den anden. Til den ende færdedes han jævnligt på de offentlige spadseregange og var en stadig gæst på koncerter og baller; han lagde sig efter at gå fint og moderne klædt, holdt selskaber for damerne og var lige på nippet til at blive en umådelig laps.

Mens han således var genstand for nogles spot og andres opmærksomhed, indtraf der noget, som samlede hele hans interesse om en enkelt person og gjorde ende på hans forfængelige flagren fra den ene til den anden. En aften, da han var til bal, kom ceremonimesteren, der vidste, hvor ivrigt han

greb efter enhver lejlighed til at glimre, hen til ham og fortalte ham, at der i den anden ende af salen sad en smuk ung dame, som lod til at have stor lyst til at danse en menuet, men savnede en kavaler, da den herre, hun var i følge med, havde støvler på. Peregrine gik hen og så på den unge dame, og blev straks betaget af hendes skønhed. Hun så ud til at være på alder med ham, var høj, slank og udmærket smukt skabt; hendes hår var kastanjebrunt og så rigt, at det til trods for den stive frisure vældede ned på begge sider af den høje pande. Ansigtet var ovalt, og den svagt krummede næse bidrog til at forøge dets udtryk af liv og værdighed; munden var lille, læberne kraftige og røde, tænderne regelmæssige og snehvide; hendes teint var ubeskriveligt fin og strålede af sundhed, og hendes store blå øjne strålede af liv og kærlighed. Udtrykket i hendes ansigt var på én gang bydende og indtagende, hendes væsen var fint og dannet, og hele hendes personlighed var så indtagende, at vor unge Adonis kom, så og blev besejret.

Så snart han var kommet til sig selv igen, gik han hen til hende og bad hende om at gøre ham den ære at danse en menuet med ham. Hun lod til at blive meget glad over denne anmodning og gik villigt ind på den. Det var et så udmærket smukt par, at det vakte almindelig opmærksomhed, og da den unge pige var ganske ukendt, fik damerne travlt med at kritisere hende; de havde naturligvis mangt og meget at udsætte på hende, men herrerne talte i høje toner om hende og gav tydeligt deres misundelse over, at den "fordømte lille laps", som de kaldte Peregrine, skulle være så heldig. Han hørte imidlertid ikke, hvad de sagde, for mens de troede, at han helt og holdent var optaget af sin forfængelighed, var han i

virkeligheden så betaget af en helt ny følelse, at han glemte alt andet for den. I stedet for den voldsomme lystighed, der hidtil havde været betegnende for ham, når han var ude, var der nu forvirring og angst over ham; han var så betaget, at han dansede kejtet, og hver gang, han gjorde en fejl, blev han rød i hovedet. Dette undgik ikke damernes opmærksomhed; de forstod godt, hvad der var grunden dertil, og da Peregrine fulgte sin skønne ubekendte hen til hendes plads, gav de enstemmigt deres følelser luft i en masse spydige bemærkninger. Ophidset ved denne taktløshed søgte Peregrine for at ærgre dem endnu mere at få en livlig samtale i gang med sin dame; det lykkedes fuldstændigt; hun gav ham al den opmuntring, han kunne ønske sig, og såvel hendes moder som hendes broder – det var den unge mand med støvlerne – takkede ham for den opmærksomhed, han viste en fremmed. Var Peregrine blevet indtaget af hendes skønhed, blev han det i endnu højere grad af hendes tale, der var livlig, munter og åndfuld; hendes frejdige og kvikke væsen vakte hans egen selvtillid og lystighed. Intet under derfor, at de fandt stort behag i hinandens selskab, og vor unge Damon udfoldede al sin belevenhed, benyttede enhver lejlighed til at lægge sin beundring for hende for dagen, tyede til den veltalenhed, der ligger i ømme blikke, udstødte adskillige suk, og veg ikke fra hende hele aftenen.

Da selskabet brød op, fulgte han hende hjem og skiltes fra hende med et inderligt håndtryk, efter at hendes moder havde givet ham lov til at besøge dem næste morgen. Ved samme lejlighed fik han at vide, at den unge dame hed Emily Gauntlet.

Han kunne ikke lukke et øje hele den udslagne nat, så optaget var han af de billeder, hans fantasi foregøglede ham, og i hvilke hans nye bekendte spillede hovedrollen. Da den første lærke begyndte at slå sine triller, stod han op, pyntede sig på det bedste og ventede så utålmodigt, til klokken blev ti, hvorpå han skyndte sig af sted til sine længslers mål. Han blev vist ind i dagligstuen, og lidt efter trådte frøken Emily ind i det mest fortryllende negligé, så smuk og yndefuld, at det blev en ren umulighed for ham at afryste de lænker, den unge dame allerede havde lagt ham i. Da hendes moder endnu ikke var stået op, og broderen var gået ud for at bestille vogn til dem, nød han hendes selskab i enrum en hel time. Han benyttede lejligheden til i de lidenskabeligste udtryk at erklære hende sin kærlighed, og bad hende om tilladelse til at besøge hende. Hun lod, som om hun tog disse erklæringer som slet og ret høflighed, og svarede meget forbindtligt, at hvis hun boede i Winchester, skulle det være hende en fornøjelse jævnligt at se ham, men da hun boede i en landsby fire mile derfra, kunne hun ikke vente, at han skulle gøre sig så megen ulejlighed for en sådan bagatels skyld; ville han bede hendes moder om lov til det, stod det ham imidlertid frit for.

Da fru Gauntlet kom, sagde hun, efter atter at have takket ham for hans artighed imod hendes datter, at han skulle være velkommen i deres hus, når han en gang kom ad den kant.

16. kapitel

Han blev overmåde glad over denne indbydelse og forsikrede, at han ikke skulle forsømme at gøre brug af den, og efter at have talt lidt mere med dem sagde han farvel til den fortryllende Emilia og hendes forstandige moder, som, da hun havde mærket, hvilket indtryk hendes datter havde gjort på ham, omhyggeligt havde forhørt sig om hans familieforhold og formuevilkår.

Peregrine forhørte sig også ivrigt om sin elskedes vilkår og stamtavle og fik at vide, at hun var eneste datter af en officer, der var død, før end han var i stand til at sørge for sine børn; at enken levede tarveligt, men anstændigt af sin pension og den understøttelse, hendes pårørende gav hende; at sønnen var volontør i det kompagni, hans fader havde kommanderet, og at Emilia var blevet opdraget i London på en rig onkels bekostning, men at denne i sit fem og halvtredsindstyvende år havde fået det indfald at gifte sig, hvorfor hans niece havde måttet tage hjem til moderen uden at have andet end sig selv at bygge sin fremtid på.

Disse oplysninger huede ham ikke rigtigt, og i flere uger stredes egennytte og kærlighed i hans sjæl. Omsider sejrede imidlertid det indtryk, Emilias skønhed havde gjort på ham. Da han nylig havde fået penge fra kaptajnen, der viste sig meget rundhåndet imod ham, gav han Pipes ordre til at pakke noget linned og andre nødvendige genstande i en lille vadsæk, og med den vandrede han så en morgen tidligt af sted til landsbyen, hvor hans elskede boede, idet han mente, at han på den måde

var mindre udsat for, at man skulle opdage, hvor han var flygtet hen, end om han havde lejet heste eller var taget med diligencen.

Han kom til landsbyen klokken to, og efter at have lejet sig et værelse i værtshuset og spist til middag gik han hen til det hus, der var blevet ham anvist som det, fru Gauntlet boede i. Emilia lukkede selv op for ham og tog overmåde elskværdigt imod ham, og det samme gjorde hendes moder. Da de havde drukket te, foreslog frøken Emilia, at de skulle gå en tur, og denne aftenvandring, der førte dem igennem en dejlig egn, som gennemstrømmedes af en romantisk bæk, og hvor der var en rig afveksling af krat og åbne plæner, satte Peregrines fantasi i den stærkeste bevægelse. Det blev sent, inden de kom hjem, og vor elsker sagde derfor damerne godnat. Fru Gauntlet bad ham imidlertid så venligt om at blive og spise til aften hos dem, at han blev. Da der just ikke var for mange tjenestefolk der i huset, måtte fru Gauntlet jævnligt gå ud af stuen, så den unge herre havde rig lejlighed til at komme frem med alle de ømme eder og forsikringer, hans hjerte lagde ham på læberne. Han forsikrede hende, at hans sjæl var helt opfyldt af tanken om hende, og fortalte hende, at han hemmeligt havde listet sig bort fra skolen og fra sin hovmester, fordi han ikke kunne udholde at undvære synet af hende, han måtte have den lykke at være nogle dage sammen med hende. Hun skændte blidt på ham, fordi han havde båret sig så letsindigt ad, men undgik omhyggeligt at lade ham mærke, at hun gengældte hans følelser, for bag ved al hans ømhed mente hun at spore et overmod, som skræmte hende fra at gøre ham en sådan tilståelse, hvori hun måske også bestyrkedes af sin moder, som, hvor høflig hun end var imod

ham, klogeligt bevarede den tilbageholdenhed, hun mente at skylde ikke blot sin families værdighed, men også sig selv, idet hun ikke ville have skyld for at have opmuntret det unge menneske i hans dårskaber. De behandlede ham imidlertid til trods for dette forbehold i virkeligheden så venligt, at han var aldeles henrykt og blev mere og mere forelsket for hver dag, der gik.

Medens Peregrine således levede i en salig rus, var der stor uro i Winchester, over at han sådan var blevet borte. Hr. Jolter var alvorligt bekymret, så meget mere, som han i den sidste tid havde lagt mærke til, at hans discipel var blevet noget tungsindig. Han talte med rektoren om sagen, og efter dennes råd skrev han til kaptajnen og fortalte ham, hvad der var sket.

Trunnion var lige ved at gå ud af sit gode skind, da han fik vide, at Peregrine var løbet sin vej. Han rasede imod drengen, som han kaldte en fordømt desertør; så forbandede han Hatchway og Pipes og svor på, at det var dem, der havde fået ham på afveje, så kom turen til Jolter, fordi han ikke havde holdt bedre udkig, og til sidst skældte han ud på den forbandede podagra, som gjorde ham det rent umuligt selv at lede drengen op.

Løjtnanten blev imidlertid sendt ud for at søge efter ham. I fire dage strejfede han om uden at kunne opdage noget spor af flygtningen, og han havde allerede besluttet at tage til Winchester igen for om muligt der at få oplysninger, der kunne vejlede ham. For at vinde tid drejede han af fra Kongevejen og slog ind på en bivej, og da natten faldt på, tog han ind i værtshuset i den første landsby, han kom til. Da han havde bestilt noget aftensmad og sad i sit værelse og røg sig en pibe,

hørte han pludselig en stemme, som ikke var til at tage fejl af – det var Tom Pipes, der sang en vise for nogle bønder, som holdt sig lystige. Løjtnanten kastede øjeblikkelig piben ind i kaminen, greb en af sine pistoler og løb ind i det værelse, lyden kom fra, og hvor hans gamle skibskammerat ganske rigtigt sad imellem en flok bønder. Han styrtede hen til ham, satte ham pistolen for brystet og råbte: "Fanden fare i dig, Pipes! du er dødsens, hvis du ikke øjeblikkelig skaffer rede på den unge herre."

Denne trussel gjorde meget stærkere indtryk på bønderne end på Tom, som ganske roligt så på løjtnanten og svarede: "Ja vel, hr. Hatchway, det kan jeg mageligt." – "Er han rask?" – "Frisk som en fisk," svarede Pipes, og det svar blev hans ven, Jack, så henrykt over, at han trykkede hans hånd og bad ham gå videre i sin sang. Da den var sunget til ende og regningen betalt, gik de to venner ind i den anden stue, hvor løjtnanten fik alle de oplysninger, som Pipes var mand for at give.

Mens de talte sammen, kom Peregrine hjem. Han blev meget overrasket over at træffe Hatchway, og da han fik at vide, hvorfor han var kommet, lod han ham blussende af harme vide, at han var gammel nok til at råde sig selv, og at når han fandt for godt, skulle han nok komme hjem; hvis de troede, at de kunne tvinge ham, tog de fejl. Løjtnanten forsikrede ham, at han for sit vedkommende ikke i mindste måde tænkte på at bruge magt imod ham, men på den anden side forestillede han ham, hvor farligt det var at gøre kaptajnen endnu mere vred, end han allerede var blevet, da han fik at vide, at han var løbet sin vej. Han sagde dette, som i og for sig var indlysende nok, på en så venskabelig og hensynsfuld måde, at Peregrine gav efter og lovede næste dag at følge med ham til Winchester. Hatchway

blev umådelig glad over dette heldige udfald, gik straks hen og bestilte postheste, og drak derpå en bolle punch med Peregrine og Pipes.

Efter at have tilbragt en søvnløs nat gik Peregrine næste morgen med tungt hjerte hen til Gauntlets i følge med Hatchway, som først skiltes fra ham ved porten, da han ikke turde lade ham være alene. Emilia var lige stået op og forekom ham yndigere end nogen sinde før. Hun var straks blevet forskrækket over dette tidlige besøg og stod tavs og ventede på de bedrøvelige nyheder, som han først langt om længe fik mod til at komme frem med. Skønt hun gjorde sig umage for at skjule, hvor bedrøvet hun blev, gjorde naturen sin ret gældende, hendes ansigt blev mørkt, og hun måtte formelig gøre vold på sig selv for at holde sine tårer tilbage. Han mærkede, hvorledes hun var til mode, og forsikrede hende, at han nok skulle finde på udveje til snart at mødes med hende igen. Han gjorde rede for de grunde, der nødte ham til at rejse, og hun gik fuldstændig ind på dem. Efter at de således havde trøstet hinanden, lagde deres første overvældende sorg sig så vidt, at de var meget rolige og fattede, da fru Gauntlet kom ned til dem. Den gode dame udtalte sin beklagelse, da hun hørte, hvorledes det stod til, men hun håbede, sagde hun, at han måtte få lejlighed til at glæde dem med sit besøg en anden gang.

Løjtnanten, som begyndte at blive urolig over, at Peregrine blev så længe borte, bankede nu på døren, og da hans ven havde forestillet ham for damerne, gjorde de ham den ære at bede ham spise frokost med dem. Emilia gjorde et sådant indtryk på ham, at han senere betragtede det som en sand vennetjeneste, at han ikke optrådte som Peregrines erklærede medbejler.

Omsider sagde de farvel, og klokken to var de i Winchester, hvor hr. Jolter blev umådelig glad ved at se dem. Da ingen, som man ikke fuldt ud kunne stole på, vidste besked om, hvorledes det hang sammen med Peregrines udflugt, fik alle, der spurgte, det svar, at han havde været på besøg hos en slægtning på landet, og rektoren så igennem fingrene med dette brud på disciplinen. Da alt godt og vel var gået i orden, rejste Hatchway hjem og meldte kaptajnen, hvad udfald hans ekspedition havde fået.

Den gamle herre blev meget forskrækket, da han hørte, at der var en dame med i spillet, og sagde, at en mand var bedre faren i malstrømmen ved Florida, end når han faldt i kløerne på et fruentimmer, for i det første tilfælde kunne han, når han fik en dygtig lods om bord, klare sig og skuden, men i det andet tilfælde var han redningsløst fortabt og kunne ikke undgå at komme i drift og løbe på grund. Han besluttede derfor at forelægge hr. Gamaliel Pickle sagen og snakke med ham om, hvad der var at gøre.

Imidlertid var Perrys tanker helt og holdent optaget af hans elskede. Hvad enten han sov eller var vågen, stod hun altid for ham, og nu og da gav han sine følelser luft på vers. Et sådant kvad lagde han i en meget øm billet til Emilia, som han lod Pipes besørge tillige med en dyrekølle til fru Gauntlet. Brevet skulle han levere til frøkenen, uden at hendes moder fik noget at vide om det, og så skulle han for øvrigt hilse begge damerne flittigt fra ham.

17. kapitel

Da diligencen passerede landsbyen i en halv mils afstand, akkorderede Tom med kusken om en plads på bukken og gav sig ud på sin ekspedition. Da det ganske særligt var blevet ham pålagt at passe godt på brevet, lagde han det, for at være ganske sikker på, at det ingen ting kunne komme til, imellem sin strømpe og fodsål, og der blev det liggende, til han kom til værtshuset, hvor han og Peregrine havde boet. Da han havde kvæget sig med et krus øl, fik han brevet frem og så da til sin store forskrækkelse, at det var fuldstændig opløst, hvilket ikke var så mærkværdigt, da han havde gået den sidste halve mil. "Fanden fare i mine gamle sko! sikke noget tyvetøj!" udbrød han forfærdet over denne opdagelse, og så satte han sig med albuerne på bordet og hovedet støttet i hænderne til at spekulere over, hvad han skulle gøre ved den sag. Han kom snart til det resultat, at det fornuftigste, han kunne gøre, var at ty til sognets skriver, som han vidste var en umådelig lærd mand, og lade ham skrive et nyt brev, og da det ikke faldt ham ind, at den ødelagte original dog måske kunne tjene til nogen vejledning, kastede han den viseligt i ilden, for at den aldrig skulle kunne vidne imod ham. Derpå gik han til skriveren og forebragte ham sit ønske og lovede ham en hel pot øl, hvis han ville skrive det brev for ham. Skriveren, som også var skolemester, greb med begærlighed denne lejlighed til at udmærke sig; han gik med hen på kroen, og på mindre end et kvarter havde han smurt sådan et stykke veltalenhed op, at Pipes henrykt trykkede hans hånd og gav ham to krus øl i stedet

for ét. Så begav vor ambassadør sig hen til Gauntlets med dyrekøllen og brevet og afleverede fouragen til fruen, som tog overmåde venligt imod den og spurgte meget ivrigt til hans herres befindende. Så snart den gamle dame vendte ryggen til, benyttede Pipes lejligheden til at røgte det ærinde, han havde til Emilia; han lukkede det ene øje, gjorde en gestus med tommelfingeren op imod venstre skulder og fordrejede ansigtet på en højst udtryksfuld måde, alt sammen for at tilkendegive den unge dame, at hun skulle komme med ham ind i et andet værelse, da han havde noget vigtigt at meddele hende. Hun forstod vinket og gik hen i den anden ende af stuen, hvorved han fik lejlighed til at stikke hende brevet i hånden, som han samtidig trykkede for at bevidne hende sin agtelse; derpå så han hen på moderen, som stadig vendte ryggen til, og lagde fingeren på næsen for at give hende at forstå, at hun måtte bære sig forsigtigt ad.

Emilia kunne ikke lade være at smile ad Toms belevenhed og behændighed. Hun stak brevet ind på sit bryst, og så snart hun på nogen måde kunne, gik hun ind på sit eget værelse for at læse sin elskers brev, som fyldte hende med salig forventning. Hun læste, som følger:

> "Min sjæls dyrebare herskerinde! Hvis din skønheds strålende flammer ikke havde fordampet alle molekyler i min henrykte hjerne og brændt min forstand ud, så der kun er kul og koks tilbage, ville min kærligheds stråleglans måske kunne skinne igennem mit blæks sorte gardiner og overstråle selve Mælkevejen, skønt den kun svæver på en gåsepens vinger. Men ak, himmelske

tryllerinde, dine tyranniske yndigheders magi har lagt mine evner i sådanne diamantlænker, at jeg til evig tid må blive i den sorte fortvivlelses Tartarus-afgrund, hvis dit hjerte ikke smelter i medlidenhed. Nedlad dig derfor, o, du klareste stjerne i denne jordiske sfære, til ikke blot at skinne, men også at varme, og lad din godheds milde stråler smelte din foragts istapper, som har bragt din englelige sjæl til at stivne af kulde. Din umådelige beundrer og umanérlige træl,

Peregrine Pickle."

Aldrig er nogen blevet i den grad forbavset som Emilia, da hun læste denne mærkværdige epistel. Hun måtte læse den tre gange, inden hun ville tro sine egne øjne. Hun begyndte for ramme alvor at blive bange for, at hendes elsker virkelig havde fået en skrue løs af kærlighed, men efter at have søgt at forklare sig sagen på tusind forskellige måder, kom hun til det resultat, at brevet var skrevet i kådhed, og at han nu drev gæk med den kærlighed, han havde foregivet at nære. Opbragt over dette, besluttede hun at gengælde hans uforskammethed med påtagen ligegyldighed og at søge at udrive hans billede af sit hjerte. Hun gav derfor ikke Pipes det ringeste svar eller erindringstegn med; han havde kun en hilsen med fra moderen, da han dagen efter som til Winchester.

Peregrines øjne funklede, da han så bådsmanden komme, og han strakte allerede hånden ud for at tage imod det ventede tegn på hans Emilias kærlighed; men hvor nedslået blev han ikke, da han så sine forhåbninger så grusomt skuffede. Han kunne længe ikke sige et ord, så forknyt var han, men endelig

udbrød han tre gange: "Hvad! ikke et ord fra Emilia!" Derpå spurgte han sit bud nøje ud om, hvorledes han var blevet modtaget, idet han tænkte sig muligheden af, at han ikke havde røgtet sit ærinde med tilbørlig forsigtighed. Han spurgte, om han havde set noget til frøkenen, om hun var rask, om han havde fået lejlighed til at aflevere brevet, og om hvordan hun havde taget imod det. Pipes svarede, at han aldrig havde set hende raskere eller i bedre humør, at han havde set sit snit ikke blot til at levere hende brevet, uden at nogen så det, men også til, inden han sagde farvel, at spørge hende, om hun ikke havde noget, han skulle besørge, hvorpå hun havde svaret, at det brev skulle han ikke have svar på. Dette opfattede Peregrine nu som et tydeligt tegn på, at hun ikke brød sig om ham, og han bed sig i læberne af harme. Ved nærmere eftertanke kom han imidlertid til det resultat, at hun måske ikke godt havde kunnet give buddet brev med, og at hun uden tvivl ville svare ham pr. post. Denne tanke trøstede ham, og han ventede nu utålmodigt på, at hans håb skulle gå i opfyldelse, men da der var gået otte dage, uden at der var kommet noget brev, blev han som ude af sig selv og rasede imod hele det smukke køn. Hans stolthed kom ham imidlertid snart til hjælp og friede ham fra melankoliens rædsler. Han besluttede at betale sin utaknemmelige skønne med samme mønt; han fik lidt efter lidt sit glade ansigt igen, og skønt han nu var så temmelig kureret for sit lapseri, deltog han nu igen frejdig og lystig i offentlige adspredelser, for at det kunne komme Emilia for øre, hvor lidet han brød sig om den ringeagt, hun viste ham. Da der aldrig er mangel på tjenstvillige ånder, som med fornøjelse rapporterer den slags ting, fik frøken Gauntlet snart nys om, hvorledes han

førte sig op, og det styrkede end mere det indtryk, hun havde fået af hans brev, og hun bar derfor hans ligegyldighed med filosofisk ro.

Skønt deres kærlighed således som følge af det misgreb, Pipes i sin enfoldighed havde begået, for øjeblikket lod til at være gået over, var den dog i virkeligheden ikke helt udslukt, men lå, uden at de selv vidste det, og ulmede i dem, til der kom en lejlighed til at den kunne blusse op igen og atter vinde fuld magt i deres hjerter.

Mens de således skyede hinanden, besluttede kaptajnen efter hr. Jolters og hans ven præstens råd at tage Perry, som han var bange for skulle indlade sig på farlige forbindelser, bort fra det sted, hvor han havde båret sig så tåbeligt ad, og sende ham til universitetet, for at han kunne fuldende sin opdragelse der og vænne sig af med drengestreger. Han forelagde hans fader denne plan, men den gamle hr. Pickle var som allerede anført ganske ligegyldig ved alt, hvad der angik hans ældste søn, og hans kone ligefrem hadede ham, mens hun var fuldstændig forgabet i hans broder, der i alle måder var en led skifting, et sådant uhyre både i henseende til legeme og sjæl, at vi ikke vil beskrive ham nærmere, for at læseren ikke skal tro, at vi overdriver noget i denne helt igennem sandfærdige historie.

18. kapitel

Der blev skrevet efter Peregrine, og et par dage efter kom han, ledsaget af hr. Jolter og Pipes. Der blev stor glæde over ham i fæstningen. Det var også en overmåde heldig forandring, der var foregået med ham i den tid, han havde været borte; han var rejst bort som en køn dreng og kom igen som et smukt ungt menneske; han var allerede over middelhøjde, kraftig og velskabt og så fin og yndefuld, at man kunne have troet, at han var skabt i den belvederiske Apollos lignelse.

Et så indtagende ydre kunne ikke andet end gøre et i høj grad tiltalende indtryk på alle, som så ham. Kaptajnen fandt da også sine dristigste forventninger overtruffet og gav sin beundring luft i de stærkeste udtryk. Fru Trunnion blev henrykt over hans fine væsen, og alle folk i nabolaget kælede for ham og kunne ikke andet end ynke hans forblindede broder. Adskillige velvillige mennesker prøvede på at få bugt med den fordom, hun nærede imod ham, men deres velmente bestræbelser gjorde kun ondt værre; hun gik så vidt i sit had, at hun gjorde alt, hvad hun kunne for at sætte ondt for ham hos kaptajnen, og betjente sig til den ende af de skammeligste midler. Hun fyldte hver dag sin mands øren med opdigtede historier om, hvor utaknemmelig Peregrine var imod sin onkel, idet hun godt vidste, at de så nok skulle komme kaptajnen for øre om aftenen. Til alt held for Peregrine lagde kaptajnen ikke synderlig vægt på, hvad han sagde, da han var på det rene med, hvor det hele kom fra, og Peregrine havde desuden en trofast ven i Hatchway, som aldrig undlod at tage ham i forsvar, når han således blev

angrebet, og aldrig savnede grunde til at gendrive hans uvenners beskyldninger med. Men selv om Trunnion havde tvivlet om det unge menneske og havde været døv for, hvad løjtnanten sagde, havde Perry i sin tante en ivrig forsvarer imod alle slige angreb. Jo mere hans moder vendte sig fra ham, des mere kom tanten til at holde af ham, hvilket efter al sandsynlighed til dels havde sin grund i, at de to damer, hvor høfligt de end behandlede hinanden, hadede hinanden af hjertens grund som rigtig gode naboer. Det sikreste middel til at berøve ham den kærlighed, de nærede til ham i fæstningen, ville utvivlsomt have været, om han havde fået adgang til sin faders hus. Det fik han nu imidlertid aldrig, så fra den side var der ingen fare for, at Peregrine skulle miste sin tantes gunst.

Kaptajnen, som – og det ikke ganske uden grund – tilegnede sig hele æren for det gode resultat, Peregrines opdragelse havde ført til, var så stolt af ham, som om han havde været hans egen søn, og bildte sig somme tider formelig ind, at han virkelig var det. Skønt vor helt således stod på den bedste fod af verden med sin onkel og tante, kunne han dog ikke andet end føle den uret, hans moder gjorde ham, og skønt han, munter og livsglad, som han var, just ikke tog sig det synderligt nær, kunne han dog ikke skjule for sig selv, at hvis kaptajnen pludselig gik bort, ville han være i en meget ubehagelig stilling. Opfyldt af denne følelse fulgte han en aften med sin onkel hen i klubben, hvor han blev forestillet for sin fader, inden denne brave mand havde den ringeste anelse om, at han var der. Hr. Gamaliel var aldrig i sit liv blevet så befippet over noget som over dette møde. Han var aldeles ikke oplagt til at gøre noget som helst, der kunne volde bryderi eller forstyrre aftenens glæder, og på den anden side var

han så bange for sin kone, at han ikke turde lade sit fredsommelige sind råde, hvorhos han, som sagt, i og for sig var ganske ligegyldig over for sønnen. Han vidste derfor hverken ud eller ind, sagde ikke et ord og så ud, som om han ikke hørte eller ikke ville høre, hvad der blev sagt, og da sønnen i rørende udtryk trængte ind på ham og bad ham om sige ham, hvad han havde fortørnet ham med, svarede han i en ynkelig tone: "Nå ja, dreng, hvad skal jeg gøre? Din moder kan ikke fordrage dig." – "Selv om min moder er så hård, for ikke at sige unaturlig," sagde Peregrine, idet han fik tårer i øjnene af harme, "at hun nægter mig sin kærlighed og ikke vil se mig for sine øjne, håber jeg ikke, at I er uretfærdig nok til at gå ind på hendes grusomme fordom imod mig." – Inden hr. Pickle kunne få tid til at svare på denne tiltale, som han aldeles ikke var belavet på, rykkede kaptajnen sin yndling til undsætning og lod Gamaliel vide, at han skammede sig ved at se en mand drive så ynkeligt af under sin kones skørter. "Hvad mig angår," sagde han, idet han hævede stemmen og påtog sig en vigtig og mandig mine, "så ville jeg hellere end at lade mig tage på slæbetov af noget fruentimmer i kristenheden ringe sådan storm for hendes øren, at hun ..." Her blev han afbrudt af hr. Hatchway, der vendte sig om imod døren og lod, som han lyttede, og nu råbte: "Åhøj, der har vi Deres kone!" Dette udråb fremkaldte en fuldstændig forandring i Trunnions ansigt. "I tager bestemt fejl, Jack," hviskede han, og så tørrede han umådelig befippet sveden af panden. Efter således at have straffet ham for hans skryderi, sagde løjtnanten med et fiffigt grin, at det var yderdøren, der peb på hængslerne, det havde han forvekslet med fru Trunnions stemme, hvorpå han bad

ham gå videre i teksten. Resultatet af kaptajnens forestillinger og formaninger blev, at Gamaliel omsider gav efter, gav sin søn hånden og lovede, at han for fremtiden ville skænke ham sin faderlige kærlighed og bevågenhed.

Dette gode forsæt blev imidlertid ikke af lang varighed. Fru Pickle, som ikke stolede på hans standhaftighed og ikke yndede det fortrolige forhold, der bestod imellem ham og kaptajnen, spurgte ham hver aften ud om, hvad der var blevet sagt i klubben, og indrettede så sine formaningstaler, efter hvad hun fik at vide. Aldrig så snart var han altså den aften lykkelig og vel kommet i seng, før hun begyndte at katekisere ham, og et øjeblik efter var hun på det rene med, at der var noget famlende og tvetydigt i hendes mands svar; hun opbød da al sin snildhed og myndighed, og enden blev, at han måtte skrifte alt, hvad der var foregået. Så fik han først en alvorlig irettesættelse, fordi han havde båret sig så tosset ad, og derpå måtte han ydmyge sig i den grad, at han måtte love næste dag at gøre det skete usket. Det gjorde han i et brev til kaptajnen, som hun selv dikterede ham, og som lød, som følger:

> "Da De i går aftes benyttede Dem af min godmodighed, lod jeg mig overtale til at kendes ved og tage mig af den skidt knægt, jeg er så uheldig at være fader til. Herved lader jeg Dem vide, at jeg tilbagekalder alt, hvad jeg har lovet, og at jeg aldrig vil agte den for min ven, som for fremtiden nogen sinde taler til mig om den sag.
>
> Deres ærbødige tjener
>
> *Gam. Pickle."*

19. kapitel

Dette brev satte Trunnion i ubeskriveligt raseri. Han sønderrev det med sine gummer – tænder havde han ingen af –, spyttede ad brevskriveren, som han titulerede med de groveste skældsord og besluttede at udfordre ham både på kårde og pistoler, hvilket voldsomme skridt løjtnanten og hr. Jolter dog fik ham til at opgive, idet de forestillede ham, at brevet vidnede om en sådan usselhed, at der snarere var grund til at ynke den stakkels mand end til at være vred på ham for det; det gik han ind på, og så gik hans forbitrelse ud over fru Pickle. Peregrine fandt sig heller ikke tålmodigt i denne forsmædelige behandling. Aldrig så snart havde Hatchway meddelt ham indholdet af brevet, før han i høj grad opbragt skrev følgende brev, som han straks sendte sin moder:

> "Frue! Havde naturen skabt mig som en varulv og givet mig en tilsvarende hæslig sjæl, kunne jeg måske have opnået den lykke at falde i Deres smag og vinde Deres kærlighed, for jeg indser ikke, at De har nogen som helst anden grund til at forfølge mig med Deres unaturlige had, end at jeg er så forskellig både på legeme og sjæl fra det lede utyske, De omfatter med så megen ømhed. Er det det eneste vilkår, jeg kan opnå Deres gunst på, beder jeg imidlertid Gud om, at De aldrig må ophøre at hade

Deres i høj grad forurettede
søn

Peregrine Pickle."

Dette brev, som kun hans heftighed og uerfarenhed kunne undskylde, gjorde selvfølgelig moderen rasende opbragt på ham, skønt hun mente, at det var fru Trunnions personlige had, der nærmest havde fremkaldt det. Hun forestillede sin mand, at det var en fornærmelse, hans ære forpligtede ham til hævne ved at afbryde al forbindelse med kaptajnen og hans familie. Det var en bitter pille for Gamaliel, for han var i årenes løb blevet så vant til Trunnions selskab, at han lige så gerne havde ladet et lem sætte af som opgivet klubben sådan på én gang. Han tog derfor mod til sig og forestillede hende, at han ikke kunne opfylde hendes ønske; han måtte i alt fald have lov til at afbryde sin omgang med kaptajnen lidt efter lidt, men lovede, at han for øvrigt skulle gøre alt, hvad hun forlangte.

Imidlertid blev der truffet forberedelser til Peregrines rejse til universitetet, og få uger efter brød han op, ledsaget af de samme, som havde været med ham i Winchester. Hans onkel pålagde ham indstændigt at sky letfærdige kvinder, at passe sine studeringer og at lade ham vide, hvorledes det gik ham, så tit, han kunne få tid til at skrive. Han bestemte, at han skulle have 500 pund sterling om året, deri indbefattet 100 pund til hans hovmester. Hjertet hoppede i livet på vor helt ved tanken om, hvilken figur han kunne gøre, når han fik så mange penge til uindskrænket rådighed og i de to dage, der medgik til rejsen til Oxford, morede han sig med at lade sin fantasi foregøgle ham de skønneste syner. I Oxford blev han straks forestillet for kollegiets forstander, til hvem han var særligt anbefalet, fik sig

en smuk lejlighed og fornyede bekendtskabet med nogle gamle skolekammerater, som indviede ham i alle de forlystelser, der kunne præsteres der i byen.

Det varede ikke længe, før han vakte opmærksomhed ved sit gode hoved og lystige sind og blev optaget i friskfyrenes lag, hvor han snart blev nummer ét. Han indskrænkede heller ikke sine udflugter til de små landsbyer i byens nærmeste omegn, hvor studenterne jævnligt søger hen, når de vil more sig; han holdt selv heste og var med til al mulig lystighed i hele grevskabet, særlig til alle væddeløb i tolv mils omkreds, og gjorde hyppige ture til London, hvor han jævnligt opholdt sig inkognito det meste af semesteret.

Universitetets love var alt for strenge, til at så livlig en svend kunne overholde dem, hvorfor han snart stiftede nærmere bekendtskab med den af studenterne, som det pålå at føre tilsyn med de andres vandel. Alle de påmindelser, han fik, var imidlertid frugtesløse; han var en stadig gæst på vin- og kaffehuse, gjorde optøjer på gaden om natten og gjorde nar ad alle skikkelige og fredelige studenter; selv lærerne var ikke sikre for hans spot; han lo ad øvrigheden og brød sig ikke det mindste om forskrifter og anordninger. Det nyttede ikke, at han blev idømt bøder; han ruttede ligefrem ødselt med penge og betalte uden at kny, hvad man forlangte. Han krøb tre gange ind ad vinduerne hos en købmand, med hvis datter han havde en kærlighedshistorie, var lige så tit nødt til at springe ud af dem igen for ikke at komme i fortræd og var en nat utvivlsomt kommet galt af sted, da han faldt i et baghold, faderen havde lagt for ham, hvis ikke hans tro tjener Pipes var kommet ham til

undsætning og modigt havde reddet ham fra hans fjenders knipler.

Hr. Jolter, som så, at hans formaninger aldeles ikke frugtede, og at han fuldstændig havde mistet sin indflydelse, søgte at få sin discipel til at interessere sig for, hvad han anså for mere prisværdigt, for derved muligvis at drage ham bort fra hans udskejelser. Til den ende indførte han ham i en politisk klub, hvor han blev modtaget med stor agtelse. De selvgjorte politikere rettede sig mere, end han havde ventet, efter hans lystige tilbøjeligheder, og mens de lagde planer til at reformere staten, drak de så ivrigt på, at deres planer måtte blive virkeliggjort, at deres patriotisme var fuldstændig overvældet, inden de skiltes. Skønt Peregrine ikke kunne gå ind på deres politiske lærdomme, besluttede han dog i nogen tid at pleje omgang med dem, fordi han fandt rigeligt stof til latter ved at tage disse mere eller mindre forskruede fantaster i nærmere øjesyn. De plejede, som sagt, at drikke tæt ved deres *collegia politica* og havde, når de brød op, for det meste ondt ved at bevare den værdighed, som de stillinger, de fleste af dem indtog ved universitetet, krævede. Da Peregrines satiriske lune nu aldrig var mere oppe i ham, end når han kunne få ellers satte og adstadige personer til at vise sig i latterlige situationer, lagde han en slem fælde for sine ny kammerater, som da også ganske rigtigt gik i den. Han fik dem en aften til at drikke så tæt, at de, da klokken var ti, var rede til, hvad det skulle være, og så fik han dem til at holde et ganske forfærdeligt styr. Efter at have ladet dem brænde deres parykker, huer og sko fik han dem ud på gaden, hvor de blev enige om at tvinge alle og enhver, de mødte, til at erklære sig for deres politiske trosbekendelse. Dette gik

imidlertid ikke så glat, som de havde ventet; de blev imødegået med argumenter, som det ikke var let at få bugt med, og det varede ikke længe, før nogles næser og andres øjne bar vidne om, hvor ivrigt de havde diskuteret. Efter at Peregrine havde fået dem i slagsmål med et andet selskab, der var i en lignende forfatning, kneb han ud og gik hjem, overbevist om, at deres foresatte nok skulle få rede på dem. Det gik da også, som han ventede; forstanderen stødte på sin runde på denne støjende og stimende forsamling, fik gjort ende på spektaklerne, noterede deres navne og lod dem så gå hjem, ikke lidet forarget over at have truffet adskillige iblandt dem, som efter deres stilling burde have foregået ungdommen med et godt eksempel. Ved midnatstid kom Pipes, som havde ordre til i afstand at holde øje med Jolter, hjem med den ulykkelige hovmester på nakken. Foruden forskellige andre skrammer viste det sig, at han havde fået et par blå øjne, hvilket var meget hæsligt for en mand i hans stilling, så meget mere, som der var kommet bud fra forstanderen, om han straks ville komme hen til ham. Han spurgte umådelig sønderknust sin discipel, hvad han skulle gøre, og Peregrine lovede ham, at han skulle male hans øjne sådan med kødfarve, at ingen skulle ane, at de var blå. Den angergivne hovmester gik i sin angst for al den tort, der ellers ventede ham, ind på forslaget og indfandt sig hos forstanderen med et ansigt, der var så overmalet, at det lignede de rædsomme fjæs, man undertiden træffer over døren i vin- og ølhuse, og som skal forestille tyrkerhoveder. Den mærkelige forandring, der var foregået med hans ydre menneske, kunne ikke undgå selv den mindst skarpsynede iagttagers opmærksomhed, og forstanderen, som havde fået sit blik

skærpet ved, hvad han havde set om natten, bebrejdede ham stærkt dette latterlige og dumme kneb og gav ham og hans staldbrødre sådan en overhaling for deres utilbørlige opførsel, at de gik helt fra koncepterne ved det, og i mange uger ikke turde vise sig offentligt.

Peregrine kunne ikke dy sig for at fortælle sine kammerater, hvilken rolle han havde spillet i hele den historie, og pådrog sig derved de politiske kandestøberes had og forbitrelse, idet de betragtede ham som en spion, der havde sneget sig ind imellem dem, eller i alt fald som en frafalden, der havde svigtet de grundsætninger, han havde vedkendt sig.

20. kapitel

En af dem, hans påfund var gået ud over, var hans egen nærmeste foresatte, hr. Jumble, som ikke kunne forvinde den tort, han havde lidt, og brændte af begærlighed efter at hævne sig på ham. Han passede derfor på Peregrine med den afskyeligste smålighed og lod aldrig nogen lejlighed til at vise ham hån og foragt gå unyttet hen, idet han godt vidste, at det var det, Peregrine mindst af alt kunne finde sig i.

Peregrine var adskillige morgener udebleven fra gudstjenesten, og da hr. Jumble aldrig forsømte at spørge ham i en meget barsk tone, hvorfor han ikke var mødt, fandt han på flere ret antagelige undskyldninger; omsider slog hans opfindsomhed imidlertid ikke til længere, og så fik han en meget nærgående irettesættelse, desuden blev det til straf pålagt ham at udarbejde en poetisk omskrivning af følgende to vers af Virgil:

> "Tåbelig er du, din laps, det hjælper ej, du dig bryster;
> aldrig, du slikkede drog, din faders idrætter du magted".

Peregrine blev umådelig opbragt over denne opgave, som han ikke blot betragtede som en grovhed imod ham selv, men også som en hentydning til hans bedstefader, der nok havde drevet sin forretning på en mere snild end pæn måde. Han var lige ved at fare løs på pedanten og give ham en korporlig revselse, men da han betænkte, hvilke mislige følger et så groft brud på universitetets love ville medføre, besluttede han at hævne sig på en koldblodigere og hånligere måde. Han forhørte sig alle vegne om Jumbles herkomst og barndom og fik at vide, at hans fader

havde været murersvend og at hans moder havde solgt postejer, samt at sønnen, inden han kom til at studere, havde forsøgt sig i begge disse næringsveje. Derpå forfattede han, som løsning af den stillede opgave, et digt, hvori han hånede hr. Jumble på den mest uforskammede måbe. Det var nu i virkeligheden den eftertrykkeligste hævn, han kunne tage over den hovmodige og indbildske pedant. I stedet for, hvad en mand i hans stilling burde have gjort, at lade som ingen ting, havde Jumble aldrig så snart kastet et blik på versene, før han blev ligbleg og rystende over hele kroppen lod Peregrine vide, at han var en uforskammet slubbert, og at han skulle sørge for, at han blev jaget fra universitetet, fordi han havde smurt sådan et frækt smædeskrift op og leveret det til sin foresatte. Peregrine svarede meget frejdigt, at han var overbevist om, at når det blev bekendt, hvorledes han var blevet udæsket, ville enhver, der så upartisk på sagen, frikende ham; han var rede til at underkaste sig rektors kendelse. Dette forslag fremsatte han, fordi han vidste, at hr. Jumble var på kant med rektoren, så at han ikke turde indlade sig på det, ja han fik endog en mistanke om, at Peregrine havde fået løfte om medhold, inden han tilføjede ham denne grove fornærmelse. Han besluttede derfor at æde sin forbitrelse i sig og at vente, til der kom en bekvemmere lejlighed. Imidlertid kom versene ud imellem studenterne, som sang dem lige for næsen af hr. Jumble, så Peregrines triumf var fuldstændig.

Peregrine gik nu imidlertid ikke helt op i sådanne vilde ungdomsgalskaber. Han havde adskillige lyse øjeblikke, som han benyttede til at stifte fortroligere bekendtskab med klassikerne, til at studere historie og dyrke musik og

malerkunst, som han var ret dreven i, og frem for alt til at studere naturvidenskaberne. Det var i almindelighed efter i nogen tid at have lagt sig ivrigt efter en af disse kunster eller videnskaber, at han hengav sig til de udskejelser, han blev så bekendt for, og han var måske den eneste unge mand i Oxford, som på én gang stod på en venskabelig og fortrolig fod med både de letsindigste og mest satte studenter ved universitetet.

Det er let at begribe, at et så forfængeligt, uerfarent og ødselt ungt menneske som Peregrine ikke kunne komme ud af det, med hvad han fik af sin onkel, skønt denne som sagt var meget rundhåndet imod ham, for han hørte ikke til de lykkelige, der er fødte økonomer, og han var ikke mand for at holde på pengene, når en af hans kammerater var i forlegenhed. Så snart han fik sine kvartalspenge, slog han stort på det, men længe før kvartalet var omme, var pengene brugt op, og da han ikke kunne få sig til at bede om ekstra tilskud og var for stolt både til at låne og tage på kredit, kastede han sig over studeringerne, når der var ebbe i hans pung, for så atter at stråle i al sin glans, når det ny kvartal begyndte.

En gang var han og nogle af hans kammerater taget til Windsor for at se de kongelige værelser på slottet. Som han stod og så på et maleri, hviskede en af dem ham i øret: "Se, Pickle, der skal du se to kønne piger." Han vendte sig om og genkendte sin Emilia, som han næsten havde glemt. Synet af hende virkede på hans indbildningskraft som en gnist i en krudttønde; den lidenskab, der havde ligget og slumret i ham i to år, blussede op på et øjeblik, og han kom til at ryste over hele kroppen. Hun så det og blev lige så betaget som han, for deres sjæle var som to ens stemte strenge, der sættes i svingning ved

ét og samme stød. Hun tog imidlertid al sin stolthed og al den harme, hun følte over hans opførsel imod hende, til hjælp og flygtede fra det farlige sted. Oprørt over, at hun således flygtede for ham, og drevet af sin kærlighed, som han ikke længere kunne modstå, fulgte han efter hende ind i det næste værelse, hvor han helt ude af sig selv gik hen til hende og sagde:

"Ærbødigste tjener, frøken Gauntlet."

"Tjenerinde," svarede hun med påtagen ligegyldighed, som dog ikke formåede at skjule den sindsbevægelse, hun var i.

Derpå vendte hun sig straks til den dame, hun var i følge med, pegede på det billede af Duns Scotus [Note 1)], der hænger over en af dørene, og spurgte hende, om hun ikke syntes, at han så ud som en troldmand. Peregrine, som blev irriteret over denne modtagelse, svarede i den adspurgtes sted, at det var en let sag at være troldmand i de tider, da folk var så lettroende, men nu om stunder ville selve Merlin, i fald han stod op af graven, ikke kunne tjene sit brød ved den håndtering, sådan som løgn og falskhed nu grasserede.

"Å," sagde hun, idet hun vendte sig om imod ham og så ham lige i ansigtet, "de ville utvivlsomt finde på nye metoder. Det er ingen skam i vore oplyste tider at skifte sind."

"Nej, det er sandt, frøken," sagde han, "forudsat, at forandringen er til det bedre."

"Og skulle den være til det værre," svarede hun, "vil ubestandighed altid finde medhold, sådan som menneskene nu en gang er."

"Det har De ret i, frøken," sagde han, idet han så stift på hende, "eksempler på ubestandighed kan man træffe alle vegne."

"Ja, det er vist nok," råbte Emilia, idet hun slog med nakken, "man træffer lapse nok, som lider af den skavank."

Nu lagde hans kammerat mærke til, at han var kommet i samtale med den ene af damerne, og gik derfor hen og tiltalte den anden, og for at gøre det så godt for ham, som han kunne, førte han hende ind i det næste værelse under påskud af, at der var et sjældent maleri, han ville vise hende.

Da Peregrine var blevet ene med Emilia, greb han straks lejligheden, sendte hende et bedårende ømt blik, drog et dybt suk og spurgte, om hun da helt havde udslettet ham af sin erindring. Hun rødmede ved dette spørgsmål, der mindede hende om den hånlige måde, han formentlig havde behandlet hende på, og svarede meget forvirret:

"Så vidt jeg mindes, har jeg nok været sammen med Dem på et bal i Winchester."

"Frøken Emilia," sagde han meget alvorligt, "vis mig den godhed lige ud at sige mig, hvorved jeg har pådraget mig Deres mishag, siden De ikke værdiger mig at mindes andet end det bal."

"Hr. Pickle," svarede hun i samme tone, "det tilkommer ikke mig, og jeg har heller ingen lyst til at kritisere Deres opførsel. De kommer derfor ingen vegne med at forlange en forklaring af mig."

"Lad mig dog i alt fald få den sørgelige tilfredsstillelse at få at vide, hvormed jeg kan have fornærmet Dem i den grad, at De aldeles ikke ænsede det brev, jeg med Deres udtrykkelige tilladelse skrev Dem til fra Winchester," sagde vor helt.

"Deres brev," svarede hun meget ivrigt, "hverken krævede eller fortjente efter min mening noget svar. Det var rent ud sagt

et lavt påfund for at blive fri for et forhold, som De selv havde søgt."

Peregrine kom helt ud af fatning ved dette svar og sagde, at hvor meget hans brev end måske lod tilbage at ønske i retning af sirlighed og sindighed, var han sikker på, at det ikke havde skortet på udtryk for den ærbødighed og hengivenhed, som han skyldte den fortryllende person, han var stolt af at tilbede.

"Hvad versene angår," sagde han, "så indrømmer jeg, at de ikke var emnet værdige, men jeg smigrer mig dog med, at de fortjente, at De tog imod dem, om De end ikke kunne skænke dem Deres bifald, og at De ville betragte dem mindre som et vidnesbyrd om min ånd end som et ægte udtryk for min kærlighed."

"Versene!?" udbrød Emilia forbavset. "Hvad er det for vers, De taler om? Jeg forstår Dem virkelig ikke."

Den unge mand blev som lynslået ved dette udråb, og efter en lang pause svarede han: "Jeg begynder at få en formodning – og gid den må vise sig at være rigtig! – om, at vi har misforstået hinanden fra første færd af. Fandt De ikke nogle vers i det ulyksalige brev?"

"Ja, hr. Pickle," sagde den unge dame, "jeg må tilstå, at jeg ikke er kender nok til at kunne afgøre, om den humoristiske udgydelse, som De spøgefuldt behager at kalde et brev, var på vers eller prosa, men jeg finder, at den spøg er noget for gammel, til at der er grund nu til at bringe den på tapetet igen."

Med disse ord gik hun hen til den anden dame og lod sin tilbeder blive stående i den pinligste forvirring. Han skønnede nu, at der måtte stikke noget bagved, som han ikke forstod, og han begyndte at ane og håbe, at det brev, hun havde fået, måtte

have været falsk, skønt det ikke var ham muligt at begribe, hvorledes det var gået til.

Da hun og den anden dame var kommet ud på trappen, gik han hen til dem, og da de ingen herre havde med, ville han endelig følge damerne hjem. Emilia mærkede nok, at hans mening var, at han ville have at vide, hvor hun boede, og skønt hun i og for sig syntes godt om dette, fandt hun dog, at det var hendes skyldighed af hensyn til hendes værdighed at afslå denne opmærksomhed. Hun takkede derfor for tilbuddet, men ville på ingen måde modtage det, så meget mere, som de kun havde et ganske kort stykke vej at gå. Han lod sig imidlertid ikke afskrække, men fulgte med dem og gjorde flere forsøg på at få en samtale i gang med Emilia, men koket, som hun var, og opsat på at gøre ham endnu ivrigere, afværgede hun alle hans bestræbelser i den retning. Efter at han således havde lidt tantaliske kvaler, nåede de omsider huset, de to damer boede i, og da Emilia så, at den anden var lige ved at spørge ham, om han ikke ville gå med indenfor, blinkede hun til hende for at hindre det, nejede overmåde formelt for ham, tog den unge dame under armen og forsvandt med hende.

21. kapitel

Peregrine blev nogle minutter stående og stirrede efter dem, forbløffet over, at de sådan pludselig blev borte. Derpå gav han sig til at spekulere over, hvad han skulle gøre; han var noget stødt over, at hun havde affærdiget ham så kort, men på den anden side syntes han godt om den kækhed, hun havde lagt for dagen, og optaget af sine tanker vendte han tilbage til værtshuset, hvor han traf sine kammerater, som han havde sagt farvel til ved slottet. De havde allerede forhørt sig om de to damer og kunne oplyse ham om, at frøken Sofie var datter af en herre, som boede der i byen, og som hans elskede var i familie med, at de to unge damer var fortrolige veninder, at Emilia havde boet en måneds tid hos sin kusine og havde været med på det sidste bal, hvor hun havde vakt almindelig beundring, og at adskillige unge rige herrer siden den tid havde plaget hende med deres kurmageri. Dette smigrede vor helts forfængelighed og opflammede yderligere hans lidenskab; han svor ved sig selv, at han ikke ville forlade byen, før han havde vundet en afgjort sejr over alle sine medbejlere.

Endnu samme aften skrev han et meget veltalende brev, hvori han indstændigt bad hende om at forunde ham en lejlighed til at retfærdiggøre sig, men hun ville hverken tage imod hans brev eller tale med hans bud. Da han ingen vegne kunne komme på den måde, lagde han brevet i en ny konvolut og lod en anden skrive udenpå, og så måtte Pipes ride til London med det og aflevere det på posthuset der, for at hun ikke skulle ane, hvem det kom fra, og således blive nødt til at

lukke det op. Han ventede tålmodigt i tre dage, og den fjerde dags eftermiddag vovede han sig til at gøre hende sin opvartning som en gammel bekendt. Det kom han imidlertid heller ingen vegne med: hun var utilpas og kunne ikke tage imod ham. Alle disse skuffelser styrkede ham kun yderligere i hans attrå, og da hans kammerater mærkede, at han ikke var til at få af stedet, rejste de deres vej og overlod ham til sig selv.

Pipes måtte hele dagen holde udkig med huset, hun boede i, for at han kunne varsko sin herre om, når hun gik ud, men hun gik aldrig længere bort end lige i nabolaget og var altid hjemme igen, inden Peregrine kunne få nys om, at hun var i opsejling. Han gik i kirke for at fange et blik af hende og sad og så på hende med den ydmygeligste mine, men hun var få ubarmhjertigt andægtig, at hun ikke et eneste øjeblik så op fra salmebogen og ikke værdigede ham den ringeste opmærksomhed. Han var en jævnlig gæst på kaffehuset, hvor han søgte at komme i bekendtskab med frøken Sofies fader i håb om, at han ville indbyde ham til sit hus, men det lykkedes heller ikke, for denne forsigtige mand anså ham for at være en af de uforskammede lykkejægere, der går omkring og søger, hvem de kan opsluge, så han afparerede alle hans tilnærmelser. Nedslået over alle disse skuffelser begyndte han at tvivle om muligheden af at nå sit mål, men fandt så omsider på endnu en list. Han betalte sin regning i værtshuset, bestilte heste og brød op, tilsyneladende for at rejse tilbage til Oxford, men om aftenen som han hemmeligt igen, tog ind i et andet værtshus, befalede Pipes at holde sig hjemme og satte en anden til at holde udkig med Emilia. Det varede ikke længe, før han høstede frugterne af sin snildhed. Næste dags eftermiddag kom hans

spejder og meldte, at de to unge damer var gået en tur i parken. Han gik straks derhen og så sit snit til at komme således bag på dem, at Emilia udstødte et skrig af overraskelse. Vor forelskede ven bad hende med ydmyge og sønderknuste miner om at sige ham, om hendes vrede var uforsonlig, og spurgte hende, hvorfor hun så grusomt nægtede ham den ret, der ellers tilstås enhver forbryder.

"Kære frøken Sofie," tilføjede han derpå, idet han vendte sig til hendes kusine, "gå i forbøn for mig. Jeg er vis på, at De er så godt et menneske, at De ville tage Dem af min sag, hvis De vidste, hvor retfærdig den er, og jeg tror at turde håbe, at jeg ved Deres venlige mellemkomst vil kunne få den usalige misforståelse hævet, der har gjort mig så ulykkelig."

"De ser ud til at være en gentleman, min herre," svarede Sofie, "og jeg tvivler ikke om, at De altid har opført Dem som en sådan, men De må undskylde, at jeg ikke kan påtage mig noget sådant hverv for en mand, jeg ikke har den ære at kende."

"Jeg håber, frøken," svarede Peregrine, "at frøken Emmy vil indrømme, at jeg har ret til at tilegne mig den betegnelse, De gav mig, skønt jeg har fortørnet hende, jeg ved på ære ikke, med hvad."

"Å, hr. Pickle," sagde Emilia, som nu havde genvundet sin fatning, "jeg har aldrig draget Deres smag og levemåde i tvivl, men det er mit faste forsæt, at De aldrig skal få lejlighed til at øve Deres talenter på mig, så det nytter ikke, at De plager Dem selv og mig. Kom, Sofie, lad os gå hjem."

"Du gode Gud, frøken," råbte vor helt, "hvorfor vil De martre mig med denne koldsindighed? Bliv, dyrebare Emilia! Jeg besværger Dem på mine knæ, bliv og hør mig! Ved alt, hvad

helligt er, jeg har intet gjort, som jeg fortjener at lastes for. En eller anden skurk, der misundte mig min lykke, må have ført Dem bag lyset og skændigt røvet mig Deres kærlighed."

Da frøken Sofie, som var en god og kærlig pige, og som vidste, hvad der var grunden til hendes kusines tilbageholdenhed, så, hvor meget den unge mand led under en foragt, som hun var fuldkommen på det rene med ikke kom fra hjertet, greb hun sin kusine i armen og sagde smilende: "Ikke så hastig, Emilia; jeg begynder at forstå, at denne tvist har sit udspring fra kærlighed, og at der derfor kan være håb om at få en forsoning tilvejebragt, idet jeg antager, at begge parter er villige til at lade sig overbevise."

"Jeg for mit vedkommende," råbte Peregrine overmåde ivrig, "appellerer til frøken Sofies kendelse. Dog, hvorfor skulle jeg appellere? Skønt jeg er mig bevidst, at jeg intet har forbrudt, er jeg rede til at underkaste mig enhver straf, min skønne herskerinde måtte ville pålægge mig, når jeg blot derved kan opnå hendes tilgivelse og bevågenhed."

Emilia, som næsten blev overvundet ved denne erklæring, sagde, at da hun intet bebrejdede ham, ventede hun heller ingen forsoning, og bad indstændigt sin kusine om at følge med hende tilbage til byen, men Sofie nærede alt for stor deltagelse for sin venindes virkelige følelser, til at hun skulle ville føje hende i det stykke; hun sagde, at da den unge herre var så rimelig og eftergivende, begyndte hun at tro, at hendes kusine havde uret, så hun havde nok lyst til at optræde som voldgiftsmand i denne sag.

Hr. Pickle takkede hende i de mest begejstrede udtryk for hendes venlighed og i sin henrykkelse kyssede han den skønne

fredsmæglerske på hånden, hvilket gjorde et umiskendeligt indtryk på Emilia, som slet ikke lod til at synes om denne varme taknemmelighed. Omsider gav hun efter for Peregrines bønner og kusinens indtrængende forestillinger og sagde rødmende:

"Nå ja, hr. Pickle, sæt nu, at jeg gjorde sagen afhængig af hendes kendelse, hvad har De da at sige til undskyldning for det latterlige brev, De sendte mig fra Winchester?"

Disse ord gav anledning til en forklaring. Emilia påstod vedblivende meget ivrigt, at meningen med brevet kun kunne have været at gøre nar af hende; Peregrine, som godt huskede indholdet af det ulykkelige brev kunne ikke begribe, at der var det mindste i det, som kunne have vakt anstød, og han bad derfor om, at det måtte blive forelagt frøken Sofie, og lovede oprigtigt at underkaste sig hendes dom. Dette forslag gik Emilia, om end noget modstræbende, ind på, og det blev bestemt, at de skulle mødes næste dag og føre deres sag, så skulle den straks optages til doms. Vor helt overvældede Sofie med taksigelser, og da Emilia nu ingen hast havde med at komme hjem, fandt han lejlighed til at hviske hende adskillige ømme ord i øret. Endelig skiltes de, da mørket faldt på, efter at damerne igen højtideligt havde lovet at møde ham næste dag på det aftalte sted.

Han kunne ikke begribe, hvorledes det hele hang sammen, og var ved at forgå af utålmodighed til klokken slog fem næste dag. Så begav han sig hen til det aftalte sted ledsaget af Pipes, som han tog med, fordi han tænkte sig muligheden af, at der kunne blive brug for hans vidnesbyrd. Han havde ikke ventet i fem minutter, da damerne kom. Peregrine opfordrede dem til at tage plads under en løvrig eg, lagde sig ved deres fødder og bad

om, at det brev, hans dom beroede på, måtte blive fremlagt til undersøgelse. Det blev leveret til Sofie, som straks begyndte at læse det op med høj og tydelig røst. Aldrig så snart havde Peregrine hørt de første par ord af det, før han fo'r op og hørte den første sætning ud liggende over ende; derpå rejste han sig med et sæt helt op og udbrød umådelig forbavset og blussende af harme:

"Guds død! Hvad er alt det for noget? De driver jo gæk med mig, frøken!"

"Vent lidt," sagde Sofie, "hør brevet ud, og kom så frem med, hvad De har at sige til Deres forsvar."

Derpå gik hun videre, men hun var ikke kommet halvt igennem brevet, før det var hende umuligt at bevare sin alvor, og hun brast i en voldsom latter, som de to elskende ikke kunne bare sig for at istemme til trods for den forbitrelse, de hver for sig var opfyldt af. Dommeren fik imidlertid snart sit alvorlige ansigt på igen, og da hun havde læst det mærkværdige brev ud, sad de et øjeblik alle tre og så på hinanden, hvorpå de atter brast i latter.

Denne lystighed afløstes imidlertid snart for de to elskendes vedkommende af mørke miner. Dommeren vendte sig til Peregrine og spurgte, om han havde noget at sige, inden sagen gik til doms.

"Det gør mig ondt, frøken," svarede den anklagede, "at Deres kusine nærer så ringe tanker om mig, at hun kan tro, at jeg skulle kunne lade mig narre af så flovt et påfund."

"Påfundet er Deres og ikke mit, min herre," sagde Emilia, "og jeg beundrer virkelig den frejdighed, hvormed De tillægger mig det."

"De gør på ære både min forstand og min kærlighed uret, frøken Emilia," svarede vor helt, "når De beskylder mig for at have skrevet dette tåbelige og uforskammede produkt. Det ligner i alle måder så lidt det brev, jeg havde den ære at skrive, at jeg er vis på, at min tjener kan se forskellen, skønt det nu er så længe siden."

Ved disse ord vinkede han ad Pipes, som straks kom til. Peregrine bad ham se på udskriften og sige, om det var det brev, han for et par år siden havde leveret frøken Gauntlet. Efter at have kastet et flygtigt blik på brevet halede Pipes op i sine bukser og sagde:

"Det kan godt være, men vi har været så vidt omkring siden den tid, at jeg ikke tør sige det for vist, for jeg holder hverken journal eller logbog over, hvad vi tager os for."

Emilia roste ham for hans oprigtighed og sendte samtidig hans herre et spydigt blik, som om hun mente, at han forgæves havde søgt at få sin tjener til at aflægge falsk vidnesbyrd. Peregrine begyndte nu at rase; han forbandede sin skæbne, der havde udsat ham for så lav en mistanke, og kaldte himmel og jord til vidne på, at han ikke havde haft det mindste at gøre med det dumme brev, som han aldrig havde set for sine øjne.

Nu gik det op for Pipes, hvor stor fortræd han havde gjort, og da han var sin herre hengiven med liv og sjæl, blev han så betaget af at se hans fortvivlelse, at han erklærede, at han var rede til at gøre sin ed på, at hr. Pickle ikke havde skrevet det brev, han havde afleveret. De blev alle tre meget forbavsede over denne erklæring, og efter en kort pause fo'r Peregrine ind på Pipes, greb ham i struben og råbte rasende:

"Din slyngel, sig os lige på stedet, hvad der er blevet af det brev, jeg gav dig at besørge."

Den tålmodige tjener, som næsten var halvt kvalt, sprøjtede en ladning tobakssauce ud af den ene mundvig og svarede meget sindigt:

"Nå ja, det brændte jeg. De ville da vel ikke have, at jeg skulle give den unge dame et brev, som der ikke var andet end laser tilbage af, hvad?"

Damerne lagde sig nu imellem og reddede den ulykkelige våbendrager, og så fik de sandheden frem ved at underkaste ham et forhør, som han hverken var fiffig nok eller havde lyst til at unddrage sig. Det hele var så latterligt, at de ikke kunne være vrede på ham til trods for al den fortrædelighed, hans enfoldighed havde voldt dem. De brast for tredje gang i latter, og Pipes fik lov at gå med en advarsel om aldrig mere at bære sig sådan ad.

Emilias ansigt strålede af glad forvirring og kærlighed, og Peregrines øjne funklede af henrykkelse. Da Sofie fældede den dom, at de stridende parter havde at forsone sig med hinanden, gik han hen til sin elskede og sagde:

"Sandheden er mægtig og går altid af med sejren," og så slog han armen om livet på hende og var så dristig at røve et kys, som hun ikke havde kræfter nok til at unddrage ham. Ja, han var så glad, at han tog sig den samme frihed overfor Sofie, som han kaldte sin skytsengel. Kort sagt, han var i den grad ude af sig selv, at det var tydeligt nok, at hans kærlighed var både glødende og oprigtig.

Jeg vil ikke forsøge på at gentage alle de ømme forsikringer, der fremkom fra den ene part, eller at beskrive alle de

fortryllende blikke, den anden tog imod dem med. Det må være nok, at deres tidligere ømme og fortrolige forhold straks blev fuldstændig genoprettet, og at Sofie blev indviet i deres fortrolighed. Efter at freden lykkelig og vel var sluttet, tænkte de på, hvorledes de skulle få lejlighed til at ses, og da han ikke kunne mødes med hende i hendes pårørendes hus, hvor han ikke var præsenteret, blev de enige om hver eftermiddag at mødes i parken, til der skulle være bal i byen, så skulle hun sørge for, at hun ikke var engageret, for at han kunne byde hende op; så var isen brudt, og han kunne besøge hende dagen efter.

22. kapitel

På ballet var der ikke færre end tre formuende Herrer, som optrådte som vor helts medbejlere og hver for sig havde udbedt sig den ære at måtte danse med Emilia. Hun havde undskyldt sig over for dem alle tre under påskud af, at hun ikke befandt sig helt vel, så at hun måtte blive hjemme, hvorfor hun bad dem engagere andre damer. Den undskyldning måtte de tage for gyldig, og de gjorde, som hun sagde. Så kom ballet, hvor de til deres ærgrelse så hende komme uden herre. Da de beklagede sig, svarede hun, at hendes forkølelse var gået over, og at hun overlod det til tilfældet at skaffe hende en kavaler. Lige som hun sagde dette til den sidste af dem, kom Peregrine hen til hende, ladende, som han var en vildfremmed, bukkede ærbødigt for hende og sagde, at da han havde hørt, at hun ikke var engageret, turde han måske håbe, at hun ville gøre ham den ære, at han måtte være hendes kavaler, hvilken anmodning han havde den lykke at få opfyldt.

Da de uden sammenligning var det smukkeste par i salen, tiltrak de sig selvfølgelig alles opmærksomhed og vakte almindelig beundring. Dette opflammede de tre medbejleres skinsyge, og de sammenrottede sig straks imod denne uforskammede fremmede, som de besluttede om muligt at tilføje en offentlig forhånelse. Aldrig så snart var den første kontradans forbi, før en af dem gik hen med sin dame og tog Peregrines og hans dames pladser lige stik mod alle regler og vedtægter. Vor helt, som troede, det var en fejltagelse, gjorde høfligt herren opmærksom på det, men denne bad ham i en

uforskammet tone passe sig selv. Det ene ord tog det andet, og da vor hidsige unge ven hørte skældsordet slyngel, rev han parykken af sin modpart og kylede den i ansigtet på ham. Damerne begyndte øjeblikkelig at hvine, herrerne lagde sig imellem, Emilia kom til at ryste og blev ført hen på sin plads af sin unge tilbeder, som bad hende undskylde, at han havde voldt hende den forskrækkelse, og forestillede hende, at han ikke havde gjort andet, end hvad han var nødt til, sådan som han var blevet udæsket. Hun måtte give ham ret, men var ikke des mindre meget bekymret over den fare, han havde styrtet sig i, og bad om, at hun straks måtte komme hjem. Denne anmodning måtte han opfylde, og han fulgte da hende og hendes kusine hjem og lovede, da de skiltes, at hvis hans modpart ville nøjes med, hvad han havde fået, skulle han ikke drive striden videre.

Imidlertid var der voldsomt røre i balsalen. Da den herre, som anså sig for fornærmet, så, at Peregrine gik sin vej, gav han sig til at brydes med de andre, fordi han ville efter ham og kræve oprejsning. Baldirektøren holdt råd med alle de tilstedeværende, og det blev vedtaget med stemmeflerhed, at de to herrer, der havde voldt spektaklerne, skulle anmodes om at forlade ballet. Den fornærmede gjorde indvendinger, men lod sig dog til sidst overtale til at gå sin vej og blev fulgt ud af sine to staldbrødre. I gadedøren mødte han Peregrine, og aldrig så snart fik han øje på ham, før han begyndte at svinge sin knippel på en overmåde truende måde. Vor helt trådte et skridt tilbage, greb om fæstet på sin kårde og traf den halvt ud af skeden. Denne udfordrende stilling og synet af kården, der blinkede i månelyset, lagde en dæmper på den koleriske herres

stridbarhed; han opfordrede Peregrine til at lægge det stegespid fra sig og slås med ham med lige våben. Peregrine, som var en øvet knippelfægter, gik ind på forslaget, byttede våben med Pipes og stillede sig i forsvarsstilling. Hans modstander slog om sig på lykke og fromme, så at Pickle, om han havde villet, straks kunne have slået kniplen ud af hånden på ham, men da han i så fald havde været nødt til for ærens skyld at give ham pardon straks, besluttede han at vente, til han havde fået så megen hævn over sin modpart, som han syntes, han kunne nøjes med. Han lod ham derfor beholde sit våben og gav sig til at hamre ordentligt løs på ham; og han nøjedes ikke med at dunke ham i hovedet, men slog også med forbavsende hurtighed løs på hans skuldre, arme, lægge, ankler og ribben, mens Pipes akkompagnerede striden ved at pifte i fingrene. Da Peregrine var træt af de løjer, og hans modpart næsten var gået fra sans og samling, slog han det afgørende slag, så herrens våben fløj ud af hånden på ham, og han måtte erkende sig for overvundet. Efter at have vundet denne sejr gik han op i dansesalen med så drabelig en mine, at ingen turde lade ham vide, hvad der var blevet vedtaget, mens han var borte; han morede sig en stund med at se på dansen, og gik så hjem og frydede sig der over det held, han havde haft.

Næste dags formiddag gik han hen og gjorde visit hos sin dame, og da den herre, i hvis familie hun var gæst, havde fået besked om hans familieforhold og øvrige vilkår, tog han overmåde forekommende imod ham og indbød ham til middag samme dag. Emilia blev meget fornøjet, da hun fik at vide, hvilken udgang hans eventyr havde fået, og da hun fortalte vor helt, at hun agtede at blive en fjorten dages tid endnu i

Winchester, besluttede han også at blive og så følge hjem med hende til hendes moder, som han længtes efter at se igen. Han havde nu fri adgang til damerne, som han var sammen med tidligt og silde, og han blev mere og mere hildet i kærlighedens snarer af den fortryllende Emilia, hvis yndigheder nu også var ligefrem uimodståelige.

Mens han således færdedes på glædens blomsterstier, var hans hovmester i Oxford meget bekymret over, at han blev borte. Han gik hen til de unge herrer, der havde været med på turen og bad dem meget indtrængende om at sige ham, hvad de vidste om hans elev. De fortalte ham, hvorlunde Peregrine havde truffet frøken Emilia Gauntlet på slottet, og han fik mere end nok at vide til, at han kunne sige sig selv, at Peregrine var meget alvorligt skudt.

Hr. Jolter var så langt fra at have nogen myndighed over Peregrine, at han var angst og bange for at gøre noget, denne ikke syntes om. I stedet for at skrive til kaptajnen tog han derfor til Winchester, hvor hans forvildede får blev meget overrasket over at se ham. Da hovmesteren sagde, at han kom for at tale med ham om en alvorlig sag, lukkede de sig inde i et værelse, og Jolter sagde da meget højtideligt, at det kun var hensynet til hans elevs vel, der drev ham, og tilbød at føre matematisk bevis for, at den kærlighedshistorie ville bringe ulykke og vanære over ham, hvis han ikke straks gjorde ende på den. Dette mærkelige forslag vakte Peregrines nysgerrighed; han lovede at høre opmærksomt på, hvad han havde at sige, og bad ham tage fat uden videre omsvøb.

Hovmesteren rømmede sig tre gange og bemærkede derpå, at da intet matematisk bevis kan føres, uden at man har visse

forudsætninger givet, ville han bede hr. Pickle på forhånd indrømme ham et par ting, som han næppe ville finde sig foranlediget til at bestride. "For det første," sagde han, "håber jeg, De indrømmer, at ungdom og visdom er som to parallelle linjer, som beholder samme afstand og aldrig kommer til at skære hinanden, om de så forlænges i det uendelige; dernæst må De indrømme, at videnskaben virker på menneskets sjæl efter et forhold, der er sammensat af fornuftens styrke og blodets varme; og endelig for det tredje vil De ikke nægte, at samvittighedsnagenes pinsel er lig overilelsens. Efter at have slået disse forudsætninger fast," vedblev han, idet han tog pen, blæk og papir og tegnede et parallelogram, "vil vi betegne ungdommen ved den rette linje AB og visdommen ved en anden ret linje CD, parallel med den første. Så trækker vi de to linjer AC og BD, således at vi får parallelogrammet ABCD. Skæringspunktet B lader vi betegne fortabelsen. Tænker vi os nu, at videnskaben, som vi betegner ved C, bevæger sig i retningen CA, og at den samtidig får et stød i retningen CD, så vil den komme til at bevæge sig i retning af diagonalen CB. Da nu ..."

Da han var nået så vidt i sin bevisførelse, kunne hans elev ikke dy sig længere, men brast i latter og sagde, at hans forudsætninger mindede ham om en lærd og sindrig herre, som påtog sig at bevise, at det onde ikke eksisterede, når man blot ville indrømme ham som forudsætning, at alt, hvad der er til, er godt. "De kan derfor," vedblev han, "spare Dem yderligere ulejlighed, for når alt kommer til alt, er jeg temmelig vis på, at jeg ikke har hoved nok til at følge Deres bevisførelse og derfor heller ikke vil kunne gå ind på Deres konklusion."

Hr. Jolter blev så vred over Peregrines mangel på respekt, at han erklærede, at han var alt for hidsigt og egensindigt et menneske til, at det kunne nytte noget at ville tage ham med det gode, at han så sig nødsaget til at melde kaptajnen, hvor letsindig han bar sig ad, og at hvis der var lov og ret i landet, skulle de nok få bugt med den tøjte, der havde forført ham. Vor helts øjne lynede af harme, da hans elskede blev omtalt på så uærbødig en måde. Han var lige ved at tildele æreskænderen en legemlig revselse og lod ham i sin forbitrelse vide, at han var en indbildsk pedant, som hverken havde forstand eller følelse, og sagde desuden, at hvis han nogen sinde igen blandede sig i hans anliggender på så uforskammet en vis, skulle han få hans vrede at mærke på en føleligere måde.

Hr. Jolter, som nærede meget store tanker om den ærbødighed, hans stilling og egenskaber gav ham krav på, havde ikke uden ærgrelse set, hvor liden myndighed han havde over sin elev, og han bar desuden nag til ham fra den tid af, da han malede hans øje, og nu brast hans tålmodighed. Han havde virkelig for længst opgivet sin stilling, hvis han ikke havde håbet, at når han holdt ud, fik han nok et godt kald, som Trunnion havde kaldsret til, eller hvis han havde kunnet indse, hvorledes han skulle opnå bedre udsigter. Nu skrev han i sin forbitrelse et brev til fru Trunnion, hvori han selvfølgelig gav sin harme luft i bitre bebrejdelser imod sin elev.

23. kapitel

Det varede ikke længe, før Peregrine fik et brev fra sin tante, i hvilket hun foreholdt ham alle de velgerninger, kaptajnen havde overøst ham med, hjælpeløs og forskudt af sine forældre, som han var. Hun bebrejdede ham hans opførsel og genstridighed over for hovmesteren og forlangte, at han, hvis han ikke ville have, at hun og hendes mand skulle slå hånden af ham, straks skulle afbryde al forbindelse med det pigebarn, der havde forlokket ham.

Da vor helt havde megen finfølelse, blev han oprørt over fru Trunnions plumphed og følte alle de kvaler, som en ædel sjæl må føle ved at skylde en person, den foragter, tak for velgerninger. Langt fra at give efter besluttede han tværtimod om muligt at give sig endnu mere uforbeholdent hen til Emilia end hidtil; han kunne imidlertid ikke tie til de hårde bebrejdelser, hans tante gjorde ham, men skrev følgende brev til hendes mand:

> "Skønt jeg aldrig kunne nedlade mig til at ofre nogen den grove virak, som kun uædle sjæle kan vente som løn, og kun lave sjæle kan byde nogen – skønt jeg, siger jeg, aldrig kunne nedlade mig til at ofre nogen den, lige så lidt som jeg håber, at De kunne tage imod den, har mine følelser stadig ladet Deres ædelmodighed vederfares sin ret, ligesom jeg på det strengeste har adlydt pligtens bud. Da jeg ved med mig selv, hvor rent mit hjerte er, har det ikke kunnet andet end gøre et

smerteligt indtryk på mig at se, hvor uvenligt, for ikke at sige uædelt, Deres frue lader mig høre alle de velgerninger, De har vist mig, og da jeg tager for givet, at De har vidst og billiget, hvad hun skrev til mig, tager jeg mig den frihed at forsikre Dem, at det er så langt fra, at trusler og bebrejdelser kan bringe mig til at give efter, at jeg tværtimod foretrækker de usleste kår frem for en sådan uværdig tvang. Når jeg bliver behandlet på en sømmeligere og hensynsfuldere måde, håber jeg, at jeg skal opføre mig, som det sømmer sig.

Deres forbundne

P. Pickle."

Kaptajnen, som ikke forstod sig på den slags fine distinktioner, og som var bange for de mulige følger af Peregrines kærlighedshistorie, som han aldeles ikke syntes om, blev meget opbragt over sin plejesøns uforskammethed og stædighed. Han skrev derfor følgende epistel, som han lod Hatchway bringe ham, hvorhos løjtnanten fik ordre til at bringe delinkventen med tilbage til fortet:

"Hør nu, dreng – det kan ikke nytte, at du kommer med dine smukke talemåder til mig; du spilder blot dit krudt. Din tante har ikke skrevet andet, end hvad sandt er, og det er altid honnet at tale fra leveren, skal du vide. Jeg hører, at du jager efter en malet galej, som vil lokke dig ind på fortabelsens grunde og skær, i fald du ikke holder bedre udkig og gør bedre bestik end hidtil. Nu har

jeg sendt Jack Hatchway ud for at se, hvordan landet ligger, og for at vare dig ad for faren. Vil du vende med skuden og lade ham styre den og lægge den i havn her, skal du finde en sikker ankerplads og en venskabelig modtagelse, men vil du ikke forandre kurs, må du ingen hjælp vente for fremtiden af mig, der er ganske, som du opfører dig til.

Hawser Trunnion."

Peregrine blev lige få vred som ilde til mode over dette brev, der var ganske anderledes, end han havde ventet det. Han lod i en bestemt tone løjtnanten vide, at han kunne tage hjem igen, når som helst han behagede, for han blev, hvor han var.

Hatchway kom frem med alle de grunde, hans skarpsindighed og venskabsfølelse indgav ham, for at få ham til at vise sig en smule føjelig over for den gamle mand, som for tiden var gnaven og lunefuld på grund af podagraen og måske i sin forbitrelse kunne komme til at gøre noget, der ville være til stor skade for den unge herre, han hidtil havde betragtet som sin egen søn. Blandt andet sagde han, at det var jo muligt, at Peregrine var kommet under lugerne på skuden og derfor ikke syntes, at han kunne lade den drive, men i så fald ville han selv gå om bord på den og sørge for, at ladningen blev ærligt og redeligt losset, for han havde megen agtelse for den unge dame, og hans kompas pegede på ægteskab; hun kunne vel ikke have taget synderlig skade af, at hun havde været ude én gang, så han var ikke bange for at gå under sejl med hende.

Vor helt var døv for alle hans forestillinger; han takkede ham for det sidst anførte bevis på hans venskab, men gentog, at hans

beslutning var urokkelig. Da Hatchway mærkede, at han ingen vegne som med det gode, begyndte han at tale i en mere afgørende tone og lod ham rent ud vide, at han ikke tog hjem, før end han fik ham med, så han kunne lige så godt lave sig til straks. Denne erklæring besvarede Peregrine kun med et hånligt smil, og derpå rejste han sig og ville gå sin vej. Så sprang løjtnanten imidlertid op og stillede sig imellem ham og døren, idet han med truende fagter erklærede, at han ikke fik lov at løbe fra ham. Opbragt over dette lettede Peregrine hans træben i vejret og kastede ham over ende i et nu, og så gik han ganske roligt ned i parken for at hengive sig til sine betragtninger, som just ikke var af den behageligste natur. Han havde imidlertid ikke gået to hundrede skridt, før han hørte noget komme pustende og stønnende efter ham, og da han vendte sig om, så han, at det var løjtnanten, der som halende efter ham med den vildeste forbitrelse malet i sit ansigt. "Nu skal jeg sige dig noget, min gut," sagde den opbragte sømand, som helt havde glemt deres gamle venskab over den fornærmelse, han havde lidt, "du er en næsvis dreng, og var vi til søs, lod jeg dig binde til en af kanonerne, men siden vi er på landjorden, kommer vi til at skyde med pistoler på hinanden. Værs'go, her er et par pufferter, vælg, hvilken du vil."

Da Peregrine fik besindet sig lidt, gjorde det ham ondt, at han havde krænket den brave Jack, og han bad ham oprigtigt om forladelse. Den tale forstod løjtnanten imidlertid ikke, han ville ikke vide af anden oprejsning at sige end den, han havde ret til at kræve som officer, og han spurgte i en meget grov tone, om Perry måske var bange for sit skind. Denne uretfærdige mistanke ophidsede i høj grad den unge mand, han sendte

løjtnanten et lynende blik og sagde, at han havde taget alt for meget hensyn til hans skrøbelighed; han skulle blot følge med ham ned i parken, så skulle han snart vise ham, at han tog fejl, i fald han troede, at han var bange.

Nu blev de indhentet af Pipes, som, da han hørte løjtnanten falde og så ham stikke sine pistoler i lommen, fik færten af, at der var ulve i mosen, hvorfor han fulgte efter ham for, om fornødent gjordes, at komme sin unge herre til hjælp. Da Peregrine så ham somme, lod han, som der ingenting var i vejen, og bad ham gå hjem i værtshuset og hente hans lommetørklæde, som han havde glemt. Han måtte sige det to gange, før Tom var til at formå til andet end til at ryste på hovedet, og da hans herre så med mange eder og trusler forlangte, at han skulle gøre, hvad han sagde, svarede han, at han alt for vel vidste, hvad de havde for, til at det kunne falde ham ind at overlade dem til dem selv.

"Hvad Dem anbelanger, løjtnant Hatchway," sagde han, "så har jeg faret med Dem og ved, at De er sømand, og mere forlanger jeg ikke, og om den unge herre ved jeg, at han er så god som nogen, der nogen sinde har sat sin fod på et skibsdæk, og har De noget at snakke med ham om, så kom an; her er min knippel; Deres pufferter agter jeg ikke mere end som en ende tov."

Denne tale, den længste, nogen havde hørt Pipes holde, gav han forøget eftertryk ved at svinge så voldsomt med sin knippel, at de indså, at der foreløbig ikke kunne være tale om at komme til at slås på liv og død. De drev derfor om i parken uden at sige et ord, og lidt efter lidt lagde så Hatchways vrede sig. Lige på én gang rakte han hånden frem, Peregrine greb den

straks og trykkede den hjerteligt, og så blev der sluttet en almindelig fred, hvorpå de gav sig til at rådslå om, hvorledes den unge mand skulle klare sig ud af den forlegenhed, han var i. Havde han været som de fleste andre unge mennesker, var det gået glat nok, men han var så stolt, at han mente, at hans ære krævede oprejsning af kaptajnen; før han fik den, ville han ikke høre tale om noget forlig.

"Var jeg hans egen søn," sagde han, "kunne jeg finde mig i hans bebrejdelser og bede ham om forladelse, men da jeg er så godt som forældreløs og helt og holdent afhængig af hans godhed, må jeg forlange, at han behandler mig med den yderste hensynsfuldhed. Jeg agter nu at henvende mig til min fader, hvis pligt det så vel efter naturens som landets love er at sørge for mig, og vil han ikke give mig, hvad der tilkommer mig, står kongens tjeneste mig åben, så nød kan jeg aldrig komme til at lide."

Da løjtnanten hørte dette, blev han meget urolig og bad ham om ikke at gøre noget skridt, før han hørte fra ham. Samme aften rejste han hjem til fortet og gjorde Trunnion rede for sin mislykkede ekspedition, fortalte ham, hvor opbragt Peregrine var over brevet, og forsikrede ham, at hvis han ikke bekvemmede sig til at bede sin gudsøn om godt vejr, fik han ham efter al sandsynlighed aldrig mere at se for sine øjne.

Den gamle kaptajn vidste hverken ud eller ind, da han fik den besked. Han havde ventet, at det unge menneske skulle være sønderknust, og så mødte han den mest forbitrede modstand. Han blev først umådelig vred over de uforskammede betingelser, der blev stillet ham, og gav sine følelser luft i en så gribende strøm af eder og forbandelser, at vejret var lige ved at

gå fra ham. Da han havde fået sundet sig lidt og begyndte at høre på, hvad Hatchway sagde, lagde hans vrede sig imidlertid, og omsider besluttede han at tage Peregrine til nåde igen, hvortil Jacks fortælling om hans modige optræden på ballet så vel som over for ham selv i parken i Windsor bidrog en hel del. Den fordømte kærlighedshistorie kom ham imidlertid stadig på tværs, for han holdt urokkeligt fast ved den grundsætning, at kvindfolk udelukkende var skabt til mandfolkenes fortræd, en grundsætning, som han for øvrigt, efter at han var blevet gift, indskrænkede sig til at udvikle, når han var sammen med nogle få fortrolige venner. Enden på historien blev dog, at han skrev følgende brev, som Jack rejste til Windsor med endnu samme eftermiddag:

> "Min kære dreng! Har jeg fornærmet dig i mit sidste brev, gør det mig ondt; jeg troede, det var den nemmeste måde at få dig til at holde kursen, men for fremtiden kan du stikke en større ende ud. Kan du få tid til det, vil det glæde mig, om du vil gøre en lille sviptur her hjem og besøge din tante og din kærlige gudfader
>
> og ærbødige tjener
>
> *Hawser Trunnion.*"

24. kapitel

Hvor stærk Peregrines stolthed og forbitrelse end var, kunne han dog ikke andet end føle sig ilde til mode ved tanken om, at hans onkel måske ville slå hånden af ham, og at det var forbi med alle hans glimrende udsigter, og særlig trykkede den tanke ham, at han måske skulle miste sin Emilia. Han gjorde, hvad han kunne, for at skjule sin sorg, men kunne dog ikke undgå, at den unge dame opdagede, at der var noget i vejen med ham. Stor trøst fandt han nu ikke hos hende, hvor varme hendes følelser for ham end var, for da han, til trods for den overordentlige ærbødighed, han bestandig viste hende, aldrig havde udtalt sig bestemt om sine hensigter over for hende, var hun meget tilbageholdende og havde aldrig, hvor stormende han end gav sin kærlighed luft, kunnet afnøde hende tilståelsen om, at hun gengældte hans følelser. Hun troede ganske vist, at han havde de redeligste hensigter, men var klog nok til at indse, at den dag kunne komme, da forfængelighed eller egennytte i forbindelse med ungdommelig letsindighed kunne bringe ham til at give slip på hende. Heraf kom det, at hun aldrig spurgte ham, hvad der var i vejen, i denne tid, da hun så jævnligt så ham hensunken i tungsindig grublen.

Denne blev han udrevet af, da Hatchway kom med brevet. Løjtnanten traf ham sammen med damerne, og Perry blev så henrykt over det glade budskab, at han trykkede den gamle sømand i sine arme og forestillede ham for Emilia og hendes kusine som en af sine bedste venner. Hele selskabet tog hjertelig del i vor helts glæde, som den forandring, der var

foregået i hele hans måde at være på, noksom vidnede om, og resten af aftenen gik højst fornøjeligt. Efter at have fulgt damerne hjem begav Peregrine sig til værtshuset, hvor Hatchway fortalte ham alt, hvad der var foregået hjemme i fortet, og blandt andet meddelte ham, at Trunnion efter præstens råd havde besluttet, at Peregrine skulle gøre en lille udenlandsrejse. Det huede ham overmåde godt, og i sin hjertens glæde sendte han bud efter hr. Jolter, som han ikke havde talt til i en hel uge, og indbød ham til at spise til aften sammen med Hatchway og ham selv. Hovmesteren var ikke stolt nok til at afslå denne indbydelse, og da han kom, tog Peregrine overmåde hjerteligt imod ham og udtalte sin beklagelse af den misforståelse, der havde været imellem dem, og han lovede desuden, at han for fremtiden ikke skulle give ham skellig grund til klage. Jolter, som ingenlunde var blottet for godmodighed, blev rørt over denne erklæring og forsikrede, at hans bestræbelser altid havde været og vedblivende skulle være rettet på at fremme hr. Pickles tarv og lykke.

De blev sammen det meste af natten og tømte deres bægre i fryd og gammen. Næste formiddag gik Peregrine hen til sin elskede for at meddele hende, at hans onkel havde besluttet, at han skulle rejse udenlands for at udvide sine kundskaber. Han traf Emilia og Sofie ved morgenbordet, og opfyldt, som han var, af hvad der forestod, busede han straks ud med det. Emilia blev umådelig betaget af denne tidende; hun kunne ikke holde sine tårer tilbage, og det hjalp ikke, at hun skød skylden på teen, som hun sagde var for varm; dette foregivende troede hverken Peregrine eller Sofie på. Den sidstnævnte rejste sig, så snart hun havde spist, og gik ud af stuen.

Peregrine benyttede nu lejligheden til så glødende at sværge Emilia evig troskab og forsikre hende, at han snart skulle komme hjem igen, at hun, som havde næret nogen mistanke om, at denne rejse kun var et påskud til at slippe bort fra hende, begyndte at blive lettere om hjertet, og så kunne hun ikke andet end billige onklens beslutning. Da han fik at vide, at hendes hjemrejse var bestemt til den næstfølgende dag, og at hendes kusine Sofie skulle følge med hende, gentog han sin anmodning om at måtte ledsage dem, og efter at have fået den attråede tilladelse lod han hovmesteren og løjtnanten rejse hjem til fortet med løfte om, at han skulle komme i løbet af højst seks dage.

25. kapitel

Peregrine brød altså ledsaget af Pipes op sammen med damerne. De kørte rask og var omtrent nået halvvejs, da natten faldt på, og de derfor besluttede at tage ind i en kro. De havde det hyggeligt og godt og spiste overmåde fornøjede til aften sammen, og først da damerne begyndte at gabe, førte han dem til deres værelse, sagde dem Godnat og gik så også selv til ro.

Midt om natten vågnede Peregrine pludselig og mærkede, at han var halvt kvalt af røg. Huset var fuldt af bønder, der havde været til marked et sted i nærheden, og drukne, som de var, havde de ladet et lys stå og brænde, så der var gået ild i en af søjlerne, som bar svalegangen. Træet var knastørt, og i et nu var huset omspændt af luer. Peregrine fo'r ud af sengen, kom i en fart i klæderne og rev døren ud til svalegangen op. Med ubeskrivelig rædsel så han luerne og røgen vælte sig hen imod det værelse, hvor hans elskede Emilia sov. Uden at ænse den fare, han udsatte sig for, styrtede han hen, bankede voldsomt på døren og råbte i angst og vånde til damerne, at de endelig måtte lukke op. Emilia kom til døren i bar særk og spurgte yderst forfærdet, hvad der var i vejen; uden at svare greb han hende i sine arme, bar hende som en anden Æneas igennem flammerne og bragte hende i sikkerhed. Aldrig så snart var dette sket, og hun havde genvundet sin fatning, før hun udbrød: "Ak, min stakkels kusine Sofie!" hvorpå han straks ilede afsted for også at redde hende. Dette var imidlertid allerede besørget af Tom Pipes, som, så snart han mærkede brandlugten, var styrtet hen til det værelse, hvor han vidste,

damerne lå, og havde bjærget Sofie, hvilket havde kostet ham en del af hans hår.

Nu var alle folk i værtshuset på benene, og der blev gjort store anstrengelser for at standse ilden, hvilket da også lykkedes så vel, at den var fuldstændig slukket på mindre end en time. Mens det stod på, blev vor unge herre hos damerne, som straks var dånet af angst, men som snart fik deres mod igen, da de mærkede, at faren var overstået. De kom i en fart i klæderne og gjorde mange løjer med hinanden i anledning af det lette kostume, de var blevet reddet i. Sofie bemærkede, at nu havde hr. Pickle ubestrideligt krav på hendes kusines kærlighed, så for fremtiden burde hun aflægge al påtagen tilbageholdenhed og åbent vedkende sig sit hjertes følelser. Emilia svarede, at så havde hr. Pipes de samme berettigede krav overfor Sofie, hvilket denne indrømmede, under forudsætning af, at hun ikke kunne tilfredsstille sin redningsmand på anden måde. Derpå vendte Sofie sig til Tom og stak ham en pung i hånden, idet hun sagde, at der havde han penge til at købe sig en paryk for. Bådsmanden så spørgende hen på sin herre, gav hende pungen tilbage og sagde: "Nej, jeg siger så mange tak; det skal vi ikke have noget af," og hun kunne ikke på nogen mulig måde få ham til at tage imod den. Da han var gået ud af stuen, sagde hun, at Peregrine endelig måtte give hende lov til at give ham noget. "Jeg får aldrig en glad time mere, hvis jeg ikke får lov til at give ham et tegn på min erkendtlighed." Da hun trængte så stærkt ind på Peregrine, sagde han, at når hun endelig ville være så ædelmodig imod ham, bad han hende om, hellere end at give karlen penge, at vise ham den ære at skænke ham en lille erindring. Den taknemmelige unge dame ejede ikke noget

klenodie, som hun ikke med glæde ville have skænket sin redningsmand, men hans herre bad hende om at nøjes med at give ham en ikke synderlig kostbar ring, hun havde hængende ved sit ur. Så blev Pipes kaldt ind og fik lov til at modtage dette vidnesbyrd om frøken Sofies bevågenhed, hvilket han gjorde med mange skrabud, hvorpå han satte ringen på sin lille finger og spankulerede af, umådelig stolt over den ære, der var blevet vist ham.

Emilia sagde derpå med den mest fortryllende mine, at Peregrine nu havde lært hende, hvad hun havde at gøre over for ham, og med disse ord tog hun en diamantring af sin finger og bad ham bære den for hendes skyld. Han tog høvisk imod den og bød hende en anden i stedet, men det ville hun i førstningen aldeles ikke høre tale om, det var slet ikke meningen, sagde hun. Peregrine sagde imidlertid, at når han tog imod hendes gave, var det, fordi han betragtede den, ikke som et tegn på hendes taknemmelighed, men som et vidnesbyrd om, at hun elskede ham, og hvis hun afslog at modtage den ring, han bød hende, måtte han tro, at hun kastede vrag på ham. Emilia blev meget vred og sagde med funklende øjne og blussende kinder, at det var en fornærmelse, og den unge herre, som følte, at han var gået for vidt, måtte ydmygt bede om forladelse. Sofie lagde sig nu imellem og skændte på sin kusine, fordi hun var så snerpet, og enden blev, at Emilia gav efter og lod ham sætte ringen på hendes finger til tegn på, at hun tilgav ham. Peregrine kyssede henrykt hendes bløde, hvide hånd og kunne ikke modstå fristelsen til at slå armen om livet på hende og trykke et sødt kys på hendes indbydende læber. For ikke at udsætte hende for Sofies spot ranede han også et kys fra hende,

og de to veninder skændte derpå i forening så elskværdigt på ham, at han følte sig fristet til at gøre det om igen.

Klokken fem om morgenen kørte de, og ud på eftermiddagen nåede de deres bestemmelsessted, hvor fru Gauntlet blev meget glad ved at se sin gamle ven hr. Pickle igen og venskabeligt skændte på ham, fordi det var så længe siden. Uden at indlade sig på nogen forklaring af, hvorfor deres forhold havde været afbrudt, forsikrede han, at hans kærlighed og højagtelse over for hende hele tiden havde været uforandret, og at han for fremtiden ikke skulle forsømme nogen lejlighed til at vise hende, hvor stor pris han satte på hendes venskab. Derpå forestillede hun ham for sin søn, der netop var hjemme med orlov.

Denne unge mand, som hed Godfrey, var en snes år gammel; han var af middelhøjde, kraftigt bygget og overmåde velskabt, og en mængde kopar gav hans ansigt et vist mandigt udtryk. Han havde gode evner og var af naturen åben og oprigtig, men han var fra barnsben af blevet opdraget til soldat og betragtede smag og dannelse som noget pedanteri, der var under en kavalers værdighed, ligesom han anså enhver livsstilling for ussel i sammenligning med den militære.

Havde han og Peregrine betragtet hinanden som ligemænd, ville de efter al sandsynlighed straks være kommet på en fortrolig fod, men den stolte krigsmand så i sin søsters tilbeder ikke andet end en ung student, der lige var sluppet fra universitetet og ikke kendte noget til verden, mens hr. Pickle betragtede Godfrey som en sølle volontær, der stod langt under ham både i år og dannelse. Følgen heraf måtte nødvendigvis blive, at de kom på kant, og allerede dagen efter, at Peregrine

var kommet, faldt der skarpe ord imellem dem i damernes nærværelse, idet de hver for sig gjorde krav på at stå som nummer ét i deres øjne. I sådanne sammenstød gik vor helt, som både var et skarpere hoved og i besiddelse af større dannelse, altid af med sejren, og dette forbitrede yderligere hans modpart.

Emilia gjorde, hvad hun kunne, for at forebygge strid imellem dem, og det lykkedes hende da også at få Peregrine til at lægge bånd på sit heftige sind. Efter at han havde været der i to dage og haft adskillige samtaler med hende under fire øjne og vist sig som den fyrigste elsker, tog han om aftenen afsked med fru Gauntlet og indfandt sig tidligt den næste morgen hos de unge damer for at sige Farvel. De var alle tre så betagne af tanken om den forestående skilsmisse, at der en stund herskede dyb tavshed, indtil Peregrine omsider brød den og indstændigt bad Emilia om nu, da skæbnen så grusomt skilte dem ad, at skænke ham den trøst, hun hidtil havde nægtet ham, nemlig at sige ham, at han havde en plads i hendes hjerte. Sofie støttede ham i dette og sagde, at nu var det ikke længere tid til at skjule sine følelser; blev Peregrine ikke nu, da han stod i begreb med at forlade landet, styrket i sin bestandighed ved at få at vide, at han kunne stole på hendes kærlighed, udsatte hun sig for, at han knyttede andre forbindelser. De trængte kort sagt så stærkt ind på hende, at hun i højeste grad forbitret svarede, at skønt der ikke var noget skriftligt imellem dem, syntes hun dog, at Peregrine af hendes måde at være på over for ham, måtte kunne slutte, at hun ikke regnede ham for en almindelig bekendt. "Min yndige Emilia," udbrød den utålmodige elsker, idet han kastede sig for hendes fødder, "hvorfor vil De tilmåle

mig min lykke så karrig? Hvorfor vil De således svække den tilståelse, som ville overvælde mig med henrykkelse og trøste mig i min ensomhed, når jeg sukkende færdes langt borte fra Dem?" Ved disse ord smeltede hans elskedes hjerte, tårerne strømmede ned ad hendes kinder og hun svarede: "Jeg er bange for, at denne adskillelse bliver mig tungere, end De tror." Henrykt over denne tilståelse trykkede han hende til sit bryst, blandede sine tårer med hendes og tilhviskede hende de ømmeste løfter om evig troskab. Sofies kærlige hjerte blev rørt af inderlig deltagelse ved dette syn; hun opfordrede dem til at hengive sig i skæbnens vilje og trøste sig ved håbet om, at der nok kom bedre tider, når de mødtes igen. Efter at de gensidigt havde trøstet og opmuntret hinanden og udvekslet løfter og kærtegn, tog Peregrine afsked, så bevæget, at han knapt kunne få ordet "Farvel" over sine læber, steg til hest og red bort med Pipes.

26. kapitel

For at forslå de bedrøvelige tanker, der opfyldte ham, gav Peregrine sig nu hen i smilende drømme om de glæder, der ventede ham i Frankrig, og da han havde redet et par mil, var han glad igen.

Mens han således forud nød rejselivets glæder, blev han pludselig indhentet af en rytter. Det var Emilias broder, som sagde, at han skulle samme vej, og at det glædede ham, at de kunne følges ad.

Hvad enten det nu var personligt nag eller nidkærhed for hans families ære, der drev ham, var den unge Gauntlet i virkeligheden redet efter vor helt for at aftvinge ham en forklaring om det forhold, han stod i til hans søster. Peregrine svarede ham i en så kold og afmålt tone, at han fik en formodning om, at han var på det rene med, hvad hans mening var, og han gik derfor lige løs på sagen. Det ene ord tog det andet. Peregrine gjorde en skånselsløs hentydning til hans fattigdom, og enden blev, at de stod af ved den første kro, de kom til, og gik ud på marken for at afgøre deres strid med kården. Hr. Gauntlet sagde til sin modpart, at han i armeen havde ord for at fægte udmærket, så hvis hr. Pickle ikke havde lagt sig særlig efter den idræt, gjorde de bedre i at vælge pistoler. Peregrine var imidlertid alt for opbragt til at kunne takke ham for denne ærlige fremgangsmåde og stolede alt for trygt på sin egen færdighed til at ville modtage det gjorte tilbud; han trak sin kårde med den erklæring, at gjorde han hr. Gauntlet hans ret, lod han sin tjener banke ham igennem med

sin ridepisk. Opbragt over denne fornærmelse angreb Gauntlet ham med lige så megen heftighed som dygtighed. Peregrine afparerede det første og andet stød, men det tredje ramte ham i højre arm. Skønt såret var meget ubetydeligt, blev han ude af sig selv af raseri, da han så sit blod flyde, og gjorde så voldsomme udfald, at Gauntlet, som ikke ville benytte sig af de blottelser, han i sin hidsighed gav sig, nøjedes med at forsvare sig. Omsider trængte Peregrines klinge ind i en åbning i parerpladen på Godfreys kårde og sprang i to stykker, så at han var helt og holdent i sin modparts vold. Denne var imidlertid så langt fra at misbruge den fordel, han havde vundet, at han tværtimod ganske roligt stak sin kårde i skeden, som en mand, der var vant til sligt, og bemærkede, at et menneskes liv ikke burde bero på så dårlig en klinge som Peregrines. Derpå rådede han ham til for fremtiden at behandle en gentleman med mere agtelse, selv om han var fattig, og gik stolt tilbage til kroen.

Skønt Peregrine var overordentlig ærgerlig over, at det var gået ham så ilde i denne dyst, følte han sig i høj grad slået af den måde, hans modstander var optrådt på, så meget mere, som han godt forstod, at Godfreys stolthed hidrørte fra den pirrelighed, man altid træffer hos en gentleman, som lykken ikke har været god. Gauntlets tapperhed og mådehold bragte ham til at se alt det i den unge krigers optræden, som hidtil havde gjort et frastødende indtryk på ham, i et gunstigt lys. Skønt han under andre omstændigheder ville have undgået selv det svageste skin af ydmyghed, gik han nu efter Gauntlet for at takke ham for den ædelmodige skånsel, han havde vist ham, og for at bede ham skænke ham sit venskab.

Gauntlet, som havde fået en del agtelse for Peregrine, efter at han havde fået utvetydigt vidnesbyrd om, at han ikke var bange, og som var forstandig nok til at indse, at det skridt, han nu gjorde, ikke skyldtes urene eller lave bevæggrunde, blev overmåde glad, og da han fik at vide, på hvad fod han stod med hans søster, tilbød han at gøre alt, hvad han kunne, for ham, ja, for at give sin nye ven et tydeligt bevis på, at han mente det oprigtigt, betroede han ham, at han i nogen tid havde været forelsket i sin kusine, frøken Sofie, men ikke havde turdet åbenbare hendes fader sine følelser af frygt for, at han skulle blive vred og unddrage familien sin understøttelse. Det skar Peregrine i hjertet at erfare, at den unge mand, der var eneste søn af en udmærket officer, var så slet stillet, som han var, skønt han allerede havde tjent i hæren i fem år og havde vundet alle sine foresattes agtelse og venskab. Han havde gerne straks delt alt, hvad han ejede og havde, med ham, men han var bange for at krænke hans finfølelse ved allerede nu at komme med et sådant tilbud, så han besluttede at vente, til han var kommet på en fortroligere fod med ham. Han opfordrede Godfrey til at følge med ham til fortet; det kunne denne ikke, men han lovede, at hvis Peregrine ville skrive ham til og meddele ham, hvornår han skulle rejse, skulle han komme og følge ham til Dover. Derpå skiltes de overmåde venskabeligt, og Peregrine gav den unge Gauntlet de varmeste hilsener med hjem til Emilia og Sofie. Næste dags eftermiddag kom Peregrine hjem til fortet, hvor han fandt alle i bedste velgående.

Kaptajnen var nu over de halvfjerds og næsten lam af gigt, så han sjældent kom uden for en dør, og da han ikke var synderlig underholdende, kom der ikke ret mange til ham, så han ville

have kedet sig ihjel, hvis ikke Hatchway havde muntret ham, ligesom han også nu og da fik en opstrammer af sin kone, som på grundlag af hovmod, gudsfrygt og cognac udøvede det skrækkeligste tyranni i huset og fuldstændig havde fået bugt med kaptajnen, som indskrænkede sig til nu og da, når han hørte, at hans ægtehalvdel var optaget af at holde hus med tjenestefolkene, hviskende at meddele løjtnanten, hvad han ville gøre, hvis han blot kunne røre sig for den fordømte gigt. Man kan derfor nok begribe, at den gamle herre var glad ved at få Peregrine hjem, og også sin tante forstod denne i den grad at bedåre, at hun, mens han var hjemme, var som forvandlet fra en huntiger til et lam.

Hans moder derimod var stadig uforsonlig, og faderen var fremdeles under tøflen. Sin gamle ven kaptajnen så denne sjældent eller aldrig noget til, men han trøstede sig så godt, han kunne, ved at søge omgang med barberen, apotekeren, prokuratoren og skatteopkræveren, som han jævnligt kom sammen med i værtshuset, mens hans kone regerede i huset, kørte rundt på besøg i nabolaget med stor pomp og tog sig af sin elskede søn Gams opdragelse. Denne dreng, som nu gik i sit femtende år, var sådan et barn, at han til trods for moderens myndighed var både hadet og foragtet alle vegne. Hun havde givet ham kapellanen til hovmester, skønt han hverken havde kundskaber eller erfaring nok til sligt, men han havde forstået at sleske for hende, så han nød en lignende anseelse hos hende som hans foresatte, sognepræsten, hos fru Trunnion.

En dag var han ude at ride med sin elev, og så traf det sig så, at de mødte Peregrine på en smal vej. Den unge herre havde aldrig så snart fået øje på sin ældre broder, som det var blevet

ham indskærpet, at han burde hade som arvesynden, før han gav sin hest sporerne og red lige løs på ham. Vor helt, som godt forstod hans mening, satte sig godt fast i stigbøjlerne og manøvrerede sådan, at hr. junkeren faldt af og lå og sprællede i skarnet. Hovmesteren blev rasende over den tort, der var tilføjet hans elev; han red ind på Peregrine og gav ham et slag med sin pisk, men inden han vidste af det, lå han midt inde i en hæk, og Peregrine stod over ham og bearbejdede ham sådan med sin ridepisk, at han ydmygeligen måtte bede om forladelse. Mens Peregrine var beskæftiget på denne måde, var hans broder Gam kommet på benene og faldt ham nu i ryggen, af hvilken årsag sejrherren gjorde omkring, rev ham ridepisken af hånden og brækkede den i stykker, hvorpå han steg til hest og red sin vej uden at værdige ham yderligere opmærksomhed.

Dette gav selvfølgelig anledning til, at der blev fortalt, at Peregrine på den skammeligste måde havde overfaldet sin broder, og at kapellanen havde fået de rædsomme striber, der i tre uger hindrede ham i at gøre tjeneste i kirken, da han forsvarede sin elev. Der blev også klaget til kaptajnen, men da han fik at vide, hvorledes det hele var gået til, fandt han, at Peregrine havde båret sig meget rigtigt ad.

27. kapitel

Vor helt blev i høj grad opbragt over den løgnagtige fremstilling, kapellanen gav af sagen, og lagde råd op med Hatchway om, hvorledes han bedst skulle hævne sig på ham. Resultatet af denne rådslagning blev, at de en aften gik ned i værtshuset og tog det eneste ledige værelse, der var – det lå lige ved siden af køkkenet, og vinduerne vendte ud til gården. Løjtnanten fik værten indviklet i en passiar, og da denne var godt i gang, gik Peregrine udenfor. Han havde en ualmindelig evne til at efterligne folks stemmer, og den benyttede han således, at værten – Tunley hed han – var overbevist om, at det var hans kone og kapellanen, der talte sammen. Det, han hørte, var nu af den beskaffenhed, at han blev mere og mere skinsyg og de hundrede gange søgte at slippe ud af stuen, hvilket løjtnanten, der lod som han ingen ting mærkede, og ganske roligt sad og røg sin pibe, imidlertid hindrede ved at stille ham det ene spørgsmål efter det andet, som han var nødt til at svare på, skønt han stod og svedte angstens sved og strakte hals for at se, om der ikke var noget at opdage gennem vinduerne. Omsider antog samtalen derude en så øm karakter, at manden styrtede ud af døren, men inden han var nået ud i gården, var Peregrine sprunget ind ad vinduet.

Tunley løb sporenstregs hen i laden, hvor han ventede at gøre mærkelige opdagelser; der var imidlertid ingen ting at opdage, men ligesom han igen kom ind i køkkenet ad den ene dør, kom hans kone ind ad den anden. Dette styrkede ham i hans mistanke, men da han som de fleste andre mandfolk i sognet

var under tøflen, turde han ikke sige et muk til hende, men besluttede at hævne sig på den skammelige præst, der formentlig havde forført hans kone.

For yderligere at puste til ilden kaldte de to sammensvorne på Tunley. Peregrine indbød ham til at drikke et glas med dem, begyndte at spørge ham ud om hans familieforhold og spurgte bl.a., hvor længe han havde været gift med den skønne kone. Dette spørgsmål ledsagedes af et så betydningsfuldt blik, at værten blev bange for, at Peregrine havde hørt, hvilken tort der var overgået ham, og det bidrog ingenlunde til at mindske hans mistanke, da Hatchway begyndte at tale forblommet om kapellanen; denne overgang fra hans kone til kapellanen bragte tværtimod hans forbitrelse op på højdepunktet; han begyndte at snakke om ulve i fåreklæder og erklærede, at når han fik fat i denne hersens kapellan – "Nå da! Skål, mine herrer!"

Da de to venner var kommet på det rene med, at de for så vidt havde opnået deres hensigt, ventede de et par dage utålmodigt på, at Tunley på en eller anden måde skulle hævne den formentlige tort, der var overgået ham. Da det imidlertid ikke blev til noget, besluttede de at fremkalde sådan en krisis, at han ikke skulle kunne modstå fristelsen til at benytte lejligheden. De fik en aften en dreng til at løbe hen til kapellanen med den besked, at madam Tunley pludselig var blevet syg, og at hendes mand bad ham om straks at komme og berette hende. – Imidlertid havde de igen taget et værelse i værtshuset, og mens Hatchway sad og passiarede med værten, sagde Peregrine, som lige kom ind fra gården, at præsten var ude i køkkenet – "Han skulle formodentlig katekisere madamen".

Da værten hørte det, fo'r han op og løb ud i loen og hentede en plejl, med hvilken han stillede sig på post i en smøge, som kapellanen måtte igennem, når han skulle hjem. Mørkt var det, og da Hans Velærværdighed kom, fik han sådan en over nakken, at han tumlede mindst tre skridt tilbage. Havde han fået sådan en til, var kapellanens jordiske vandring efter al sandsynlighed endt der i smøgen, men heldigvis for ham var hans kontrapart ikke vant til at bruge plejlen, og det andet slag ramte hans egen pandebrask, så den drønede som en apotekermorter, og det gnistrede for hans øjne. Kapellanen, som troede, at det var en røver, der ville plyndre ham, tog til bens, idet han svang sin knippel og brølede om hjælp med en sand stentorrøst, og Tunley, som nu ikke turde bruge plejlen mere, kastede denne og satte efter ham i sådan en fart, at han havde indhentet ham, inden han var nået hundrede skridt. Aldrig så snart havde kapellanen hørt værtens næver suse om ørene på sig, før han faldt, så lang han var, og kniplen fløj ud af hånden på ham, hvorpå Tunley sprang op på ryggen af ham som en tiger og dængede ham sådan til, at han troede, der var mindst ti par næver i gang.

Da løjtnanten, som stod på udkig ved vinduet, så værten komme ind i gården, kaldte han ham ind i stuen. Han kom, og de lod, som de undrede sig højligt over, hvor ophidset han så ud, og efter at han havde drukket et par glas, begyndte han at fortælle vidt og bredt om den bedrift, han havde øvet, således at de uden at lade sig mærke med, at de vidste, at det var kapellanen, han havde haft at gøre med, fik fuld besked om hele bataljen.

Ligesom den formentlige hanrej havde fået sundet sig lidt, kom hans kone ind og fortalte, at der havde været en gavtyv af en dreng henne hos kapellanen og bedt ham komme og berette hende. Da hendes mand hørte kapellanen nævne, blussede hans forbitrelse op igen, han glemte al den ømhed, han skyldte sin bedre halvdel, og sagde med et spydigt grin: "Fanden fare i ham! Jeg skal love for, du syntes, hans formaninger var meget opbyggelige." – "Hvad er det for noget sludder, du nu har sat dig i hovedet, dit fæ?" sagde værtinden, idet hun sendte sin slave et umådelig overlegent blik. "Hvad skal det ligne, at du sidder der og giver kavaleren med armene over kors, mens huset er fuldt af folk?" Den lydige ægtemand lystrede straks kommando og luskede ud af stuen.

Dagen efter hed det sig almindeligt, at kapellanen var blevet overfaldet og næsten slået ihjel af røvere, og der blev slået en bekendtgørelse op på kirkedøren om, at den, der kunne opdage misdæderen, skulle få en belønning. Det havde han imidlertid ingen fornøjelse af, og han måtte holde sengen hele fjorten dage, så ilde var han blevet tilredt.

28. kapitel

Kapellanen kunne ikke tro, at det var en almindelig gavtyv, der havde overfaldet ham, for i så fald ville han snarere være blevet plyndret end banket, mente han. Han kom til det resultat, at det måtte være en eller anden hemmelig fjende, der ville ham til livs, og hans mistanke faldt da på Peregrine, det eneste menneske på orden, han vidste med sig selv, han havde fortjent sådan en medfart af. Han meddelte sin elev sin formodning, og denne gik glat ind på den og rådede ham ivrigt til at hævne sig uden først nærmere at undersøge sagen, for at hans fjende ikke skulle være på sin post. De lagde da i forening råd op, om hvorledes de skulle give ham de prygl, kapellanen havde fået, igen med renter, og udklækkede en så nederdrægtig plan, at der ikke var blevet noget af vor helts rejse, hvis det var lykkedes dem at sætte den i værk.

Peregrines søster kom imidlertid under vejr med, hvad de havde for. Denne unge dame, som nu gik i sit syttende år, nærede til trods for alt, hvad der var blevet indprentet hende i hendes opvækst, lønligt overmåde kærlige følelser for sin broder Perry. Hun havde aldrig talt med ham, og hendes broder havde på det strengeste forbudt hende at prøve på at komme sammen med ham, men den ros, han fik overalt i nabolaget, havde gjort sin virkning på hende. – Man kan derfor let forestille sig, at hun blev meget ilde til mode ved at høre, hvad der var i gære. Sin moder turde hun ingen ting sige til, og i sin nød vidste hun ikke anden udvej end at meddele Peregrine det

hele i et kærligt brev, som hun fik en ung herre, der just på den tid gjorde kur til hende, til at levere ham.

Peregrine blev meget bestyrtet, da han fik nys om den plan, der var lagt imod ham, og som gik ud på intet mindre end at overfalde ham, når han mindst ventede det, skære ørene af ham og i det hele taget lemlæste ham således, at han for fremtiden nok skulle lade være at gøre sig til af sin skønhed. Blev han opbragt over, at hans kødelige broder kunne være med til sådanne rå og brutale anslag imod ham, blev han imidlertid på den anden side inderligt rørt over den kærlighed, hans søster viste ham, så meget mere, som han hidtil ingen anelse havde haft om hendes følelser for ham. Han takkede den fremmede herre, som efter hendes anmodning tilbød ham sin bistand, som han dog ikke mente at behøve nu, da han var advaret, og skrev et brev til sin søster, hvori han besvor hende at mødes en gang med ham, inden han rejste, for at han kunne udtrykke sin glæde over, at der dog var én i familien, der brød sig om ham.

Efter at have fortalt sin ven Hatchway, hvad han havde fået at vide, lagde han i forening med denne en plan, som kaptajnen blev indviet i og gav sit minde til. Da frøken Pickle havde opgivet det sted, hvor skurkene ville lure på ham, blev der sat en spejder ud, som skulle melde, når de var der, og så ville de komme bag på dem. Den første aften forefaldt der ingen ting, men den anden kom spejderen og meldte, at der lå tre og lurede bag hækken ved den vej, som Peregrine og løjtnanten plejede at gå hjem ad, når de om aftenen havde været nede i værtshuset. De brød straks op, ledsagede af Pipes og flere karle og tjenere, men da de kom hen i nærheden af stedet, hørte de lyden af slag og kunne til trods for mørket skimte, at der var nogen, som var

oppe at slås, og lidt efter hørte Peregrine en velkendt stemme råbe: "Du skal ikke slippe fra mig, din slyngel." Nu forstod han straks, hvad der var på færde; da han kom der hen, så han én ligge på knæ og tigge om nåde, og Gauntlet stå over ham med hævet huggert.

Pickle gav sig straks til kende for sin ven, som fortalte, at han havde ladet sin hest stå i værtshuset og var på vej op til fortet, da han blev angrebet af tre banditter; efter en kort kamp var de to flygtet og havde ladet deres kammerat i stikken. Peregrine befalede Pipes at passe på gangen og begav sig derpå til fortet med Gauntlet, som han forestillede som sin gode ven. Kaptajnen tog derfor meget hjerteligt imod ham. Havde han vidst, at den fremmede var broder til Perrys kæreste, havde han næppe været så gæstfri og venskabelig, men det var aldrig faldet den gamle herre ind at spørge Peregrine nærmere ud om hans kærlighedshistorie, så han anede ikke engang, hvad pigen hed.

Fangen blev nu forhørt og tilstod, at han var Gam Pickles tjener, og at hans herre havde fået ham forlokket til at lægge sig i baghold sammen med dem, og så havde de taget den fremmede for Peregrine. I betragtning af, at han havde aflagt en så åben bekendelse, samt af, at han var hårdt såret i højre arm, lod de synderen slippe med at blive i fortet natten over og førte ham så næste dag for fredsdommeren, som han gentog sin tilståelse for, som blev ført til protokols og underskrevet af ham. Der blev taget afskrifter af den, og disse cirkulerede i egnen til stor skam og skændsel for kapellanen og hans lovende discipel.

Imidlertid behandlede Trunnion den unge krigsmand med stor forekommenhed; den tapperhed, som han havde lagt for

dagen, så vel som de lovtaler, Peregrine holdt over ham, havde i høj grad indtaget ham for ham; han syntes godt om hans kække ansigt, beundrede hans herkuliske lemmer og havde stor fornøjelse af at spørge ham ud om, hvad han havde oplevet i tjenesten.

Dagen efter, at han var kommet, sad de just og talte om deres krigsbedrifter, og så sagde kaptajnen: "Nu skal jeg sige Jer noget, min bro'r. For femogfyrre år siden, da jeg var tredje løjtnant om bord på *Warwick*, tjente jeg sammen med en flink ung knøs, der hed Gauntlet; han var officer ved marinesoldaterne. I førstningen kunne han og jeg ikke spændes, for se, han hørte jo egentlig til landetaten, og jeg var sømand. Men så kom vi i kast med en franskmand, som vi sloges med i hele otte glas, og til sidst entrede vi og tog ham. Jeg var første mand på dækket, men det var jeg kommet galt fra, hvis denne hersens Gauntlet ikke var sprunget ned og kommet mig til hjælp. Nå, vi fik jo snart ryddet dækket, og så måtte de jo stryge, og fra den dag af var Gauntlet og jeg svorne venner, så længe han var om bord. Siden blev han forflyttet til et regiment, og hvad der så er blevet af ham, må Vorherre vide, men det siger jeg, hvad enten han så er død eller levende, at den karl var ikke bange for nogen, og en flink messekammerat var han også."

Den unge mands øjne tindrede, da han hørte denne lovtale, og aldrig så snart havde kaptajnen talt ud, før han spurgte, om det franske skib ikke hed "*Diligence*". – "Jo, det er rigtigt nok, min gut," sagde kaptajnen overrasket. "Så var den mand, De omtaler så smukt, min fader," sagde Gauntlet. "Han var fanden,

var han!" råbte Trunnion, idet han trykkede hans hånd. "Det fornøjer mig at se en søn af Ned Gauntlet i mit hus."

Denne opdagelse gav anledning til en mængde spørgsmål; den gamle herre blev indviet i sin unge vens forhold og skændte og bandede over den utaknemmelige regering, der ikke sørgede ordentligt for sådan en tapper soldats søn. Han lod det imidlertid ikke blive derved, men sagde endnu samme aften til Peregrine, at han gerne ville gøre noget for hans ven, og da Peregrine styrkede ham af al magt i dette forsæt, gav kaptajnen ham i kommission at give ham en sum penge, som han kunne købe sig en officersbestalling for.

Intet kunne i og for sig være Peregrine mere behageligt, men han var bange for, at Godfreys stolthed ikke ville tillade ham at modtage en sådan hjælp, og han foreslog derfor kaptajnen, at de skulle binde ham en historie på ærmet for at narre ham til at tage imod pengene; han rådede Trunnion til at sige, at han skyldte Gauntlets fader dem fra den tid, de sejlede sammen. Det syntes Trunnion nu slet ikke om, thi for det første kunne han ikke indse, at det var nødvendigt at bruge sådanne kneb, da han mente, at sådant et tilbud måtte ethvert fornuftigt menneske tage imod, og for det andet holdt han ikke af, at det skulle se ud, som om han havde ladet så mange år gå hen uden at gøre det ringeste for at få sådan en gammel gæld afgjort. Peregrine forsvarede imidlertid sin anskuelse med en sådan veltalenhed, at den gamle omsider gav efter, og en gang, da han var alene med Gauntlet, diskede han op med historien og fortalte, at hans fader i sin tid, da de sejlede sammen, havde lånt ham nogle penge til at stoppe munden på en ubehagelig kreditor med, og nu ville han gerne med tak tilbagebetale

denne sum, som med renter beløb sig til en fire hundrede pund.

Godfrey blev meget overrasket og svarede efter at have betænkt sig lidt, at han aldrig havde hørt sine forældre tale om den gæld, at der intet gældsbevis var fundet imellem hans faders papirer, og at de penge efter al sandsynlighed måtte være betalt for længe siden, skønt kaptajnen nu havde glemt det. Han kunne derfor ikke modtage dem, men priste den gamle herre for hans store samvittighedsfuldhed.

Dette afslag forbavsede i høj grad Trunnion og gjorde ham endnu mere opsat på at hjælpe den unge mand; han trængte så stærkt ind på ham, at han, når han ikke ville være uhøflig, var nødt til at give efter og tage imod en veksel på beløbet, som han straks sendte til sin moder med meddelelse om, hvorledes de så ganske uventet var kommet til den lykke. Det følger af sig selv, at fru Gauntlet blev behageligt overrasket over denne tidende. Hun skrev til kaptajnen og takkede ham hjerteligt, og meddelte samtidig sin søn, at hun straks havde truffet foranstaltninger til at købe den første ledige fændriksplads til ham. Hun skrev også overmåde venligt til Peregrine, og frøken Sofie og hans elskede Emilia tilføjede en kærlig efterskrift.

Da den sag var bragt i orden til alle parters tilfredshed, blev der truffet forberedelser til vor helts afrejse. Hans onkel bestemte, at han skulle have otte hundrede pund om året, hvilket var næsten halvdelen af hans indtægt, men han kunne nok afse så meget, da han selv var yderst tarvelig vant, og hans kone, som nu var et godt stykke på den forkerte side af de halvtreds, var blevet så gerrig, at det helt tog luven fra hendes forfængelighed.

Der blev fæstet en schweizisk kammertjener, som allerede havde gennemrejst Europa, og da Pipes ikke kunne et ord fransk og i det hele taget ikke fandtes at egne sig til sådan en stilling, blev det bestemt, at han skulle blive i fortet, og der blev straks forskrevet en fransk lakaj fra London i hans sted. Pipes syntes ikke om den bestemmelse og så meget surt til sin efterfølger, da han kom, men lidt efter lidt fik han dog sit gamle ansigt igen.

29. kapitel

En dag fik Peregrine bud fra sin søster, at hun gerne ville mødes med ham hos sin amme, der boede i et lille hus tæt ved hendes faders gård. Da hendes moder, som havde fattet mistanke om, at hun var i forståelse med Peregrine, passede på hende, kunne de ikke mødes andre steder, skrev hun.

Da han trådte ind i stuen, kom den kærlige unge pige henrykt løbende imod ham, slog sine arme om hans hals, udgød en strøm af tårer og kunne ikke få andre ord frem end: "Min kære, kære broder!" Han omfavnede hende med broderlig ømhed, forsikrede hende med grædende tårer, at det var et af de lykkeligste øjeblikke i hans liv, og takkede hende kærligt, fordi hun ikke havde ladet sig smitte af det eksempel, hun stadig havde for øje, og fordi hun havde trodset sin unaturlige moders forbud.

Bedst som de sad og talte sammen, hørte de fru Pickles røst udenfor. Julie – således hed den unge dame – blev forfærdelig angst, da hun mærkede, at hun var røbet, og Peregrine havde knapt fået tid til at love hende, at han nok skulle beskytte hende, da døren blev revet op, og hans uforsonlige moder rasende styrtede hen imod sin skælvende datter. Peregrine kastede sig imellem dem for at tage imod det første stød. Hendes øjne lynede af raseri, hun kunne næsten ikke tale og rystede over hele kroppen. Hun greb ham i håret med venstre hånd, og med den anden slog hun ham sådan i ansigtet, at blodet strømmede ham ud af næse og mund, mens han forsvarede sin søster imod Gam, som, da han så, at han var

optaget, straks kastede sig over hende. Denne kamp varede flere minutter, men omsider indså Peregrine, at han var i fare for at blive overmandet, hvis han vedblev at indskrænke sig til at forsvare sig, hvorpå han kastede sin broder bagover, tvang sin moder til at slippe det tag, hun havde i hans hår, og satte hende lemfældigt uden for døren, som han lukkede i lås efter hende. Derpå vendte han sig atter til Gam og kastede ham ud ad vinduet, ned til en flok svin, som gik og rodede der. Julie var som lamslået af skræk; hun vidste, at hun havde fortørnet sin broder således, at hun kunne betragte sig som udstødt af sin faders hus; det hjalp ikke, alt hvad hendes broder sagde for at trøste hende, og håbet om, at hun måske kunne blive taget til nåde, når hun krøb til korset, forsvandt fuldstændig, da moderen råbte ind ad nøglehullet til hende, at hun aldrig måtte komme inden for hendes dør mere, og til trods for alle hendes bønner og forestillinger fastholdt denne hårde dom. Da Peregrine i den anledning talte hende hårdt til, blev hun endnu mere rasende og prøvede i forening med sin elskede Gam på at sprænge døren. Da vor helt fik øje på sine venner Pipes og Gauntlet, som just kom over en stente et stykke derfra, kaldte han dem til hjælp, fortalte dem, hvorledes han blev belejret, og bad dem om at holde moderen borte, mens han skaffede sin søster af vejen. Som sagt, så gjort. Den unge soldat stillede sig imellem fru Pickle og døren, så at Peregrine kunne bjærge sin søster ud af dragens kløer, mens Pipes holdt den unge hr. Gam i skak med sin knippel. Da moderen således gik glip af det bytte, hun havde været så sikker på, fo'r hun løs på Gauntlet som en løvinde, man har røvet dens unger, og han måtte tage ordentlig fat for ikke at få hendes kløer at føle. Omsider fik hun

imidlertid et voldsomt krampeslag og blev puttet i seng, og forbundsfællerne benyttede derpå lejligheden til at trække sig tilbage.

Peregrine var imidlertid ikke så lidt i forlegenhed med, hvad han skulle stille op med sin søster. Foreløbig førte han hende hen til en mand i nabolaget, hvis kone havde stået fadder til hende, og som tog overmåde venligt imod hende, og så var det hans agt at sætte hende i kost et eller andet sted, idet han håbede at kunne spare de fornødne penge af, hvad han fik til rejsen. Kaptajnen ville han på ingen måde bebyrde med hende, men aldrig så snart havde den gamle Trunnion fået nys om historien, før han skændte dygtigt på sin gudsøn, fordi han havde fortiet den for ham, og med sin kones samtykke forlangte, at hun skulle føres til fortet og blive der. Fru Trunnion var just ikke overdreven glad ved at få sin broderdatter i huset, men trøstede sig med håbet om, at nu kunne hun da få ordentlig besked om, hvordan det stod til hos hendes svigerinde. Det følger af sig selv, at fru Pickle var umådelig forbitret over den vending, sagen havde taget; hun havde hellere hørt, at hendes mand var død, end at hendes datter var kommet i huset hos Trunnions. Hun bagvaskede da også dem alle sammen, hvor hun kom hen, fortalte de skammeligste ting om Julie, kaldte kaptajnen en gammel skurk, der hidsede børn op imod deres forældre, og erklærede, at hendes svigerinde kun var gået ind på at tage Julie til sig af had til hende. Hun forbød nu på det allerbestemteste sin mand at have det ringeste at gøre med nogen af dem fra fortet, og hr. Gamaliel underkastede sig så meget villigere, som han nu var

optaget af sine nye venner. Han gik så vidt, at han ikke ville tale til kaptajnen, da de en aften traf sammen i værtshuset.

30. kapitel

Den tort kunne Trunnion ikke døje. Han holdt krigsråd med løjtnanten, og resultatet blev, at den gamle kaptajn sendte Pickle en udfordring. Jack overbragte selv skrivelsen. Den fredelige Gamaliel blev gruelig angst og fik straks så ondt i maven, at man skulle have troet, at nogen havde moret sig med at komme noget i hans øl. Sendemanden måtte opgive håbet om at få det ønskede svar og forlod ham i denne ynkelige forfatning, men da han ikke kunne bære over sit hjerte at lade sådan en ypperlig lejlighed til at gøre løjer med den gamle Trunnion gå unyttet hen, fortalte han de unge herrer historien og bad dem om at være ham til hjælp med at få den gamle Hannibal i ilden. Det gik de meget villigt ind på, og så blev de da enige om, at Hatchway skulle sige, at Gamaliel havde modtaget udfordringen og lovet at indfinde sig på det bestemte sted i skumringen næste morgen, for at den, der slap levende derfra, lettere skulle kunne slippe bort. Peregrine skulle så forestille sin fader, og Godfrey hans sekundant, og løjtnanten skulle sørge for, at pistolerne kun var ladt med løst krudt.

Løjtnanten kom altså hjem med et tordnende svar, hvilket i høj grad overraskede kaptajnen, som ikke havde troet, at Gamaliel var så modig, og da også mente, at det var hans kone, der havde sat mod i ham. Den gamles øje strålede af glæde ved tanken om, at han skulle lugte krudt en gang endnu, inden han døde, og da Jack opfordrede ham til at gøre sit testamente, for hvis der skulle ske en ulykke, afviste han ham meget hånligt og sagde: "Hvad for noget! Tror du, at Hawser Trunnion, der har

stået for skud fra så mangen en orlogsmand, risikerer noget ved at stå for sådan en landkrabbes nøglebøsse? Du skal se, hvor jeg skal få ham til at stryge sine topsejl."

Næste morgen red Peregrine og Godfrey hen til det aftalte sted. De havde store kapper på, så det var umuligt for den enøjede kaptajn at kende dem, så meget mere, som det ikke var lyst endnu. Da Trunnion kom med Hatchway, der skulle være hans sekundant, red sekundanterne frem for at afmåle afstanden og aftale, hvorledes duellanterne havde at forholde sig. De blev enige om, at hver af parterne skulle affyre to skud, og hvis ingen af dem blev på pladsen, skulle de gå løs på hinanden med sablerne. Derpå stillede duellanterne sig op, Peregrine spændte hanen på sin pistol, og idet han efterlignede sin faders stemme, opfordrede han kaptajnen til at passe godt på det ene øje, han havde tilbage. Kaptajnen lagde sig denne advarsel på sinde, vendte ganske roligt den blinde side til og bad sin kontrapart fyre væk uden videre vrøvl. Peregrine skød, og da forladningen ramte kaptajnen i panden, gav denne, som troede, at han havde fået en kugle igennem hovedet, sin hest sporerne og red lige ind på livet af Perry og fyrede sin pistol af i to meters afstand, lige stik imod alle duellove. Da skuddet ingen virkning gjorde, udbrød han overrasket og opbragt i en skrækkelig tone: "Nåda, du har nok fået køerne i finkenettet!" og med disse ord affyrede han sin anden pistol så tæt ved sin gudsøns hoved, at han ville være blevet svedet i ansigtet, hvis han ikke havde holdt kappen for. Efter at han således havde skudt sit krudt bort, var han jo nu i Peregrines magt; denne spændte sin anden pistol, lagde an på hans hoved og spurgte, om han ville bede om nåde. I stedet for at svare kastede

kaptajnen sin pistol, trak sin sabel og huggede løs på vor helt med en så utrolig hurtighed, at havde han ikke anstrengt sig af al magt med at vride og vende sig for at undgå huggene, ville denne historie efter al sandsynlighed have fået en bedrøvelig ende. Da Peregrine mærkede, at han ikke kunne komme til at trække sin sabel eller stå sig imod dette rasende angreb, jog han sporerne i siderne på sin hest og søgte sin frelse i flugten. Trunnion satte umådelig ivrigt efter ham, og da hans hest var den bedste, ville han sikkert have indhentet flygtningen, hvis han ikke var raget uklar af et træ, hvis grene han blev således indviklet i, at han måtte slippe sin sabel og holde sig i manken for ikke at falde af hesten. Da Perry så det, gjorde han straks omkring, fik trukket sin sabel og red løs på sin afvæbnede fjende med de skrækkeligste trusler om at hugge hovedet af ham, hvis han ikke straks erklærede sig for overvundet og bad om pardon. Intet var fjernere fra den gamle herres tanker end således at ydmyge sig; han sagde rent ud Nej og gjorde gældende, at han allerede havde nødet sin kontrapart til at sætte alle sejl til, og at den ulykke, han nu var i, skyldtes et rent tilfælde, akkurat som når et skib blev angrebet, efter at det havde måttet kaste alle sine kanoner over bord i en storm.

Inden Peregrine kunne få tid til at svare, lagde løjtnanten sig imellem og fik tilvejebragt en våbenstilstand, til han og den anden sekundant havde fået drøftet sagen og bestemt, hvad der var at gøre. Efter at de havde forhandlet nogle øjeblikke, erklærede Hatchway, at kendelsen lød på, at kaptajnen havde trukket det korteste strå.

Aldrig har noget menneske været mere rasende end den gamle Hannibal, da han hørte den dom. Det varede noget, før

han kunne sige noget som helst andet end: "Det er løgn!" men disse tre ord gentog han også over de tyve gange. Da han omsider fik fuldt herredømme over sit mæle, skældte han dommerne rædsomt ud, erklærede dommen for ugyldig, ville slås en gang endnu og var i det hele taget så opbragt, at de sammensvorne begyndte at fortryde, at de havde drevet spasen så vidt, og for at dæmpe hans vrede erklærede Peregrine sig for overvundet.

Det hjalp noget, men der gik dog flere dage, før den gamle kunne få sig til at tilgive Hatchway, at han havde fældet så skammelig en dom, skønt kaptajnen havde holdt sit ord og tvunget sin kontrapart til at stryge sine topsejl.

"For resten," sagde han, "tror jeg sandt for Herren, at fyren havde en pose med uld på skuldrene i stedet for hoved, for min kugle prellede af som en forladning af tovstumper fra en skibsside. Men var den hundetamp af et træ ikke kommet mig på tværs til luvart, vil jeg nu alligevel være fordømt, om jeg ikke havde fået fat i hans storrå og kanske også tappet bundvandet ud af ham."

Han var umådelig stolt af sin bedrift, og skønt det jo ikke gik an, at han talte rent ud af posen til sin kone og de unge mennesker, lod han dog jævnligt et lille vink falde om, hvor mandhaftig han var til trods for sin høje alder, og beråbte sig i så henseende på Hatchway til stor fornøjelse for de tre sammensvorne, som frydede sig over, at deres påfund var lykkedes så godt.

31. kapitel

Da afrejsens time nærmede sig, og Peregrine havde været rundt i nabolaget og sagt farvel, lukkede hans tante sig inde med ham i hele to timer, gav ham mange fromme formaninger, mindede ham om alle de velgerninger, han havde hende at takke for, lige fra han var et lille barn, advarede ham imod løsagtige kvinder og pålagde ham strengt at leve i Herrens frygt og at holde fast ved den ene saliggørende protestantiske trosbekendelse. Hun formanede ham endvidere til at undgå kiv og strid, til at vise hr. Jolter skyldig ærbødighed og til frem for alt at sky drukkenskabens dyriske last. Til sidst forærede hun ham sit portræt indfattet i guld samt hundrede guineas af hendes private midler, samt ønskede ham al mulig lykke og fremgang. Derpå tog han en rørende afsked med sin søster Julie, som han forærede de penge, tanten havde givet ham, hvorpå de skiltes i stor kærlighed med mange kys og tårer.

Næste morgen klokken fire var alting færdigt til afrejsen. Alle fortets mandlige beboere var samlet for at sige farvel til ham, kun én manglede til hans store forundring, det var Tom Pipes. Der blev set efter på hans kammer, men hans køje var tom, der var ikke spor af bådsmanden at opdage. Peregrine blev meget bekymret, idet han tænkte sig, at mennesket måske havde gjort en ulykke på sig selv i sin fortvivlelse over, at hans unge herre ikke ville have ham med. Der var jo nu imidlertid ikke noget at gøre ved den ting; han måtte nøjes med at anbefale ham på det varmeste til sin onkel og Hatchway, i fald han skulle komme igen, derpå brød han op, hilset til afsked med tre rungende

hurraer. Kaptajnen, Gauntlet, løjtnanten, Peregrine og Jolter sad sammen i kareten for at kunne tale sammen så længe som muligt; kammertjeneren kørte bagefter i en postchaise, og den franske lakaj var ridende og førte en håndhest. Da kaptajnen ikke kunne tåle, at vognen rumlede for stærkt, kørte de ganske langsomt, så at den gamle herre havde god tid til at give sin gudsøn adskillige formaninger med på rejsen. Han rådede ham til at tage sig i agt for den franske høflighed, som man ikke kunne stole mere på end på en malstrøm. Han bemærkede, at der var mange unge mennesker, som var taget til Paris med en god ladning fornuft, men som var kommet hjem for fulde sejl uden ballast, så skuden var blevet rank for hele deres levetid og somme tider vendte kølen i vejret. Han bad hr. Jolter om at passe godt på, at hans discipel ikke faldt i gabet på de nederdrægtige præster, der ligger og lurer på lejlighed til at komme til at omvende unge fremmede, og særligt advarede han den unge mand mod at give sig af med pariserdamerne, for de så nok så nydelige ud, men var i virkeligheden nogle brandere, ladet med død og ødelæggelse, det kunne han stole på.

I den første kro, de kom til, spiste de frokost, og her sagde kaptajnen farvel til sin gudsøn. "Jeg ønsker dig en lykkelig rejse, min gut," sagde han, "og god fornøjelse. Tømmeret i mig begynder jo nu at blive noget skrøbeligt, og Gud skal vide, om jeg er oven vande, når du kommer hjem igen; men hvordan det nu går eller ikke, skal jeg sørge for, at du altid kan holde trop med de bedste." Jack Hatchway kunne næsten ikke tale, så rørt var han; han trykkede Peregrine i hånden og forærede ham en kunstfærdigt forarbejdet pistol til amindelse, hvilken gave Perry gengældte med en sølvsnustobaksdåse, og så kørte de to gamle

fyre tavse og nedslåede hjem til fortet. Samme aften kom Peregrine, Godfrey og deres følge lykkelig og vel til Dover, hvor vor helt bestilte pladser på paketbåden, der skulle sejle næste dag.

32. kapitel

Mens der blev dækket bord til aftensmåltidet, hørte vore venner pludselig et vældigt spektakel i værelset ved siden af; der blev væltet borde og stole, slået glas i stykker og skældt ud på fransk og walisisk. Peregrine løb straks ind i stuen, hvorfra støjen kom, og så da en tynd, mager, sortsmudset mand ligge på gulvet og stønne af angst, mens en tyk, firskåren mand med et barsk ansigt lå oven på ham og havde ham i kraven, idet han umådelig opbragt skreg: "Om du så var lige så stor en heksemester som Owen Glendower eller heksen i Endor eller som selve Paul Beor, skal jeg med Guds hjælp og i Hans Majestæts navn nok få bugt med dig og sørge for, at du får din fortjente straf for dine helvedes kunster. Jeg tager Dem til vidner, mine herrer," vedblev han, idet han vendte sig til Peregrine og Gauntlet, "på, at jeg erklærer og påstår, at denne hersens fyr er så stor en troldmand, som nogen kan ønske at se, og jeg beder og bønfalder Dem om at hjælpe mig med at sørge for, at han kommer for retten og bliver nødt til at gøre rede og regnskab for sin pagt med mørkets engle, for så sandt som jeg er en god kristen og håber at blive salig, har jeg i denne velsignede aften set ham tage sig ting for, som han umuligt kunne gøre uden Djævelens bistand."

Gauntlet lod til ganske at dele den brave walisers følelser; han greb misdæderen i skulderen og råbte: "Til Helvede med den slyngel! Jeg tør vædde på, at han er en jesuit, for de karle har altid en ond ånd med, når de er ude at rejse." Peregrine, som så sagen i et noget andet lys, tog imidlertid den fremmedes parti,

friede ham ud af hans fjenders hænder og spurgte ham på fransk, hvad han havde gjort, siden waliseren var så opbragt på ham. Den stakkels fremmede, der var mere død end levende, svarede, at han var en italiensk tusindkunstner, der var optrådt med stort bifald i Padua, til han var så uheldig at vække Inkvisitionens opmærksomhed ved nogle mærkværdige kunststykker, ved hvilke han havde lagt stor indsigt i naturvidenskaberne for dagen. Han var blevet forfulgt som troldmand og måtte over hals og hoved flygte til Frankrig, men da man ikke brød sig om hans kunster dér, var han nu taget til England for at optræde i London. Han havde gjort nogle kunster nede i skænkestuen, og så var den hidsige waliser gået efter ham op på hans værelse og havde overfaldet ham. Han bad indstændigt vor helt om at tage ham under sin beskyttelse og tilbød, hvis han nærede den ringeste mistanke om, at hans kunster ikke gik ganske naturligt til, at give fuld forklaring af, hvorledes han bar sig ad.

Den unge herre beroligede ham ved at forsikre, at i England havde han slet ikke nødig at være bange for, at hans kunster skulle bringe ham i fortræd, og at, hvis nogen skulle ville tilføje ham nogen overlast for den sags skyld, behøvede han blot at henvende sig til den nærmeste fredsdommer, så ville denne straks tage sig af ham. Der var i det hele taget ingen fornuftige mennesker mere, der troede på trolddom og hekseri, sagde han. Hr. Jolter, som nu kom til, var imidlertid af en anden mening og anførte til støtte for sin opfattelse så vel den hellige skrift som kirkefædrene samt vidnesbyrd af mangfoldige, der havde lidt døden efter at have tilstået, at de havde haft omgang med onde ånder. Gauntlet kom frem med adskillige oplevelser

og ting, han havde hørt, og dvælede særlig ved en historie om en gammel kone, der havde boet i det sogn, han var født i, og som jævnligt havde påtaget sig forskellige dyrs skikkelse, til hun omsider blev dræbt af et skud hagl, da hun havde forvandlet sig til en hare, og da waliseren således fik undsætning, erklærede han, at han ville påtage sig at bevise med uigendrivelige vidnesbyrd, at der ikke var et bjerg i hele Wales, hvor der ikke i hans tid var blevet øvet Satans kunster, "så jeg skal ikke nægte", sagde han, "at det forbavser mig i højeste grad, at parlamentet, der sidder inde med så megen visdom og indsigt, skulle kunne se sådan igennem fingre med Beelzebubs tjenere lige stik imod den hellige skrift og de vidnesbyrd, den lærde herre der har anført, for ikke at tale om, hvad vi kan læse os til hos Polybius, Titus Livius og Julius Cæsar, der, som Gud og hver mand ved, var en umådelig berømt og tapper og forstandig krigsmand, en udmærket taler og en ypperlig skribent."

Peregrine ville ikke indlade sig på at tvistes med tre så hårdnakkede modstandere, så han nøjedes med at sige, at han troede ikke, det ville være synderlig vanskeligt at gendrive dem, men han havde ingen lyst til at spolere aftenens fornøjelse. Han indbød italieneren til at spise til aften med dem og bad også waliseren, der lod til at være en meget snurrig patron, både hvad væsen og tænkemåde angik, om at gøre dem selskab, idet han satte sig for, at han med egne øjne ville se nogle af de kunster, der havde gjort manden så vred. Waliseren modtog først indbydelsen, efter at Peregrine havde erklæret, at han indestod for, at italieneren ikke skulle foretage sig andet, end hvad der var ganske uskyldigt.

Peregrine fik nu at vide, at waliseren var læge og hørte hjemme i Canterbury, men var blevet kaldt til en syg i Dover, og da han hørte, at han hed Morgan, fik han straks en formodning, at det måtte være den mand, han havde læst om i den sandfærdige historie om Roderick Random [Note 2)], hvilket da også viste sig at være ganske rigtigt, hvorpå de snart blev overmåde gode venner. Derpå opfordrede han italieneren til at vise dem en prøve på sin kunst, og lidt efter førte taskenspilleren dem ind i stuen ved siden af, hvor de til deres store forbavselse og skræk så en masse slanger bugte sig under loftet. Morgan begyndte umådelig forfærdet at læse bønner, hr. Jolter løb sin vej, Gauntlet trak sin kårde, og selv Peregrine blev noget underlig til mode.

Da taskenspilleren så, hvor altererede de blev, bad han dem gå ud af stuen, og da han et øjeblik efter kaldte dem ind igen, var der ikke spor af slanger at opdage. Han gjorde forskellige andre kunststykker for dem, og da waliserens mistro og afsky vågnede igen, forklarede han dem, hvorledes det hele gik til, hvilket havde til følge, at Morgan bad ham om forladelse for de slette tanker, han havde næret om ham, og indbød ham til at tilbringe nogle dage hos ham i Canterbury. Godfreys og Jolters skrupler fortog sig nu også, og de tilbragte en overmåde fornøjelig aften.

Næste morgen spiste de frokost sammen, og så gik vor helt og hr. Jolter om bord efter først i forening med Gauntlet og deres nye venner at have beset slottet og de mærkværdigheder, der opbevares der, såsom Julius Cæsars sværd og dronning Elisabeths lommepistol. De skiltes meget venskabeligt, sejlene blev hejst, og af sted bar det for gunstig bør.

33. kapitel

Næppe var skibet kommet to mil fra land, før vinden vendte sig, så de fik lige stik modvind og var nødt til at lavere. Da søen gik temmelig højt, begyndte vor helt, som var nede i sin kahyt, at få kvalme, hvorfor han efter skipperens råd gik op på dækket, hvor der var mere udsigt til, at han kunne stå sig; hovmesteren derimod, som havde været med til den historie før, gik til køjs og lå ganske stille og morede sig med at studere en afhandling om kykloiden, helt fuld af matematiske beviser, hvilket var hans største lyst.

Imidlertid steg blæsten til storm, skibet huggede voldsomt, og søerne skyllede over dækket. Skipperen blev urolig, folkene tabte modet, passagererne var overvældet af søsyge, og der herskede den største forstyrrelse alle vegne. Lige som Peregrine midt under al denne forvirring stod og holdt sig til hakkebrættet og stirrede tungsindigt ud for sig, åbenbarede Pipes' skikkelse sig pludselig for ham – den dukkede til hans store forbavselse op af lasten. Han troede straks, at dette syn var et foster af hans opskræmmede fantasi, men det varede ikke længe, før han var fuldkommen på det rene med, at det virkelig var Tom, der sprang rundt på skansen, tog roret og gav mandskabet den ene ordre efter den anden med en myndighed, som om han var højst kommanderende om bord. Skipperen betragtede ham som en engel, Himlen havde sendt til hans bistand, og folkene opdagede snart til trods for livréet, han havde på, at han var sømand fra isse til fodsål, og lystrede hans

ordrer så rask, at der snart kom orden i tingene igen, og alt var klart til at tage imod stormen.

Vor unge herre var straks på det rene med, hvorledes det gik til, at de havde Tom om bord, og da den første uro var overstået, gik han hen til ham, bad ham gøre alt, hvad han kunne, for at redde skuden og lovede at tage ham i sin tjeneste igen og så aldrig mere give ham hans afsked, med mindre han selv skulle ønske den. Disse ord gjorde en forbavsende virkning. Tom svarede ikke på dem, men lagde roret i styrmandens hånd, idet han sagde: "Der, du gamle kadrejerkælling, tag fat på pinden, og hold den sådan, min gut, sådan," og derpå sprang han omkring alle vegne, beslog sejlene og manøvrerede så sindrigt og behændigt med tovene, at alle de, der var på dækket, tabte næse og mund ved at se, hvor ferm han var.

Hr. Jolter var imidlertid langt fra rolig ved skibets usædvanlige bevægelse, stormens tuden og det spektakel, han hørte over hovedet på sig. Han lå og skottede umådelig angst hen til kahytsdøren i håb om, at der skulle komme en eller anden, der kunne sige ham, hvorledes det stod til med vejret, og hvad det var, der gik for sig oppe på dækket, men der kom ikke en sjæl, og han kendte sin mave for godt til at turde røre sig den mindste smule. Da han havde ligget sådan i den dødeligste angst en rum tid, kom kahytsdrengen tumlende ind til ham med sådan et brag, at han troede, masten var gået over bord. Han fo'r op, sad over ende i køjen med rædsel malet i hver en mine og spurgte, hvad der var på færde. Drengen, der havde slået sig halvt fordærvet, da han faldt, svarede i en ynkelig tone: "Jeg skal lukke lugerne op; nu er det snart forbi." Da den stakkels hovmester hørte disse ord, som han forstod ganske

anderledes, end de var ment, gik han helt ud af sit gode skind af fortvivlelse, lagde sig på knæ i sengen og gav sig til at læse op af bogen, han havde i hånden: "Den tid, der medgår til en fuldstændig oscillation i kykloiden, forholder sig til den tid, et legeme bruger til at falde igennem dens akse D V, som en cirkels periferi til dens diameter." Han ville efter al sandsynlighed have gennemgået hele dette matematiske problem, hvis han ikke havde fået sådan en kvalme, at han var nødt til at kaste bogen og give efter for naturens krav. Han lagde sig derfor helt udstrakt og begyndte at opsende bønner til Himlen for at berede sig til sin formentlig nær forestående dødelige afgang, og da der pludselig blev stille oppe på dækket, kunne han ikke tænke sig andet, end at alle mand var skyllet over bord, eller at de i deres fortvivlelse havde opgivet ethvert forsøg på at redde skibet. Mens han lå og martredes af disse kvaler, kom skipperen ned i kahytten, og halvdød af angst spurgte han med svigtende stemme ham, hvordan det stod til oppe på dækket. Skipperen, som lige skulle til at tage sig en slurk af cognacflasken, svarede i en hul tone som følge af, at han havde flasken for munden: "Nu er det hele forbi," hvorpå hr. Jolter i sin forfærdelse udbrød: "Herre Jesus, forbarm dig over os!" og blev ved mekanisk at gentage disse ord den ene gang efter den anden, til skipperen rev ham ud af hans vildfarelse ved at lade ham vide, at det var stormen, han mente var forbi.

Denne pludselige overgang fra forfærdelse til henrykkelse rørte sådan op i ham både på sjæl og legeme, at det varede et helt kvarter, før han rigtigt kom til sig selv igen. Nu blev det godt vejr, vinden blæste igen fra det rigtige hjørne, og Calais' tårne begyndte at dukke op, hvilket havde til følge, at alle

ansigter om bord klarede op. Peregrine vovede sig nu ned i kahytten og trøstede sin hovmester med at fortælle ham, hvilken lykkelig vending sagerne havde taget. I sin henrykkelse begyndte Jolter nu at holde lovtaler over Frankrig og franskmændene, som han tillagde alle mulige udmærkede egenskaber, og det havde vist aldrig fået ende, hvis hans discipel ikke var blevet nødt til at skynde sig op på dækket igen, da hans mave meldte sig.

Da skipperen så, hvordan han havde det, mindede han ham om den gode levemåde, han havde ladet bringe om bord, og spurgte, om han skulle lade bordet dække. Han kunne aldrig have valgt et belejligere tidspunkt, for det var ved at vende sig i Peregrine blot ved tanken om mad, hvorfor han bad ham om for Gud i Himlens skyld ikke at tale mere om den ting. Så gik skipperen ned i kahytten og stillede hr. Jolter det samme spørgsmål, idet han godt vidste, at han for tiden var lige så led ved mad; da han også havde fået afslag der, gik han hen til lakajen og kammertjeneren, der lå og vred og våndede sig og kastede op, så det halve kunne være nok. De besvarede hans høflige forespørgsel med de grueligste forbandelser, og så sagde han til drengen, at han, som det var skik og brug der om bord, skulle gemme levemåden i hans eget lukaf.

Det var ebbe, da de nåede ind til den franske kyst, så skibet kunne ikke komme ind i havnen; de måtte lægge bi og vente på en båd, og inden der var gået en halv time, var den der. Hr. Jolter kom nu op på dækket og snøftede med umådeligt velbehag den franske luft i sig.

Han spurgte folkene i båden, som han venskabeligt kaldte "*Mes enfants*". hvad de skulle have for at sætte ham og hans

discipel med samt deres bagage i land, men hvor blev han ikke ubehagelig til mode, da disse høflige, ærlige og rimelige franskmænd forlangte en louisdor for det stykke arbejde. Peregrine bemærkede med et sarkastisk smil, at han allerede begyndte at mærke, hvor velgrundede hans lovtaler over franskmændene var, og hovmesteren kunne ikke finde på anden udflugt, end at det måtte være omgangen med folk i Dover, der havde spoleret dem. Peregrine var imidlertid så opbragt over deres ublu forlangende, at han ikke på nogen måde ville benytte deres tjeneste, ikke engang da de slog det halve af; han bandede på, at hellere end at opmuntre sådant optrækkeri ville han blive om bord, til floden kom, og skibet kunne lægge ind i havnen.

Det hjalp ikke, at skipperen, som efter al sandsynlighed nærede kammeratlige følelser for folkene i båden, erklærede, at han ikke godt turde lægge til eller ankre op inde under land; vor helt holdt råd med Pipes og svarede derpå, at han havde lejet skibet lige til Calais, og skipperen skulle nok blive nødt til at gøre, hvad han havde påtaget sig. Det blev da også, som Peregrine sagde; da floden kom, løb skibet ind i havnen, og vor helt og hans følge tillige med al deres bagage blev sat i land på skibsbroen.

Her blev han øjeblikkelig overfaldet af en mængde dragere, der som grådige ulve kastede sig over deres bagage og begyndte at slæbe af med den. Opbragt over denne uforskammede tjenstivrighed befalede han dem at lade tingene stå, og da en af dem alligevel blev ved at gå, med hvad han havde taget, rev Peregrine en knippel ud af hånden på sin lakaj, indhentede fyren og gav ham sådant et slag, at han styrtede til jorden. Alle

fyrens fæller stimlede nu sammen om ham, og det ville være gået ham ilde, hvis Pipes, som så, hvorledes han var stedt, ikke havde fået hele skibsmandskabet til hjælp og jaget fjenden på flugt.

Peregrine lod nu sine egne folk bære sagerne, og så nåede de lykkelig og vel porten, hvor de blev standset af skildvagterne, som førte deres navne til bogs.

Hr. Jolter, som havde været med til det forhør før, benyttede sig af sin erfaring i så henseende og udgav sin discipel for en ung engelsk lord. Den vagthavende officer havde aldrig så snart fået det at vide, før han lod vagten råbe ud og lod sine folk præsentere gevær, mens Hans Herlighed meget højtideligt begav sig hen i "Sølvløven", hvor han indlogerede sig for natten og bestilte en postchaise til Paris til om morgenen.

Lige som de var kommet ind ad døren, kom kammertjeneren og meldte, at deres kufferter og vadsække skulle bringes hen på toldboden, hvor de skulle undersøges og forsynes med segl, som ikke måtte brydes, før de kom til Paris. Det fandt Peregrine i og for sig fornuftigt nok, men da han hørte, at porten blev belejret af en ny flok dragere, som påstod, at det tilkom dem at bære sagerne der hen og selv at bestemme, hvad de skulle have for det, erklærede han på det bestemteste, at det ville han ikke indlade sig på; ville toldbetjentene undersøge hans bagage, kunne de komme hen i gæstgivergården og gøre det. Kammertjeneren blev meget forbløffet over sin herres dristige optræden; lakajen trak på skuldrene og sagde, at det skulle nok være på fint engelsk, og hovmesteren sagde, at det var en skam og skændsel for hele nationen. Peregrine ville imidlertid aldeles ikke høre på hans fornuftige forestillinger, og følgen blev da, at

inden der var gået en halv time, marcherede der en afdeling musketerer op for porten. Ved synet af dem kom hovmesteren til at ryste, tjeneren blev bleg, og lakajen korsede sig, men vor helt gik ud til dem og spurgte med et barsk ansigt, hvad de havde der at bestille. Korporalen svarede overmåde sindigt, at han havde ordre til at føre tilsyn med, at hans bagage blev transporteret til toldboden, og da han så kufferterne stå i entreen, stillede han sine folk imellem dem og Peregrine, og så kom dragerne og tog dem.

Pickle var så fornuftig ikke at sætte sig til modværge, men for at ærgre dem og lægge sin foragt for dagen, råbte han højt på fransk til sin kammertjener, om han ville passe godt på, at der ingen ting blev stjålet. Korporalen, som følte sig krænket ved denne hånlige bemærkning, sendte ham et harmfuldt blik og sagde, at det var let at mærke, at herren var fremmed i Frankrig, ellers ville han vide, at sådan forsigtighed var overflødig.

34. kapitel

Efter at han således havde set sig nødsaget til at vige for overmagten, forhørte han sig, om der var andre englændere i huset, og da han fik at vide, at der var en herre og en dame, som boede dør om dør med ham, og som også havde bestilt en postchaise til Paris, befalede han Pipes at se at komme i passiar med deres tjener for om muligt at få at vide, hvem de var, mens han og hr. Jolter gik sig en tur på byens volde.

Tom skilte sig så godt fra sit hverv, at han, da hans herre vendte tilbage, kunne give ham fuld besked. De pågældende var et par ægtefolk, der kom lige fra England. Manden var rig og havde i sine unge dage været en stor udhaler og deklameret ivrigt imod ægtestanden, men nu var han alligevel blevet fanget i de garn, der var blevet udspændt for ham af en pige, som råbte med østers, og for at undgå venners og bekendtes lykønskninger havde han besluttet at rejse til Paris, hvor han ville se at få sin frue indført i den fine verden. Foreløbig lod han hende imidlertid holde sig så meget tilbage som muligt, dels fordi hun endnu manglede den fornødne politur, og dels fordi han just ikke ubetinget stolede på hendes dyd, som nok havde været lige ved at bukke under for en officer i Canterbury.

Disse oplysninger vakte Peregrines nysgerrighed, og han drev ud i gården for om muligt at få et glimt at se af denne Dulcinea, der havde fået en gammel pebersvend i sine garn. Da han omsider fik øje på hende i et vindue, bukkede han meget ærbødigt for hende; hun nejede meget høvisk og tog sig i det hele taget så anstændig ud både i påklædning og væsen, at han

aldrig ville være faldet på, at hendes opdragelse stod tilbage for andre damers, hvis han ikke havde vidst besked om hendes fortid. Så let er det at tilegne sig det skin, som folk lægger så megen vægt på. Peregrine mente ganske vist i hendes ansigt at finde spor af en vis frækhed, som man hos en født og båren dame ville have betegnet som behagelig livlighed, men da hun havde et par smukke øjne og en smuk rød og hvid teint, kunne han ikke lade være at se på hende med attrå, og han besluttede at gøre, hvad han kunne, for at vinde hendes hjerte. Han sendte i den anledning bud til hendes mand, der hed Hornbeck, og lod ham vide, at han skulle rejse til Paris næste morgen, og at det ville glæde ham meget, om de kunne følges, da han havde hørt, at de skulle samme steds hen. Hornbeck, som rimeligvis aldeles ingen lyst havde til at give sin kone en kavaler, der så så godt ud som vor helt, svarede, at det gjorde ham overordentlig ondt, men da hans kone ikke befandt sig ganske vel, ville hun næppe kunne rejse før om nogle dage. Dette afslag, som Peregrine mente havde sin virkelige grund i skinsyge, kvalte hans forsæt i fødslen. Tidligt næste morgen rejste han fra Calais.

I Boulogne blev de nødt til at opholde sig en hel dag, da deres vogn var gået i stykker, og de ikke kunne komme af sted, førend den var blevet gjort i stand, og Peregrine og Jolter gik ud for at se sig om i byen. På vejen fra havnen mødte de en fire-fem herrer, som alle sammen så meget nedslåede ud, og som, da de skønnede, at vor helt og hans hovmester var englændere, hilste meget ærbødigt på dem, idet de gik forbi. Peregrine, som af naturen var meget tilbøjelig til at føle medlidenhed med enhver, han troede var ulykkelig, gik hen til en, som han skønnede var deres tjener, og spurgte ham, hvem de var. Tjeneren svarede, at

det var landsmænd af ham, og at de levede i landflygtighed her, fordi de havde sluttet sig til Stuarternes uigenkaldeligt tabte sag. De havde, som de havde for skik hver dag, været nede ved havet for at kaste et længselsfuldt blik over til Albions hvide klinter, som de aldrig mere skulle betræde.

Skønt vor unge herre langt fra delte deres politiske anskuelser, hørte han ingenlunde til de fanatikere, der betragter enhver afvigelse fra det bestående som absolut forkastelig. Han kunne godt forstå, at et menneske med den mest ulastelige moral ved opdragelse eller naturlig tilbøjelighed kunne blive forledt til at indlade sig på et i og for sig dadelværdigt og skadeligt foretagende, og han syntes, at de allerede bødede hårdt nok for det. Det rørte ham at høre, at de således hver dag valfartede til havet, og han overdrog hr. Jolter det behagelige hverv at gå til dem og bede dem gøre ham den ære at drikke et glas med ham om aftenen. De modtog denne indbydelse med stor glæde, og om eftermiddagen gjorde de ham deres opvartning. Han bad dem blive og spise til aften hos ham, men de bad ham så indstændigt, om han ikke ville gøre dem den ære, at han gav efter og tillige med hovmesteren fulgte hen med dem til et værtshus, hvor de havde sørget for et fortræffeligt måltid med udmærket rødvin.

De kom snart på det rene med, at deres gæst ikke yndede deres politiske anskuelser, og de undgik derfor omhyggeligt alt, hvad der i mindste måde kunne vække anstød. Noget ud på aftenen hændte det imidlertid, at en af de tilstedeværende, som havde fået noget i hovedet, foreslog en skål, som Peregrine afslog som upassende og fornærmelig. Den anden fastholdt sit forslag med utilbørlig ilterhed, og da striden begyndte at blive

meget alvorlig, erklærede alle de andre, at deres ven havde uret, og gik så strengt i rette med ham for hans uhøflige opførsel, at han meget forbitret gik sin vej. De andre bad imidlertid Peregrine undskylde, hvad der var sket, og forsikrede, at så snart den pågældende havde fået sundet sig på det, ville han komme og bede Pickle om forladelse for den forstyrrelse, han havde voldt. Disse undskyldninger var Peregrine fuldkommen tilfreds med, og han kom atter i godt humør, men da det var temmelig langt ud på natten, afslog han alle deres opfordringer til at knække halsen på en flaske endnu og gik hjem til sit logi med mere end en halv rus. Næste morgen omkring klokken otte blev han vækket af sin kammertjener, som meddelte ham, at to af de herrer, han havde været sammen med om aftenen, bad, om de måtte komme ind til ham. Han kunne ikke begribe, hvad dette usædvanlige besøg skulle betyde, men da han havde givet sin tjener ordre til at lade dem komme ind, så han, at det var den herre, der havde fornærmet ham, og den af de andre, der havde været ivrigst til at bebrejde ham hans usømmelige adfærd.

Han, der havde fornærmet ham, bad ham først undskylde, at han forstyrrede ham, og fortalte derpå, at hans ven, den herre, der var med ham, havde været hos ham tidligt om morgenen og ladet ham vide, at han måtte vælge ét af to, enten måtte han slås med ham straks, eller også måtte han følge med ham hen til Pickle og bede ham om forladelse for hans upassende opførsel. Skønt han ikke var bange for at gå imod hvem det skulle være, når det gjaldt en god sag, var han ikke så rå, at han ville trodse, hvad pligten og hans eftertanke bød ham, og han havde derfor taget sig den frihed at forstyrre hans søvn for så snart som

muligt at bede ham om forladelse for den fornærmelse, han havde tilføjet ham, idet han samtidig tilføjede, at det udelukkende var fuldskab, der var skyld deri. Vor helt tog meget venligt imod denne undskyldning og takkede den anden herre for hans mandige optræden i denne sag, og efter at de havde været noget sammen, rejste Peregrine fra Boulogne.

35. kapitel

Henad klokken syv om aftenen kom de til en landsby ved navn Bernay, og da værten, mens de ventede på friske heste, fortalte dem, at Abbevilles porte blev lukket præcis klokken otte, så der ikke kunne være tale om, at de kunne slippe der ind den aften, besluttede de at blive natten over der og lagde til deres aftensmåltid beslag på næsten al den mad, der var i huset. For at forslå tiden, der faldt ham dygtig lang, drev Peregrine omkring i gården, og hvem skulle så komme kørende andre end hr. Hornbeck og hans frue. Værten, som var på det rene med, at han ikke kunne kaffe de nyankomne noget at spise, hvis Peregrine ikke ville afstå dem noget af, hvad han havde bestilt, kom og bad ham meget ydmygt om at vise ham den villighed. Han svarede, at han ikke ville overlade værten så meget som vingen af en agerhøne, men sendte samtidig bud til de fremmede, at da huset var så slet forsynet, tillod han sig at indbyde dem til at spise til aften sammen med ham. Hr. Hornbeck, som var en mand af levemåde og nok holdt af så godt et måltid, som han af duften fra køkkenet kunne mærke, det trak op til her, kunne ikke modstå fristelsen og svarede, at han og hans kone skulle have den ære. Peregrines kinder blussede ved udsigten til at komme i nærmere bekendtskab med fru Hornbeck, hvis hjerte han allerede mente at have erobret, og han gav sig straks til at spekulere på, hvorledes han skulle skuffe hendes mands årvågenhed.

Da måltidet var færdigt, gik han selv ind og hentede sine gæster, førte fruen til bords og placerede hende i en lænestol for

bordenden, idet han samtidig trykkede hendes hånd og sendte hende et umådelig bedårende blik; han gik nemlig ud fra, at over for en dame med hendes opdragelse kunne man godt springe de kedelige formaliteter over, som man må iagttage, når det er en dame af byrd og dannelse, man gør kur til. Denne forudsætning viste sig at være rigtig, for fru Hornbeck havde ikke noget at indvende imod den unge herres adfærd, og skønt hun næsten ingen ting sagde under hele måltidet, tilkendegav hun gentagne gange sin vært, at hun var meget glad ved ham, ved, når hendes mand så andetsteds hen, at sende ham adskillige betydningsfulde øjekast og ved at slå en lydelig latter op, hver gang han sagde noget morsomt. Hendes mand begyndte at blive noget urolig over sin ægtehalvdels fri væsen og søgte at lægge en dæmper på det ved at sætte et barskt ansigt op, men det hjalp ikke, hun blev livligere og livligere, og til sidst besluttede hr. Hornbeck at give hende sit mishag til kende på en følelig måde ved at træde hende på tærne. Han var nu imidlertid blevet i den grad forfjamsket af skinsyge og vrede, at han tog fejl og kom til at træde hr. Jolter på tærne i stedet for. Det traf sig så uheldigt, at han just skulle komme til at træde hovmesteren på en ligtorn, han havde, og da han satte hælen i med fuld kraft, gjorde det så ulidelig ondt, at den ulykkelige hovmester fo'r op og gav sig til at brøle og hoppe omkring på gulvet til Peregrines og fruens ubeskrivelige morskab. Hornbeck bad umådelig sønderknust om forladelse og sagde, at det spark, hovmesteren af en fejltagelse havde fået, var tiltænkt en væmmelig køter, han syntes lå under bordet. Til alt held for ham var der virkelig en hund i stuen, og Jolter tilgav ham da, mens vandet drev ham ud af øjnene af smerte.

Så snart det på nogen måde med anstand lod sig gøre, sagde den mistænksomme ægtemand farvel under påskud af, at han var træt af rejsen, men foreslog for en forms skyld, at de skulle rejse sammen næste dag. Peregrine førte fruen til hendes værelse, sagde godnat og gav hende atter et varmt håndtryk, som hun gengældte. Dette tegn på hendes gunst fik hjertet til at hoppe i livet på ham af glæde; han lå nu og lurede på en lejlighed til at erklære sig for hende, og da han så manden gå ned i gården, listede han sig ind til hende. Hun var næsten helt klædt af, og dette i forbindelse med den opmuntring, hun allerede havde givet ham, opflammede i den grad hans lidenskab, at han var lige ved at slå armene om livet på hende. Hun bad ham imidlertid om for Gud i Himlens skyld at gå sin vej, for hvis hr. Hornbeck kom og så det, var hun ulykkelig, og da han ikke var så forblindet af lidenskab, at han ikke indså, at hendes frygt var grundet, nøjedes han med at erklære, at han elskede hende, og at han ville opbyde al sin opfindsomhed for at finde en lejlighed til at kaste sig for hendes fødder, og med det samme ranede han forskellige små gunstbevisninger, som hun i sin angst ikke kunne formene ham. Efter at han således lykkelig og vel havde indledet sagen, gik han ind på sit værelse, hvor han lå hele natten og spekulerede på, hvorledes han skulle bære sig ad med at stikke sin skinsyge rejsekammerat blår i hans Argus-øjne.

36. kapitel

Efter aftale brød hele selskabet op ved daggry, og da vejene var dårlige, nåede de først Chantilly klokken elleve om aftenen, hvor aftensmaden ventede på dem, da de havde sendt tjeneren i forvejen for at bestille logi til dem.

Hornbeck, som var meget medtaget af det uordentlige liv, han havde ført, var så træt af dagens strabadser, at han knapt kunne holde sig oprejst ved bordet, og inden der var gået tre minutter, begyndte han at nikke. Peregrine, som havde gjort regning på dette, rådede ham til at styrke sine livsånder med et glas vin, og da han gik ind på dette forslag, gav vor helt sin kammertjener et vink. I henhold til de instrukser, denne havde fået, kom han tredive opiumsdråber i det glas burgunder, han skænkede til den ulykkelige ægtemand, som straks faldt i søvn og måtte bæres ind i sit værelse, hvor hans tjener klædte ham af og puttede ham i seng. Jolter, som var meget søvnig af sig, begyndte nu også at gabe noget rent forskrækkeligt, og hans discipel lod da også ham få en lignende dosis. Sovedrikken virkede imidlertid ikke nær så lemfældigt på Jolters grove nerver som på Hornbecks finere organer; det gav først adskillige sæt i ham, der kom krampagtige trækninger i hans ansigt, og da søvnen omsider overvældede ham, snorkede han så voldsomt, at vor helt blev bange for, at den anden patient skulle vågne ved det. Pipes fik derfor ordre til at tage sig af hovmesteren; han slæbte ham ind i værelset ved siden af, trak klæderne af ham og fik ham i seng, og nu kunne de tvende elskende hengive sig til deres følelser.

Peregrine ville straks benytte sig af lejligheden, men hans elskede forestillende ham, at hendes tjener, som manden havde sat til at udspionere, hvad hun tog sig for, ville lægge mærke til, at de blev så længe sammen, hvorfor hun gjorde ham et andet forslag, som straks blev iværksat. Han fulgte hende til hendes værelse, lod tjeneren lyse dem der hen, og sagde så godnat til hende og gik ind til sig selv. Så snart alt var stille i huset, listede han sig hen til hendes dør, som hun havde ladet stå åben, og da manden stadig sov, stod hun op og fulgte med ham ind på hans værelse.

Det opiat, Jolter havde fået i sin vin, havde imidlertid sat hans fantasi i så voldsom en bevægelse, at han havde de skrækkeligste drømme. Blandt andet drømte han, at der var ildløs, og at han var lige ved at brænde inde, og denne drøm gjorde sådan et indtryk på ham, at han brølede "Brand!" så hele huset kom på benene ved det, ja, han sprang endog ud af sengen, skønt han stadig vedblev at sove. De tvende elskende blev meget ubehagelig overraskede ved det skrækkelige brøl, han udstødte, og fru Hornbeck, som løb hen til døren, så til sin forskrækkelse tjeneren gå ind til hendes mand med et lys i hånden for at vække ham. Nu var gode råd dyre, for hun kunne sige sig selv, at hun straks ville blive savnet.

Kvinden er af naturen frugtbar på påfund, når det kniber. Et øjeblik efter var hun på det rene med, hvad hun ville gøre. Hun styrtede hen til hovmesterens værelse, hvor denne endnu stadig råbte brand. "Gud forbarme sig! Hvor? Hvor?" skreg hun. Nu var alle tjenestefolkene på benene og kom styrtende i de mærkværdigste kostumer. Peregrine løb ind i Jolters værelse, og da han så ham spankulere om i bar skjorte med lukkede øjne,

gav han ham sådan en over nakken, at han øjeblikkelig vågnede og kom til sig selv. Han blev meget forbavset og skamfuld over, at han viste sig så uanstændig påklædt, sprang i seng og krøb ned under dynen, hvor han lå og bad alle de tilstedeværende om forladelse for den forstyrrelse, han havde vakt, og særlig bad han ydmygelig fruen om tilgivelse. Hun lod, som hun var i højeste grad overrasket og forfærdet, og spillede denne rolle udmærket.

Aldrig så snart opdagede Hornbeck, som tjeneren omsider havde fået rusket vågen, at hans kone var borte, før alle skinsygens skræmmebilleder dukkede op for hans fantasi; han sprang ud af sengen som en rasende, greb sin kårde, og styrtede lige ind i Peregrines værelse. Han fandt ganske vist ikke den, han søgte, men uheldigvis fik han øje på en klokke, som hans kone i hastværket havde tabt. Denne opdagelse gød olie i ilden. Han greb det skæbnesvangre *corpus delicti*, og da han mødte sin kone, som just var på vej til deres værelse, holdt han den op for øjnene af hende og sagde med et højst udtryksfuldt ansigt: "De har tabt Deres klokke i værelset ved siden af, frue." Fru Hornbeck, der af naturen var begavet med en vidunderlig åndsnærværelse, så meget alvorligt på det omtalte klædningsstykke og sagde med et utrolig roligt ansigt, at den klokke måtte tilhøre en anden, for hun havde slet ikke sådan en. Da Peregrine, som var lige bag efter hende, hørte det, trådte han straks frem, trak Hornbeck ind med sig i sit værelse og sagde: "Guds død! Hvad kommer den klokke Dem ved? Kan De ikke lade et ungt menneske have en smule jux med værtens datter, uden at De skal blotte hans skrøbeligheder for Deres frue? Det er en stor skam af Dem. Fordi De ikke selv længere

giver Dem af med den slags ting, behøver De da ikke at spolere andre folks fornøjelse." Den stakkels mand blev så forbløffet ved sin kones frækhed og den unge mands kavalermæssige erklæring, at han ikke vidste, hvad han skulle tro. Han gav Peregrine en undskyldning og gik ind i sit værelse, men han var dog ikke mere vis i sin sag, end at han besluttede at undersøge nærmere, hvorledes det hele hang sammen, og resultatet af denne undersøgelse var så lidet tilfredsstillende, at han gav sin tjener ordre til at gøre alt rede til opbrud ved daggry. Da vor helt stod op næste morgen, var hans medrejsende kørt for tre timer siden, skønt de havde aftalt, at de skulle blive sammen i Chantilly hele formiddagen og se prinsen af Condées slot og så følges ad til Paris om eftermiddagen.

37. kapitel

Om aftenen kom de til Paris, hvor de tog ind i Faubourg St. Germain tæt ved Komediehuset. Så snart de var kommet til ro i deres logis, skrev Peregrine til sin onkel og meldte ham, at de lykkelig og vel havde nået deres bestemmelsessted; han skrev også til sin ven Gauntlet og indlagde i brevet til ham en billet til sin elskede Emilia, som han atter forsikrede om sin uforanderlige troskab og kærlighed.

Det næste, han tog sig for, var at bestille sig adskillige sæt klæder efter den franske mode, og mens han ventede på dem, viste han sig ikke andre steder end på det engelske kaffehus, hvor han snart stiftede bekendtskab med nogle landsmænd, der levede på samme fod som han. Den tredje aften efter hans ankomst indbød nogle af disse unge lapse ham til at gå med hen til en bekendt restauratør, der havde en overmåde smuk kone, som i alle måder var vel skikket til at trække gæster til huset. Vor unge herre blev forestillet for fruen som en ung englænder, der lige var kommet til Paris, og han blev straks indtaget af hendes yndigheder så vel som af hendes fri og muntre væsen. Hendes utvungenhed bragte ham til at tro, at hun var en af de damer, der skænker den højst bydende deres gunst, og han begyndte at gøre så dristigt kur til hende, at den smukke restauratrice var nødt til at skrige højt for at værge sin dyd. Hendes mand kom hende straks til undsætning, og da han fandt situationen højst foruroligende, kastede han sig med et sådant raseri over voldsmanden, at han var nødt til at slippe sit bytte og vende sig imod den opbragte restauratør, som han

uden nåde og barmhjertighed tugtede for hans uforskammede næsvished. Da konen så, hvor ilde hendes mand blev tilredet, kom hun ham til undsætning, satte sine negle i ansigtet på sin kontrapart og kradsede ham ordentligt på næsen. Da husets folk hørte det spektakel, kom de styrtende for at hjælpe deres herre, og da Peregrines kammerater slog sig på hans parti, opstod der et almindeligt slagsmål, i hvilket franskmændene blev fuldstændigt slået, konen ilde medhandlet og manden sparket ned ad trapperne.

Rasende over den tort, han og hans hus havde lidt, løb værten ud på gaden og kaldte patruljen til hjælp. Da dens anfører havde hørt, hvad der var i vejen, lod han sine folk sætte bajonetterne på og omringe huset. De unge herrer var umådelig stolte af deres sejr og mente, at soldaterne ikke var vanskeligere at få bugt med end natvægterne i London, som de så tit havde jaget på flugt. De drog derfor deres kårder og gjorde et udfald med Peregrine i spidsen. Hvad enten vagten nu bar over med dem, fordi de var fremmede, eller fordi de var uerfarne og beskænkede unge mennesker, gjorde soldaterne plads for dem og ville lade dem slippe ud. Peregrine forstod imidlertid ikke deres mening, og i ren kådhed prøvede han på at spænde ben for den soldat, der stod ham nærmest, hvilket dog ikke lykkedes ham, men havde til følge, at soldaten stødte ham med kolben for brystet, så at han vaklede flere skridt tilbage. Forbitrede over denne uforskammede adfærd gik de alle sammen med dragne kårder løs på soldaterne, men efter en hårdnakket kamp, i hvilken flere blev sårede, blev de alle sammen fanget og trukket på hovedvagten. Da den vagthavende officer havde fået at vide, hvad der havde givet anledning til striden, satte han

dem af hensyn til deres ungdom og i betragtning af, at vildskab ligger til den engelske nation, i frihed efter at have givet dem en lemfældig irettesættelse for deres ulovlige og frække optræden, så at alt, hvad vor helt fik ud af det eventyr, var en del stygge rifter i ansigtet. Det var ikke muligt at holde det skete skjult for hr. Jolter; han undlod ikke at bebrejde sin discipel hans letsindighed og sagde, at den historie ville være kommet dem dyrt at stå, hvis de havde haft at gøre med andre end franskmænd, der overholdt gæstfrihedens love strengere end noget som helst andet folkefærd under solen. Jolter var nu i alle måder så lidet skikket som muligt til at vejlede et ungt menneske, der rejste for sin uddannelses skyld og i håb om en gang at komme til at spille en rolle i sit fædreland; han vidste det godt selv og tog til takke med at fungere som hushovmester og regnskabsfører, og det faldt ikke et eneste øjeblik Peregrine ind at rådføre sig med ham; han fulgte udelukkende sit eget hoved.

Så snart han havde fået sine klæder, så han kunne optræde *à la Française*, lejede han en elegant karosse månedsvis og kørte omkring og beså alle byens og omegnens seværdigheder, gik i operaen, på maskerader og på italiensk og fransk komedie. De offentlige spadseregange færdedes han jævnligt på i håb om, at han måtte møde fru Hornbeck eller opleve et nyt eventyr, der stemte med hans romantiske tilbøjeligheder. Han tvivlede ikke om, at han nok ville tiltrække sig en eller anden elskovssyg dames opmærksomhed, og han var forfængelig nok til at tro, at ikke ret mange kvindehjerter ville kunne modstå hans bedårende egenskaber, når han rigtigt så sit snit til at udfolde dem. Han indfandt sig imidlertid mange uger igennem over

alt, hvor der var noget på færde, uden at hans forhåbninger gik i opfyldelse, og han begyndte derfor at nære temmelig ringe tanker om de franske damers smag, siden de så længe havde kunnet overse ham. Så hændte det en dag, da han skulle i operaen, at hans vogn blev nødt til at holde, fordi den ikke kunne komme frem på grund af slagsmål imellem to bønder, der havde kørt deres vogne op i hinanden og i den anledning straks røg i hårene på hinanden. Den slags optrin er nu så sjældne i Frankrig, at folk lukkede deres butikker og slog koldt vand ud af vinduerne ned i hovederne på de stridende for at få ende på kampen, der blev ført med stort raseri og såre liden øvelse i at slås. Da den ene af dem faldt, benyttede den anden sig øjeblikkelig af dette uheld, kastede sig over ham og begyndte at dunke hans hoved imod brostenene. Vor helts vogn holdt lige ved kamppladsen, og Pipes kunne ikke holde ud at se på, hvor skammeligt bokserkunstens love blev overtrådt; han sprang ned fra sin plads, rev den, der lå øverst, fra den, der lå nederst, hjalp denne på benene og opmuntrede ham på engelsk til at tage fat en gang endnu, idet han samtidig viste ham, hvorledes han skulle bære sig ad, knyttede næverne efter kunstens regler og stillede sig i bokserstilling. Således vejledet fo'r den opbragte kusk løs på sin fjende og ville efter al sandsynlighed have hævnet sit nederlag eftertrykkeligt, hvis ikke en lakaj, der stod bag på en fornem herres vogn, som også måtte holde, var sprunget af og havde blandet sig i striden. Han havde et spanskrør i hånden, og med det begyndte han uden omstændigheder at hamre løs på den bonde, Pipes havde taget under sin beskyttelse. Thomas, der blev forbitret over denne lumpne handlemåde, gav fyren sådan et dunk i maven, at alle

hans indvolde kom i uorden, og han gav et ynkeligt vræl fra sig, samt tilkendegav på anden måde, at han var i høj grad forbløffet. Da de to andre tjenere bag på vognen så, hvor ilde der blev handlet med deres medtjener, sprang de af og kom ham til undsætning, og nu begyndte det i en højst ubehagelig grad at hagle ned med hug over Pipes, som ingen våben havde at forsvare sig med. Skønt Peregrine ikke syntes om, hvad Tom havde gjort, kunne han dog ikke roligt se på, at han fik sådan en grov behandling, så meget mere, som han syntes, at det gik ud over hans egen ære; han stod derfor ud af vognen for at komme sin tjener til hjælp og gik løs på hans modstandere med dragen kårde. Aldrig så snart havde de to af dem set denne forstærkning rykke ud, for de tog flugten, og Pipes vristede nu stokken ud af hånden på den tredje og bearbejdede ham så ubarmhjertigt, at vor helt så sig nødsaget til at gøre sin myndighed gældende til fordel for ham. De omstående var målløse af forbavselse over Pickles mageløse dristighed, og da han fik at vide, at den herre, hvis tjenere han havde tugtet, var general og prins af blodet, gik han hen til hans vogn og bad om forladelse for, hvad han havde gjort, idet han til sin undskyldning anførte, at han havde været uvidende om hans høje stand. Den gamle herre tog meget høfligt imod denne undskyldning og takkede ham, fordi han havde gjort sig den ulejlighed at give hans tjenere en velfortjent revselse, og da han af den unge mands hele optræden sluttede, at han måtte være en fremmed standsperson, indbød han ham i de forbindtligste udtryk til at sætte sig ind i vognen til ham, idet han gik ud fra, at de begge to skulle i operaen. Pickle greb med glæde denne

lejlighed til at stifte bekendtskab med så højt stående en person og fulgte med greven, der bød ham ind til sig i sin loge.

Greven mærkede snart, at Peregrine havde både forstand og vid, og følte sig særlig tiltalt af hans utvungne og vindende væsen, noget, som englænderne ingenlunde har ord for at udmærke sig ved i Frankrig, hvorfor det faldt så meget mere i øjnene. Han tog ham hjem med sig samme aften og forestillede ham for sin frue og adskillige fornemme folk, der spiste til aften hos ham. Peregrine var aldeles henrykt over deres elskværdighed og livlighed, og efter at de havde beæret ham med beviser på særdeles højagtelse, skiltes han fra dem, fuldkommen bestemt på, at dette værdifulde bekendtskab ville han dyrke.

Hans forfængelighed tilhviskede ham, at nu var den tid kommet, da han skulle få anvendelse for sine fortræffelige egenskaber over for det smukke køn. Han besluttede at anvende al sin kunst og sindrighed og mødte til den ende i alle de selskaber, hans fornemme ven, der ikke forsømte nogen lejlighed til at smigre hans forfængelighed, skaffede ham adgang til. En tidlang deltog han i alle sin velynders fornøjelser og kom i adskillige af Frankrigs bedste familier, men de højt flyvende forhåbninger, hans indbildningskraft havde vugget sig i, holdt sig ikke længe, for han kom snart på det rene med, at han ikke kunne holde disse anselige forbindelser ved lige, når han ikke hver dag ville være med til at spille quadrille eller med andre ord tabe sine penge, for alle standspersoner, både herrer og damer, var drevne spillere, der var fuldstændig hjemme i alle spillets finesser, som han slet ikke kendte noget til. Han begyndte desuden at føle, at han var en ren sinke i det franske

galanteri, som beror på en forbavsende tungefærdighed, en utrolig smålig agtpågivenhed over for bagateller, en ubegribelig evne til at le af pure høflighed og til at tale om ingen ting, egenskaber, som det var ham umuligt at tilegne sig. Kort sagt, vor helt, som iblandt sine landsmænd ville have fået ord for at være en kvik og underholdende ung mand, blev i de glimrende franske selskaber betragtet som en overmåde flegmatisk person. Intet under derfor, at det ydmygede ham, at han ikke kom til at spille nogen mere fremtrædende rolle, hvilket han ikke undlod at give deres mangel på smag og forstand skylden for. Han blev led ved den egennytte, der var bestemmende for damernes optræden, så vel som ved deres indskrænkethed, og efter at have spildt nogle måneder og en anselig sum penge på frugtesløst kurmageri opgav han alle forsøg i den retning og trøstede sig med en kæreste, der var at få på billigere vilkår, og desuden gav han sin franske lakaj afsked og opgav med det samme karossen.

Derpå lod han sig indskrive ved et navnkundigt akademi for at lægge den sidste hånd på sin uddannelse og stiftede bekendtskab med nogle få fornuftige mennesker, som han traf sammen med på det kaffehus og spisehus, han søgte på, og som bidrog ikke lidt til at udvide hans kundskaber og udvikle hans smag, for når man sætter al fordom til side, må man indrømme, at der i Frankrig er fuldt op af folk, som udmærker sig ved høj æresfølelse, udmærket forstand og den bedste opdragelse. Ved omgang med sådanne mennesker blev han fuldstændig sat ind i landets regeringsform og forfatning, og skønt han ikke kunne andet end beundre den udmærkede orden og økonomi, der herskede i politivæsenet, blev resultatet

af alle hans undersøgelser, at han ønskede sig til lykke med, at han havde krav på alle en engelsk undersåts rettigheder.

38. kapitel

En aften var vor helt på komedie, og her blev han, der hadede al undertrykkelse, vidne til et optrin, som fyldte ham med forbitrelse. En høj, glubsk udseende fyr nede i parterret tog uden ringeste anledning, af slet og ret kådhed, fat på en meget pæn ung mands hat og drejede den rundt på hovedet af ham. Den unge mand vendte sig om til den, der således havde fornærmet ham, og spurgte i en meget høflig tone, hvorfor han behandlede ham således, men den anden svarede ikke, og da han atter vendte sig om, blev fornærmelsen gentaget. Derpå gav den unge mand sin harme luft, som det sømmer sig for den, der har mod og mandshjerte, og opfordrede fornærmeren til at gå udenfor med ham. Aldrig så snart havde han således givet sin mening til kende, før den anden dirrende af raseri trak hatten ned over øjnene, satte hænderne i siderne og i den mest uforskammede tone sagde: "Hør I, paryk, jeg er musketer; nu ved I det!" Næppe havde han udtalt dette skrækkelige ord, før den unge mand blev ganske bleg og i den ydmygste tone af verden bad om forladelse for sin dristighed, hvilken ikke uden vanskelighed blev tilstået ham på den betingelse, at han øjeblikkelig gik sin vej. Efter således at have udøvet sin myndighed vendte musketeren sig til en af sine kammerater og fortalte ham med et hånligt smil, at han havde været lige ved at få en duel med en borger. "Jeg tror," tilføjede han som for yderligere at forhøje ironien, "at fyren er doktor."

Vor helt blev så forarget og opbragt over denne uforskammede opførsel, at han ikke kunne styre sin harme,

men sagde til denne Hektor: "En doktor kan godt være en brav mand, herre." Disse ord blev sagt med et meget udtryksfuldt ansigt, men det eneste svar, musketeren gav, var, at han gentog, hvad han havde sagt, og brast i en lydelig latter, som hans kammerater istemte. Peregrine skældte ham blussende af harme ud for en skryder og gik, idet han ventede, at den anden ville følge efter. Den anden forstod godt meningen, og det var straks kommet til et sammenstød, hvis den vagthavende officer, som havde hørt deres ordskifte, ikke havde hindret det ved øjeblikkelig at arrestere musketeren. Vor helt ventede uden for teatret, til han blev oplyst om, hvad der var sket, og så gik han hjem, meget fortrædelig over denne skuffelse. Frygt og mistillid til sig selv mærkede han ikke det ringeste til ved sådanne lejligheder, og han havde ret af hjertet sat sig for at tugte den tølper, der havde behandlet ham så uforskammet.

Dette optrin var ikke gået så stille af, at Jolter ikke fik det at vide af nogle engelske herrer, der havde været vidner til det, og hovmesteren, som nærede de skrækkeligste forestillinger om musketererne og var bange for en strid, som måske kunne blive farlig for hans stilling, gik til den engelske gesandt og bad ham om at tage Peregrine under sin umiddelbare beskyttelse. Da Hans Excellence havde hørt, hvad der havde givet anledning til striden, sendte han en af fine kavalerer hen til Peregrine og indbød ham til middag. Han forsikrede ham, at han kunne stole på hans bistand, men forestillede ham tillige så indtrængende, hvor overilet og letsindigt han havde båret sig ad, at han lovede at være besindigere for fremtiden og opgive alle tanker om at tugte musketeren.

Nogle dage efter, at han havde fattet dette priselige forsæt, fortalte Pipes, der havde været henne hos hans kæreste med en billet fra ham, at han havde set en guldtresset hat ligge på et marmorbord i hendes værelse, og at hun havde set meget forstyrret ud, da hun kom ud af sit sovekammer for at tage imod billetten.

Efter at have fået disse oplysninger anede vor unge herre, eller rettere sagt han var ganske vis på, at hun var ham utro, og da han var temmelig ked af hende, havde han slet ikke noget imod at få lejlighed til at bryde sit forhold til hende. Han lagde derfor en plan, som gik ud på at gribe hende på fersk gerning og tugte den uforskammede person, der formastede sig til at jage på hans enemærker, og iværksatte den på følgende måde: Da han næste gang var henne hos sin Dulcinea, lod han sig ikke i mindste måde mærke med, at han var skinsyg eller misfornøjet med hende, men lod tværtimod, som om han var overordentlig forelsket. Han sagde til hende, at han skulle på en tur til Fontainebleau, han skulle rejse samme aften, så han fik hende ikke at se i nogle dage.

Damen lod, som hun blev meget bedrøvet over denne meddelelse, og besvor ham så indstændigt snarest muligt at vende tilbage til hendes længselsfulde barm, at han næsten var overbevist om hendes troskab, da han gik fra hende. Han besluttede imidlertid at gennemføre sin plan og rejste derfor virkelig fra Paris sammen med et par herrer, der havde lejet en vogn til Versailles, og efter at have fulgt dem til landsbyen Passe stod han af og vendte i mørkningen til fods tilbage til Paris.

Han ventede tålmodigt, til det blev midnat; så forsynede han sig med et par lommepistoler og begav sig ledsaget af den tro

Pipes, der havde en knippel i hånden, til sin mistænkte kærestes bolig. Efter at have sagt Pipes besked bankede han sagte på døren, og så snart tjeneren havde lukket op, stormede han ind, førend fyren var kommet sig af sin forskrækkelse over dette uventede syn. Han lod Tom holde vagt ved døren og befalede den skælvende tjener at lyse ham op ad trappen til damens værelser. Det første, hans blik faldt på, da han trådte ind i det forreste værelse, var en kårde, der lå på bordet. Han greb den straks og råbte med høj og truende røst, at hans kæreste var ham utro og havde en anden elsker hos sig, og at han lige på stedet ville undlive ham. Han gjorde regning på, at hans rival nok ville høre denne trussel, som han ledsagede med mange skrækkelige eder, og det skete da også. Da fyren hørte, hvor blodtørstig han var, fo'r han umådelig forskrækket op af sengen og sprang, nøgen, som han var, ud af vinduet, ned på gaden, mens Peregrine dundrede på døren. Da Pipes, som stod skildvagt ved døren, så ham komme dumpende, var han straks efter ham med sin knippel og pryglede ham hele gaden igennem, til han omsider blev nappet af vagten, der førte ham til den vagthavende officer, for hvem han præsenterede sig i den ynkeligste forfatning.

Imidlertid havde Peregrine sprængt døren ind til sovekammeret, hvor han fandt damen i den dødeligste angst og hendes elskers klæder spredt rundt om på gulvet. Vor helt blev dobbelt glad, da han fik at vide, at den person, der var kommet så galt af sted, ikke var nogen anden end den musketer, han havde været i klammeri med i teatret.

Han bebrejdede damen hendes troløshed og utaknemmelighed og lod hende vide, at alt var forbi imellem

dem, hvorpå han gik hjem, overmåde glad over det udfald, dette eventyr havde fået.

Aldrig så snart var krigsmanden sluppet ud af den mislige situation, han var kommet i, før han, opbragt over den tort, han havde lidt, og særlig over den slemme medfart, han havde lidt af den engelske tjener, som han nok kunne tænke var sat ud på ham af sin herre, indfandt sig hos Peregrine og forlangte, at han skulle møde ham på volden næste morgen for solopgang. Vor helt forsikrede ham, at han ikke skulle undlade at gøre ham sin opvartning, og da han var bange for, at hr. Jolter, som havde set musketeren gå ind til ham, skulle lægge ham hindringer i vejen, fortalte han hovmesteren, at musketeren var kommet for i henhold til en ordre fra sine foresatte at give ham en undskyldning for sin uforskammede opførsel i teatret. Denne forsikring og den sindsro, der var over Pickle hele dagen igennem, forjog den skræk, der allerede havde bemestret sig hovmesteren, så at den unge mand så sit snit til at slippe fra ham om aftenen hen til en ven, som han bad om at være hans sekundant. Han gik straks ud med denne, for at Jolter ikke skulle finde ham, når han savnede ham og gav sig til at søge efter ham.

Dette viste sig at være en ganske nødvendig forholdsregel, for da Peregrine ikke kom hjem og spiste til aften, og Pipes, der plejede at være med ham på hans udflugter, ingen besked kunne give om, hvor han var henne, blev hovmesteren gruelig forskrækket og gav tjeneren ordre til at løbe omkring og søge efter sin herre alle vegne, hvor han plejede at komme, mens han selv gik til politikommissæren og sagde ham, hvad han var bange for. Han fik en afdeling ridende politi med, og de

gennemstrejfede hele omegnen for at hindre duellen. Pipes kunne have vist dem hen til damen, hvor de kunne have fået besked om, hvad musketeren hed, og hvor han boede, og havde de fået fat i ham, var der ikke blevet noget af duellen. Pipes havde imidlertid ikke lyst til at udsætte sig for sin herres vrede ved at blande sig i sagen; han var desuden meget opsat på, at franskmanden skulle ydmyges, og tvivlede ikke et øjeblik om, at Peregrine kunne have krammet på hvilke to franskmænd, det skulle være.

Når han søgte meget ivrigt efter sin herre, var det derfor ikke for at hindre ham i hans forehavende, men for at være vidne til kampen og se, at alt gik rigtigt og redeligt til.

Mens der således blev søgt efter vor helt, lå han og hans kammerat i skjul imellem nogle buske ved kanten af volden lige ved det sted, hvor han og musketeren havde aftalt, at de skulle mødes, og næppe begyndte dagen at gry, før de så dem, de ventede, kækt komme hen imod dem.

Peregrine sprang op og løb hen til stedet for at kunne have den ære at sige, at han var første mand på pletten, og et øjeblik efter var kårderne draget og alle fire i fuld kamp. Pickles ivrighed havde nær kostet ham livet, for uden at bryde sig om at få rigtigt fodfæste styrtede han lige løs på sin modstander, snublede over en sten og slog sig et hul i hovedet. Det var så langt fra, at dette uheld tog modet fra ham, at det tværtimod yderligere ophidsede ham. Ualmindelig behændig, som han var, var han i et nu på benene og i stilling, parerede et nyt stød og faldt så hurtigt ud, at soldaten ikke havde fået tid til at stille sig *en garde*, men fik kården igennem højre arm, så han tabte sit våben og altså var overvundet.

Efter at være blevet færdig med sin modstander, som umådelig nedslået tilstod, at han var gået af med sejren, løb han hen for at skille sekundanterne ad. Lige som han kom derhen, blev kården slået ud af hånden på hans sekundant; han tog hans plads, og det ville efter al sandsynligbed være kommet til en hård dyst, hvis vagten ikke var kommet bag på dem. De to franskmænd tog flugten, men vor unge herre og hans ven lod sig tage til fange. De blev ført for politikommissæren, som satte dem strengt i rette, fordi de således trodsede lovene, men i betragtning af, at de var fremmede, satte han dem dog straks på fri fod med en advarsel om at vogte sig vel for den slags bedrifter for fremtiden.

Da Peregrine kom hjem, blev Pipes meget bekymret ved at se blodet dryppe ned på sin herres halstørklæde, ikke fordi han i og for sig frygtede for følgerne af hans sår, som han nok kunne skønne ikke var farligt, men fordi han var bange for, at gamle Englands ære havde lidt noget i kampen, og han så noget ærgerlig ud, da han fulgte Peregrine ind på hans værelse, idet han sagde: "Jeg håber da, at I har givet den klodrian af en franskmand råt for usødet."

39. kapitel

Skønt hr. Jolter var overmåde glad over, at hans discipel var sluppet uskadt fra den historie, kunne han dog ikke tilgive ham den skræk, han havde sat ham i, og han lod ham rent ud vide, at hvor stor pris han end satte på ham, rejste han øjeblikkelig hjem til England, hvis han nogen sinde fik nys om, at han igen havde indladt sig på sligt, for ingen kunne forlange af ham, at han skulle opofre sin egen fred og ro for et menneskes skyld, der lod til at lægge an på at jage ham den ene forskrækkelse i blodet efter den anden.

Hertil svarede Pickle, at hr. Jolter nu måtte være på det rene med det hensyn, han bestandig havde taget til hans ro og velvære, han vidste jo nok, at han altid mere havde betragtet ham som en ven end som en hovmester, og at når han havde ønsket, at han skulle følge med ham til Frankrig, var det ikke så meget, fordi han ventede sig synderligt udbytte af hans vejledning, som for at befordre hans egen velfærd, og det stod ham derfor fuldkommen frit at rejse eller blive, ganske som han behagede. Han indrømmede imidlertid gerne, at han var ham forbunden, fordi han var så bekymret for hans sikkerhed, og han skulle også nok for sin egen skyld for fremtiden søge at undgå at volde ham flere bryderier.

Ingen var bedre i stand til at moralisere over Peregrines slette opførsel end han selv; hans betragtninger i så henseende var overmåde rigtige og forstandige; den eneste fejl, de havde, var, at de kom for sent. Han havde de tusind udmærkede projekter med hensyn til, hvorledes han ville indrette sin levevis, men det

gik ham som andre projektmagere, han kunne aldrig få sine lidenskabers ministerium til at sætte et eneste af dem i værk. Han havde, mens han var allerstærkest optaget af sine galante eventyr, fået et brev fra sin ven Gauntlet, som hans yndige Emilia havde føjet en kærlig efterskrift til, men det kom på et meget ubelejligt tidspunkt, da han havde hovedet fuldt af erobringer, der ganske anderledes smigrede hans forfængelighed, og han havde hverken haft tid eller lyst til at vedligeholde den brevveksling, han selv havde bedt om. I sin forfængelighed fortrød han nu det forhold, han i ungdommelig letsindighed og uerfarenhed havde indladt sig på, idet han mente, at han var bestemt til at spille en så fremtrædende rolle i livet, at han burde være hævet over sådanne lave forbindelser og sigte efter ganske anderledes ophøjede mål. Disse betragtninger, der havde deres udspring fra en latterlig stolthed, havde næsten helt udslettet billedet af hans elskværdige pige af hans erindring eller i alt fald i den grad gjort det af med hans moralitet og retskaffenhed, at han virkelig begyndte at tænke på hende på en måde, der var lige så uværdig for ham som uforskyldt for hendes vedkommende.

Da han imidlertid ikke havde noget at more sig med i sine ledige timer, havde han flere spejdere ude og drev selv næsten hver dag om på offentlige steder for om muligt at få opsporet hr. Hornbeck og hans frue, som han længtes efter at træffe igen. Da hans tålmodighed var blevet sat på prøve en fjorten dages tid, var han en dag henne at bese Invalidehospitalet sammen med en herre, der nylig var kommet fra England, og da de trådte ind i kirken, fik han øje på den så ivrigt søgte tillige med hendes mand, som skiftede farve ved synet af vor helt og så til

den anden side for om muligt at undgå at komme i snak med ham. Den unge mand lod sig imidlertid ikke så let afvise; han gik meget frejdigt hen til sin rejsekammerat, tog ham i hånden og sagde, at det glædede ham, at han så uventet havde truffet ham, samt bebrejdede ham venskabeligt, at han sådan over hals og hoved var rejst fra Chantilly. Inden Hornbeck kunne svare, var han henne hos fruen, som han tiltalte i samme tone, samtidig med at han med meget sigende blikke tilføjede, at det havde smertet ham i høj grad, at hun havde gjort ham det umuligt at gøre hende sin opvartning, så snart hun var kommet til Paris. Derpå vendte han sig atter til manden, som ikke havde fundet det rådeligt at vige fra dem, og spurgte, hvor han boede, da han gerne ville have den fornøjelse at besøge ham, hvorhos han tilføjede, at han boede i *Académie de Palfrenier*. Hr. Hornbeck takkede ham overordentlig køligt for hans artighed og sagde, at da han lige stod i begreb med at flytte, kunne han ikke have den fornøjelse at se ham hos sig, for han var kommet i orden, men så skulle han se op til ham på akademiet og føre ham til sin nye bolig.

Pickle, som godt forstod den skinsyge herres mening, fæstede ikke synderlig lid til dette løfte og gjorde derfor forskellige forsøg på at komme til at tale med fruen under fire øjne, men det lykkedes ikke på grund af mandens utrættelige årvågenhed, og det eneste umiddelbare udbytte, han fik af dette møde, var et ømt håndtryk, da han hjalp hende til vogns. Da han imidlertid havde set prøver på hendes snildhed og var forvisset om, at hendes hjerte tilhørte ham, opgav han ikke håbet om, at hun nok ville finde på udveje, og heri blev han da heller ikke skuffet, for allerede næste dags eftermiddag kom der

en savoyarddreng op på akademiet til ham og stak ham en billet i hånden. Den lød som følger:

> "Kære herre! Da jeg har haft den fornøjelse at møde Dem i Invalidehospitalet, tager jeg mig herved den frihed at lade Dem vide, at jeg bor i Hotel de Macon, De ved nok, der, hvor der er to stolper, som ingen af er hele, for porten. Jeg skal være i vinduet, hvis De vil have den godhed at komme forbi klokken seks i aften, for så går hr. Hornbeck hen i Café de Conty. De må for Gud i Himlens skyld ikke lade min mand få noget at vide om det, for så får jeg et rent helvede. Jeg er min kære herres ærbødigste tjenerinde
>
> *Deborah Hornbeck*."

Dette brev var endnu rædsommere bogstaveret end sat i stil, men vor unge herre blev ikke des mindre henrykt over det. Han undlod ikke at efterkomme opfordringen; damen var, som hun havde lovet, ved vinduet, og han slap uset ind til hende.

Efter at den første henrykkelse var overstået, fortalte hun ham, at hendes mand havde været megen gnaven og tvær lige siden den historie i Chantilly, som han endnu ikke havde fået sundet sig på; han havde på det strengeste forbudt hende at have det mindste med Peregrine at gøre og truet hende med, at hvis han nogen sinde opdagede den ringeste tilbøjelighed i den retning hos hende, spærrede han hende på livstid inde i et kloster; hun havde ikke fået lov til at gå uden for en dør, siden de kom til Paris, så hun havde ingen ting set og ikke haft andre at tale med end værtinden, som hun ikke kunne forstå. Først da

hun fuldstændig havde tabt modet, og hendes helbred begyndte at lide, havde han for nogle dage siden ladet sig bevæge til at lade hende komme ud og trække lidt frisk luft, og så havde hun da fået haverne ved Luxembourg, Tuilerierne og Palais Royal at se, men rigtignok på tider, da der slet ingen mennesker var. Hun tilføjede, at hellere end at blive ved at leve således indespærret med en mand, hun ikke kunne elske, ville hun slippe ham lige på stedet og give sig under sin elskers beskyttelse.

Hvor letsindig og ubetænksom denne erklæring end var, var den unge herre alt for galant, til at han skulle ville modsætte sig damens ønsker, og alt for forblindet af lidenskab, til at han skulle tænke på følgerne af så farligt et skridt. Han gik derfor uden betænkning ind på forslaget, og da farvandet var frit, skyndte de sig ned på gaden, hvor Peregrine tog en hyrevogn, som han lod køre dem hen på et værtshus. Da han imidlertid kunne sige sig selv, at han ikke ville kunne holde hende skjult for politiet, i fald hun blev i Paris, tog han postheste og kørte samme aften ud med hende til Villejuif, en fire mils vej fra Paris, og tingede hende i kost der.

Imidlertid led hendes mand alle Helvedes kvaler. Da han kom hjem fra kaffehuset og fik at vide, konen var rendt sin vej, uden at nogen i huset vidste besked om, hvordan det hang sammen, begyndte han at skumme af raseri, og i sin forbitrelse beskyldte han værtinden for at være i komplot med hende og truede med at klage over hende til politikommissæren. Værtinden kunne ikke begribe, hvorledes fru Hornbeck, der ikke kunne et ord fransk og ikke omgikkes med et menneske, havde kunnet skuffe sin mands årvågenhed og løbe nogen steds hen, da hun slet

ingen bekendte havde, så hun begyndte at tro, at hendes logerendes raseri var påtaget og kun skulle tjene til at skjule en eller anden skurkestreg, han havde begået imod konen, der måske var faldet som et offer for hans skinsyge. Hun sparede ham derfor ulejligheden med at gøre alvor af sin trussel, og gik selv uden videre snak til politiet og fortalte, hvad hun vidste om denne hemmelighedsfulde historie, idet hun desuden kom med forskellige ubehagelige udtalelser om hr. Hornbeck, som hun gav det lov, at han var i højeste grad gnaven og lunefuld.

Mens hun således kom klageren i forkøbet, kom denne selv og forebragte sin klage med så umiskendelige tegn på ophidselse, vrede og utålmodighed, at politikommissæren let kunne skønne, at han ingen del havde i, at hans kone var forsvundet, hvorfor han henviste ham til sin nærmeste underordnede, som det påhvilede at klare den slags sager. Da politiløjtnanten havde hørt, hvad det drejede sig om, spurgte han, om der var nogen, han havde mistænkt som sin kones forfører, og da han angav Peregrine, udstedte han en arrestordre og gav ham en afdeling soldater med, der skulle opsøge den bortløbne.

Manden førte dem straks hen til akademiet, og efter til hr. Jolters store forbavselse at have ransaget hele huset uden at finde hverken konen eller hendes forfører trak han dem omkring på alle offentlige steder i hele forstaden. Da det heller ikke hjalp, vendte han fortvivlet tilbage til politikommissæren, der lovede ham, at der skulle blive søgt så grundigt efter hende, at han skulle få rede på hende inden tre dages forløb, forudsat at hun var i live og opholdt sig inden for Paris' mure.

Vor vovehals, der havde forudset hele denne hurlumhej, blev slet ikke overrasket, da hans hovmester fortalte ham, hvad der var sket. Jolter besvor ham på det højtideligste at lade manden få sin kone tilbage, idet han forestillede ham, hvad det var for en gruelig synd, han begik, hvor fortvivlet den ulykkelige mand var, og hvilken fare han udsatte sig for, da øvrigheden utvivlsomt ville tage sig af den forurettede mand, men Peregrine nægtede med den største frækhed, at han havde det mindste med den sag at gøre, lod, som han blev meget vred over den måde, Hornbeck havde båret sig ad på, lovede at tugte ham alvorligt for hans skammelige mistanke og bebrejdede Jolter hans lettroenhed.

Til trods for Peregrines frejdighed nærede Jolter imidlertid stadig tvivl om hans oprigtighed; han gik hen til den utrøstelige mand og bad ham om for deres fædrelands så vel som for hans egen æres skyld at tage sin klage tilbage og henvende sig til den engelske gesandt, så ville denne ganske sikkert ved venskabelige forestillinger bevæge hr. Pickle til at give ham al mulig oprejsning, i fald han virkelig var gerningsmanden. Hovmesteren lagde desuden så megen deltagelse for dagen og lovede så bestemt, at han skulle anvende al sin indflydelse, at hr. Hornbeck gik ind på hans forslag, meddelte politimanden, der bestyrkede ham i hans forsæt, at han tog sin klage tilbage, og gik derpå til Hans Excellence, som meget villigt tog sig af hans sag. Gesandten sendte endnu samme aften bud efter den unge herre og havde en samtale med ham, der endte med, at han tilstod det hele. Gesandten fo'r ingenlunde løs på Peregrine med hårde bebrejdelser eller barske moralprædikener, for han var forstandig nok til at indse, at alt sligt ville prelle af på ham;

han begyndte med at spøge med ham i anledning af hans hang til listige påfund, gav derpå en humoristisk skildring af, hvorledes den stakkels hanrej var til mode, og sagde, at han ærligt havde fortjent sin skæbne, fordi han var så urimelig, og til sidst sagde han, at det jo vel ikke kunne være noget synderligt offer for Peregrine at give slip på sådan en erobring og forestillede ham, at han måtte lade manden få hende tilbage ikke blot af hensyn til hans egen og fædrelandets værdighed, men også fordi det ikke ville vare længe, før hun i høj grad ville falde ham til byrde og ganske sikkert skaffe ham en mængde bryderier og ubehageligheder på halsen. Han forsikrede ham tillige, at han var omgivet af politispioner, som vogtede på hvert af hans skridt og snart ville komme på spor efter, hvor han havde gjort af hende. Disse forestillinger og den åbenhjertige og fortrolige måde, gesandten gjorde ham dem på, men frem for alt det sidste hensyn bevirkede, at den unge mand lovede at gøre, som Hans Excellence ønskede, forudsat, at han kunne være sikker på, at damen ikke kom til at bøde for det skridt, hun havde gjort, men at hendes mand ville modtage hende med skyldig ærbødighed og agtelse. Efter at denne betingelse var blevet slået fast, lovede han at skaffe hende til veje inden otteogfyrre timers forløb. Han tog derpå straks en vogn og kørte hen til hendes opholdssted, hvor han tilbragte et helt døgn med at forestille hende, at det var aldeles umuligt, at de kunne blive sammen. Da han endelig havde fået hende overbevist om dette, kørte han tilbage til Paris med hende og overgav hende til gesandten, som atter overgav hende til hendes ægteherre efter at have forsikret hende, at hun kunne stole på hans venskab og beskyttelse, i fald hr. Hornbeck skulle

forulempe hende med sin skinsyge. Manden rådede han til ikke at pålægge hende den tvang, som efter al sandsynlighed var grunden til, at hun var rendt fra ham, men søge at vinde hendes hjerte ved at behandle hende kærligt og hensynsfuldt.

Manden viste sig meget ydmyg og føjelig og forsikrede, at det skulde være hans hovedopgave at sørge for, at hun kunne være glad og fornøjet. Aldrig så snart havde han imidlertid fået fat på sit vildfarne får, før han spærrede hende endnu omhyggeligere inde end før, og efter at have spekuleret på forskellige metoder til at få hende forbedret besluttede han til sidst at anbringe hende i et kloster, hvor der var en forstandig abbedisse, som kunne have opsyn med hende og føre hende tilbage på dydens vej. Han rådførte sig til den ende med en engelsk præst, som rådede ham til at sætte hende i et kloster i Lille, for at hun kunne være så langt borte fra sin elsker som muligt, og det råd fulgte hr. Hornbeck.

40. kapitel

Imidlertid fik vor helt brev fra sin tante, om at det var meget småt med kaptajnen, og at han længtes meget efter at se ham hjemme i fortet, og samtidig meddelte hans søster ham, at den unge herre, der i nogen tid havde bejlet til hende, trængte stærkt på, hvorfor hun gerne ville høre hans mening om, hvad hun skulle svare ham. Peregrine besluttede derfor at vende tilbage til sit fædreland, hvilket Jolter syntes overmåde godt om, da indehaveren af et præstekald, som Trunnion havde kaldsret til, var meget gammel, og han mente, at det kunne være hensigtsmæssigt at være hjemme, når bemeldte indehaver døde.

Peregrine havde nu været et år og tre måneder i Frankrig og mente, at han nu havde uddannet sig tilstrækkeligt til at kunne fordunkle de fleste af sine samtidige i England, hvorfor han var umådelig opsat på at komme hjem og brændte af begærlighed efter at gense sine venner og knytte sine forbindelser igen, særlig med Emilia, hvis hjerte han nu mente, han kunne gøre med, hvad han ville.

Da han havde i sinde at lægge hjemvejen over Belgien og Holland, besluttede han at blive en uges tid eller to endnu i Paris for muligvis at få behageligt rejseselskab, og han besøgte da igen alle de steder, hvor der var noget, som var værd at se. Som han en dag lige skulle til at gå ind i Palais Royal, så han to herrer stå ud af en hyrevogn, der holdt uden for porten, og da de kom til at følges ad ind, kom han snart under vejr med, at det var et par landsmænd af ham. Den ene af dem var en ung

mand, hvis barske, alvorlige og indbildske væsen tydede på, at han var en læge, der lige var blevet færdig med sine studeringer, mens den anden, som han kaldte hr. Pallet, ved første øjekast frembød en løjerlig blanding af letsindighed og suffisance. Der var virkelig en betydelig modsætning imellem disse to mennesker både i henseende til karakter, påklædning og væsen. Doktoren var i sorte klæder og havde en vældig knudeparyk på, som hverken passede til hans alder eller var på mode i Frankrig, mens den anden, skønt han så ud til at være over de halvtreds, brystede sig i en broget sommerdragt efter nyeste parisersnit og havde en pung i sit grå hår og en rød fjer i hatten, som han bar under armen. Da disse to personer så ud til, at man kunne have en del morskab af dem, gav Pickle sig øjeblikkelig i snak med dem og fik snart at vide, at den gamle herre var en maler fra London, der havde stjålet en fjorten dages tid fra sit arbejde for at se de udmærkede malerier i Frankrig og Belgien, og at doktoren havde benyttet lejligheden til at gøre denne rejse sammen med ham. Der var ikke gået ret mange minutter, for maleren, som var overordentlig snaksom, ikke blot havde fortalt vor helt alt dette, men også havde set sit snit til at hviske til ham, at hans rejsekammerat var en umådelig lærd mand og utvivlsomt sin tids største digter. Sig selv havde han ikke nødig at holde lovtaler over, for han aflagde snart sådanne prøver på sin smag og dannelse, at Pickle ikke kunne være i tvivl om, hvad han duede til.

Mens de stod og så på de alt andet end udmærkede malerier i et af de forreste værelser, sagde vagten, der som alle den slags folk gerne ville give sig udseende af at være kender, noget om dem. Hr. Pallet hørte ordene *magnifiques tous* [Note 3)], og da han

var alt andet end dreven i fransk, misforstod han manden og svarede umådelig ivrigt: "*Manufacture* [Note 4)], ja, det har De sandelig ret i, det er noget rart fabriksstads. Se blot, mine herrer, der er aldeles ingen holdning i de hoveder der i baggrunden, og hovedfiguren savner ganske relief. Og læg så mærke til skyggerne – hårde i allerhøjeste grad; og så forkortningen af den arm – nej, kom lidt længere her hen – aldeles rædsom – armen er ligefrem brækket. De kan jo anatomi, doktor, synes De ikke, at den muskel der er fuldstændig fortegnet? Hør De dér," vedblev han, idet han vendte sig til vagten, "hvad hedder den elendige smører, der har lavet det makværk?" Vagten, som troede, at han hele tiden havde udtalt sin beundring, erklærede, at de var *sans prix* [Note 5)]. "Ja vel," råbte Pallet, "det er ganske rigtigt, jeg kunne blot ikke huske, hvad manden hed, skønt jeg kender hans manér på en prik. Vi har nogle stykker i England af denne Sangpri, men vi regner dem ikke for noget; vi har for megen smag til at gøre stads af sådant noget pøjt. Synes De ikke, han er et rigtigt fæ, doktor?" Doktoren, der skammede sig over sin ledsagers bommerter, fandt, at hans egen ære krævede, at han ikke lod dem gå upåtalte hen i den fremmedes påhør, og svarede derfor med Horats' ord:

Mutato nomine de te fabula narratur. [Note 6)]

Maleren, der var endnu mere ukyndig i latinen end i fransken, troede, at meningen med dette citat var, at hans ven var enig med ham. "Fabler?" sagde han, "ja, det er ligefrem fabelagtigt." Peregrine blev aldeles forbavset over denne kolossale uvidenhed og brast i skoggerlatter, og Pallet, som troede, at det var hans vittige bemærkninger om Sangpris

værker, der havde vakt hans munterhed, stemmede straks i med og kom med flere bemærkninger af samme slags. Lægen citerede nu et vers af Homer, og Peregrine, som kunne sige sig selv, at maleren endnu mindre forstod græsk end latin, så at det var klart, at den anden gjorde det af ren vigtighed, svarede med de vers af samme forfatter, i hvilke Polydamas lader Hektor vide, at en mand ikke kan udmærke sig i alle mulige henseender. Den indbildske læge, der ikke havde ventet sådan et svar af så ungt et menneske, tog det som en udfordring og fremsagde øjeblikkelig i ét åndedræt en fyrre til halvtreds vers af Iliaden. Da Peregrine slet ikke forsøgte at kappes med ham, betragtede han hans tavshed som en indrømmelse af, at han var slået af marken, og forfulgte sin sejr ved at citere forskellige forfattere, som hans formentlige rival ikke engang kendte af navn, mens hr. Pallet stirrede på ham som himmelfalden af forbavselse over hans umådelige lærdom. Vor unge herre var så langt fra at tage ham hans overlegenhed ilde op, at han tværtimod i sit stille sind lo ad denne indbildske pedant, der holdt lærdommens ål i halen, og da han mente, at hans gravitetiske væsen og indbildskhed kunne blive en kilde til uendelig morskab, når hans kammerats forfængelighed gav ham lejlighed til rigtig at vise sig i sin glorie, besluttede han at dyrke dette bekendtskab og slå følge med dem på rejsen igennem Belgien for rigtig at more sig på deres bekostning. Han behandlede dem derfor med den største agtelse og lod, som han satte overordentlig stor pris på malerens bemærkninger.

Denne blev ved at udtale sin uforgribelige mening om alle malerierne i palæet og blottede sin uvidenhed, hver gang han

lukkede munden op. Da de således kom til *Barnemordet* af le Brun, og vagten sagde, at det var *un beau morceau* [Note 7)], udbrød hr. Pallet: "Ja vel, det ser man med et halvt øje, det kan ikke være af nogen anden; Bomorsos stil er ikke til at tage fejl af. Doktor, De har jo set min *Salomons Dom*, ikke? Jeg tror nok, jeg uden overdrivelse tør sige, at … Nå, det kan nu være det samme, jeg overlader til andre at anstille sammenligning og lader mine værker tale for sig selv. Frankrig har mange store kunstnere, det er sikkert nok, men hvoraf kommer det? Det kommer af, at kongen opmuntrer genierne, mens vi hjemme hos os er nødt til at stå på vore egne ben og klare os, som vi bedst kan. Jeg kunne virkelig have lyst til at slå mig ned her i Paris; jeg antager nok, at jeg ville få fribolig i Louvre og en god pension på nogle tusind livres om året."

Da de kom til Poussins *Syv Sakramenter*, sagde vagten, at de var *sans égal* [Note 8)], hvorpå maleren triumferende vendte sig om til ham og sagde: "Undskyld, min ven, men det tager De fejl i, de stykker er ikke af Jean Gal, men af Nicolas Poussin; jeg har set kobberstik af dem i England, så det kan ikke nytte, at De kommer til mig med den snak."

Da doktoren aldeles ikke så henrykt ud, men betragtede malerierne med tavs foragt, spurgte hr. Pallet, som var kommet i endnu bedre humør efter at han havde vundet sin formentlige sejr over vagten, med et spotsk smil, om han nogen sinde før havde set sådanne mesterværker. Hertil svarede doktoren med et på én gang medlidende og hånligt blik, at han ikke havde set noget, der var værd at skænke nogen opmærksomhed, når man var fortrolig med klassikerne, og at den ypperste maler i nutiden ikke var værdig til at vaske pensler for de store mestre,

de græske og romerske forfattere omtaler. "Nej, nu har jeg aldrig hørt så galt!" udbrød maleren, "dér har De sandelig løbet Dem en staver i livet, kære doktor, for det er da en bekendt sag, at Deres gamle grækere og romere slet ingen ting kunne gøre i sammenligning med vor tids mestre, af den gode grund, at de ikke havde mere end en tre-fire farver og ikke forstod at male med olie. Hvem af alle Deres gamle, skimlede grækere vil De stille op mod den guddommelige Rafael, den udmærkede Michelangelo Buonarotti, den yndefulde Guido, den fortryllende Tizian og frem for alle den ophøjede Rubens? Hvem ..." Han ville have fortsat denne liste på navne, som han havde lært udenad uden at have den ringeste anelse om de pågældendes fortrin, men hans ven afbrød ham, opbragt over den mangel på ærbødighed, han havde omtalt grækerne med; han kaldte ham en gudsbespotter, en goter, en bøoter og spurgte umådelig hidsigt, hvem af de usle kunstnere i vore dage han ville stille op imod Panænus fra Athen og hans broder Fidias, Polykletus fra Sikyon, thrakeren Polygnotus, efesieren Parrhasius med tilnavnet 'den flotte', eller Apelles, malernes konge. Han opfordrede ham til at vise ham et portræt fra nutiden, der kunne måle sig med den *Helena*, Xeuksis fra Heraklea havde malet, eller en komposition, der kunne sammenlignes med *Ifigenias Ofring* af Timanthes fra Sikyon, for ikke at tale om de tolv guder af Asklepiodorus fra Athen, som Mnason, tyran i Elatea, gav ham omtrent tre hundrede pund sterling for stykket af, eller *Homers Helvede* af Nikias, som ikke ville sælge det for tres talenter eller over elleve tusind pund sterling, men ædelmodigt skænkede sit fædreland det. Han bad ham være så venlig at vise ham en samling, der kunne måle sig

med den i templet i Delfi, der omtales i Euripides' *Ion*, hvor Herkules og hans staldbroder Jolaus var fremstillet i færd med at dræbe den lernæiske hydra med gyldne segle – *kruseais harpais* –, hvor man så Bellerophon på sin vingede ganger i kamp med den ildsprudende chimæra – *tan* – og kampen med giganterne – her står Jupiter og svinger sin glødende tordenkile *Keraounon amphipuron* – hist svinger Pallas, rædsom at skue – *Gorgopon* – sit spyd imod den uhyre Enkelados, mens Bacchus fælder Jordens vældige søn – *gas teknon* – med tynde vedbendranker.

Maleren tabte både næse og mund ved at høre alle de mange navne og troede først, at det var noget, den anden fandt på, men da Peregrine for at smigre doktorens forfængelighed gav ham medhold og bekræftede rigtigheden af alt, hvad han sagde, kom hr. Pallet på andre tanker og hensank i tavs beundring af sin vens umådelige lærdom.

Peregrine kom kort sagt snart på det rene med, at hans nye bekendte var et par forlorne entusiaster uden spor af smag eller virkelig forstand på, hvad de talte om. Han lempede sig imidlertid så godt efter dem, at han, længe før de skiltes, var begges erklærede yndling, og da de havde forhørt sig nærmere om ham, udbad de sig indstændigt at måtte gøre rejsen igennem Nederlandene og Belgien sammen med ham, hvortil han svarede, at intet kunne være ham behageligere end at få så udmærket rejseselskab.

41. kapitel

I de dage, der var tilbage, inden de skulle rejse, blev doktoren så indtaget i Peregrine, at han indbød ham til et gæstebud, han ville give, og som helt skulle være holdt i de gamles stil. Vor helt blev meget forbavset over dette indfald, men greb det med begærlighed og roste og priste det som en tanke, der var hans geni fuldkommen værdig. Det blev da bestemt, at dette gæstebud skulle holdes om nogle dage, da værten måtte have tid til at lave forskellige gode sager, som ikke sådan uden videre er til at opdrive i vore vanslægtede tider.

For at forhøje morskaben, og for at også andre kunne komme til at nyde godt af lægens smag, foreslog Peregrine, at nogle fremmede skulle bedes med til gildet, og da han fik lov til at tage med, hvem han ville, indbød han en fransk marki, en italiensk greve og en tysk baron, som han vidste var nogle store narre, og som han derfor ventede sig gode løjer af.

Til den fastsatte tid førte han dem hen i hotellet, hvor lægen boede, efter at have spændt deres forventninger ved at belave dem på, at de ville få et udmærket måltid i ægte gammelromersk stil. Hr. Pallet tog imod dem og bød dem velkommen i doktorens sted, da denne var nede at føre tilsyn med madlavningen. Den snaksomme maler fortalte dem, at det havde været forbundet med store vanskeligheder for doktoren at få sin plan gennemført; ikke færre end fem kokke havde opgivet ævred, fordi de ikke kunne bære over deres samvittighed at gøre, hvad han sagde, da det var lige stik imod kunstens regler; omsider var det dog lykkedes ham at få en til at

lave maden efter hans anvisninger, men han havde måttet love ham en stor ekstrabelønning, og fyren var så forbavset, krænket og forbitret over de ordrer, han havde fået, at hårene rejste sig på hovedet af ham, og på sine knæ tiggede og bad han, om han måtte være fri for at gøre, hvad han havde påtaget sig, og da doktoren var ubønhørlig og truede med at gå til politiet med ham, havde han i to timer grædt som et barn og bandet som en tyrk.

Mens gæsterne hørte på denne snurrige forklaring, der gav. dem nogle sære forestillinger om den middag, de skulle have, lød der nede fra køkkenet en ynkelig røst, som råbte: "For Gud i Himlens skyld, kære herre, spar mig dog for den grusomme krænkelse at skulle blande honning og olie sammen!" Dette veråb skingrede endnu i deres øren, da doktoren trådte ind. Da Peregrine havde forestillet gæsterne for ham, kunne han ikke dy sig for at give sin forbitrelse luft og beklage sig over det uforskammede pariserpak, der var lige ved at kuldkaste hele hans forehavende. Den franske marki, som følte sig krænket på sin nations vegne, sagde, at det gjorde ham ondt at høre, for det stemte aldeles ikke med franskmændenes bekendte nationalkarakter; hvis doktoren blot ville opgive ham de pågældendes navn og bopæl, skulle han drage omsorg for, at de blev alvorligt straffet. Næppe var de gensidige komplimenter, som dette tilbud gav anledning til, overstået, før en tjener kom ind og meldte, at der var rettet an, og værten førte dem derpå ind i et andet værelse, hvor der stod et langt bord eller rettere sagt to borde, der var stillet sammen, og på hvilke der stod forskellige retter, som duftede sådan, at det umiskendeligt gjorde et stærkt indtryk på gæsternes nerver. Markien tog sig

en pris for at få et påskud til at skære nogle skrækkelige ansigter; italienerens øjne løb i vand; tyskeren vred sit ansigt, så han næsten ikke var til at kende igen; vor helt holdt sig for næsen, og den stakkels maler løb ind i stuen ved siden af og stoppede næsen fuld af snustobak. Doktoren, der var den eneste af alle de tilstedeværende, hvis lugteorganer ikke følte sig ubehageligt berørte, pegede på et par løjbænke, der var anbragt på hver sin side af bordet, og sagde, at det gjorde ham ondt, at han ikke havde kunnet skaffe dem de gamles ægte triclinia, der var noget anderledes indrettet; han bad dem lægge sig uden omstændigheder, mens han og hans ven satte sig ved hver sin ende af bordet for at kunne have den fornøjelse at opvarte deres liggende gæster. De fremmede blev så betuttede over dette arrangement, som de aldrig havde været med til, at de tog sig yderst latterlige ud. Markien og baronen stod og bukkede for hinanden under påskud af, at hver især ville overlade den anden den fornemste plads, men i virkeligheden fordi de ikke vidste, hvorledes de skulle bære sig ad. Peregrine, som nød deres forlegenhed, førte greven over til den anden side og gjorde med den ondskabsfuldeste høflighed påstand på, at han skulle ligge øverst.

Således blev de ved at stå og gøre dikkedarer på den latterligste måde, til doktoren indstændigt opfordrede dem til at lade alle de komplimenter fare, for at maden ikke skulle tage skade af at stå så længe. Peregrine gjorde da begyndelsen og lagde sig forsigtigt ned på den nederste ende af løjbænken på venstre side af bordet med ansigtet ind imod dette. Markien, som hellere ville have fastet i tre dage end udsætte sig for at bringe sin frisure i uorden ved at lægge sig i sådan en stilling,

fulgte hans eksempel og lagde sig på den modsatte side, idet han på en højst pinefuld og kejtet måde støttede sig på sin albue og holdt hovedet i vejret, for at parykken ikke skulle tage skade. Italieneren, der var spinkel og smækker, lagde sig nærmest op til Pickle og kom godt fra det på det nær, at han flåede sin strømpe på et søm i løjbænken, da han skulle have sine ben op i højde med kroppen. Men baronen, der ikke havde nær så godt styr på sine lemmer som sine bordfæller, kom ned med sådan et bump, at han vendte benene i vejret og jog dem så voldsomt i nakken på markien, at han i et nu gjorde det af med alle hans krøller, og samtidig dunkede han sit eget hoved så voldsomt i løjbænken, at parykken fløj af ham og fyldte hele stuen med pudder.

Den latterlige forvirring, denne ulykke fremkaldte, gjorde det fuldstændig af med vor unge herres påtagne alvor; han var nødt til at stoppe lommetørklædet i munden for at kvæle sin latter, for den tyske skaldepande bad om forladelse på en så pudsigt ynkelig måde, og markien tog imod hans undskyldninger med en så bedrøvelig forbindtlig mine at selv en helgen måtte være bristet i latter ved at se det.

Da der, så godt som omstændighederne tillod, var rådet bod på den skete skade, og alle var kommet til ro på deres pladser, var doktoren så forekommende at gøre rede for retterne, for at gæsterne lettere kunne træffe deres valg imellem dem. Han talte med uendeligt velbehag sålunde: "Her, mine herrer, har vi en kogt gås i en sauce, der består af peber, løvstikke, koriander, mynte, rude, ansjovis og olie. Jeg ville for Deres skyld ønske, at det var en gås fra Ferrara, mine herrer, en af dem, de gamle gjorde så meget af på grund af deres store lever, der skal have

kunnet veje over to pund. Det var denne udsøgte ret, tyrannen Heliogabal trakterede sine hunde med. Men om forladelse, jeg glemte suppen, der jo er aldeles uundværlig her i Frankrig. Ved hver ende af bordet står der et fad med romernes *salacacabbia*; den ene er lavet af persille, polejmynte, ost, granskud, honning, eddike, saltlage, æg, agurker, løg og hønselevere; den anden er noget lignende som det, man her til lands kalder *soupe maigre*, her har vi en kogt kalvekølle med fennikel og kommen og en sauce bestående af lage, olie, honning og mel, samt en fortræffelig hachis af øjnene, leveren og blodet af en hare, og et fad stegte duer. Må jeg øse en tallerken af denne suppe op til Dem, hr. baron?" Tyskeren, som ikke i syntes, at den blanding kunne være så ueffen, sagde Ja, og den lod til at smage ham. Maleren spurgte markien, hvilken af de saltede abekatte han valgte, og øste efter hans ønske en tallerken *soupe maigre* op til ham. Greven erklærede, at han ikke var nogen ynder af søbemad, og tog sig en due ligesom vor helt, hvis eksempel han besluttede at følge hele tiden. Da franskmanden havde sunket den første skefuld, gjorde han en lang pause; det så ud, ligesom han havde proppet et æg ned i halsen på sig, han rullede med øjnene, og der kom en mængde krampagtige trækninger om hans mund. Pallet, som holdt skarpt øje med denne kender for at rådføre sig med hans smag, inden han selv gav sig i lag med suppen, begyndte at blive noget uhyggelig til mode ved dette syn og sagde temmelig ængstelig, at det lod til, at den stakkels herre var ved at få et tilfælde. Peregrine forsikrede ham imidlertid, at det ikke var andet end henrykkelse, og spurgte markien, hvad han syntes om suppen. Det kneb overordentlig for den høflige franskmand at få så vidt bugt med sin

væmmelse, at han kunne svare: "Aldeles udmærket på ære!" og da maleren var blevet beroliget ved dette svar, førte han uden betænkelighed skeen til munden. Det var imidlertid så langt fra, at han istemte denne lovtale, at han tværtimod, så snart han havde fået den udmærkede suppe på tungen, sad fuldstændig målløs og lignede en statue forestillende en flodgud, som vandet løber ud af begge mundvige på.

Doktoren blev meget urolig over denne upassende opførsel og spurgte alvorligt, hvad det skulle sige. Aldrig så snart havde Pallet fået mælet igen, for han svor på, at han hellere ville spise brændende svovl end den helvedes ret, han havde smagt på. Doktoren anførte til sit forsvar, at han ikke havde sat andet til de sædvanlige ingredienser end en smule salmiak i stedet for de gamles *nitrum*, som nu ikke var til at opdrive, og spurgte markien, om han ikke fandt, at denne tilsætning gjorde suppen bedre. Den ulykkelige spradebasse, hvis høflighed blev sat på den frygteligste prøve, indrømmede, at det var en udmærket forbedring, og da han anså det for en æressag at lade gerningen følge på ordene, tvang han sig til at synke endnu et par mundfulde af den rædsomme suppe, til hans mave omsider gjorde sig så rebelsk, at han fo'r op for at komme ud og i hastværket væltede sin tallerken ud over brystet på baronen. Han havde så travlt med at komme af sted, at det var ham aldeles umuligt at få tid til at gøre undskyldninger, fordi han bar sig så klodset ad. Han styrtede ind i værelset ved siden af, og der stod han og kastede op og korsede sig umådelig andægtigt, da Pickle kom ind til ham. Der blev efter hans anmodning hentet en portechaise, og den blev han mere død end levende sat ind i, hvorpå han besvor sin ven Pickle

undskylde ham hos selskabet og særlig hos baronen, fordi han havde fået så rædsomt ondt. Der kunne nok være grund for ham til at ty til en fredsmægler, for da vor helt kom ind i spisestuen igen, stod tyskeren og blev bearbejdet af sin tjener, der tørrede fedtet af hans kostbare broderede vest. Han var aldeles rasende, stampede i gulvet og skældte og smældte på højtysk og forbandede både gildet og værten, som med stor sindsro forsikrede ham, at den skade kunne der rådes bod på med et varmt jern og en smule terpentinolie. Peregrine, der havde ondt ved at dy sig for at le ham lige op i øjnene, fik ham omsider god igen ved at sige ham, at det gjorde dem alle sammen og særlig markien gruelig ondt, at han var kommet så uheldigt af sted. Den ulykkelige *salacacabbia* blev taget ud og i stedet for den kom der et par postejer, den ene lavet af markmus med hvid valmuesirup, som doktoren havde erstattet de ristede valmuefrø med, der egentlig skulle have været i, den anden bestående af flæskeskank bagt i honning.

Da Pallet hørte, hvad den første af disse retter var: lavet af, slog han hænderne sammen med himmelvendte blikke og sagde opfyldt af væmmelse og forbavselse: "Skovmuspostej med valmuesirup! Du alstyrende, sikke nogle svin de romere har været!" Hans ven sendte ham et bistert blik til straf for denne usømmelige ytring og holdt sådanne lovtaler over kalvekøllen, som han selv nød med stort velbehag, at baronen besluttede at følge hans eksempel efter først at have bedt om et glas burgunder, som lægen sagde han ville ønske var falerner. Da maleren så, at der ikke var andet på bordet, som han turde binde an med, gjorde han en dyd af nødvendigheden og gav sig i lag med kalvekøllen, men han kunne ikke dy sig for at sige, at

han ikke ville give en skive af Gammel-Englands oksekød for alle de lækkerbiskener, der fandtes på en romersk kejsers bord. Gåsen og hachis'en ville imidlertid ingen af gæsterne røre, hvor meget doktoren end opfordrede dem til det og forsikrede, at de var udmærkede. Så kom den anden anretning bestående af adskillige af de retter, som de gamle kaldte *polysiteles* eller prægtige. "Det, som damper dér midt på bordet," sagde doktoren, "er maven af en so, fyldt med en fars bestående af hakket flæsk, svinehjerne, æg, peber, nelliker, hvidløg, anis, rude, ingefær, olie, vin og lage. Det der til højre er bugen og patterne af en so, som lige har faret, kogt i sød vin med olie, mel, løvstikke og peber; det til venstre er en frikassé af snegle, der er blevet fodret eller rettere sagt purgeret med mælk. Ved den ende af bordet, hvor hr. Pallet sidder, står der kager lavet af græskar, løvstikke, merian og olie, og her er et par høns stegte og fyldte efter Apicius' anvisning".

Maleren, der havde skåret ansigter ad somaven, som han sagde lignede en sækkepibe, og ad de purgerede snegle, hørte aldrig så snart tale om stegte høns, før han ivrigt bad om en vinge. Doktoren bad ham da være så god at skære fuglene for og sendte dem hen til ham, mens hr. Pallet stak dugen under hagen på sig [Note 9)] og svang sin kniv og gaffel med stor hurtighed, men næppe havde han fået fadet for sig, før tårerne rendte ned ad kinderne på ham, og han udbrød: "Føj for al landsens ulykker! Det er er jo kraften af et helt bed hvidløg!" For ikke at støde værten for hovedet tog han imidlertid fat på arbejdet, men da han skar hønen op, slog der ham en så ulidelig stank i møde, at han uden at tænke på dugen, han havde under

hagen, fo'r tilbage, så alt, hvad der var på bordet, væltede om imellem hinanden i den vildeste forvirring.

Inden Pickle kunne slippe bort, havde han siruppen fra skovmuspostejen ned over sig; den italienske greve fik somaven, som revnede og udgød sit indhold over ham, så han blev så ynkeligt skoldet på benene, at han skreg af smerte og skar de gyseligste ansigter.

Baronen, som sad så langt fra den hurlumhej, at han slap uskadt fra det, havde slet ikke noget imod, at hans bordfæller fik en lignende konfekt som den, han havde måttet døje, men doktoren var ude af sig selv af skamfuldhed og ærgrelse. Efter at have ordineret, at der skulle lægges olie på grevens skoldede ben, sagde han, at han i høj grad beklagede dette uheld, som udelukkende måtte tilskrives malerens mangel på smag og forsigtighed. Der var ingen ting i fuglene, sagde han, som kunne genere et fornuftigt menneskes næse, for de var kun stoppet med peber, løvstikke og dyvelsdræk, og saucen bestod af vin og sildelage, som han havde anvendt i stedet for romernes navnkundige *garum*, en udmærket lage, som de undertiden lavede af *scombri*, en slags makrel, og undertiden af *siturus* eller stamsilden; der var for øvrigt også en tredje slags, bemærkede han, som hed *garum hæmation* og som blev lavet af tunfiskens indvolde, gæller og blod.

Da doktoren så, at der ikke kunne være tale om at få noget ud af de retter, der var gået i skuddermudder, lod han alting tage bort, en ny dug lægge på bordet og desserten sætte frem.

Han beklagede imidlertid, at han ikke så sig i stand til at give dem en prøve på *alieus* eller de gamles fiskespiser, såsom *jus diabaton*, havålen, som efter Galenus' mening er vanskelig at

fordøje; *cornuta* eller knurhanen, som Plinius har beskrevet i sin historie, hvor det hedder, at den ofte har horn på halvanden fods længde; mullen og lampretten, som de gamle satte ganske overordentlig pris på – af den sidstnævnte slags tog Julius cæsar 6000 på kredit til et aftensmåltid i anledning af et triumftog. Han tilføjede, at Horats havde beskrevet, hvorledes de skal tilberedes, i den skildring, han har givet af det gæstebud, epikuræeren Nasiedemus gjorde for Mæcenas – *affertur squillos inter Muræna natantes etc.* – og at de sædvanlig spistes med *thus syriacum*, en slags smertestillende og sammensnærpende frø, som betog fisken dens afførende virkning, og sluttelig oplyste den lærde doktor, at skønt disse fisk regnedes for en overdådig spise på den tid, da romernes smag stod på sit højdepunkt, kunne den dog ikke på nogen måde i henseende til kostbarhed måle sig med visse retter, der var i mode i den urimelige vellystning Heliogabals tid – han havde således ladet seks hundrede strudsehjerner anvende til én ret.

Nu kom desserten på bordet, og gæsterne blev ikke så lidt glade ved synet af oliven, som uden videre var lagte i vand med salt i. Det, værten selv satte mest pris på, var imidlertid en slags gelé, som han påstod var endnu bedre end Hesychius' *hypotrimma*, og som var lavet af eddike, lage og honning, der var kogt sammen, til det stivnede, samt dyvelsdræk kogt i sukker, som han i modsætning til Aumelbergius og Lister påstod var det selv samme som *laser syriacum*, der var i så høj pris hos de gamle, at det blev vejet op med sølv. Gæsterne troede ham på hans ord for dyvelsdrækens vedkommende og holdt sig til oliverne, der smagte så godt til vinen, at det nok kunne trøste dem for alle deres genvordigheder. Pickle ville ikke gå glip af

noget som helst, han lovede sig morskab af, og gik derfor ind efter maleren, som sad og gjorde pønitense i værelset ved siden af og ikke på nogen måde ville indlade sig på at komme ind i spisestuen igen, før Peregrine havde skaffet ham alles tilgivelse. Efter at have fået tilsagn om, at alt var ham forladt, lod han sig føre ind som en bodfærdig synder, bukkede til alle sider og så umådelig ydmyg ud; særligt henvendte han sig til greven og forsikrede ham, at det, så sandt der var en Gud i Himlen, aldrig havde været hans mening at fornærme nogen moders sjæl, men han havde været nødt til at skynde sig ud for ikke at såre det højt ærede selskabs følelser ved at lette sin mave lige for alles øjne.

Da Pickle havde oversat denne undskyldning for italieneren, tilgav denne meget artigt Pallet hans forseelse, ligesom også doktoren tog ham til nåde igen, da vor helt bad for ham, og så varede det ikke længe, før gæsterne havde glemt deres ærgrelser og tyede så flittigt til flasken, at champagnen gjorde meget kendelig virkning på dem.

42. kapitel

Pickle opfordrede nu maleren til at synge en vise for dem, hvilket hr. Pallet også gjorde til baronens store tilfredshed, men således at det var en ren ørelidelse for italieneren, som satte et på én gang forbavset og fortvivlet ansigt op og måtte gå ud af stuen, så at han åbenbart havde det ligesom de godtfolk, om hvem Shakespeare siger, at så snart de hører en sækkepibe, kan de ikke holde tæt.

Så snart hr. Pallet var færdig, tog greven derfor fat i den hensigt at hævde den gode smag på musikkens område i modsætning til det barbari, han havde været ørevidne til; han sang med uendeligt udtryk og de yndeligste triller nogle af sit fædrelands yndlingssange, som dog ikke formåede at afholde tyskeren fra at falde i søvn og snorke så stærkt, at det fuldstændig forstyrrede virkningen. Så tyede de igen til flasken, og det kvikkede doktoren således op, at han gav sig til at synge adskillige af Anakreons sange til melodier, han selv havde lavet, samtidig med at han holdt et sprænglærd foredrag om musik og sang hos de gamle, mens Pallet med stor tungefærdighed udviklede sine anskuelser om malerkunsten for italieneren i et sprog, som denne til held for den veltalende maler ikke forstod et ord af.

Omsider fik doktoren sådan en kvalme, at han måtte bede Peregrine om at følge ham ind på hans værelse; og da baronen samtidig vågnede, gik han og greven deres vej sammen.

Peregrine, som vinen havde gjort kåd, foreslog nu Pallet, at de skulle gå hen på en maskerade, der just blev holdt den aften.

Maleren havde lyst nok til at gå derhen med ham, men han var bange for, at han skulle blive borte for ham, sagde han, hvilket ville være højst ubehageligt for ham, da han var vildfremmed i byen og ikke kunne et muk af sproget. Værtinden, som de havde taget med på råd, gav ham da det råd, at han skulle klæde sig i fruentimmerklæder, så kunne han da være sikker på, sagde hun, at hans ledsager ikke gik fra ham, for han kunne da ikke bære sig så upassende ad, at han lod sin dame i stikken. Vor unge herre, som forudså, hvor mange løjer den idé kunne give anledning til, støttede værtindens forslag så ivrigt, at maleren gik ind på at trække i et sæt klæder, han lånte af værtinden, som også forsynede ham med maske og domino, mens Pickle fik fat i en spansk dragt. Således kostumerede kørte de henad klokken elleve til maskeraden, ledsagede af Pipes.

Da Pickle og maleren trådte ind i balsalen, vakte den formentlige dame almindelig forbavselse, for sådan et mærkværdigt fruentimmer havde endnu ingen i hele selskabet set. Efter at de havde set lidt på alle de sære masker, og maleren havde fået et glas vin, slap hans skændige kavaler ham, forsvandt og vendte tilbage med en anden maske på og en domino over sin dragt for at nyde Pallets forskrækkelse og være ved hånden, i fald nogen skulle ville gøre ham fortræd.

Den stakkels maler var ved at gå ud af sit gode skind af befippelse, da han mærkede, at han var blevet ladt i stikken; han spankede om i salen for at søge efter sin ledsager, tog så vældige skridt og bar sig så kejtet ad, at han fik en hel hob tilskuere, der gabede på ham, som om han var et overnaturligt væsen. Det gjorde ham endnu uroligere, og han kunne ikke bare sig for at give sine følelser luft i en enetale, i hvilken han forbandede sin

onde skæbne, der havde fået ham til at stole på sådan en skælms løfter, og svor på, at når han slap lykkelig og vel fra den historie, skulle han aldrig tiere vove sig ud på den galej, om han så kunne blive konge af Frankrig ved det.

Flere spradebasser, som mærkede, at den underlige maske var en fremmed, der efter al sandsynlighed ikke kunne tale fransk, gik hen til ham for at øve deres vid på ham og drillede ham ved at stille ham forskellige spørgsmål, som han ikke vidste at svare på med andet end "*Non parly Francy* – Fanden tage jer med samt jer sladder – kan I ikke passe jer selv?" En tilstedeværende prins begyndte at blive meget nærgående imod den formentlige dame, og maleren blev så forarget over hans uanstændige adfærd, at han gav ham sådan en på øret, at han så sol og måne og alle planeter danse for sine øjne og bandede på, at enten måtte det fruentimmer være et mandfolk, eller også vidste han ikke, hvad han skulle sige. Han forlangte så bestemt, at sagen skulle undersøges, at det havde set galt ud for damen, hvis ikke Peregrine, som så, at det var på høje tid, at han lagde sig imellem, var trådt frem og havde gjort sine krav som damens kavaler gældende. Den fornærmede prins fastholdt sin fordring på at få at vide, hvem hun var, hvilket vor helt selvfølgelig ikke ville høre noget om; det ene ord tog det andet, og da prinsen truede den unge herre med at revse ham for hans uforskammethed, pegede denne, som ikke vidste, hvem han havde for sig, på det sted, hvor han plejede at have sin kårde, knipsede med fingrene lige for næsen af prinsen, tog maleren under armen og trak af med ham hen i den anden ende af salen.

Pallet bebrejdede ham, at han så grumt havde forladt ham, oplyste ham om, hvilken vånde han havde været i, og lod ham vide, at nu skulle han nok sørge for, at han ikke slap ham mere. Han blev ved at holde Pickle under armen til stor forlystelse for alle de tilstedeværende, som var i høj grad optaget af at se på dette kejtede fruentimmer, der skridtede sådan ud. Omsider blev Peregrine ked af at trække om med dette særsyn, gav efter for sin dames gentagne anmodninger og fulgte hende til vogns, men aldrig så snart havde han sat sig ind til hende, før vognen blev omringet af en afdeling musketerer med en politimand i spidsen. Vogndøren blev lukket op, politimanden satte sig ind hos dem, og en af hans folk krøb op på bukken til kusken.

Peregrine var straks på det rene med, hvad det betød, og det var et held, at han ingen våben havde, for han var så heftig og letsindig, at hvis han havde været bevæbnet, ville han hellere have udsat sig for alle mulige farer end overgivet sig, hvor stor overmagt han end havde haft imod sig. Pallet troede imidlertid, at politimanden var en herre, der havde taget fejl af sin vogn, men da han fik at vide, hvorledes det forholdt sig, begyndte han at ryste, så tænderne klaprede i munden på ham, og han udbrød i de ynkeligste klager over, at han skulle spærres inde i et eller andet rædsomt fangehul i Bastillen, blive der alle sine levedage uden nogen sinde at få solens lys at se mere og lægge sine ben i fremmed land langt borte fra slægt og venner. Pickle bandede ham for hans fejhed, og da politimanden hørte den formentlige dame jamre sig så ynkeligt, udtalte han sin beklagelse over, at han var nødt til at volde hende den sorg, og søgte at trøste hende ved at forestille hende, at den franske

regering var meget mild, og prinsen, efter hvis ordre de var blevet arresteret, en overmåde ædelmodig mand.

Peregrine, som aldrig kunne være forsigtig ved sådanne lejligheder, udtalte sig med stor harme om den franske regerings vilkårlighed og brugte mange hånlige ord om prinsen, hvis forbitrelse han erklærede var ynkelig, uædel og uretfærdig. Alt dette svarede politimanden kun på ved i stum forbavselse over fangens dristighed at trække på skuldrene. Lige som vognen skulle til at køre, hørte de en støj bag på tjenerbrættet og Tom Pipes' stemme, som råbte: "Nej, Fanden tage mig, om jeg gør." En af soldaterne havde opfordret denne tro følgesvend til at stige ned fra sit stade bag på vognen, men da han var fuldt og fast bestemt på, at han ville dele sin herres skæbne, tog han aldeles ingen notits af deres opfordringer, før de støttedes med våbenmagt, og den satte han sig til modværge imod med hælene, som han anbragte så kraftigt på kæbebenene af den første soldat, der kom ham nær, at de knagede som en valnød imellem tænderne på en student i parterret. Opbragt over denne uforskammethed plantede soldaten sin bajonet i Toms agterspejl, hvilket generede ham i den grad, at han ikke kunne holde sin stilling, men så sig nødsaget til at springe ned; aldrig så snart havde han imidlertid fødderne på jorden, før han gav sin kontrapart sådan et klaps under hagen, at han gik bagover, hvorpå han umådelig behændigt sprang over ham og fo'r af sted imellem vognene, til han fik øje på sin herres vogn, som han så fulgte efter for at se, hvor den blev af.

Omsider holdt den uden for en stor port, i hvilken der var anbragt en låge; denne blev lukket op, fangerne blev ført ind, og derpå kørte vognen bort igen. Pipes besluttede at holde vagt

udenfor hele natten for om morgenen at kunne anstille de fornødne iagttagelser og om muligt befri sin herre.

43. kapitel

Han gjorde, som han havde sat sig for, på trods af at såret i hans bagdel sved dygtigt; når vagten kom forbi og spurgte, hvem han var, kunne han ikke svare andet end *Anglais, Anglais*, og så snart det var blevet lyst, og han havde taget ordentligt skøn over fæstningen, som Peregrine og Pallet sad indespærrede i, samt over dens beliggenhed i forhold til floden, gik han hjem og purrede hr. Jolter ud og fortalte ham, hvad der var sket. Hovmesteren vred sine hænder i den yderste sorg og forfærdelse, da han hørte denne ulykkelige tidende; han tvivlede ikke om, at hans discipel var indespærret i Bastillen på livstid, og i sin forskrækkelse bandede han den dag, da han havde påtaget sig at have opsigt med en så letsindig ung mand, som gentagne gange ved sin uforskammede adfærd havde opbragt en så mageløs mild regering imod sig. For imidlertid ikke at forsømme noget som helst middel til muligvis at hjælpe ham ud af den klemme, han var i, sendte han Thomas hen til doktoren og lod ham fortælle ham, hvad der var sket, for at de i forening kunne lægge råd op. Da doktoren, som var republikaner om en hals og flere gange havde været oppe at toppes med den stærkt konservative Jolter, fik at vide, hvorledes sagerne stod, klædte han sig straks på og gik hen til hovmesteren. "Nå," sagde han, "nu håber jeg, De indrømmer, at De har taget fejl. Sådan noget kunne aldrig være sket under den demokratiske forfatning i Athen. Ja, selv da tyrannen Pisistratus var ved roret, turde han ikke vove at handle så vilkårligt og uretfærdigt. Nu skal De se, at hr. Pickle og min ven

Pallet falder som ofre for en lovløs magts tyranni. Efter min mening ville det være syndigt handlet imod dette stakkels trælbundne folk, om vi gjorde det mindste for at skaffe vore ulykkelige landsmænd fri, for derved ville vi hindre en himmelråbende forbrydelse, som måske kan blive et middel til at skaffe hele nationen frihedens uskattérlige velsignelse. Jeg for mit vedkommende ville med glæde se min faders blod flyde for så ophøjet en sags skyld, forudsat at jeg derved blev sat i stand til at bryde trældommens lænker og gengive menneskeheden friheden, som den har krav på fra vuggen af. Så ville mit navn lyse blandt oldtidens patriotiske heroers, og man ville rejse billedstøtter til ære for mig, ligesom man gjorde for Harmodius og Aristogeiton."

Dette foredrag, som blev holdt med stor begejstring, vakte i den grad Jolters forargelse, at han uden at sige et ord gik ind i sit eget værelse, hvorpå republikaneren gik hjem opfyldt af glade forhåbninger om, at Peregrine og maleren måtte ynkeligen omkomme, og at dette så måtte give anledning til en revolution, i hvilken han kunne komme til at spille en hovedrolle.

Hovmesteren gik lige hen til den engelske gesandt, fortalte ham, hvorledes hans discipel var kommet af sted, og besvor ham at tage sig af ham og den anden engelske undersåt. Gesandten gik endnu samme dag til den franske minister, men det gik ikke så glat, som han havde ventet, for man var den gang meget nøjeregnende ved det franske hof, så snart der var en prins af blodet med i spillet; gesandten var derfor nødt til at bruge stærke ord, og skønt Frankrigs politiske stilling var sådan, at der ikke kunne være tale om at lægge sig ud med

regeringen for bagatellers skyld, kunne han dog ikke opnå mere end et løfte om, at Pickle skulle blive sat på fri fod, når han ville bede prinsen om forladelse. Det, fandt Hans Excellence, kunne være meget rimeligt, idet han gik ud fra, at Peregrine havde uret, og Jolter overbragte ham da dette budskab.

Hovmesteren, som rystede og bævede ved at betræde den uhyggelige fæstning, fandt sin discipel i en trist celle, hvor der ikke var andre møbler end en stol og en seng, men da han trådte ind, hørte han ikke des mindre den unge mand fløjte på den sorgløseste måde af verden, mens han var i færd med på væggen at tegne en karikatur, der skulle forestille den fornemme mand, han havde fornærmet, og en engelsk bulbider, der lettede ben op ad ham, ja, han havde endda haft den frækhed at skrive neden under på fransk, hvad meningen var med det, så at hårene rejste sig på Jolters hoved af rædsel, og selv slutteren blev forbavset over hans dristighed, som han aldrig havde set mage til hos nogen anden fange. Da hovmesteren havde sagt sin besked, erklærede vor helt på det bestemteste, at han ikke indlod sig på at gøre nogen undskyldning, da han ingen ting havde gjort, og det hjalp ikke alt, hvad hovmesteren græd og bad, han fastholdt, at han overlod sin sag til den engelske regering, som havde at sørge for, at dens undersåtter fik deres ret. Han bad imidlertid om, at Pallet, som sad i en anden celle, og som var meget føjeligere af sig, måtte få lov til at benytte sig af tilbuddet, hvis han ville, men da hovmesteren ville ind til ham, erklærede slutteren, at for damens vedkommende havde han ingen ordre modtaget, så hende kunne han ikke lukke nogen ind til; hun var for resten

meget nedslået, sagde han, og det lod somme tider til, at hun var noget forstyrret i hovedet.

Med tungt hjerte forlod Jolter Bastillen og vendte med uforrettet sag tilbage til Hans Excellence, som ikke kunne dy sig for at lade nogle skarpe ord falde om den unge mands stædighed og uforskammethed; han havde virkelig fortjent at bøde for sin dårskab, sagde han. Han henvendte sig imidlertid atter til den franske regering, som han fandt så ubøjelig i denne sag, at han så sig nødsaget til rent ud at true med at påkalde sin regerings bistand ved at true med at indberette sagen og opfordre den til at gøre gengæld ved at lade nogle franske herrer i London indespærre i Tower.

Denne trussel gjorde sin virkning. Hellere end at udsætte sig for at ophidse et folk, som den hverken havde lyst til eller fordel af at støde for hovedet, besluttede den franske regering at frigive misdæderne på den betingelse, at de inden tre dages forløb skulle være ude af Paris. Dette forslag gik Peregrine villigt ind på, da han nu var blevet lidt mere medgørlig og var inderligt led og ked af at have siddet indespærret i sådan et kedeligt hul i hele tre dage uden at have haft andet end sin fantasi at more sig med.

44. kapitel

Da han let kunne tænke sig, hvorledes hans ulykkesfælle var til mode, ville han, inden han forlod stedet, have nogen morskab af ham og gik derfor ind til den stakkels maler, som han nu havde fri adgang til. Det syn, der mødte ham, da han trådte ind til ham, var så umådelig latterligt, at han knapt kunne bevare det alvorlige ansigt, han havde sat op for at kunne iværksætte de løjer, han havde udspekuleret. Den ulykkelige Pallet sad på sin seng i det snurrigste negligé. Han havde taget sit mægtige fiskebens skørt, snøreliv, over- og underkjole af, havde viklet snipperne af sit hovedsæt om hovedet på sig som en nathue, og hans domino hang løst om ham som en slåbrok; hans grå hår hang i tjavser ned over hans matte øjne og gustne hals; hans grå skægstubbe stak en halv tomme ud igennem resterne af sminken, han havde malet sig med, og hvert træk i hans ansigt var på den latterligste måde forlænget af sorg og fortvivlelse. Da han så Peregrine træde ind, sprang han op ude af sig selv af henrykkelse og løb imod ham med åbne arme, men aldrig så snart havde han set, hvilke bedrøvelige folder vor helt havde lagt sit ansigt i, før han pludselig stoppede op, og den glæde, der havde begyndt at opfylde hans hjerte, veg pladsen for de skrækkeligste anelser, så at han så ud som en misdæder, der venter på sin dom. Pickle tog hans hånd, drog et dybt suk, og efter at have udtalt sin sorg over, at han havde bedrøvelige tidender at melde, fortalte han ham med den inderligste deltagelse, at da den franske regering var kommet på det rene med hans køn, havde den besluttet, at han til straf for den

fornærmelse, han havde tilføjet en prins af blodet, skulle blive i Bastillen på livstid. Dette, sagde han, var egentlig en lempelse, den engelske gesandt havde opnået for ham, for efter loven skulle han have været radbrækket. Maleren blev så rædselsslagen ved at høre dette, at han brølede højt og sprang omkring i cellen i den største fortvivlelse, idet han kaldte Gud og mennesker til vidne på, at han hellere ville dø lige på stedet end sidde blot et år i sådant et rædsomt fængsel, og idet han forbandede den stund, da han havde set dagens lys, og det øjeblik, da han var rejst fra England.

"Jeg for mit vedkommende," sagde hans bøddel i en hyklerisk tone, "var nødt til at bide i det sure æble og bede prinsen om forladelse, som jeg da også fik, fordi jeg ikke havde formastet mig til at lægge hånd på ham, ja jeg blev sat på fri fod i dag, og der er én udvej for Dem til også at genvinde Deres frihed. Det er ganske vist en ubehagelig udvej, men man må jo hellere underkaste sig en ubehagelighed end blive ulykkelig for hele sin levetid, så jeg tror, at når De får betænkt Dem, vil De ikke for den sags skyld blive siddende i fængsel hele Deres levetid, så meget mere, som det efter al sandsynlighed vil medføre fordele for Dem, som De ikke kan opnå på anden måde."

Pallet afbrød ham umådelig ivrig og bad ham om for Gud i Himlens skyld ikke at pine ham længere, men sige, hvad det var for en udvej; han var rede til at underkaste sig, hvad det skulle være, om det så var aldrig så ubehageligt.

Efter således at have tumlet ham frem og tilbage imellem frygt og håb, sagde Peregrine, at da han havde begået sin forbrydelse i fruentimmerklæder, hvilket var uværdigt for et mandfolk, havde den franske regering besluttet, at hans køn

skulle ophæves; hvis han ville lade sig gilde, kunne han straks slippe fri.

"Hvad for noget?" råbte maleren fortvivlet, "jeg skulle lade mig gøre til kastrat! Død og helvede! Nej, så bliver jeg hellere her og lader mig æde op af utøj."

Derpå rakte han halsen frem og sagde: "Her er min strube, tjen mig i at give den et snit eller to, ellers hænger jeg mig en af dagene i mine strømpebånd. Å, hvad jeg har været for et asen, et bæst, en idiot, at jeg har kunnet vove mig over i sådant et barbarisk land. Gud forlade Dem, hr. Pickle, at De har voldt min ulykke; var De blevet hos mig, var jeg ikke blevet tirret af den laps. Og hvorfor trak jeg i disse forbandede fruentimmerklæder? Gid Fanden havde den sladdertaske af en værtinde, som fik mig til at tage det tossede stads på – jeg ser sådan ud i det, at jeg er led ved mig selv og en skræk og rædsel for andre mennesker, for da jeg i morges sagde til slutteren, at jeg gerne ville barberes, så han forbavset på mit skæg, korsede sig og bad sit paternoster; jeg kan tænke, han troede, jeg var en heks eller det, som er værre endnu. Og gid Fanden havde det væmmelige romerske gæstebud; havde det ikke været, havde jeg ikke drukket så meget, for det var for at skylle den forbandede saltede abekat ned."

Da vor unge herre havde hørt denne jeremiade til ende, sagde han, at han umuligt havde kunnet forudse, at det, at han gik et øjeblik fra ham, kunne have så skrækkelige følger, og samtidig rådede han ham indstændigt til at gå ind på det stillede vilkår. Han gjorde ham opmærksom på mange forskellige ting, der formentlig måtte gøre det lettere for ham at finde sig i sin skæbne, og fremhævede særligt, at hans af naturen så tiltalende

stemme ville blive aldeles fortryllende, så at han rimeligvis i løbet af meget kort tid ville blive berømt som den engelske Senesino [Note 10].

Pallet var lige ved at give efter for disse forestillinger og stillede endnu kun den betingelse, at hans kones samtykke skulle indhentes, men lige som han var nået så vidt, kom fangevogteren ind og sagde til den formentlige dame, at det glædede ham, at han havde den ære at meddele hende, at hun var fri. Da maleren ikke forstod et ord af, hvad han sagde, påtog Peregrine sig at være tolk og meddelte sin ven, at fangevogteren kom for at melde, at regeringen havde sendt en kirurg hen i fængslet, og at han ventede inde i værelset ved siden af med instrumenter og det hele rede til at foretage operationen. Den ulykkelige maler fo'r forfærdet hen i den anden ende af cellen og greb et fajancemøbel, der stod under sengen, og som var det eneste i hele cellen, der kunne gøre tjeneste som våben. Han stillede sig *en garde* og svor og bandede på, at han ville slå hovedet i stykker på sårlægen, hvis han vovede at sætte sine ben inden for døren.

Fangevogteren, som ikke havde ventet sådan en modtagelse, troede, at den stakkels dame var gået rent fra forstanden, hvorfor han skyndte sig at komme af sted. Han lod døren stå åben efter sig, og Pickle skyndte sig da at samle klædningsstykkerne sammen og kaste dem i favnen på Pallet, idet han opfordrede ham til at følge med ham, for nu var farvandet klart, så nu kunne de nok nå ud til porten, hvor der holdt en vogn og ventede på ham. Da der ingen tid var til at betænke sig i, fulgte maleren hans råd, og med det omtalte møbel i hånden styrtede han ud efter vor helt. Han var så

betaget af skræk, at han ikke havde øje for noget som helst andet end vor helt, som han rent instinktivt rendte lige i hælene på uden at ænse vogtere og skildvagter, som han fo'r forbi med sine klæder under den ene arm og svingende fajancemøblet over hovedet, så de tabte både næse og mund ved dette syn.

Da han var kommet op i vognen, brølede han uafbrudt hele gaden igennem: "Kør til, kusk, kør til for Gud i Himlens skyld!" og så sad han og stirrede ud for sig som et medusahoved med munden på vid gab og med hårene strittende i den grad, at de så ud som en mængde snoge. Omsider begyndte han imidlertid at komme til sig selv igen og spurgte, om Peregrine nu troede, han kunne være sikker på, at de ikke fik fat i ham igen, men denne fortvivlede skælm havde endnu ikke fået nok af løjerne; han svarede i en beklemt og ængstelig tone, at han håbede det, når de blot ikke blev forsinket ved at møde for mange vogne.

Da de var kommet et stykke længere frem, hørte de en vogn komme rullende efter dem; Peregrine så ud af vinduet og udbrød: "Gud forbarme sig! Blot det ikke er en patrulje, der er sendt ud efter os; jeg syntes, jeg så løbet af en musket stikke ud af vinduet."

Da maleren hørte det, stak han øjeblikkelig den halve krop ud af vinduet, stadig med fajancemøblet i hånden og brølede, så højt han kunne, til kusken: "Kør til, for Satan! Kør os til Jerichos porte eller til verdens ende! Kør til, din tyveknægt, din hundetamp! Hellere lige lukt ind i Helvede, end at de skulle få fat i os."

Det kunne ikke være andet, end at sådant et skue, som det, maleren frembød, måtte vække almindelig opsigt. Folk løb til døre og vinduer for at se på ham, og den vogn, han troede var

på jagt efter ham, holdt i samme anledning, da den var lige ud for ham. Da Pallet så, at der stod tre personer bag på fodbrættet, hver med sin stok, som han i sin befippelse troede var bøsser, tvivlede han ikke om, at hans vens formodning var rigtig, hvorfor han kastede natpotten i hovedet på de tre tjenere og erklærede, at han hellere ville dø end lade sig gilde. Vognens ejer, en af landets fornemste adelsmænd, troede, at han var et stakkels menneske, der var gået fra forstanden, og befalede sin kusk at køre til, hvoraf Pallet til sin ubeskrivelige glæde sluttede, at det havde været blind alarm. Hans angst var imidlertid ikke forbi for det, men vor helt, som var bange for, at hans hjerne ikke kunne tåle flere løjer af den slags, lod ham nu nå hjem til sit logis uden yderligere genvordigheder.

Hans værtinde, som mødte ham på trappen, blev så forskrækket over at se, hvordan han så ud, at hun skreg himmelhøjt og tog benene på nakken, mens han, skældende og smældende ad hende, styrtede ind i doktorens værelse. Det var imidlertid så langt fra, at denne tog kærligt imod ham, at han tvært imod umiskendeligt var forstemt og misfornøjet, ja han lod ham endog rent ud vide, at han havde håbet, at han og hr. Pickle ville være optrådt som et par Catoner, hvilket utvivlsomt ville have givet signalet til en herlig kamp, der ville have ført til nationens frihed og lykke; han havde, sagde han, begyndt på en ode, der ville have gjort deres navne udødelige og tændt frihedens hellige ild i enhver brav mands hjerte. Maleren, der ingenlunde var en så begejstret frihedsmand, men stadig angst og bange for at blive grebet, gik ind på sit værelse for at klæde sig om, i håb om, at han, når han fik sine egne klæder på, måtte

være så ukendelig, at han kunne være sikker for sine fjenders efterstræbelser.

45. kapitel

Da han var færdig med omklædningen, havde fået sig barberet, sværtet sine øjenbryn osv., vovede han sig ud og gik hen til Peregrine, som nu meddelte ham, at man havde besluttet at se igennem fingre med, at han var løbet sin vej, og at man ingen ting ville gøre dem, når de blot var ude af Paris om tre dage. Maleren blev henrykt og var så langt fra at beklage sig over den stillede betingelse, at han med fornøjelse var rejst hjem til England den selv samme eftermiddag, for Bastillen havde gjort sådan et indtryk på ham, at han fo'r sammen, hver gang han hørte en vogn, og blev bleg, hver gang han så en soldat. I sit hjertes fylde beklagede han sig over den uvenskabelige modtagelse, han havde fundet hos doktoren, og hans misfornøjelse blev ikke mindre, da han fik at vide af Jolter, hvad doktoren havde sagt til ham. Pickle, som mente, at det kunne blive kostelige løjer, om han kunne få de to venner i hårene på hinanden, pustede til ilden ved at fortælle maleren indholdet af adskillige af doktorens citater og ved i det hele taget at gøre ham begribeligt, hvad han var for en indbildsk og latterlig person, og resultatet blev, at maleren ligesom vågnede op af en drøm og gik hjem opfyldt af foragt for den person, han hidtil havde tilbedt.

I stedet for, som han plejede, uden videre at gå ind til doktoren, sendte han sin tjener ind for at lade ham vide, at han agtede at rejse næste dag sammen med hr. Pickle, og spørge, om han så ville med eller ikke. Doktoren blev meget forbavset både over denne meddelelse i og for sig og over den måde, den

blev bragt ham på; han gik straks ind til Pallet og spurgte, hvad det skulle betyde, at han sådan over hals og hoved havde taget den beslutning uden at tage ham med på råd. Da han fik at vide, at Pallet var nødt til at rejse, erklærede han, at så ville han også rejse, men da han ingenlunde syntes om Pallets kavalermæssige optræden, lod han nogle ord falde om, at det var meget hensynsfuldt gjort af sådan en mand, som han var.

Nu gjorde den slags vink imidlertid ikke længere indtryk på Pallet; han sagde ham nogle spydigheder om den romerske middag, som doktoren blev så opbragt over, at han gav sig til at skælde ham ud på græsk – han ville ikke gøre det på engelsk, for at Pallet ikke skulle blive vred og rejse uden ham. Maleren kunne jo nok skønne, at det var græsk, doktoren snakkede, men lod, som han troede, at det var walisisk, og sagde ham en kompliment i anledning af, at han også kunne dét sprog. Det blev doktoren så rasende over, at han gik ind på sit eget værelse og lod hr. Pallet uforstyrret nyde sin sejr.

Næste dag klokken fire om eftermiddagen brød hele selskabet op i to chaiser, eskorteret af deres tjenere, som var til hest og vel bevæbnede for det tilfælde, at de skulle falde imellem røvere. Der hændte dem intet særlig mærkeligt, før de kom til Lille, men her indtraf der også en meget mindeværdig begivenhed.

Som de sad i deres værelse på gæstgivergården og talte med en fransk malteserridder, de havde truffet, kom hr. Jolter styrtende ind og sagde, at Pipes havde fornærmet en soldat nede på gaden og ganske sikkert ville blive slået ihjel, hvis ikke en eller anden, der havde fornøden myndighed, lagde sig imellem og tog sig af ham.

Aldrig så snart hørte Peregrine, hvilken fare hans tro våbendrager var i, før han greb sin kårde og løb ned ad trapperne fulgt af ridderen, som bad ham overlade sagen til ham. En halv snes meter fra porten stod Pipes med ryggen op til en mur og værgede sig drabeligt med et kosteskaft imod en tre-fire soldater, som, så snart de fik øje på ridderen, straks ophørte med deres angreb på ham, hvorpå han gav ordre til, at de skulle arresteres. En af angriberne, en irlænder, bad imidlertid så indtrængende om, at man ville høre, hvad han havde at sige, inden han blev trukket i vagten, at Peregrine bad om, at han og hans kammerater, der alle sammen i deres ansigter bar umiskendelige mærker af deres modstanders drabelige forsvar, måtte blive ført op på gæstgivergården først. Det skete, og deres målsmand fortalte da, at han tilfældigvis havde mødt Pipes, og da han hørte, at de var landsmænd, havde han inviteret ham til at drikke et glas vin og taget ham med hen på et vinhus, hvor han havde forestillet ham for sine kammerater. De var kommet til at snakke sammen om kongen af Frankrigs og kongen af Englands magt og storhed, og så havde hr. Pipes tilladt sig at udtale sig på en meget uærbødig måde om Hans allerkristeligste Majestæt. Hans landsmand havde da i al venskabelighed foreholdt ham det upassende i hans adfærd og ladet ham vide, at da han var i fransk tjeneste, så han sig nødsaget til at tugte ham for hans uforskammethed, hvis han ikke holdt op, inden det gik op for de andre herrer soldater, hvad det var, han sagde. Derpå havde Pipes fornærmet dem alle tre og særlig ham, idet han havde skældt ham ud for en oprører imod sit fædreland og sin retmæssige konge, ja han havde endog på så godt fransk, som han kunne præstere,

udbragt et *Pereat* for kong Ludvig og alle hans tilhængere. Da han havde indført Pipes i selskabet, havde han som følge af denne fornærmelse været nødt til at kræve oprejsning af ham. Pipes var da under påskud af, at han ville hente en sabel, gået hjem, men var så pludselig kommet farende ud imod dem med kosteskaftet, med hvilket han slog løs på dem alle sammen, så at de var nødt til at trække blank for at forsvare sig.

Da Pipes blev adspurgt af sin herre, om det forholdt sig, som der blev sagt, indrømmede han, at det havde sin rigtighed alt sammen; han brød sig ikke så meget som en pibe tobak om deres osteknive, og havde den herre dér ikke lagt sig imellem, skulle han have banket dem sønder og sammen. Peregrine satte ham skarpt i rette for hans usømmelige opførsel og pålagde ham lige på stedet at bede dem, han havde fornærmet, om forladelse, men det var det ikke muligt at få ham til, det hjalp ikke mere, alt, hvad hans herre truede, end om han havde talt til en marmorstatue. Omsider blev vor helt så opbragt, at han ville have givet ham en legemlig revselse, hvis ridderen ikke havde lagt sig imellem og fået ham til at styre sin harme så vidt, at han nøjedes med at afskedige Pipes af sin tjeneste. Derpå fik han arrestanterne løsladt og gav dem en louisdor til erstatning for den tort, de havde lidt.

Da ridderen så, at vor unge herre var meget påvirket af denne historie, og tillige havde lagt mærke til, hvor mærkværdigt Pipes, hvis hår var temmelig gråsprængt, så ud og i alle måder opførte sig, gik det op for ham, at han vist måtte være en yndlingstjener, der var blevet gammel i gårde, og at det vist var det, Peregrine var i dårligt humør over. Han talte derfor indtrængende den gamle mands sag, men det eneste, han

kunne opnå, var, at Peregrine lovede at tage ham i sin tjeneste igen, når han ville gøre, hvad han havde sagt, eller i alt fald bede ridderen om forladelse, fordi han havde talt så uærbødigt om den franske konge.

Synderen blev da kaldt op igen og fik at vide, hvilken lempelse hans herre havde tilstået ham. Han svarede, at han var villig til at falde på knæ for sin herre, hvornår det skulle være, men Fanden skulle tage ham, om han bad nogen franskmand i kristenheden om forladelse. Opbragt over denne uforskammede erklæring befalede Peregrine ham at gå sin vej og aldrig mere komme for hans øjne, og det hjalp ikke, alt hvad ridderen bad ham tage ham til nåde igen, lige så lidt som at alle de andre gik i forbøn for ham.

Klokken seks om morgenen tog de fra Lille. Peregrine havde overtalt sine medrejsende til at gøre resten af rejsen med diligencen, fordi han mente, at sådant et køretøj kunne man nok håbe at opleve nogen morskab i. De kom til at køre sammen med et kvindemenneske, der så ud til allehånde, en meget smuk ung dame, en kapucinermunk og en jøde fra Rotterdam. Vor helt, som var den første, der steg til vogns, mønstrede meget grundigt hele selskabet og satte sig hen hos den unge dame, som straks tiltrak sig hans opmærksomhed. Da Pallet så det andet kvindemenneske, fulgte han Peregrines eksempel og satte sig hen hos hende. Doktoren tog plads hos præsten, og Jolter hos jøden.

Vognen var ikke kommet ret langt, for Pickle begyndte at gøre kur til damen. Hun besvarede hans første tilnærmelser på en så munter og ligefrem måde, at det i høj grad opmuntrede ham, og kort efter var deres samtale så intim, at

kapucinermunken fandt det rådeligst at blande sig i den og give den unge mand at forstå, at han var med for at passe på hende. Vor helt blev dobbelt glad, da han fik det at vide, for han sagde sig selv, at det altid hjælper til at stemme en ung dame godt for en elsker, når hun holdes under tvang, og på den anden side tvivlede han ikke om, at pateren nok var til at bestikke. Han var derfor yderst elskværdig imod kapucineren, som blev aldeles indtaget i hans behagelige væsen og i fuld tillid til, at han nok ville vise sig ædelmodig lukkede øjnene i, så at vor unge herre uhindret kunne gøre damen sin kur, mens maleren var i ivrig samtale med sin Dulcinea, som var umådelig lystig og allerede havde gjort svært indtryk på hans hjerte.

Hovmesteren og doktoren var ikke ledige, mens deres rejsefæller var optaget på denne behagelige måde. Jolter var aldrig så snart kommet under vejr med, at hollænderen var en jøde, før han begyndte på et foredrag om det hebraiske sprog, som han var meget dreven i, og doktoren angreb samtidig tiggermunken for hans ordens latterlige grundsætninger og de katolske præsters nederdrægtighed i det hele taget.

Efter således at have tilbragt tiden på den behageligste måde kom de klokken tolv til Courtray, hvor de rejsende plejer at holde rast. Peregrine fik kapucineren ud i byen med sig under påskud af, at han ville se nogle af kirkerne, og undervejs fik han da at vide, at den unge dame var gift og havde været det i henved et år, og at hun var på vej til Brüssel for at se til sin moder, der var syg. Munken udbredte sig meget vidtløftigt om den unge kones dyd og ægteskabelige kærlighed og fortalte, at han var hendes skriftefader og af hendes mand havde fået det

hverv at følge hende til Brüssel, da både manden og hun nærede den mest uindskrænkede tillid til ham.

Pickle forstod straks meningen af den sidst anførte bemærkning og rettede sig derefter. Han smigrede præstens forfængelighed ved at holde en lovtale over hans ordens uegennyttighed, priste dens medlemmer for deres tålmodighed, ydmyghed og lærdom og kunne ikke finde stærke ord nok til at berømme deres veltalenhed med. Han erklærede, at hvis ikke forskellige hensyn, som han ikke havde kunnet skyde til side, havde afholdt ham derfra, var han gået over til katolicismen og trådt ind i deres orden, men da det desværre for tiden ikke lod sig gøre, bad han den fromme pater om som et ringe tegn på hans agtelse og kærlighed at modtage en gave til hans kloster. Med disse ord trak han en pung med ti guineas op af lommen, og da kapucineren så det, vendte han hovedet bort og hævede armen, hvorved der kom en meget stor lomme til syne, og i den lagde Peregrine pengene.

Dette bevis på Peregrines følelser for hans orden øvede en forbavsende virkning på munken. Han gav ham en masse velsignelser og opmuntrede ham med grædende tårer til at fuldbyrde det store værk, Gud havde begyndt i hans hjerte, og for at vise ham, hvor inderlig hans sjæls frelse lå ham på sinde, lovede den fromme pater, at han på det bedste skulle anbefale ham til sit skriftebarn, der var en ren helgen, og som havde en sjælden evne til at gøre forhærdede syndere bløde om hjerterne. Vor hykleriske helt, som mærkede, at de penge ikke var givet ud til unytte, erklærede, at hans hjerte sagde ham, at hvis han blot en halv time kunne komme til at nyde godt af denne fromme kvindes sjælesorg, ville han som et forvildet får vende tilbage til

folden og finde Himlens porte åbne. Pateren lovede, at han skulle gøre alt, hvad han kunne, for at skaffe ham dette fromme ønske opfyldt, og Peregrine forsikrede ham, at han ikke skulle vise sig utaknemmelig for den bistand, han ydede ham i så henseende. Derpå vendte de tilbage til værtshuset, hvor vognen holdt, og hele selskabet spiste til middag sammen.

Da de forskellige emner, der havde været under forhandling, mens de kørte, ikke var udtømt, tog de fat på dem igen. Malerens Dulcinea fuldendte sin erobring, særligt ved at synge nogle franske sange, som hun foredrog så rørende, at hans hjerte fuldstændig smeltede ved det, og for at vise hende, at han var aldeles væk, foredrog han til gengæld en engelsk vise.

46. kapitel

Imidlertid opbød Peregrine al sin elskværdighed for at gøre indtryk på kapucinerens mukke skriftebarns hjerte, og da de kom til vogns igen, fortsatte han sine angreb med det bedste håb om, at hans bestræbelser ville lykkes.

Om aftenen kom de til Gent. Der blev bestilt aftensmad til hele selskabet, og så gik Peregrine og hans venner ud for at se sig om i byen. Imidlertid talte kapucineren hans sag så indtrængende hos den unge dame, at hun ikke kunne vægre sig ved at gøre for hans salighed, hvad hun kunne, og lovede ham det stævnemøde, han ønskede.

Da kapucineren meldte ham denne glædelige tidende, blev han så strålende fornøjet, at han ved sit spillende vid og lune fuldstændig fortryllede den smukke flamlænderinde. Efter at have tilbragt den behageligste aften brød selskabet op og gik hver til sit. Til sin store ærgrelse erfarede Peregrine nu imidlertid, at de to damer var nødt til at ligge i et værelse, da alle værelser i værtshuset var optaget. Han klagede sin nød til præsten, og den brave pater, som lod til altid at kunne finde på råd, erklærede straks, at hans sjæls frelse ikke skulle strande på sådan en bagatel; når han, pateren, havde klædt sig af, ville han benytte sig af sin ret til at gå ind til sit skriftebarn og føre hende ind til ham. Som sagt, så gjort, han førte de to sammen og gik så sin vej efter på det højtideligste at have formanet dem til ikke at lade urene lyster og begærligheder forstyrre det fromme værk, de havde for.

Da den ærværdige fader var gået, og Peregrine havde låset døren efter ham, erklærede vor helt i de mest glødende udtryk damen sin kærlighed, kastede sig for hendes fødder og besvor hende at skænke ham sin gunst. Men hvad enten hun nu syntes, at han ved denne stormende adfærd tilsidesatte den ærbødighed, han skyldte hende, eller hun virkelig var dydigere, end han og munken havde troet, så meget er vist, at hun lod til at blive meget overrasket og vred over hans dristighed og bebrejdede ham, at han havde ført pateren bag lyset. Den unge herre blev lige så forbavset over således at blive afvist, som hun var blevet over hans kærlighedserklæring, og bad og besvor hende at give efter. Det hjalp imidlertid ikke, alt hvad han græd og bad, det eneste, han opnåede, var, at hun tilstod, at han havde gjort et indtryk på hendes hjerte, som hun ville håbe, at hendes pligtfølelse måtte være stærk nok til at udslette. Da Peregrine hørte dette, troede han, at det skulle være en fin antydning af, at nu ville hun give efter, og han blev da så nærgående, at denne franske Lukretia ikke havde andet middel til at værge sin dyd end at give sig til at skrige.

Så snart kapucineren hørte det, sprængte han døren og styrtede tilsyneladende umådelig forbavset og oprørt ind i værelset. Han lod, som han var himmelfalden over den opdagelse, han gjorde, og erklærede, at det ligefrem fyldte ham med rædsel, at Peregrine havde brugt religionen til skalkeskjul for sådanne slette hensigter. Han spillede kort sagt sin rolle så godt, at damen troede, det var hans alvor, og bad ham tilgive den fremmede for hans ungdoms skyld, og fordi han var hildet i kætternes vildfarelser. Omsider tilgav han da vor helt, som til trods for, at dette forsøg var løbet så uheldigt af, var langt fra at

opgive sin hensigt, men stolede så meget på sit gode hoved og på den tilståelse, damen havde gjort ham, at han besluttede at prøve sin lykke endnu en gang.

Han lod sin kammertjener stikke ild i noget halm ude i gården og så råbe brand således, at hun og den anden dame måtte høre det. Begge damerne styrtede ud for at se, hvad der var på færde, og så smuttede Peregrine ind i deres værelse og krøb ind under et stort bord.

Da damerne havde forvisset sig om, at det var blind alarm, kom de ind igen, og efter at have bedt deres bønner klædte de sig af og gik i seng. Peregrine ventede utålmodigt på, at den anden dame skulle falde i søvn, og aldrig så snart havde hun begyndt at snorke, før han listede sig hen til sin skønnes seng, kastede sig på knæ, greb hendes hånd og trykkede et kys på den. Hun havde lige lukket øjnene, og søvnen var lige ved at overvælde hende, da hun pludselig blev vækket ved dette kys. Hun fo'r forfærdet op og råbte: "Gud, hvem er det?" Peregrine besvor hende i den ydmygste og mest indsmigrende tone at høre, hvad han havde at sige; han forsikrede, at når han således vovede at komme hen til hende, var det ingenlunde, fordi han havde i sinde at krænke ærbarhedens love eller den agtelse for hende, hun med uudslettelige træk havde indgraveret i hans hjerte; han ville blot sige hende, hvor sønderknust og fortvivlet han var over, at han havde fornærmet hende, give sit forpinte hjerte luft og lade hende vide, at hvis hun var vred på ham, hverken kunne eller ville han overleve det. Disse og mange andre rørende forsikringer, som han ledsagede med suk og tårer og andre tegn på fortvivlelse, som vor helt havde til sin rådighed, kunne ikke andet end smelte den elskværdige

flamlænderindes hjerte, som han allerede næsten helt havde vundet. Hun blev så rørt over hans sorg, at hun også kom til at græde, da hun forestillede ham, at hun ikke på nogen måde kunne give efter for sine følelser. Dette gunstige øjeblik greb han straks, idet han på ny begyndte at trænge så stærkt ind på hende, at hun omsider ikke kunne modstå hans bønner længere. Han var lige ved at nå sine ønskers mål, da hendes ære blev frelst ved, at der pludselig hørtes en mærkværdig banken på væggen i den anden ende af værelset lige ved den anden dames seng.

Flamlænderinden bad ham for Gud i Himlens skyld gå sin vej, ellers var hendes rygte ødelagt for tid og evighed, men da han forestillede hende, at hendes rygte var meget mere udsat for fare, hvis han blev opdaget, idet han gik fra hende, gav hun ham med angst og bæven lov til at blive, og de lyttede nu ganske stille efter, hvad det blev til.

Det var ikke andet end maleren, der havde banket på væggen for at vække sin Dulcinea, som han havde truffet aftale med om, at de skulle have en hyrdetime. Hun havde glemt det, men da hun nu vågnede, var hun straks på det rene med, hvad denne banken skulle betyde, stod op og skød så sagte som muligt slåen fra døren, lukkede ham ind og lod døren stå åben, for at han kunne have så meget lettere ved at smutte ud igen.

Mens den lykkelige elsker kastede sine klæder, listede kapucinermunken, som nok kunne tænke, at Peregrine ville gøre endnu et forsag på at komme til rette med hans skriftebarn, sig hen til værelset for at rekognoscere terrænet, da han ikke ville have, at Peregrine skulle opnå sin hensigt, uden at han fik det at vide, idet han nok ville have noget pekuniært

udbytte af den historie. Da han fandt døren åben, blev han end mere bestyrket i sin mistanke, og han betænkte sig da ikke på at krybe ind i værelset på alle fire.

Da maleren var færdig med at klæde sig af og famlede om efter sin Dulcineas seng, kom han til at lægge sin hånd på paterens kronragede hoved; præsten rørte sig, og det havde til følge, at hans skaldede isse drejede sig rundt i malerens hånd som en kugle i en skål til stor forfærdelse for Pallet, som ikke kunne begribe, hvad det var for noget. Han kunne heller ikke få sig til at tage hånden bort, men stod og svedte angstens sved, idet han jamrede sig ynkeligt. Da munken blev ked af dette og træt af den tvungne stilling, rejste han sig op, og da maleren mærkede, at hans hånd gik til vejrs, blev han endnu mere forfærdet og var lige ved at gå ud af sit gode skind; hans hånd gled nu af fra munkens isse og ned over hans ansigt, og da en af hans fingre kom ind i munden på kapucineren, bed denne til og det så hårdt, at fingeren sad imellem hans tænder som i en skruestik. Nu blev maleren så rædselsslagen, at han af alle kræfter gav sig til at råbe om hjælp. Vor helt, som indså, at disse råb snart ville kalde folk til, var nu nødt til at fortrække, og opbragt over dette gav han ophavsmanden til hele denne hurlumhej en ordentlig en over nakken, idet han kom forbi ham, lige som pateren havde sluppet hans finger. Maleren styrtede om på gulvet med et frygteligt brøl, og Peregrine slap ubemærket ud, så at det lykkedes ham at blive en af de første, der kom med lys. Kapucineren havde båret sig lige sådan ad og kom ind i værelset lige efter Peregrine, korsende sig af alle livsens kræfter. Samtidig kom også Jolter og doktoren, og den ulykkelige maler lå da på gulvet i bar skjorte helt ude af sig selv

af rædsel og pustede på sin venstre hånd, der hang og dinglede. Han tog sig så umådeligt latterlig ud, at doktoren kom til at le, og at selv hovmesterens strenge ansigt fortrak sig til et smil. Peregrine løftede ham op og spurgte ham, hvorledes han var kommet i den situation, og efter at han havde sundet sig lidt og havde fået sit mæle igen, som han først lod til helt at have tabt, sagde han, at huset måtte være besat af onde ånder, som, hvordan vidste han ikke, havde slæbt ham ind i dette værelse og martret ham med alle Helvedes kvaler; en af dem havde været at føle på som en glat kugle af kød, der havde drejet sig under hans hånd ligesom en globus, og så havde den hævet sig i vejret og var blevet umådelig høj, hvorefter den var blevet til en maskine, som greb fat i hans finger og klemte den, så han ikke kunne røre sig af stedet. Så var det, ligesom maskinen smeltede bort, og derpå fik han sådan et dunk i nakken af en kæmpehånd, at han styrtede om på gulvet.

Da præsten hørte den mærkværdige forklaring, tog han et stykke kirkelys op af en af sine lommer, tændte det og begyndte at læse forskellige formularer for at mane de onde ånder bort. Jolter, som mente, at Pallet måtte være drukken, sagde, at ånden nok var et foster af hans egen hjerne, men doktoren, som for denne ene gang nedlod sig til at være morsom, så hen til sengene og sagde, at det nok ikke var ånden, men kødet, der havde ført maleren derind. Den smukke flamlænderinde lå ganske stille, betaget af den dødeligste angst, og hendes stuefælle, som gerne ville undgå at blive mistænkt, brugte mund i en ganske forfærdelig grad imod ophavsmanden til al denne hurlumhej og sagde, at han nok havde skjult sig i værelset for at øve et skammeligt attentat på hendes dyd, men

så havde Himlen taget sig af hende og straffet ham for hans onde hensigt. Efter begge damernes indstændige anmodning blev maleren derpå båret ind i sin egen seng, og så lukkede de deres dør af, fuldt og fast bestemte på, at de ikke ville have flere ind til sig den nat.

47. kapitel

Næste dag kørte de fra Gent. Vor helt, som var meget opsat på at få oprejsning for det nederlag, skæbnen havde beredt ham den foregående nat, og derfor meget nødig ville, at de den dag skulle nå Brüssel, hvor han skulle skilles fra sin smukke flamlænderinde, satte sig under påskud af, at han ville trække frisk luft, op hos kusken og fik for gode ord og betaling denne til at vælte vognen en fjerdingvej fra byen Alost. Det løb meget heldigt af, idet de rejsende slap med skrækken, og vognen gik således i stykker, at de ikke kunne komme videre den dag. Kapucineren, som fandt sin regning ved at dyrke den unge herres bekendtskab, var meget glad over dette uheld, der gav ham udsigt til at nyde yderligere godt af hans gavmildhed, og jøden var ikke mindre fornøjet, for han havde hele dagen gjort svært kur til den franske kokette og håbede at komme til at høste lønnen for sin elskværdighed, da hans rival maleren var fuldstændig sønderknust og ulykkelig. For at forslå tiden foreslog Peregrine, at de skulle gå en tur på byens vold, idet han håbede der at få lejlighed til at tale under fire øjne med flamlænderinden, som hele dagen havde været i høj grad tilbageholdende over for ham. Han lagde da også straks beslag på hende, men hendes skriftefader fulgte så trofast med, at han forudså, at han ingen vegne ville komme, med mindre han først bestak præsten. Han gav ham derfor igen en pung, som han bad ham modtage som bod for den skammelige måde, han havde opført sig på ved den sammenkomst, pateren havde skaffet ham med damen til både for hans sjæl. Aldrig så snart

havde den fromme fader fået pungen, før han lidt efter lidt sakkede agter ud og lod sin ædle velgører være alene med damen. Det følger af sig selv, at vor helt opbød al sin veltalenhed for at få hende til at tilstå ham en ny privat audiens, men hun var så langt fra at føje ham, at hun tværtimod gik hårdt i rette med ham, fordi han forfulgte hende med sine utilbørlige anmodninger. Hun forsikrede ham, at skønt hun havde sikret sig et værelse for sig selv på gæstgivergården, fordi hun ikke havde lyst til at have noget med den anden dame at gøre, skulle han ingen ulejlighed gøre sig med at prøve på at aflægge hende et natligt besøg, for han kom ikke ind. Hendes elsker greb straks dette vink, som han forstod som en maskeret opfordring til ham om at komme, og hans hjerte begyndte at banke ved udsigten til endelig at skulle nå målet. Han var så optaget af tanken om det, at han næsten ikke kunne tage del i samtalen ved aftensbordet, men sad hensunken i drømmerier, som han så af og til fo'r op af. Imidlertid lagde den franske sirene sine garn ud for den hollandske købmand, da hun så, at hun ingen vegne kom med den engelske tosse, der var så let at skræmme, og som sad og hang med hovedet. Hun havde allerede gjort sådan et indtryk på hans hjerte, at han var umådelig galant imod hende, sad og stirrede på hende med kælne blikke og satte et ægte israelitisk grin op. Maleren, som så, hvad der var i gære, blev meget forbitret, og han begyndte at pønse på hævn. Han betroede sig til sin ven Pickle, men denne var alt for optaget af sine egne sager, til at han skulle ville have noget med andres at gøre, og maleren, som ikke selv kunne finde på noget, tyede da til Pickles kammertjener, der villigt gik ind på at hjælpe ham, og gav ham en idé, som blev iværksat.

Da selskabet temmelig sent på aftenen skiltes, og alt var blevet roligt i huset, begav Pickle sig hen til sin elskedes værelse. Han fandt, som han havde håbet, døren åben og trådte henrykt ind. Månen skinnede ind ad vinduet, så han havde let ved at finde vej hen til hendes leje, og da det lod til, at hun sov, prøvede han på at vække hende med et ømt kys. Hun blev imidlertid ved at lade, som hun sov, til trods for, at han atter og atter gentog forsøget, og så lagde han sig hos hende og slog armene om hende.

Men hvor nær han end atter var ved sine ønskers mål, blev hans håb dog også denne gang skuffet, for lige i det samme lød der et rædsomt spektakel. Hans kammertjener, som Pallet havde rådført sig med om, hvorledes han skulle hævne sig på sin troløse dame og hendes jødiske boler, havde af nogle sigøjnere, der opholdt sig i gæstgivergården, lejet et æsel, der var pyntet med bjælder, og da huset var gået til ro, og Pallet antog, at jøden hvilede i hans donnas arme, trak de æslet op ad trappen og ind i en lang gang, som værelserne på begge sider vendte ud til. Da maleren så, at damens dør, som han ventede, stod på klem, satte han sig op på dyret for at ride ind og forstyrre de elskende, men æslet, som mærkede, at det var en fremmed, der sad på ryggen af det, gik baglæns i stedet for forlæns, og det hjalp ikke alt, hvad maleren sporede og sparkede og dunkede det. Det var denne kamp imellem Pallet og æslet, der forstyrrede Peregrine og hans elskede, og da ingen af dem kunne begribe, hvad det var, blev de meget forskrækkede, så meget mere, som lyden kom nærmere og nærmere. Omsider stødte æslet bagdelen imod døren, sprængte den og kom ind til dem med sådan et brag, at den forfærdede dame nær havde fået

et tilfælde, og hendes elsker blev i højeste grad forbløffet. Da maleren så, at han således med vold og magt var blevet slæbt ind i, Gud ved hvis, værelse, blev han angst og bange for, at han skulle blive antaget for en røver, der var brudt ind, og måske få en pistolkugle i livet, hvorfor han fordoblede sine anstrengelser for at slippe ud af den fortvivlede situation, han var kommet i; han svedte angstens sved og anråbte Himlen om beskyttelse, men det stædige dyr tog aldeles ingen notits af hans kvide; i stedet for at lystre ham, begyndte det at dreje rundt som en møllesten, hvorved dets hove og bjælderne i forening frembragte en højst mærkværdig koncert. Den ulykkelige rytter, som således blev snurret rundt, ville have stået af og ladet dyret more sig for egen regning, men det drejede sig så hurtigt, at han ikke turde stå af, af frygt for, at han skulle falde og komme alvorligt til skade. I sin fortvivlelse greb han fat i et af æslets øren og kneb sådan til, at dyret begyndte at skryde af fuld hals. Aldrig så snart hørte den smukke flamlænderinde, der allerede var halvdød af skræk, denne rædsomme lyd, før hun, overtroisk, som hun var, troede, at det var Djævelen, der var kommet for at straffe hende for hendes mangel på ægteskabelig troskab; hun skreg højt og begyndte at læse sit paternoster. Hendes elsker, som indså, at han blev nødt til at fortrække, fo'r op og løb grebet af den vildeste forbitrelse hen til stedet, hvorfra dette helvedes spektakel kom, og da han stødte på æslet, tampede han således løs på det og dets rytter, at de brølede af fuld hals begge to, og dyret satte af sted i skarpt trav. Efter således at have ryddet værelset gik han atter hen til sin elskede og meddelte hende, at det hele blot var nogle

tossestreger, Pallet havde haft for, hvorpå han gik sin vej med løfte om at komme igen, når der atter var blevet stille i huset.

Som følge af alt dette spektakel var husets folk imidlertid kommet på benene, og da æslet så, at der kom folk med lys hen imod det, søgte det tilflugt i det værelse, det fra først af skulle have været ind i, lige som jøden, der også var blevet skræmmet op af spektaklet, var gået fra sin Dulcinea og ville ind i sit eget værelse. Da han mødte dyret og så den høje, magre skikkelse, der halvnøgen og med nathue på, sad på ryggen af det, blev han umådelig forskrækket, idet han troede, at det var Bileam og hans æsel, hvorfor han skyndte sig ind igen og krøb ind under sengen. Hr. Jolter og præsten, som kom for at se, hvad der var på færde, blev ikke så lidt forskrækkede ved at se sådan et spøgelse styrte ind i værelset, hvor damen lå og skreg. De turde ikke gå ind, men efterhånden kom der flere til, og trængslen blev så stor, at de omsider tog mod til sig. Lige i det samme kom det forskrækkede æsel imidlertid baglæns ud af døren i sådan en fart, at de nærmest stående blev revet om og atter væltede andre, og et øjeblik efter lå hele gangen fuld af folk, der lå hulter til bulter som et spil kort. Midt under al denne hurlumhej kom vor helt tilbage fra sit værelse og spurgte tilsyneladende meget forbavset, hvad det var for et spektakel. Efter at Jolter havde givet så megen besked, som han kunne, tog vor helt lyset ud af hånden på ham og gik ind i værelset fulgt af alle de tilstedeværende, der brast i skoggerlatter over det syn, der viste sig for dem.

Maleren prøvede på at stemme i med, men han var så betagen af angst og så mør af de prygl, han havde fået af Pickle,

at han ikke kunne få sit fortvivlede ansigt lagt i andre folder, hvor megen umage han end gjorde sig.

Hans forsøg i den retning gjorde blot situationen endnu latterligere, og det blev ikke bedre, da den rasende donna sprang ud af sengen, kastede et skørt over sig, fo'r løs på ham som en anden Hekuba og gav til at bearbejde ham sådan med sine negle, at hun flåede alt skindet af den ene side af næsen på ham og ville have revet hans øjne ud, hvis ikke nogle af de tilstedeværende havde friet ham ud af hendes kløer. Opbragt herover så vel som over hendes opførsel i diligencen fortalte han rent ud, hvorfor han havde indfundet sig i hendes værelse i den positur, og da jøden ikke var til stede, erklærede han, at han måtte have skjult sig et eller andet sted i værelset. Der blev i den anledning straks anstillet en undersøgelse, der havde til resultat, at jøden flov og flad blev trukket frem fra sit skjul, så at Pallet dog til sidst opnåede at få latteren overført fra sig til sin rival og den franske Dulcinea.

48. kapitel

Der var imidlertid én ting, Pallet ikke kunne begribe, og det var, at han havde fået sådanne læsterlige prygl i det værelse, han af en fejltagelse var kommet ind i, og som ved nærmere undersøgelse viste sig at være den unge frues. Han huskede, at døren havde været lukket i lås, da æslet sprængte den, og han havde ingen grund til at tro, at nogen skulle være fulgt efter ham. På den anden side kunne han ikke tænke sig, at sådan en blid skabning som flamlænderinden skulle kunne eller ville give ham sådan en rædsom overhaling som den, han havde fået, og hendes væsen var så ærbart, at han ikke turde nære den ringeste mistanke til hendes dyd.

Han vidste ikke, hvad han skulle tro, og spekulerede og spekulerede. Omsider kom han til det resultat, at enten måtte Peregrine eller Djævelen eller de begge i forening stå bag ved det hele, og for at få sagen opklaret besluttede han at holde øje med vor helt resten af natten.

Efter at æslet var blevet afleveret til sin ejermand og præsten havde været inde og trøstet sit skriftebarn, der var helt ude af sig selv af angst, gik hr. Pallet ind på sit værelse, men aldrig så snart var der blevet stille, før han listede sig hen til flamlænderindens dør og satte sig ind i en mørk krog, hvorfra han kunne holde øje med enhver, der kom ind eller ud af hendes dør. Han havde imidlertid ikke siddet der længe, før han, træt, som han var såvel af det nys overståede eventyr som af den foregående nats anstrengelser, faldt i søvn og begyndte at snorke som en hel presbyteriansk menighed. Da

flamlænderinden hørte denne lyd ude på gangen, blev hun bange for, at der igen var noget på færde, og skød slåen for sin dør, så da hendes elsker kom igen, blev han ikke alene overrasket og opbragt over denne ubehagelige serenade, hvis ophavsmand han ikke kunne opdage, men også fortvivlet over at finde døren lukket. Han turde ikke banke på eller på anden måde give sin nærværelse til kende for ikke at sætte damens rygte på spil ved muligvis at vække den snorkende. Vor helts raseri er ikke til at beskrive, han svor og bandede og var lige ved at forgribe sig på den ubekendte snorkende person, der var skyld i denne nye skuffelse. I hele to timer stod han og svedte ude på gangen i håb om, at hans plageånd ville vågne og så fortrække og overlade ham pladsen, men da hanen begyndte at gale, kunne han ikke længere styre sin harme. Han gik ind på sit værelse, fyldte et vandfad med koldt vand og slog det lige i ansigtet på den snorkende maler, som ikke blot blev umådelig forfærdet, men tillige næsten kvalt af vandet, han fik ind i munden og ned i vrangstruben. Mens han sad og snappede efter vejret som et menneske, der er ved at drukne, trak Peregrine sig tilbage til sin egen dør, og så gik det til hans store forbavselse op for ham, da han hørte mennesket hyle, at det var maleren, som nu for tredje gang havde hindret hans forehavende.

Opbragt styrtede han ud på gangen med en ridepisk i hånden, og da han mødte den ulykkelige maler, som var ved at tage flugten, rendte han ham over ende og gav sig derpå til at tampe rædsomt løs på ham, idet han lod, som om han troede, at det var en køter, der forstyrrede husets nattero, ja, da maleren ynkeligt bad for sig, så at han ikke længere kunne behandle

ham som en firbenet skabning, var den unge herre endnu så opbragt, at han ikke kunne bare sig for at sige, at Pallet ærlig havde fortjent de stryg, han havde fået, fordi han var så tosset at gøre dumheder, som ikke tjente til andet end til at plage hans medmennesker.

Pallet forsikrede umådelig ivrigt, at han var så uskyldig som barnet i moders liv, uden for så vidt som at han havde villet ærgre jøden og hans donna, som han jo nok vidste havde irriteret ham. "Men så sandt der er en Gud i Himlen," sagde han, "tror jeg, at jeg bliver forfulgt med djævelskunster. Det er bestemt den forbandede præst, der er en af Satans udsendinge, for i de to nætter, vi har haft ham at trækkes med, har jeg ikke lukket et øje, men er blevet pint og plaget, som om alle Helvedes ånder var sat ud på mig." Pickle svarede gnavent, at det var hans egne tåbelige påfund, der var skyld i det hele, og spurgte, hvordan han var kommet til at sidde og hyle i den krog. Maleren, som ikke ville tilstå sandheden, sagde, at han var kommet derhen på overnaturlig måde, han vidste ikke, hvordan, og at en usynlig hånd havde dænget ham til med vand. Den unge mand, som håbede, at han kunne fremme sit forehavende, når maleren var borte, rådede ham til straks at gå i seng og se at komme til at sove og styrke sin hjerne, som lod til at være blevet temmelig forstyrret af mangel på søvn. Pallet begyndte selv at tro det samme, hvorfor han fulgte dette forstandige råd og gik ind på sit værelse, idet han undervejs opsendte brændende bønner til Himlen, om at hans hjerne dog måtte komme i orden igen.

Pickle fulgte ham derind, lukkede døren af efter ham og stak nøglen i lommen for at være sikker på, at han ikke skulle

forstyrre ham mere. På tilbagevejen mødte han Jolter og doktoren, der igen var blevet vakt af malerens brøl og kom for at se, hvad der nu var på færde. Da de spurgte ham, fortalte han dem, at han havde truffet Pallet rent splittergal i en krog, hvor han sad og hylede, gennemblødt lige til skindet, og at han havde hjulpet ham ind på hans værelse og i seng. Da lægen hørte det, blev han straks vigtig og erklærede, at han øjeblikkelig ville ind og se til patienten; der var mange sygdomme, der kunne kvæles i fødslen, sagde han, mens de trodsede al lægens kunst, når de blev taget for sent under behandling. Den unge herre gav ham da nøglen og gik atter ind på sit værelse, bestemt på, så snart han så sit snit til det, at begive sig hen til sin elskedes dør igen.

På vejen hen til Pallets værelse sagde doktoren, at han var bange for, at patienten led af den skrækkelige sygdom *hydrophobia* eller vandskræk, der undertiden kunne optræde, uden at den pågældende var bidt af nogen gal hund. Han støttede denne formodning på de brøl, maleren havde udstødt, da han blev dænget over med vand, og han kom i tanker om forskellige træk i malerens måde at være på, som han nu grant skønnede var symptomer på, at der var en sygdom i anmarch. Han mente, at grunden dertil var den stærke sindsbevægelse, han gentagne gange havde været i, og at navnlig hans fængsling havde gjort ham forstyrret i hovedet.

Han udviklede alt dette så omstændeligt og med så megen lærdom, at han gerne kunne have blevet ved til frokosttid, hvis ikke Jolter havde mindet ham om hans egne ord, at man burde se at kvæle sygdommen i fødslen. Så luffede han da døren op, og de listede sig hen til sengen, hvor patienten lå i den sødeste søvn. Lægen bemærkede, at han trak vejret dybt, og at munden

stod åben, hvilket han erklærede var meget slemme symptomer. Han mente, at han straks burde have en ny overhældning, hvilket ikke blot ville være sundt for ham, men også hæve enhver mulig tvivl med hensyn til sygdommens karakter, for af den måde, han tog overhældningen på, ville det umiskendeligt fremgå, om hans skræk for vand hidrørte fra *hydrophobia* eller ikke. Hr. Jolter begyndte i den anledning at tømme en vandkaraffel ud i et vandfad, men lægen bad ham om hellere at tage natpotten, for da dens indhold var salt, ville det virke kraftigere end vandet i karaflen. Hovmesteren tog da det omtalte møbel, der var helt fuldt af medicin, og slog hele ladningen ud over den ulykkelige patient, som vågnede i den gyseligste angst og skreg ynkeligt op, lige som Peregrine var kommet så vidt i underhandlingerne med sin elskede, at han begyndte at nære grundet håb om, at han nok slap ind.

Men da hun hørte malerens skrig, blev hun så forskrækket, at hun øjeblikkelig afbrød underhandlingerne og besvor ham at gå, for at hendes rygte ikke skulle blive ødelagt, hvis der kom nogen og så ham. Han var nødt til at gøre, som hun sagde, og gik rasende ind på sit værelse, næsten overbevist om, at han forfulgtes af overnaturlige magter, der brugte den idiot af en maler som redskab.

Imidlertid havde doktoren overbevist sig om, at hans formodning med hensyn til patientens sygdom var rigtig; han gjorde opmærksom på, hvorledes hans skrig, der jævnligt afbrødes af suk og hulken, lignede en hunds gøen, og da han ikke havde mere salt vand ved hånden, besluttede han at hjælpe sig, med hvad han havde, og give ham en overhældning med ferskt. Han tog til den ende karaflen og vandfadet, men nu var

maleren kommet så vidt til sig selv, at han begreb, hvad doktoren havde i sinde. Han fo'r som en vanvittig ud af sengen og løb hen og greb sin kårde, idet han svor de gyseligste eder på, at han ville myrde dem begge to lige på stedet, om han så skulle hænges inden middag. De fandt det ikke rådeligt at vente, til han fik iværksat sin trussel, men tog flugten i sådan en fart, at doktoren næsten fik sin ene skulder stødt af led ved at løbe imod den ene dørstolpe. Da Jolter havde fået døren trukket til efter sig og drejet nøglen om, gav han sig til at rende, brølende om hjælp af alle kræfter, men da hans kollega så, at døren var lukket, blev han modig og opfordrede ham til at vende om, idet han erklærede, at han for sit vedkommende var mere bange for det gale menneskes tænder end for hans våben. "Gå ind og giv ham overhældningen," sagde han, "og skulle han gøre Dem noget enten med sit spyt eller med sin kårde, skal jeg nok stå Dem bi med råd." Jolter tilstod rent ud, at det havde han ingen lyst til at indlade sig på. Selvopholdelsesdriften var den vigtigste drift, naturen havde nedlagt i mennesket, sagde han; hans bekendtskab til den ulykkelige maler var så ringe, at man ikke med rimelighed kunne vente, at han skulle udsætte sig for sådan fare for hans skyld, når doktoren, der var rejst sammen med ham fra England, ikke ville gøre det. Denne erklæring gav anledning til en disput om, hvor vidt menneskekærlighed og moral havde noget med privat venskab at gøre, hvilket den republikanske doktor på det bestemteste benægtede, mens den anden fastholdt det til det yderste.

Just som striden var hidsigst i gang, kom kapucineren til. Han blev forbavset ved at se dem stå sådan og skændes uden for døren, mens maleren brølede af fuld hals indenfor, og han

besvor dem for Gud i Himlens skyld sige ham, hvad det var, der havde sat huset i oprør hele natten igennem; det lod jo til, at det ligefrem var Satan og alle hans engle, der drev deres spil. Da hovmesteren sagde, at Pallet var besat af en ond ånd, gav præsten sig til at mumle bønner til St. Antonius af Padua og påtog sig at kurere maleren, når man blot ville sørge for, at han kunne komme til at brænde et stykke af en relikvie, han havde, under næsen på ham. Da de var meget nysgerrige efter at få at vide, hvad det var for en relikvie, betroede præsten dem, at det var et stykke negl af en af de besatte, som Jesus havde drevet den legion djævle ud af, der fo'r i svinene. Med disse ord trak han en lille æske op af lommen og viste dem et stykke horn af en hestehov.

Hovmesteren kunne ikke bare sig for at smile ad dette plumpe bedrageri, og doktoren spurgte hånligt, om de besatte havde været fukser eller skimler. Tiggermunken, der bar stort nag til doktoren, som flere gange havde gjort nar ad den katolske religion, sagde, at han var en ugudelig person, som ingen kristen burde pleje omgang med, og som Himlen nok en gang ville straffe.

Det var nu højlys dag, og alle husets folk var på benene. Peregrine, som var alt for ophidset til, at han kunne sove, så meget mere, som det spektakel, Pallet gjorde, stadig forstyrrede ham, stod nu op og klædte sig på og kom i et rædsomt humør hen til de tre, der stod og lagde råd op om, hvad de skulle stille op med den rasende maler, der blev ved at bande og dundre på døren. Hvor ærgerlig vor helt end var, kunne han dog ikke bare sig for at le, da han hørte, hvordan patienten var blevet behandlet, og da hans forbitrelse veg pladsen for medlidenhed,

råbte han ind ad nøglehullet til ham og spurgte, hvad der var i vejen. Aldrig så snart kendte Pallet hans stemme, før han begyndte at klynke og sagde: "Å, kære ven, nu har jeg endelig opdaget de kæltringer, der har forfulgt mig. Jeg greb dem på fersk gerning, da de var ved at kvæle mig med vand, og så sandt jeg håber at opleve at få min *Cleopatra* færdig, vil jeg hævne mig på dem. Luk for Guds skyld døren op, at jeg kan komme til at knække halsen på den affekterede hedning, der forgiver folk med saltede abekatte, og statuere et eksempel på ham til skræk og advarsel for alle snydere og bedragere i fakultetet; og hvad angår den tykhovedede uforskammede pedant, der var i komplot med ham, og som hældte min egen natpotte ud over mig, så var det bedre for ham, om han var i Paris og lagde råd op med sin ven prætendenten, end at jeg får fat i ham, for jeg skal mase ham sådan, at der ikke engang bliver et halsben til overs, som bødlen kan slå en strikke om, når der igen bliver oprør."

Pickle svarede, at han havde båret sig så urimeligt ad, at de alle sammen havde troet, at han ikke var rigtig i hovedet, og at hr. Jolter og doktoren derfor havde handlet meget venskabeligt imod ham ved at gøre, hvad der efter deres skøn bådede ham bedst. Han ville selv være den første til at tro, at han var gået fra forstanden, og gøre sit til, at han blev behandlet i overensstemmelse dermed, hvis han ikke øjeblikkelig til bevis på, at han var ved sine fulde fem, lagde sin kårde fra sig og takkede sine venner, fordi de havde taget sig af ham.

Da dette valg blev stillet ham, blev han straks rolig; han vidste ikke selv, hvad han skulle tro om, hvordan han havde det, og var meget bange for at blive behandlet som et dårekistelem,

men på den anden side havde han fattet sådan en rædsel og afsky for sine plageånder, at han, langt fra at være dem taknemmelig for, hvad de havde gjort, ikke kunne tænke på dem uden den højeste grad af forbitrelse. Han forsikrede derfor så roligt, som han kunne, at han aldrig havde været mindre forrykt, end han var for øjeblikket, men at han ikke vidste, hvor længe det ville vare, hvis han skulle behandles som en gal mand. For at bevise, at han var ved sine fulde fem, var han villig til at styre den harme, han med så god grund nærede imod dem, der havde bragt ham i denne vånde, men da han var bange for, at det ville være det stærkest mulige vidnesbyrd om, at han ikke var rigtig i hovedet, om han ville takke dem for al den fortræd, de havde gjort ham, bad han dem have ham undskyldt i så henseende; han ville hellere finde sig i, hvad det skulle være, end indlade sig på noget så urimeligt.

Derpå holdt de råd igen. Hovmesteren og doktoren holdt ivrigt på, at man ikke kunne forhandle med et dårekistelem, og foreslog, at man skulle gribe ham, give ham spændetrøje på og lukke ham inde i et mørkt værelse, kort sagt behandle ham efter kunstens regler, hvorimod kapucineren tilbød sig at kurere ham uden at ty til sådanne voldsomme forholdsregler. Pickle, som så klarere i sagen end nogen af de andre, lukkede omsider uden videre snak døren op, og den stakkels maler viste sig da i den ynkeligste forfatning; han stod og rystede i bar skjorte, så våd, som om han lige var blevet trukket op af vandet, og frembød i det hele taget et sådant skue, at jødens kæreste blev dydigt forarget og vendte hovedet bort, idet hun sagde, at de mandfolk var nogle ækelt uanstændige mennesker.

Da Pallet så den unge herre, løb han hen til ham, trykkede hans hånd, kaldte ham sin bedste ven og sagde, at han havde frelst hans liv. Præsten kom frem med neglen og ville have brændt den under næsen på Pallet, men det modsatte Pickle sig, hvorimod han opfordrede Pallet til at skifte linned og klæde sig på. Da maleren var kommet meget ordentligt fra den ting, begyndte det at gå op for hr. Jolter, som tillige med doktoren forsigtigt havde holdt sig på afstand, at det vist var en misforståelse, og han bebrejdede doktoren, at han havde ført ham på vildspor med sin fejlagtige diagnose. Doktoren fastholdt imidlertid, hvad han havde sagt; skønt Pallet ganske vist nu havde et roligt øjeblik, sagde han, var der ingen tvivl om, at hans raseri snart ville komme igen, hvis de ikke benyttede sig af hans nuværende rolige tilstand til at årelade ham, give ham trækplaster i nakken og et par afføringsmidler. Til trods for denne advarsel gik hovmesteren imidlertid hen til den krænkede maler og bad ham om forladelse for den del, han havde haft i den fortræd, der var blevet ham tilføjet. Han forsikrede ham på det højtideligste, at han havde gjort det i den bedste hensigt og udelukkende, fordi doktoren sagde, at det var aldeles nødvendigt, hvis han skulle komme sig.

Maleren, som ikke havde megen galde i sig, tog denne undskyldning for god, men hans harme blussede nu dobbelt stærkt op over for doktoren, som han betragtede som ophavsmanden til alle hans genvordigheder, men dog foreløbig fandt det rådeligst at holde fred med.

49. kapitel

En times tid efter sad selskabet atter i diligencen. Peregrine, der plejede at sætte liv i det hele, var umådelig tankefuld og tungsindig i anledning af sin vanskæbne; jøden og hans Dulcinea var også nedslåede over deres uheld; doktorens sjæl bevægede sig som sædvanlig i de højere regioner, maleren rugede over hævnplaner, Jolter lod sig vugge i søvn af vognens gyngen, og tiggermunken og hans smukke skriftebarn så lige så mørke ud som vor helt. Den forstemthed, der rugede over hele forsamlingen, i forbindelse med trætheden fra den gennemvågede nat havde til følge, at de, inden de havde kørt en halv time, sov alle sammen med undtagelse af vor helt og flamlænderinden.

Peregrine undlod ikke at gribe lejligheden til hviskende at beklage sig for hende over den vanskæbne, der så grumt havde forfulgt ham, og at forsikre hende, at intet af, hvad han nogen sinde havde oplevet, havde voldt ham halvt så megen ærgrelse, som hvad der var hændet ham den nat; han tilføjede, at han nu, da de snart skulle skilles, ville blive et bytte for den sorteste fortvivlelse, hvis hun ikke ville forbarme sig over ham og give ham lejlighed til at kaste sig for hendes fødder i Brüssel i de få dage, han opholdt sig i denne by.

Den unge dame svarede, at det gjorde hende ondt, at hun var den uskyldige årsag til hans sorg; hun håbede, at hvad der var hændet dem den nat, ville være dem begge en gavnlig advarsel, for hun var overbevist om, at det var Himlen selv, der havde beskyttet hendes dyd, og hvilket indtryk det end monne have

gjort på ham, havde det styrket hende i hendes beslutning om at blive på pligtens vej, som hendes lidenskab nær havde lokket hende bort fra; hun besvor ham for hans egen freds skyld at glemme hende og sagde, at hun aldrig ville tage imod ham eller vedligeholde nogen forbindelse med ham, så længe hun var bundet af sit ægteskabsløfte.

Denne erklæring gjorde sådant et indtryk på hendes tilbeder, at han et øjeblik var fuldstændig målløs, men aldrig så snart fik han sit mæle igen, før han gav sine følelser luft på den mest tøjlesløse måde. Han sagde, at hun havde røvet ham hans forstand og sjælefred, at han ville følge efter hende til verdens ende og ikke ophøre at elske hende, så længe han levede; at han ville myrde enhver, der stillede sig imellem hende og ham, kort sagt, han var helt ude af sig selv. Tårerne randt ned ad hendes kinder, og han var så fortvivlet, at flamlænderindens ømme hjerte blev rørt. Hun bad ham med grædende tårer om at fatte sig og lovede, at hun ikke skulle være fuldt så streng imod ham, som hun havde sagt. Dette løfte trøstede ham, så han nogenledes genvandt sin fatning; han skrev sin adresse i Brüssel op til hende, og hun lovede, at senest inden fireogtyve timer skulle han høre fra hende.

Efter således at være blevet trøstet genvandt han lidt efter lidt sin munterhed, men dette var ikke tilfældet med hans elskede, som, efter hvad hun nu kendte til hans karakter, virkelig var bange for at indlade sig på noget, der kunne udsætte hendes sjælefred og hendes rygte for fare, så ustyrlig som han var i sine lidenskaber. Hvor indtaget hun end var i ham, var hun dog besindig nok til at indse, at jo længere hun gav en sådan lidenskab næring, des mere ville hun selv blive hildet i den, og

hun besluttede derfor blot at holde sin elsker hen med falske forhåbninger, til hun kunne fly alt samkvem med ham uden at risikere noget af hans stormende heftighed. Hun ville derfor ikke tillade ham, at han fulgte hende til hendes moders hus, da de kom til Brüssel, og i tiltro til det håb, hun havde givet ham, skiltes han fra hende og tog straks med sine medrejsende ind på den gæstgivergård, der var blevet dem anvist. Han forslog dagen så godt, han kunne, og da han kom hjem om aftenen, lå der følgende brev til ham:

"Min herre! – Vidste De, i hvilken grad jeg må gøre vold på mit hjerte, når jeg erklærer, at jeg har besluttet at sky Dem for stedse, ville De sikkert rose mig for det offer, jeg bringer dyden, og søge at vise en lignende selvfornægtelse. Ja, min herre, Himlen har givet mig kraft til at bekæmpe min brødefulde lidenskab og til for fremtiden at undgå synet af den, der har indgydt mig den. Jeg besværger Dem derfor ved Deres egen og min salighed så vel som ved den kærlighed og agtelse, De siger, at De bærer for mig, at bekæmpe Deres tilbøjelighed og at opgive ethvert forsøg på at gøre den rosværdige beslutning, jeg har fattet, til skamme. Prøv ikke på at forstyrre en kvindes fred, som elsker Dem, på at forstyrre freden i en familie, der aldrig har gjort Dem noget ondt, på at skille en brav mand ved hans hustrus hjerte, som har den helligste ret til at eje det helt og ubeskåret."

Denne billet gjorde vor helt aldeles rasende; han styrtede som en vanvittig ind til værten og ville have fat i overbringeren; fik han ikke det, ville han myrde værten og hele hans husstand, sagde han. Værten blev forfærdet over hans trusler og vilde udseende, faldt på knæ og forsikrede ved alt, hvad helligt var, at

han var aldeles uskyldig og ikke vidste af det mindste at sige; billetten var blevet bragt af én, der straks var gået igen, efter at have sagt, at han ingen svar skulle have. Så begyndte Peregrine at rase imod brevskriverinden og tiggermunken, og da maleren uheldigvis som til i det samme, fo'r han lige hen i ham, greb ham i struben og ville have kvalt ham, hvis Jolter ikke var kommet ham til undsætning. Hovmesteren ville have at vide, hvad der var i vejen, men fik ikke andet svar end de vildeste forbandelser, men omsider lykkedes det ham dog ved tårer og bønner at få stormen i den unge mands sind til at lægge sig, hvorpå han skamfuld over sin heftighed gik ind på sit værelse for at samle sine tanker. Her læste han det ulyksalige brev igennem igen, og han begyndte nu at se damens opførsel i et andet lys og trøstede sig med håbet om, at når han søgte rigtigt efter hende, fandt han hende nok. At hendes eget hjerte ville tale hans sag til trods for alt, hvad hendes dyd havde bragt hende til at sætte sig for, mente han, at han kunne gøre sikker regning på, og han håbede, at han nok en gang ville støde på kapucineren, hvis bistand han vidste altid var til fals. Disse betragtninger trøstede og beroligede ham, og inden der var gået to timer, samledes han atter med sine rejsefæller og bad maleren om forladelse, hvilken han med lethed opnåede.

50. kapitel

Om eftermiddagen, da de andre gik hen på et kaffehus, sagde Peregrine, at han ville blive hjemme og skrive brev, men aldrig så snart var de ude af døren, for han lod hente en vogn og ledsaget af sin kammertjener, den eneste, der vidste rigtig besked om, hvorledes det for øjeblikket stod til med ham, kørte hen på promenaden, hvor de fleste damer af stand plejede at tilbringe aftenen i sommertiden.

Efter at have kørt promenaden en gang rundt og brugt øjnene godt for muligvis at opdage sin skønne flygtning fik han i nogen afstand øje på en lakaj, der stod bag på en vogn iført Hornbecks livré. Han gav sin tjener ordre til at rekognoscere og trak selv gardinerne for, for at ingen skulle se ham, før han vidste, hvorledes sagerne stod, og han havde taget sin beslutning, for dette uventede møde begyndte allerede at sætte hans tanker stærkt i bevægelse, om det end ikke fortrængte den skønne flamlænderindes billede af hans sjæl.

Hans Merkurius meldte som resultat af sine undersøgelser, at der ikke var andre i vognen end fru Hornbeck og en ældre dame, der så ud til at være en duenna, og at det ikke var den samme tjener, de havde haft med i Frankrig. Vor helt lod nu sin vogn køre helt op på siden af den, hans gamle elskerinde sad i, og hilste på hende. Aldrig så snart havde fruen fået øje på ham, for hun udbrød: "Nej, kære svoger, hvor det glæder mig at se Dem! Værs'god at komme ind til os." Han efterkom straks opfordringen og hilste overmåde kærligt på sin nye svigerinde. Da fruen mærkede, at hendes duenna var meget overrasket og

urolig over dette uventede møde, sagde hun for at fjerne hendes mistanke og for tillige at give sin elsker et vink, at hans broder, hr. Hornbeck, efter sin læges råd var rejst til Spa for at bruge bade, og at det glædede hende at kunne meddele ham, at han, efter hvad han skrev i sit sidste brev, var godt i gang med at komme sig. Den unge mand sagde, at det glædede ham overordentligt, og spurgte derpå, hvorfor hun ikke var med sin mand. Hertil svarede hun, at han ikke havde nænnet at udsætte hende for rejsens besværligheder.

Da duennaen åbenbart var blevet beroliget ved dette ordskifte, begyndte han at tale om byens forlystelsessteder og spurgte, om de havde været i Versailles – et værtshus, der ligger ved kanalen en halv mils vej uden for byen omgivet af en ret net have. Da hun sagde Nej, foreslog han, at de straks skulle køre der hen. Duennaen gjorde indvendinger, men Peregrine erklærede, at han tog hele ansvaret på sig, og gav både damernes og sin egen kusk ordre til at køre derud.

Da de havde nået stedet, og han hjalp damerne ud af vognen, gjorde han til sin glæde den opdagelse, at duennaen var halt, hvilket han straks benyttede sig af, idet han, efter at de havde drukket et glas vin, foreslog sin svigerinde, at de skulle spadsere en tur i haven. Skønt duennaen gjorde sit bedste for ikke at tabe dem af syne et øjeblik, lykkedes det ham dog at komme til at tale med fruen i enrum, og han fik da at vide, at den virkelige grund til, at hendes mand ikke ville have hende med til Spa, var, at han var skinsyg og bange for det selskab, hun kunne komme i dér; hun havde været tre uger i et kloster i Lille, men det havde han taget hende ud af igen, fordi han ikke kunne undvære hende; hendes duenna var en ren drage, men

hun skulle næsten tro, at hun ikke kunne holde stand, når der blev budt hende penge og drikkevarer. Peregrine forsikrede, at hun snart skulle blive sat på prøve, og så blev de enige om, at de ville blive i Versailles om natten, hvis forsøget lykkedes.

Da duennaen var blevet så træt af at humpe efter dem, at Peregrine mente, at nu kunne hun have godt af at få noget at drikke, gik de op på deres værelse, men det viste sig snart, at drikkevarerne ikke nær gjorde den virkning på den gamle dame, som Peregrine havde håbet; hun bemærkede, at klokken begyndte at blive mange, så de måtte snart af sted, for at portene ikke skulle blive lukket, før de nåede byen. Vor helt fordoblede da sine anstrengelser, men det gik hurtigt op for ham, at enden let kunne blive, at det blev ham og ikke hende, der blev fuld; han skiftede derfor taktik og begyndte at overdænge den gamle hun-Argus med komplimenter i den grad, at det gjorde hende langt mere ør end drikkevarerne, og da han samtidig kastede hende en pung i skødet, gik hun ind på at blive og spise til aften.

Derved var nu meget vundet, men da den unge mand indså, at duennaen misforstod hans følelser og mente, at det var hende, det gjaldt, fik han fat på sin kammertjener, som var meget villig til at fore den komedie til ende, som hans herre havde begyndt. Da det var ledet ud på natten, hviskede Peregrine til den gamle Dulcinea, at han ville tillade sig at se ind til hende, når hans svigerinde var gået til ro, hvorfor han indtrængende bad hende om ikke at lukke sin dør af. Han satte fru Hornbeck ind i situationen, da han fulgte hende til hendes værelse, og aldrig så snart var der mørkt og stille i huset, før han gik ind til hende, og hans tro tjener til den gamle drage. Alt

ville være gået ganske efter ønske, hvis kammertjeneren ikke var faldet i søvn og havde vrøvlet sådan op i søvne, at hans Dulcinea kunne høre på mælet, at det ikke var den, hun troede. Hun gav ham et puf, så han vågnede, skældte ham rædsomt ud og truede med at stævne ham for retten for voldtægt. Franskmanden tog imidlertid sagen overmåde roligt og forstandigt, rådede hende til at være forsigtig for ikke at sætte sit eget gode navn og rygte over styr og forsikrede hende, at han nærede den største agtelse for hende. Hans forestillinger beroligede den opbragte dame så vidt, at hun lovede at tilgive sin sengekammerat, hvis han ville sone den krænkelse, han havde tilføjet hende, ved at gifte sig med hende, hvilket han med stor tungefærdighed erklærede sig fuldstændig villig til, selvfølgelig uden at mene et ord af, hvad han sagde.

51. kapitel

Der var imidlertid en, hvis tavshed, Peregrine ikke havde sikret sig; det var fru Hornbecks tjener. Han søgte næste morgen at oprette det forsømte ved at give ham en klækkelig gave, som tjeneren modtog med mange taksigelser og forsikringer om, at han var ganske til hans tjeneste, men han skrev ikke des mindre øjeblikkelig til hr. Hornbeck, der ligefrem havde taget ham i sin tjeneste som spion, og gav ham udførlig besked om, hvad der var foregået i Versailles, samt et så omstændeligt signalement af den foregivne svoger, at Hornbeck ikke kunne være i nogen som helst tvivl om, at det var ham, der allerede én gang havde skændet hans ægteseng. Han blev så rasende, at han besluttede at lægge et baghold for ham og én gang for alle gøre ende på hans omgang med fruen.

Imidlertid hengav de elskende sig i ro og mag til deres følelser, og Peregrines søgen efter den skønne ubekendte var foreløbig stillet i bero. Hans medrejsende vidste ikke, hvad de skulle tro om hans hemmelighedsfulde adfærd, og særlig var Jolter angst og bange, for han kendte sin discipel så godt, at han var belavet på, at der før eller senere ville passere en ulykke, så han var omtrent til mode som en, der skal forbi et vaklende tårn. Det hjalp ikke, at han lod den unge herre vide, at de andre ville til Antwerpen; Peregrine svarede, at det stod dem frit for; han ville blive nogle dage endnu i Brüssel.

Samme aften havde vor helt aftalt et stævnemøde med fru Hornbeck, og omkring klokken ni begav han sig hen til hende. Da han kom ind i gaden, hun boede i, kom der en mand hen til

ham, og det viste sig at være hans gamle ven Thomas Pipes, som uden videre indledning lod ham vide, at skønt han havde ladet ham drive af, havde han ingen lyst til at se ham styre for fulde sejl lige ind i fjendens havn uden at vare ham ad. "De tror måske," sagde han, "at jeg slesker for Dem for at få Dem til at tage mig på slæbetov igen, men i så fald gør De fejl bestik. Jeg er gammel nok til at lade mig lægge op, og jeg har, hvad jeg behøver til at holde plankerne i orden med, men ser De, jeg har nu kendt Dem, fra De ikke var større end som et merlespiger, og det skulle gøre mig ondt, om De satte rigningen til i den alder, De er i. Jeg traf i eftermiddag sammen med Hornbecks tjener, og så fortalte han mig, at hans herre har fået nys om, at De har entret hans kone, og at han hemmeligt har lagt sig for anker i havnen med en mængde mandskab for at nappe Dem, når De er under lugerne. Se, skulle De nu have lyst til at dyppe ham i hans eget fedt, så er jeg til tjeneste, og det aldeles gratis, og hvis jeg gør regning på nogen løn for det, vil jeg forpligte mig til for resten af min levetid at æde værk og drikke vand fra sumpen til."

Peregrine taklede Pipes mange gange for advarslen og sagde, efter at have skændt på ham for hans opførsel i Lille, at nu skulle de med hans gode vilje aldrig mere skilles. Han kom derefter ved nærmere overvejelse til det resultat, at Hornbeck jo i grunden var i sin gode ret, men fandt, at han burde have gjort den gældende på en noblere måde, og besluttede at straffe ham, fordi han bar sig så fejt ad, skønt det jo unægtelig var meget uforskammet og frækt af ham at ville straffe en mand, fordi han ikke var modigere til hævne den tort, han selv havde tilføjet ham, men sådan er vi mennesker.

Efter at have taget denne beslutning vendte han tilbage til værtshuset, stak et par pistoler til sig og gav sin kammertjener og Pipes ordre til at følge med ham, for at de kunne være ved hånden, hvis han kom til at trænge til deres hjælp, og derpå gik han hen og stillede sig på post et halvt hundrede meter fra sin Dulcineas port. Han havde ikke stået der en halv time, før han så fire mænd komme og stille sig op ovre på den anden side af gaden, åbenbart i den hensigt at overrumple ham. Da de havde stået en rum tid og ventet forgæves, kom Hornbeck, som førte dem an, imidlertid til det resultat, at galanen måtte have sneget sig ind i huset ad en eller anden bagdør, hvorfor han gik hen til fruens port med sine ledsagere, som, da de fandt den åben, styrtede ind i huset, mens han fandt det rådeligst at blive udenfor. Da vor helt så, at Hornbeck var alene, skyndte han sig hen til ham, satte ham en pistol for brystet og befalede ham at følge med uden at kny, hvis han ikke ville slås ihjel på stedet.

Hornbeck adlød forfærdet, og et øjeblik efter var de nede ved kajen, hvor Peregrine lod ham vide, at han godt vidste, hvilke skammelige hensigter han var kommet med, og at han nu ville give ham lejlighed til at hævne sig på en måde, der sømmede sig for en gentleman, "De har en kårde ved siden," sagde han, "og skulle De ikke have lyst til at afgøre sagen på den måde, har jeg her et par pistoler; behag at vælge, hvilken af dem De vil." Den stakkels Hornbeck blev fuldstændig forbløffet ved den tiltale. Efter at have betænkt sig noget, forsikrede han stammende, at det ikke havde været hans mening at gøre hr. Pickle fortræd, men han mente, at havde ret til at påkalde lovens hjælp for at opnå skilsmisse, hvilket han kunne, når han skaffede bevis for, at hans kone havde været ham utro. Med

hensyn til det valg, hr. Pickle havde stillet ham, ville han aldeles ikke indlade sig derpå, for han kunne ikke indse, hvad fornøjelse han kunne have af at lade sig skyde en kugle for panden eller af at lade sig jage en kårde igennem livet af en, der allerede havde tilføjet ham så blodig en uret. Han foreslog, at sagen skulle forelægges to uvildige mænd til voldgift.

Hertil svarede Peregrine som en hidsig ung mand, der føler, at han har båret sig uforsvarligt ad, at enhver må dømme om sin egen ære, så han ville ikke underkaste sig nogen som helst voldgiftsmands kendelse; hans mangel på mod ville han tilgive ham, sagde han, for det var måske naturlig svaghed, men hans lave forstillelse skulle han straffes for. Han var ganske sikker på, at meningen med bagholdet var at komme ham til livs på den slyngelagtigste måde, og derfor ville han også behandle ham som en slyngel. Han kaldte derpå på sine to tjenere og befalede dem at dukke ham i kanalen.

Denne ordre blev øjeblikkelig adlydt til ubeskrivelig rædsel for den stakkels Hornbeck, som, da det var overstået, rendte omkring som en rotte, der havde været lige ved at drukne, og skreg om hjælp og hævn. Patruljen hørte hans råb, og efter at have hørt hans forklaring, satte den straks efter vor helt og hans ledsager og indhentede dem snart. Hvor letsindig og hensynsløs den unge herre end var, betænkte han sig dog på at sætte sig til modværge imod en afdeling musketerer, skønt Pipes havde draget sin huggert; han lod sig arrestere og føre til hovedvagten, Hans indtagende væsen gjorde så stort indtryk på prinsen, at han var lige ved at blive sat på fri fod næste morgen, men så kom Hornbeck og fastholdt sin klage så bestemt, at prinsen var nødt til at lade Peregrine stille for en dommer.

Da Peregrine af nogle ord, prinsen havde ladet falde, havde fået det indtryk, at han som følge af, hvad Hornbeck havde sagt om ham, nu blev betragtet som en skurk og snigmorder, bad han om lov til at sende bud efter nogle vidnesbyrd, der uden tvivl ville stille hans karakter i et andet lys end det, hans modparts ondskabsfulde udtalelser lod til at have kastet over den. Efter at have fået denne tilladelse skrev han til sin hovmester og bad ham bringe ham de anbefalingsskrivelser, den engelske gesandt i Paris havde givet ham, samt de papirer, der for øvrigt måtte kunne tjene til at rense ham.

Pallet lukkede op for den underofficer, der overbragte dette brev, og styrtede straks hæsblæsende ind til hovmesteren og fortalte, at der var en umådelig kæmpe af en soldat med et uhyre kindskæg og en lodden hue så stor som et skæppemål og spurgte efter ham. Den stakkels hovmester begyndte at ryste, uagtet han vidste med sig selv, at han ingen ting havde gjort, og da underofficeren viste sig i døren ind til hans værelse, blev han så forfærdet, at han var lige ved at dåne, og manden måtte gentage sit ærinde tre gange, før han forstod, hvad han mente, eller turde tage imod brevet, han havde til ham. Omsider samlede han dog alt sit mod og læste brevet, hvilket gjorde ham meget bekymret. Han fik i en fart de omspurgte papirer frem og fulgte med underofficeren – maleren, der havde fået nys om, hvad der var på færde, fulgte også med. Da de var kommet hen på hovedvagten, blev de straks ført frem for prinsen, som læste nogle af brevene; disse anbefalede den unge herre så varmt og fremstillede ham i et så gunstigt lys, at Hans kongelige Højhed straks indså, at den fremstilling, Hornbeck havde givet af hans karakter, måtte være falsk, hvorfor han bad vor helt om

forladelse, satte ham på fri fod og erklærede, at han kunne gøre regning på hans beskyttelse, så længe han opholdt sig i de østrigske Nederlande. Han rådede ham desuden til at være mindre uforsigtig i sine galante eventyr og lod ham give sit æresord på, at han ville opgive enhver tanke om hævn over Hornbeck, så længe de opholdt sig der i byen.

Da de kom udenfor, stødte ikke blot kammertjeneren, men til hovmesterens og Pallets store forbavselse også Pipes til dem. De vidste i det hele taget hverken ud eller ind, og Peregrine fandt sig ikke foranlediget til at fortælle dem, hvorledes det hang sammen. Jolter nøjedes med at sige til sig selv, at der vist var en dame med i spillet, men maleren, der havde en ganske anderledes livlig fantasi, fordybede sig i gisninger, som han meddelte Pickle i håb om af hans svar og adfærd at kunne komme under vejr med sandheden. Det kom han imidlertid ingen vegne med, og hans nysgerrighed steg i den grad, at han var lige ved blive forrykt. For at forebygge dette betroede Pickle ham, at han var blevet fængslet som spion. Denne hemmelighed fandt maleren det imidlertid aldeles uudholdeligt at gå og bære på, han rendte omkring som en æggesyg høne for at blive af med den, men da Jolter var optaget af at tale med Peregrine, og husets folk ikke kunne tale andet sprog end fransk, så han sig, hvor nødigt han end gjorde det, nødsaget til at ty til doktoren, der havde lukket sig inde i sit værelse.

Efter forgæves at have banket på døren kiggede han ind ad nøglehullet og så doktoren sidde ved et bord med en pen i hånden og et stykke papir for sig, støttende hovedet i den anden hånd og stirrende op på loftet, som om han var i den

syvende himmel. Pallet troede, at han havde fået et tilfælde, og søgte at bryde døren op, og ved det spektakel, han gjorde, vakte han doktoren af hans drømmerier. Den poetiske republikaner fo'r op som en rasende, lukkede døren op og havde aldrig så snart fået øje på maleren, før han smækkede den i lige for næsen af ham, idet han skældte ham rædsomt ud for hans uforskammede påtrængenhed, der havde forstyrret ham i det skønneste syn, noget menneske kunne have. Han syntes, som han senere fortalte Peregrine, at han vandrede om på den blomsterrige slette ved Parnassets fod, og dér mødte han en ærværdig vismand, som han straks var på det rene med var den udødelige Pindar. Grebet af ærefrygt kastede han sig i støvet for den ophøjede skikkelse, men Pindar greb hans hånd, løftede ham blideligt op og sagde med ord, der var sødere end honning fra Hybla, at blandt alle den nyere tids digtere var han den eneste, der var inspireret af den himmelske ånd, han selv havde været opfyldt af, da han digtede sine med størst bifald modtagne hymner. Med disse ord førte han ham op på det hellige bjerg og lod ham drikke en ordentlig slurk af Hippokrene, hvorpå han forestillende ham for de hellige ni, der satte en laurbærkrans på hans hoved.

Det var jo ikke så underligt, at han var rasende over at være blevet skilt fra så ophøjet et selskab. Han skældte maleren ud på græsk, men denne var så optaget af det, han var kommet under vejr med, at han, uden at ænse den tort, der var overgået ham, så lidt som doktorens stadige forbitrelse, satte munden til nøglehullet og råbte: "Jeg tør vædde, hvad det skal være, om at jeg ved, hvorfor hr. Pickle har været arresteret." Da han ingen svar fik, vedblev han: "De tror formodentlig, at han har været

oppe at duellere med nogen, eller at han har fornærmet en adelsmand eller været i lag med en eller anden mands kone. Jo pyt! De har aldrig været mere på vildspor, og jeg tør vædde min *Kleopatra* imod Deres Homers hoved, at De ikke finder ud af det i de første fireogtyve timer."

Musernes yndling, som troede, at maleren ville drille ham, blev endnu mere rasende og sagde: "Jeg ville ofre Æskulap en hane, hvis en eller anden ville påtage sig at udrydde sådan en ulidelig goter, som De er, fra jordens overflade. Hvad angår den *Cleopatra*, som De praler af, og som De selv har fortalt, at Deres kone har siddet model til, så tror jeg, at kopien har lige så lidt med *to kalon* at gøre som originalen; var den min, ville jeg hænge den op i Latrinas tempel som et billede af gudinden, for det ville være synd for ethvert andet værelse at hænge den op i det."

"Hør nu, gode herre," svarede Pallet, som nu blev rasende over denne hånlige omtale af hans yndlingsværk, "over for min kone kan De tage Dem lige så mange friheder, som De behager, men mine værker skal De holde Dem fra, for de er min fantasis børn, undfangede i glødende begejstring og formede af mine hænders kunstfærdighed. De er selv en goter og en tyrk og tartar og en uforskammet abekat, når De kan tale så uærbødigt om et værk, som efter alle kenderes mening, når det bliver færdigt, vil være et mesterværk, der vil gøre kunsten og menneskeånden ære. Det siger jeg, og De har ikke mere begreb om kunst end en bryggerhest, og Deres tossede vrøvl om de gamle burde tampes ud af Dem, for at De kunne lære at behandle folk med talent med mere agtelse."

Da maleren havde holdt denne tale igennem nøglehullet, erklærede doktoren, at Pallet stod så uendelig langt under ham, at der ikke var noget som helst, han bebrejdede sig selv i den grad, som at han havde taget sådan en pjalt til rejsekammerat. Han havde i sin godmodighed tænkt sig, at Pallet måske kunne tilegne sig en smule dannelse ved at være sammen med ham, men han havde misbrugt hans godhed og nedladenhed på så skammelig en måde, at han for fremtiden ikke ville kendes ved ham, hvorfor han rådede ham til at holde sig fra ham, hvis han ikke ville udsætte sig for at blive sparket bort.

Pallet var alt for opbragt til, at denne trussel kunne skræmme ham; han opfordrede ham til at komme udenfor, så kunne de prøve, hvem af dem, der sparkede bedst, og han begyndte straks at vise sin færdighed i den kunst ved at sparke sådan løs på døren, at Pickle og hovmesteren hørte det og kom ud for at se, hvad der var på færde. Peregrine spurgte, om han havde glemt natpotterne i Alost, siden han bar sig sådan ad, at man skulle tro, at han trængte til at komme under behandling igen. Da doktoren hørte, at der var kommet andre til, lukkede han i en fart døren op og styrtede som en tiger løs på sin modpart, og det ville til Peregrines store fornøjelse være kommet til et rasende slagsmål, hvis Jolter ikke havde lagt sig imellem med fare for sin egen person. Det lykkedes ham omsider at få dem til at holde fred, og da han og Peregrine havde fået at vide, hvad striden drejede sig om, erkendte de, at doktoren havde mindst lige så god grund til at være opbragt over at være blevet forstyrret i det syn, han havde haft, som maleren havde til at tage ham den hånlige måde ilde op, hvorpå han havde omtalt hans værker.

Det blev derfor vedtaget, at doktoren for fremtiden aldrig måtte tale om *Cleopatra*, med mindre han havde noget godt at sige om hende, og Pallet skulle tegne doktorens åsyn, som så skulle stikkes i kobber og følge med næste udgave af hans oder.

52. kapitel

Da vor helt så sig skuffet i alle sine forsøg på at få sin skønne flamlænderinde opsporet, gav han omsider efter for sin hovmesters og sine medrejsendes forestillinger, efter at de af ren føjelighed imod ham havde opholdt sig mindst seks dage længere i Brüssel, end de egentlig havde haft i sinde. Efter en dags rejse nåede de om aftenen den ærværdige stad Antwerpen. Pallet havde hele dagen været umådelig optaget af tanken om, at han skulle se den stad, der havde skænket verden Rubens, som han nærede den mest entusiastiske beundring for. Han svor på, at han følte en lignende fryd som den, en muselmand er opfyldt af, når han nærmer sig Mekka, og at han allerede syntes, at han var som hjemme i Antwerpen, så fortrolig var han med denne bys berømte borger, som han havde en formodning om, at han nedstammede fra, for det var mærkværdigt, så let han havde tilegnet sig denne store mands måde at føre penslen på, og tænkte man sig skægget til, var ligheden imellem hans og flamlænderens ansigt slående. Han var så stolt af denne lighed, sagde han, at han en gang, for at gøre den mere iøjnefaldende, havde besluttet at lade skægget stå, og denne beslutning havde han fastholdt til trods for, at fru Pallet, som på den tid var frugtsommelig, erklærede, at han så så rædsom ud, at hun gik i en stadig angst for at komme for tidligt, og han havde først opgivet den, da hun truede med lade ham erklære for sindssvag.

Doktoren bemærkede i den anledning, at en virkelig stor mand aldrig giver efter for sin kone. "Selv om De for en tid var

blevet anset for sindssvag," sagde han, "kunne De have renset Dem for den beskyldning ved at udføre et eller andet storværk, der var hævet over al kritik. Således bar Sofokles sig ad, den navnkundige tragiske digter, som på grund af den søde vellyd, der var i hans vers, blev kaldet *melitta* eller Bien; hans børn rejste just den samme beskyldning imod ham på hans gamle dage, fordi han forsømte sine huslige anliggender og udelukkende helligede sig til digtekunsten, men da den ærværdige barde blev fremstillet for øvrigheden som en mand, der var så skørhovedet af alderdom, at han ikke længere kunne styre sine egne sager, kom han frem med sin tragedie *Ødipus i Kolonos*, som han lige var blevet færdig med, og da han havde læst den, erklærede hans dommere, at det var så langt fra, at han var skørhovedet, at han tværtimod var værdig til den største beundring. – Jeg ville ønske, at det var gået Dem lige sådan," vedblev doktoren, "men jeg er rigtignok bange for, at det ikke havde nyttet Dem mere at lade skægget stå, end det nyttede en vis filosofs disciple, at de drak afkog af kommen for at blive blege ligesom deres lærer og mester, i håb om, at de så med det samme ville komme til at ligne ham i visdom."

"Eller som de vindmagere," sagde maleren ærgerlig over denne spydighed, "som tror, at de bliver de gamles lige mænd i henseende til smag og geni, når de blot snakker græsk, spiser saltede abekatte og giver sig ud for at have åbenbaringer."

Doktoren svarede, maleren svarede igen, og således vedblev de at mundhugges, til de kom til Antwerpen, hvor Rubens' beundrer straks blev så henrykt, at folk troede, han var fra forstanden.

Allerede ved daggry næste morgen stod han op og gjorde sådan et spektakel, at hans medrejsende ikke kunne sove for ham. De måtte også op, fik en fører og begav sig først hen til et hus, hvor der var en udmærket malerisamling. De fleste af billederne var af Rubens, men da Pickle havde bildt maleren ind, at der ikke var ét stykke af denne hans yndling, erklærede han dem alle sammen for noget juks.

Det næste sted, de kom til, var malerakademiet, hvor der findes en del dårlige malerier, i hvilke Pallet i henhold til den instruks, Pickle havde givet ham, straks genkendte Rubens stil.

Så gik de hen i den store kirke, og da de blev ført hen til Rubens' grav, kastede den tossede maler sig på knæ og tilbad Rubens med sådan en andagt, at opsynsmanden forarget rykkede i ham og sagde, at den, der lå begravet her, ikke var nogen helgen, men lige så stor en synder som han selv; var han andægtigt stemt, så var der et kapel for den hellige jomfru tæt ved, dér kunne han gå ind. Maleren syntes hele tiden, det var hans skyldighed at lade verden se, at det inspirerede ham at færdes i den stad, hvor den store Rubens var født, og lod derfor, som om han gik om i en stadig henrykkelse, der ytrede sig i usammenhængende udbrud, latterlige bevægelser og krampagtige trækninger i ansigtet. Da han så en gammel, hvidskægget kapucinermunk bestige prædikestolen og tale til menigheden med stor kraft og begejstring, brølede han op: "Guds død! Sikken en udmærket '*Paulus prædiker i Athen*'!" hvorpå han trak en blyant og en lille notitsbog op af lommen og begyndte at tegne manden. "Nå da, Rafaël," sagde han, "nu skal vi se, om vi ikke kan lave en apostel, der siger sparto til din, min ven."

Denne mangel på ærbødighed vakte forargelse, og folk begyndte at mumle, at den uforskammede kætter skulle dy sig. For at forebygge ubehageligheder gik en af præsterne i koret hen til ham og sagde på fransk, at sligt var ikke tilladt i kirken, og at han måtte bede ham om at gemme sine remedier, for at folk ikke skulle tage anstød og revse ham. Da maleren så, at der var en munk, som stod og bukkede overmåde høfligt for ham og sagde noget til ham, troede han, det var en tiggermunk, der bad om almisse, og da han var helt optaget af at tegne, klappede han ham på den kronragede isse og sagde "*Oter tems, oter tems*", hvorpå han ivrigt arbejdede videre med blyanten.

Da munken så, at den fremmede ikke forstod, hvad han mente, trak han ham i ærmet og gentog sine ord på latin, hvorpå Pallet, utålmodig over således at blive forstyrret, gav sig til at skælde ham ud med lydelig røst, tog en shilling op af lommen og kastede den hen ad gulvet til ham.

Nogle af menigheden blev så forbitrede over at se deres religion blive således hånet og deres præster fornærmede for alteret, at de rejste sig og kom hen og slog kreds om den forbavsede maler. En af dem snappede bogen ud af hans hånd og rev den i tusind stykker; hvor forskrækket han end var, kunne han ikke lade være at råbe: "Død og Helved, der gik alle mine yndlingssider Fanden i vold!" og han var sikkert blevet ilde medhandlet af mængden, hvis Peregrine ikke havde lagt sig imellem og forsikret, at han var et stakkels forrykt menneske. Det hjalp imidlertid så vidt, at han slap med at blive vist ud af kirken. Da de først kunne få Rubens' berømte nedtagelse af korset at se, efter at gudstjenesten var forbi, gik deres fører med dem hen til en maler, for hvem en tigger stod model; den

flanderske maler var just i færd med at male en væ̊ldig lus, der kravlede på tiggerens skulder; dette syntes Pallet mageløst godt om, han erklærede, at det var en fuldstændig ny idé, og sagde, at den ville han tilegne sig. Da de yderligere så sig om i malerens atelier, opdagede han et maleri, der forestillede to fluer, der åd af en død hund, hvilket også henrykte Pallet i den grad, at han løb hen til sin kollega og svor på, at han var et værdigt bysbarn af den udødelige Rubens. Han jamrede sig ynkeligt over, at han havde mistet sin skitsebog, i hvilken han havde optegnet tusind ideer af den slags, og han benyttede lejligheden til at fortælle sine medrejsende, at han havde præsteret noget, der kunne måle sig med, om det ikke overtraf det, de to gamle malere havde frembragt, da den ene malede et gardin, og den anden en drueklase; han havde nemlig malet en genstand, der var så naturtro gengivet, at blot synet af den satte en hel svinesti fuldstændig i oprør.

Efter at han havde taget alle denne mesters værker øjesyn og givet sit bifald til kende, gik de atter hen i kirken og så Rubens' berømte mesterværk, over for hvilket maleren nær havde fået et tilfælde af henrykkelse. Han foreslog, at de lige på stedet skulle gå hen i det hus, hvor den guddommelige mester havde boet, og som tegn på deres ærbødighed og beundring kaste sig i støvet på gulvet i hans atelier. Det havde de andre imidlertid ingen lyst til, og doktoren tilkendegav dette på en så hånlig måde, at Pallet fornærmet spurgte, om han måske ikke ville gå hen og se Pindars hus, i fald han kom til den by, hvor digteren havde boet. Hertil svarede doktoren, at der var en umådelig forskel på de to. "Ja, det mener jeg med," sagde maleren, "for der har aldrig været nogen digter hverken i Grækenland eller Troja, der var værdig

til at rense vor guddommelige Rubens' pensler." Disse bespottelige ord opbragte doktoren i den grad, at han sagde, at Pallet havde fortjent at få øjnene hugget ud af ugler, og så udartede samtalen som sædvanlig til et sådant skænderi, at folk begyndte at lægge mærke til det, og Peregrine var for sin egen skyld nødt til at se at få dem til at holde fred. Da det omsider var lykkedes ham, begav maleren sig hen til den flanderske Rafaëls hus, og de andre gik hjem på gæstgivergården.

53. kapitel

Da den unge herre var blevet ene med doktoren, greb han lejligheden og mindede ham om alle de fornærmelser, maleren havde tilføjet ham, og forestillede ham under venskabs maske, at hans ære krævede, at han ikke tog imod, hvad sådan en undermåler faldt på at byde ham, men at han burde give ham en revselse. Doktoren sagde, at når han hidtil havde undladt at gøre det, var det kun, fordi han mente, at det var under hans værdighed at tugte sådan en usling, samt af hensyn til hans familie, som det gjorde ham ondt for, men bægeret kunne selvfølgelig flyde over, og skønt hans forbilleder grækerne og romerne ikke gav sig af med at duellere, ville han give ham en revselse næste gang, han fornærmede ham.

Efter at have ophidset doktoren og fået ham til at udtale sig således, at han ikke godt kunne gå fra det, tog Peregrine maleren under behandling på samme måde. Pallet var ligesom doktoren alt for meget græker til i og for sig at synes om dueller, men da Peregrine lod nogle ord falde om, at hans kontrapart ingenlunde var nogen Hektor, men at han ville kunne ydmyge ham og få ham til at gøre sig, hvilke indrømmelser det skulle være, flammede modet op i ham; han erklærede, at når det gjaldt hans ære, brød han sig ikke en døjt om sit liv, og bad hr. Pickle om at overbringe doktoren en udfordring, som han straks ville skrive. Peregrine billigede fuldstændig hans forsæt, men han ville nødig have, at det skulle se ud, som om han havde sat splid imellem dem, sagde han, så det var bedre, at han lod

udfordringen overbringe af Tom Pipes, der også ville kunne gøre udmærket tjeneste som hans sekundant.

Som sagt, så gjort. Den modige maler skrev et brev, hvori han udæskede doktoren til tvekamp og opfordrede ham til at mode ham på volden med kårde og pistoler, når tusmørket faldt på – "og så være Gud en af os nådig, for af Deres opbragte modstander må De ingen skånsel vente; det gælder liv og død." Denne billet bragte Pipes til doktoren, som svarede, at han skulle være på pletten til den fastsatte tid. Maleren blev meget forbløffet over, at, hans udfordring således uden videre var blevet modtaget, og rendte umådelig forfjamsket omkring i huset for at få fat i Pickle, og da han fik at vide, at denne var inde hos doktoren, begyndte det at gå op for ham, at de vist stak hovederne sammen. Han bandede sin tåbelige hidsighed og tænkte allerede så småt på at tage sin udfordring tilbage og ydmyge sig for sin modpart, men så faldt det ham ind, at der dog måske var en udvej til at undgå denne tort og dog redde sit skind. Han gik til hr. Jolter og bad ham om at være hans sekundant. Hovmesteren blev imidlertid slet ikke forfærdet, som maleren havde ventet; han truede ikke med øjeblikkelig at gå til øvrigheden og melde, hvad de havde for, men sagde ganske koldsindigt, at det forbød hans stand og stilling ham at tjene ham i. Sagen var, at Peregrine, som var bange for, at hovmesteren skulle forpurre det hele, havde sat ham ind i, hvorledes sagerne stod, og forsikret ham, at han nok skulle sørge for, at der ingen ulykker kom ud af den historie.

Da maleren fandt den udvej spærret, besluttede han, angst og bange, som han var, for at blive slået ihjel eller lemlæstet, at bede sin fjende om forladelse og underkaste sig alle de vilkår,

han måtte finde for godt at stille ham. Så mødte han imidlertid vor helt, som umådelig fornøjet fortalte ham, at hans udfordring havde sat doktoren i den grueligste angst, og at han kun havde modtaget den, fordi han i sin fortvivlelse ikke vidste, hvad han skulle gøre. Han havde meddelt ham, Peregrine, brevets indhold under påskud af, at han ville bede ham om at være hans sekundant, men i virkeligheden for at få ham til at se at bringe en forsoning i stand. "Men," vedblev vor helt, "da jeg så, hvordan han havde det, mente jeg, at De var bedre tjent med, at han ikke fik sit ønske opfyldt, så jeg lovede beredvilligt at gå med ham; jeg er ganske vis på, at han kryber til korset og ydmyger sig for Dem." Denne forsikring satte i den grad mod i maleren, at han erklærede, at han ikke i mindste måde var bange, hvorpå han ladede sine pistoler og forsynede dem med nye flintestene.

Så snart tusmørket begyndte at falde på, bankede det på Pallets dør, og da Pipes lukkede op, var det doktoren, som sagde: "Sig til hr. Pallet, at nu går jeg hen på det aftalte sted." Maleren blev ikke lidt overrasket over denne meddelelse, der slet ikke stemte med, hvad Pickle havde sagt; han styrkede sig med et stort glas cognac, men det hjalp ikke; angst var han, og angst blev han. Han gav sig imidlertid på vej med sin sekundant, og så udspandt der sig følgende samtale imellem dem: "Hør, hr. Pipes," sagde maleren, "jeg synes, doktoren havde sådan et djævleblændt hastværk." – "Ja," svarede Tom, "jeg tænker, han er forhippet på at komme i kast med Dem." – "Hvad for noget?" sagde maleren, "tror De, han tørster efter mit blod?" – "Ja, det kan De være stødt på," svarede Tom, idet han med stor sindsro skubbede en stor skrå over i den ene side. "Ja men, så er

han jo en ren kannibal," råbte Pallet, som begyndte at ryste, "og intet kristent menneske burde slås med ham, når han har det på den manér." – "De er da vel ikke bange?" sagde Tom. "Nej, Gud bevare's, hvad skulle jeg være bange for?" svarede maleren, "det værste, han kan gøre, er at tage mit liv, og gør han det, kommer han til at stå Gud og mennesker til ansvar, ikke?" – "Nej," svarede Tom, "skyder han Dem et par kugler i boven og slår Dem regedérlig ihjel, så er det virkelig ikke mere mord, end om han skød en måge, der havde sat sig på storråen." Nu begyndte tænderne at klapre sådan i munden på Pallet, at han knapt kunne tale. "De tager Dem det meget let med menneskeliv, hr. Thomas," sagde han, "men jeg stoler på den Almægtige, han sørger nok for, at det ikke bliver så lige en sag at gøre det af med mig. Man har da før set folk komme levende fra dueller. Tror De virkelig, der er fare for, at min modpart slår mig ihjel?" – "Det er ikke godt at vide," sagde Pipes sindigt, "det må man tage, som det kan falde. Vi er jo alle sammen Vorherre en død skyldige, som det hedder for et gammelt ord, og når man sætter fod imod fod, må en af parterne gå kaput." – "Fod imod fod!" råbte maleren forfærdet, "det er jo rent slagteri! Gud forbande mig, om jeg vil være med til at slås på sådan en barbarisk måde. Tror De, jeg er et vildt dyr?"

Imidlertid var de kommet op på volden, og da Pipes fik øje på doktoren og hans sekundant, gjorde han maleren opmærksom på dem og bad ham gøre sig klar og tage mands mod og hjerte til sig. Pallet søgte forgæves at skjule sin rædsel, der røbede sig ved, at han rystede over hele kroppen som et espeløv, og ved den ynkelige tone, hvori han svarede: "Mands mod og hjerte har jeg, men De vil jo have mig til at bære mig ad som et vildt dyr.

Kommer de her hen ad?" Da Tom sagde, at de var klare, og opfordrede ham til at gå frem, blev han så befippet, at han tabte pistolen ud af hånden og begyndte at gå baglæns, til Pipes gik om bag ved ham og satte sin ryg imod hans, idet han svor og forbandede sig på, at den vej var spærret.

Mens Pipes således tog sig af maleren, havde hans herre stor gammen af doktoren, hvis forskrækkelse tog sig endnu kosteligere ud, fordi han gjorde sig mere umage for at skjule den. Efter den erklæring, han havde afgivet til Pickle om formiddagen, kunne han jo ingen indvendinger gøre, da udfordringen kom, og han indskrænkede sig nu til forblommede antydninger af, hvor urimeligt det var at duellere, en skik, der var indført af de barbariske hunner og longobarder, ligesom han også lod, som om han fandt brugen af skydevåben uhyre latterlig, for så vidt som de ikke gav den pågældende lejlighed til at lægge sin personlige tapperhed for dagen. Pickle gav ham ret i ét og alt, men man måtte jo rette sig efter, hvad der nu en gang var skik og brug, hvor latterligt det end var, sagde han, og da republikaneren indså, at han ingen vegne kom på den måde, blev han mere og mere befippet, og til sidst foreslog han, at de skulle kæmpe i fuld rustning ligesom i gamle dage, for når man optog sådanne barbariske skikke, var det i sin orden, at man bar sig ad som i den jernalder, de stammede fra. Pickle beklagede i sit stille sind, at han ikke havde fået tvekampen i stand i Brüssel, hvor han kunne have lejet Karl den Femtes og den tapre hertug af Parmas rustninger til de to stridsmænd, men da det ikke var muligt at få dem klædt i panser og plade i Antwerpen, fik han doktoren overtalt til at rette sig efter nutidens kampmåde, og for at sætte mod i ham

lod han nogle vink falde om, at hans modpart var sådan en kryster, at kamplysten nok forgik ham, inden der var sket nogen ulykke.

Da de kom op på volden, og doktoren stillede sig op for at tage imod sin modpart, var han så bleg, at Pickle kunne se det til trods for mørket, sveden sprak i store dråber ud af panden på ham, og Pickle kunne næsten ikke forstå ham, da han sagde, at han ville ønske, at han havde de gamles *pila* og *parma* [Note 11)] for at skræmme sin fjende, når han sprang frem, klaprende med dem og syngende stridshymnen på de romerske krigeres vis. Da han imidlertid så, at hans modstander, langt fra at rykke frem, tværtimod syntes at vige, ja endog at slås med sin sekundant, fik han en anelse om, hvordan det stod til med maleren. Han samlede derfor alt sit mod og benyttede sig af fjendens forskrækkelse, klaprede med kården og pistolen og rykkede frem i trav, idet han af fuld hals brølede en af Pindars hymner. Ved dette syn blev maleren som lamslået af forfærdelse; han ville være faldet om, hvis Pipes ikke havde støttet ham og opmuntret ham til at holde stand. Da doktoren så, at han ikke, som han havde ventet, havde taget flugten, affyrede han sin pistol, og aldrig så snart havde den forfærdede maler hørt knaldet, før han befalede sin sjæl Gud i vold og af fuld hals brølede om nåde.

Republikaneren blev umådelig glad ved at høre dette, og opfordrede ham til øjeblikkelig at overgive sig og udlevere sine våben, hvis han ikke ville slås ihjel på stedet. Maleren kastede straks sine pistoler og sin kårde, og efter at have bemægtiget sig disse *spolia opima* skænkede doktoren ham livet, imod at han tilstod, at han ikke i nogen som helst henseende kunne måle sig

med ham og lovede for fremtiden at vise ham skyldig ærbødighed og underdanighed. Den ulykkelige maler gik ind på alt og bad hr. Pickle om ikke at have alt for ringe tanker om ham, fordi han ikke havde mere mod, men opsætte sin dom om ham, til han havde set hans *Cleopatra*, som ville blive færdig i løbet af tre måneder. Vor helt svarede, at der ikke var noget at sige til, at en mand manglede mod, da det var en naturlig svaghed, men det var uhæderligt, at han havde givet sig mine af at være i besiddelse af en egenskab, som han var ganske blottet for; det kunne han ikke sådan uden videre glemme, men han ville ikke des mindre vise ham den overbærenhed at omgås med ham som hidtil i håb om, at han ville forbedre sig. Pallet forsikrede, at han slet ikke havde givet sig mine af noget, for han havde været ganske uvidende om, at han var en kryster, lige til hans mod blev sat på prøve. Han lovede desuden, at han på resten af rejsen skulle opføre sig med sømmelig beskedenhed, og bad til sidst hr. Pipes om at have den godhed at hjælpe ham med at aftvætte de ubehagelige følger, hans forskrækkelse havde haft.

54. kapitel

Tom fik ordre til at være ham behjælpelig i så henseende, og imens det stod på, udviklede doktoren, stolt af sin sejr, for Peregrine, at nu kunne man da se, at Pindar ikke havde sagt for meget, da han priste sangens guddommelige magt, for aldrig så snart var den guddommelige digters honningsøde ord kommet over hans læber, før hans usle modstander fuldstændig tabte modet. Han mente, at Pallets forskrækkelse måtte have sin grund i, at en eller anden forbrydelse tyngede på hans samvittighed, for en dydig og fornuftig mand kunne da ikke være bange for døden, som ikke blot er den fredelige havn, man løber ind i efter at være omtumlet af livets storme, men også seglet på menneskets liv, hvis eftermæle først er sikret, når han har forladt forkrænkeligheden og ikke længere kan sætte det til. Han beklagede, at hans onde skæbne havde ladet ham komme til verden i en vanslægtet tid, da krig var blevet til et usselt håndværk, og ønskede, at den dag måtte komme, da han kunne få lejlighed til at kæmpe for frihedens hellige sag, som da en lille flok atheniensere ved Marathon kæmpede imod hele det persiske riges styrke. Han håbede, sagde han, at franskmændene ville overfalde England med en hær som den, Xerxes brød ind i Grækenland med, for at han måtte kunne ofre sig for sit lands frihed som en anden Leonidas.

Efter at denne mindeværdige kamp således var lykkelig og vel overstået, begav de sig til Rotterdam, hvor der boede et par hollændere, som doktoren havde anbefalingsbreve til. De tog

meget gæstfrit imod ham og hans rejsefæller, og den ene af dem indbød dem til aften.

Da de kom, havde hollænderne skaffet en lystjagt og tilbød at sejle en tur med dem på Maas, hvilket er omtrent den eneste adspredelse, man har der i byen. De gik ind på det med undtagelse af hr. Jolter, som foretrak at blive i land. I begyndelsen gik alt nok så godt; de krydsede frem og tilbage på floden for en strygende vind og spiste nede i kahytten, men da vinden tog til, til usigelig glæde for hollænderne, som nu fik lejlighed til at vise deres dygtighed i at manøvrere, fandt gæsterne det ubehageligt at være oppe på dækket og umuligt at være neden under på grund af de røgskyer, der væltede ud af deres værters piber og fyldte kahytten i den grad, at de var lige ved at kvæles. Denne røg i forbindelse med skibets rullen begyndte at gøre sin virkning på malerens hoved og mave, og han bad indstændigt om at måtte komme i land, men hollænderne, der ingen forestilling havde om, hvad han led, holdt på, at han skulle vente, til han rigtig havde fået at se, hvor dygtige deres søfolk var. De tog ham med op på dækket og gav folkene ordre til at lavere så stærkt, at rælingen på den ene side kom under vand, hvilken manøvre de øjeblikkelig udførte således, at Pallet forbandede den hollandske høflighed og ønskede, at han var vel i land.

Mens hollænderne frydede sig over den elegante sejlads og godtede sig over malerens forskrækkelse, kom der en kastevind, som kæntrede skibet, så de alle sammen gik over bord og lå ude i Maas, inden de anede, at der var noget på færde. Peregrine, der svømmede udmærket, nåede i god behold til land; doktoren greb i sin vånde fat i en af matrosernes vide bukser og lod sig

hale i land af ham; de to hollændere klarede sig også og røg med stor sindsro deres piber hele vejen; den stakkels maler derimod ville være gået til bunds, hvis han ikke var stødt på et ankertov; skønt han omtrent var bevidstløs, greb han instinktivt fat i det og holdt sig så krampagtigt fast, at det næsten ikke var muligt at få ham til at slippe det igen, da der kom en båd ud for at hente ham i land. Han blev båret ind i et hus og hængt op ved benene for at få vandet ud af sig, og da det var overstået, begyndte han først at stønne og så at brøle og lå i vildelse i flere timer. Hvad de to hollændere angår, så faldt det dem aldeles ikke ind at gøre undskyldninger for, hvad der var sket, for det var noget så dagligdags, at det var der aldrig nogen, der tog notits af.

Efter at de havde skiftet klæder og sundet sig på det ufrivillige bad, begav vore rejsende sig til deres ny vens hus, hvor de forefandt en tyve-tredive hollændere, som deres vært havde inviteret for rigtigt at gøre stads af dem. Midt i stuen stod der et fyrfad med gløder til at tænde piberne ved, og hver af de tilstedeværende fik sin egen spyttebakke. Der var ikke én, som ikke havde piben i munden hele tiden, så de lignede en flok uhyrer, der sprudede ild og røg. Samtalen var af den rigtig hollandske slags, kedelig og flegmatisk, så da vor helt omsider slap hjem, havde han ikke blot hovedpine af tobaksrøgen, men havde kedet sig rædsomt, så han bandede doktoren, der havde skaffet dem disse utålelige venner på halsen. De havde været så venlige at love at hente dem næste morgen og være sammen med dem hele dagen, men Peregrine havde fået nok af den hollandske gæstfrihed. Han lod sine tjenere pakke hans vadsæk og sejlede næste morgen tillige med sin hovmester til Haag i en

trækskøjte og lod sine rejsefæller, som han lovede at vente på i Amsterdam, gøre undskyldninger på hans vegne over for hollænderne. I Amsterdam mødtes de atter, og efter at have set sig om dér og i andre hollandske byer besluttede de at tage hjem. Overrejsen til England gjorde de imidlertid ikke i fællig, idet doktoren og hr. Pallet tog med et handelsskib, mens Peregrine tog med paketbåden til Harwich.

55. kapitel

Da vor helt ville overraske dem der hjemme i fortet, pålagde han, så snart han havde sat foden på engelsk grund, hr. Jolter, at han ikke måtte skrive hjem til kaptajnen, som ikke havde hørt fra dem, siden de tog fra Paris. Han tog straks til London, hvor han gjorde de adelsmænd, han havde anbefalingsbreve med til, sin opvartning og blev overordentlig forekommende modtaget. Efter således at være blevet indført i den fornemme verden begav han sig med sit følge til fortet, hvortil han kom samme aften. Der blev lukket op for ham af en ny tjener, som ikke kendte ham, men så snart han var kommet inden for, så han sin gamle ven Hatchway humpe om i gården med nathue på hovedet og pibe i munden. Han gik hen og tog ham i hånden. Løjtnanten stirrede forbavset på ham, til det gik op for ham, hvem han var, men aldrig så snart kendte han ham, før han smed piben i brostenene og udbrød: "Fanden fare i mine tværsalinger! Velkommen i havnen!" samtidig med, at han trykkede ham kærligt til sit bryst, og derpå rakte han venskabeligt sin gamle skibskammerat Pipes hånden, da han nu også kom til og begyndte at blæse i sin fløjte, så det skingrede i hele fortet.

Da tjenestefolkene hørte de velkendte toner, kom de styrtende ud i overstadig glæde, og da de fik at vide, at deres unge herre var kommet hjem, udbrød de i sådan en jubel, at kaptajnen og hans frue blev ganske forbavsede, og Julie opfyldt af anelser, der fik hendes hjerte til at banke. Hun ilede ud og blev så overvældet ved at se sin broder, at hun ligefrem dånede i

hans arme; hun kom imidlertid snart til sig selv igen, og efter at have bevidnet hende sin glæde og kærlighed gik Peregrine op til sin gudfader og sin tante. Fru Trunnion tog overmåde nådigt imod ham og takkede Gud, fordi han var kommet hjem fra ugudelighedens og lastens land, hvor hun håbede, at hans moral og religiøse grundsætninger ikke havde taget skade. Den gamle herre, der sad som en fange i sin lænestol, var målløs af glæde ved synet af sin yndling, og efter at have gjort adskillige frugtesløse forsøg på at komme op, affyrede han til sidst en hel salve af forbandelser over sine ben og rakte sin gudsøn hånden, som denne kyssede med stor ærbødighed.

Efter at kaptajnen var blevet færdig med at skælde ud på sin podagra, der var genstand for hans forbandelser hver time på dagen, sagde han: "Nå, min gut, nu går jeg med glæde til bunds, hvornår det skal være, nu, da jeg ser dig sikkert i havn igen – nej, det er i grunden en djævleblændt løgn, for jeg ville ønske, jeg kunne holde det gående, til jeg fik dig at se som fader til en flink gut. Fanden fare i mine spanter, holder jeg ikke så meget af dig, at jeg tror, du må være min egen søn, skønt jeg ikke ved, hvordan jeg har båret mig ad med det stykke arbejde." Så fik han øje på Pipes, der nu var brudt ind til ham og brølede: "Alt vel?" – "Åhoj!" råbte den gamle, "er du dér, din sildefjæsede søn af en sælhund? Sikken et nederdrægtigt puds, du spillede din gamle kaptajn! Nå, det er lige meget, din hundetamp, hid med næven; det skal være dig tilgivet, fordi du holder af min gudsøn. Gå din vej, mand, og få en tønde stærkt øl op i gården, slå spunsen ud, og sæt en pumpe i, og post så væk til alle folkene og naboerne. Og fyr så kanonerne af, og lad fortet illuminere til tegn på, at vi er glade over, at din herre er kommet hjem i god

behold. Guds død, havde jeg ikke disse forbandede skanker at trækkes med, ville jeg danse en hornpipe med den bedste af jer."

Den næste, han fik øje på, var hr. Jolter, der blev hædret med særlige vidnesbyrd om bevågenhed og igen fik løfte om det kald, kaptajnen havde at give bort. Hovmesteren var så rørt over sin velynders ædelmodighed, at tårerne løb ham ned ad kinderne, da han udtalte sin taknemmelighed og sin glæde over sin discipels udmærkede egenskaber.

Imidlertid undlod Pipes ikke at efterkomme de ordrer, han havde fået. Øllet blev hentet op, portene blev åbnet på vid gab, hele huset blev oplyst, og kanonerne blev gentagne gange affyrede. Alt dette kunne selvfølgelig ikke undgå at vække opmærksomhed i nabolavet. Medlemmerne af klubben i Tunleys værtshus fordybede sig, da de hørte skuddene, i gisninger om, hvad der kunne være på færde. Værten mente, at kaptajnen rimeligvis var plaget af spøgelser, og at det var i den anledning, kanonerne blev affyret, for det havde han ladet gøre en gang for en snes år siden, da han var i det tilfælde. Skatteopkræveren sagde med et spotsk smil, at han var bange for, at Trunnion var død, og at det så ikke var godt at vide, om det var af glæde eller sorg, fruen lod skyde med kanoner. Prokuratoren mente, at Hatchway var ved at holde bryllup med frøken Pickle, og at det var i den anledning, der var al den halløj, og da Gamaliel hørte det, viste der sig svage spor af rørelse i hans ansigt; han tog piben af munden og sagde, at han troede, det var hans søster, der var blevet dårlig.

Mens de således fordybede sig i deres formodningers labyrint, gik en flok bønder, der sad og drak i køkkenet, og som fandt det lettere at bruge benene end at bryde hovedet, ud for at

forhøre sig om, hvad der var på færde. Da de fik at vide, at der vankede øl i gården, og tjenestefolkene opfordrede dem til at komme indenfor og få noget med, foretrak de det for at tilbringe aftenen i kroen, og gav sig under Tom Pipes' kommando.

Da det rygtedes i sognet, at Peregrine var kommet hjem, indfandt præsten og en tre-fire herrer fra nabolaget sig i fortet for at frembære deres lykønskninger i anledning af denne glædelige begivenhed. Frøken Julie, der var en udmærket husmoder, sørgede for et fortræffeligt aftensmåltid, og glæden styrkede i den grad kaptajnen, at han formelig lod til at være blevet ung igen.

Blandt dem, der hædrede festen med deres nærværelse, var også hr. Clover, den unge herre, der bejlede til Peregrines søster. Hans hjerte var så betaget af kærlighed, at han greb lejligheden, så snart han en gang så, at Peregrine et øjeblik var ledig, og indtrængende bad ham om ikke at modsætte sig hans lykke; han ville gå ind på hvilke som helst vilkår, han på nogen måde kunne overkomme. Vor unge herre takkede ham for det ærefulde tilbud; han indså foreløbig ikke, at der var nogen grund til at modsætte sig hans ønske, sagde han, og skulle tale med sin søster for at komme på det rene med hendes følelser og så forhandle med ham, men for øjeblikket bad han ham have ham undskyldt, at han ikke kunne drøfte så vigtig en sag, idet han mindede ham om den glædelige anledning, i hvilken de var samlet. Han lod derpå flaskerne cirkulere så rask, at lystigheden i laget snart blev meget højrøstet, og der kom den ene lattersalve efter den anden, uden at der var noget som helst andet end vinen, der fremkaldte dem. Disse glædesudbrud

afvekslede med bakkantiske sange, som selv den gamle herre istemte, mens den satte hovmester smækkede i takt med fingrene, og sognepræsten sang med i koret på den mest udtryksfulde måde. Før midnat sad de som groet fast til deres stole, og hvad der gjorde situationen endnu mere betænkelig, var, at alle tjenestefolkene havde det lige sådan, så de var nødt til at blive siddende, hvor de sad, nikkende til hinanden som en forsamling af anabaptister.

56. kapitel

Da Peregrine fik talt nærmere med sin søster om hr. Clovers tilbud, kom han til det resultat, at det burde modtages, så meget mere, som den unge mand havde vundet Julies hjerte. Han satte derfor sin onkel ind i sagen, og efter at have rådført sig med sin kone erklærede denne, at han ingen ting havde at indvende imod partiet, og at han helst så, at de blev kopulerede så snart som muligt, uden at hendes forældre fik noget at vide om det, før det var sket, for da de stadig ingen ting ville have med hende at gøre, fortjente de ikke, at hun tog noget hensyn til dem. Skønt vor helt var af samme mening, og hr. Clover, som var bange for, at sagen skulle støde på hindringer, indstændigt bad sin elskede om straks uden videre at skænke ham sin hånd, ville den unge dame dog ikke på nogen måde gøre et så vigtigt skridt uden først at have bedt sin fader om tilladelse til det, om hun end var fuldt og fast bestemt på at følge sit eget hjerte, hvis han ikke havde væsentlige og grundede indvendinger at gøre imod partiet.

Hr. Clover gjorde i den anledning hr. Gamaliel sin opvartning nede i værtshuset, meddelte ham meget ærbødigt, at han elskede hans datter og oplyste ham om sine vilkår, og hvad han kunne byde hende. Hendes fader, som lod til at føle sig særlig tiltalt af, at han ingen medgift forlangte, hørte meget høfligt på ham og lovede at svare ham i løbet af et par dage. Samme aften rådførte han sig med sin kone, men denne blev så forbitret ved udsigten til, at hendes datter var ved at komme i en selvstændig stilling, at hun udtalte sig på den ondskabsfuldeste måde om

dette parti, som hun betragtede som et uforskammet påfund af Julie, der blot gik ud på at fornærme hendes forældre, som hun allerede havde været så skammeligt ulydig imod. Det lykkedes hende kort sagt ikke blot at gøre sin svage mand uvillig stemt over for det tilbud, han straks havde syntes så godt om, men endog at ophidse ham i den grad, at han gik til øvrigheden for at få datteren arresteret, fordi hun ville gifte sig uden hans samtykke.

Fredsdommeren, han henvendte sig til i den anledning, var nødt til at opfylde hans forlangende, men da han kendte både moderens ondskab og faderens enfoldighed, sendte han hemmeligt bud til fortet, om hvad der var sket, hvilket havde til følge, at vielsen ufortøvet fandt sted der hjemme. Hr. Jolter forrettede den, for sognepræsten ville ikke støde nogen for hovedet, og kapellanen stod afgjort på deres fjenders side.

Næste dag fulgte vor helt sin søster til hendes mands hus, og for at beskytte hende imod al overlast indlogerede han, hans ven Hatchway og nogle af deres folk sig der i nogle uger. Da han var blevet fuldstændig rolig i så henseende, og alt vedrørende ægteskabskontrakten var i orden, kunne Peregrine ikke længere styre sin længsel efter at gense Emilia, og en skønne dag sagde han da til sin onkel, at han ville ride over og besøge sin ven Gauntlet, som han ikke havde hørt fra i lange tider.

"Hoho, din skælm," sagde den gamle herre, idet han så ham stift i øjnene, "jeg mærker, at ankeret holder! Jeg troede, du havde kappet det og søgt en anden ankerplads, men jeg kan tænke, at når en køn tøs først har fået fat i en ung fyr, så kan han muntre sig så meget, han vil, men lette ankeret kan han lige så lidt, som han kan lette Teneriffa. Nå, Gud velsigne dig,

havde jeg vidst, at den unge pige var Ned Gauntlets datter, havde jeg ikke givet signal til, at du skulle holde op at jage."

Vor helt blev ikke lidt overrasket ved at høre kaptajnen tale i den tone og var straks på det rene med, at hans ven Godfrey havde fortalt ham det hele. I stedet for at blive henrykt over, at kaptajnen billigede hans valg, hvilket han selvfølgelig ville være blevet, hvis hans følelser havde været de samme nu som før, ærgrede han sig over Trunnions ord og over, at den unge soldat havde haft den uforskammethed at røbe, hvad han havde betroet ham. Han blev rød i hovedet og forsikrede kaptajnen, at han aldrig for alvor havde tænkt på at gifte sig, så hvis nogen havde fortalt ham, at han havde bundet sig til nogen på den måde, havde han ført ham bag lyset; han ville aldrig indlade sig på sligt uden at indhente hans udtrykkelige samtykke, sagde han.

Trunnion roste dette forstandige forsæt og sagde, at skønt ingen havde fortalt ham, hvad han og hans hjertenskær havde lovet hinanden, var han jo ganske på det rene med, at han havde gjort kur til hende, og han antog, at han havde reelle hensigter, for han kunne ikke tro, at han var sådan en slyngel, at han ville lægge an på at forføre en brav officers datter. Disse ord, som Pickle tilskrev mangel på verdenserfaring, gjorde intet indtryk på ham; han forlod fortet opfyldt af vellystningens skændige attrå og bestemt på at sætte ethvert hensyn til side for sin lyst. Da han kom igennem Winchester, besluttede han at besøge nogle gode venner der, og da han af en af dem fik at vide, at Emilia og hendes moder var der i byen, gik han straks hen til dem.

Det var så langt fra, at han følte den sindsbevægelse, man skulle vente, at en elsker i hans stilling måtte være betaget af. Der rørte sig ikke andet i ham end forfængelighed og hovmod, og han tog sig mere ud som en affekteret laps end som en ærbødig beundrer, der genser sin elskede efter så lang tids adskillelse, da han trådte ind til sin Emilia.

Den unge dame, der følte sig meget krænket ved den ligegyldighed, han havde vist ved ikke at svare på hendes broders brev, havde kaldt al sin stolthed til hjælp, og det var lykkedes hende at få således bugt med sin ærgrelse, at hun kunne vise sig tilsyneladende rolig. Hun var endog glad over, at det traf sig så, at der, da han kom, var en to-tre unge herrer hos hende, der gjorde stormende kur til hende. Aldrig så snart var vor helt blevet meldt, før hun opbød alt sit koketteri, påtog sig den muntreste mine af verden og var lige midt i den lystigste latter, da han trådte ind ad døren. Hun bød ham i en temmelig ligegyldig tone velkommen hjem til England og spurgte, hvad nyt han havde at melde fra Paris, og inden han kunne svare, bad hun en af de andre herrer om at gå videre i den morsomme historie, han var blevet afbrudt i.

Peregrine smilede ved sig selv, idet han anså det for hævet over al tvivl, at hun blot påtog sig dette væsen for at straffe ham for hans tavshed, mens han var udenlands, og at han i virkeligheden havde uindskrænket magt over hendes hjerte. Han udfoldede i den anledning hele det konversationstalent, han havde erhvervet sig i Paris, og sagde tusind smukke ting med en så utrolig tungefærdighed, at de andre blev målløse af forbavselse, og Emilia ærgerlig. Til sidst fandt hans medbejlere det rådeligst at fortrække, og han begyndte da at tale rent ud

om sine følelser, men rigtignok i en helt anden tone, end han før havde plejet at bruge over for hende. Den ærbødighed, han hidtil havde betragtet hende med, den kyskhed i følelsen og den finhed i udtrykkene, han før havde plejet at lægge for dagen, når han talte med hende, var helt borte. Han så nu på hende med en vellystnings øjne, blussede af sanselig attrå, talte i en tone, der med nød og næppe holdt sig inden for velanstændighedens grænser, og søgte at tilrive sig de gunstbevisninger, som hun i sin tid i sit hjertes ømhed havde tilstået ham, da hans følelser var af samme natur som hendes.

Ærgerlig og krænket over den umiskendelige forandring, der var foregået med ham, anså hun det for at være under sin værdighed at minde ham om, hvorledes han tidligere havde været over for hende. Hun lod, som hun var i overmåde godt humør, og drillede ham med de store fremskridt, han havde gjort i galanteri, men det var så langt fra, at hun tillod ham at tage sig friheder over for hende, at han tværtimod ikke fik lov til blot at røre hende, ja, han fik ikke engang lov til at kysse hende på hånden, så det eneste, han fik ud af den ufortrødenhed, han lagde sine talenter for dagen med i denne sammenkomst, der varede en hel time, var bevidstheden om, at han havde overvurderet sig selv, og at Emilias hjerte var en fæstning, som der ikke var nogen udsigt til ville overgive sig på nåde og unåde.

Omsider blev hans kurmageri afbrudt ved, at moderen kom hjem. Samtalen blev mere almindelig, og han fik nu at vide, at Godfrey var i London for at søge en ledig løjtnantsplads i det regiment, han stod ved, og at frøken Sofie var hjemme hos sin fader.

Skønt vor helt ved det første besøg langt fra havde haft det held med sig, som han havde ventet, opgav han ikke håbet om at få fæstningen til at overgive sig og fortsatte belejringen i adskillige dage, men uden at se sin udholdenhed føre til noget. Omsider, da han havde fulgt damerne hjem på landet, hvor de boede, begyndte det at gå op for ham, at han blot spildte sin tid, og han besluttede derfor foreløbig at trække sig tilbage i håb om, at der vel nok med tiden ville tilbyde sig en gunstigere lejlighed, og opsat på at gøre sine talenter gældende i en højere sfære.

57. kapitel

Han sagde derfor farvel til Emilia og hendes moder, idet han foregav, at han skulle til London i vigtige forretninger. Den gamle dame var meget bekymret, og datteren meget opbragt over hans opførsel, der kom dem så meget mere uventet, som Godfrey havde fortalt dem, at kaptajnen billigede sin gudsøns valg.

Da Peregrine kom tilbage til fortet, fandt han sin onkel så syg af podagraen, som nu var gået op i maven, at hans liv var i alvorlig fare, hvorfor der herskede stor forstyrrelse i hele huset. Han tog nu selv styret, sendte bud efter alle omegnens læger og tog sig selv med den største kærlighed og omhu af den gamle, så længe anfaldet varede. Først efter fjorten dages forløb fik kaptajnens kraftige natur bugt med det.

Da den gamle herre var kommet sig igen, var han så opfyldt af taknemmelighed over Peregrines omhu for ham, at han straks ville have overdraget ham hele sin formue, hvis den unge mand ikke havde opbudt al sin indflydelse for at få ham til at opgive dette forsæt og gøre et testamente, i hvilket han rundeligt betænkte Hatchway og alle sine andre undergivne og sørgede for sin kone. Da denne vigtige sag var i orden, brød Peregrine op til London.

Så snart han var kommet til byen, sendte han Gauntlet sit kort, som dennes moder havde bedt ham om, og næste morgen besøgte den unge mand ham. Han så imidlertid ikke ud til at være så opsat på dette møde eller at nære så varme følelser, som man skulle have ventet efter det fortrolige forhold, der havde

været imellem dem, og Peregrine lagde heller ikke den uforbeholdne venskabelighed for dagen, som han havde vist Godfrey, før han rejste. Godfrey følte sig ikke blot krænket ved, at Pickle ikke havde svaret ham på hans brev, så meget mere, som det var ham selv, der havde foreslået, at de skulle veksle breve, men hans moder havde desuden fortalt ham, hvorledes den unge mand havde opført sig over for Emilia sidste gang, han besøgte dem, og Peregrine var, som allerede anført, vred på Godfrey, fordi han, som han mente, havde røbet hans hemmelighed, mens han var borte. De behandlede som følge af denne misstemning hinanden med den kølige høflighed, der plejer at vidne om, at et venskab er ved at gå over.

Gauntlet gættede straks, hvad Peregrine var vred over, og for ikke at blive stående i et falsk lys for ham, greb han, da han havde spurgt til kaptajnens helbred, lejligheden til at fortælle Peregrine, at da han opholdt sig i fortet, efter at han var kommet tilbage fra Dover, var samtalen imellem ham og den gamle herre en aften kommet til at dreje sig om Peregrines kærlighedshistorie; den gamle havde været meget ked af den og havde blandt andet sagt, at han antog, at genstanden for denne formentlige kærlighed var en eller anden simpel tøs, han havde fået fat i, da han gik i skole; så havde hr. Hatchway forsikret ham, at hun var en ung dame af så god familie som nogen i grevskabet, og så havde han, Hatchway, i sin venskabelige iver for at tjene ham, fortalt, hvem hun var, så Gauntlet var aldeles uskyldig i det hele.

Det fornøjede Peregrine meget, at han blev revet ud af sin vildfarelse i så henseende; hans ansigt klarede op, og hans stive væsen veg pladsen for den gamle fortrolighed.

Han bad Godfrey undskylde, at han ikke havde svaret ham på hans brev; det havde, sagde han, simpelt hen sin grund i, at han havde haft så mange ting i hovedet, at han havde opsat det fra dag til dag, lige til han skulle rejse hjem.

Den undskyldning tog den unge krigsmand for gyldig, og da der jo foreløbig ikke lod sig sige noget bestemt angående Peregrines hensigter over for hans søster, syntes han ikke, at han for øjeblikket havde nødig at give ham onde ord i den anledning, men var klog nok til at indse, at den omstændighed, at forholdet imellem ham og den unge herre genoptoges, kunne bidrage væsentligt til, at den flamme, som de mange nye indtryk havde dæmpet, atter blussede op. Han opgav derfor alt forbehold, og tonen imellem dem blev igen som i gamle dage. Peregrine fortalte ham alt, hvad han havde oplevet, siden de skiltes, og Gauntlet gjorde ligeledes rede for, hvorledes det var gået ham. Blandt andet fortalte han, at da han havde opnået at få officerspatent, havde hans elskede Sofies fader fuldstændig skiftet sind over for ham og støttede ham nu af alle kræfter; havde han ikke tilfældigvis fået de penge, der gjorde ham det muligt at komme op på et højere trin i samfundet, havde han al mulig grund til at tro, at han så vel som alle hans rige pårørende ville have ladet ham sejle sin egen sø.

Da badetiden i Bath var begyndt, og vor helt var meget forhippet på at få lejlighed til at udmærke sig i den fine verden, sagde han til Godfrey, at han agtede at tage der hen, og trængte stærkt ind på ham for at få ham til at tage med. Han gik ind på det, og efter at Peregrine ved sine formående londonervenners indflydelse havde skaffet ham orlov, brød de to unge herrer op

fra London, som sædvanlig ledsagede af kammertjeneren og Pipes, der var blevet vor helt fuldstændig uundværlige.

58. kapitel

I Bath vakte de snart megen opmærksomhed, og der var ikke gået ret mange dage, før de var fuldt optaget af galante eventyr. Særlig gjorde vor helt stor lykke hos det smukke køn. Hans ydre fortrin var, bortset fra alle hans øvrige fortræffelige egenskaber, store nok til at bedåre damerne, og da hertil kom et overordentlig indsmigrende vasen og store evner i retning af at være underholdende, var han uimodståelig selv for dem, hvis dyd var barrikaderet med stolthed, forsigtighed eller ligegyldighed. Han traf imidlertid ikke på en eneste, der kunne gøre Emilia herredømmet over hans hjerte stridigt, så han nåede ikke videre end til at more sig og tilfredsstille sine luner, men det gjorde han også således, at han havde sat alle bagtalelsens hundrede tunger i fuld virksomhed, før han havde været fjorten dage i Bath.

Hans ven Godfrey var også vel bevandret i galanteriets mysterier, og det traf sig så heldigt, at de kunne dele markedet imellem sig på den fredeligste måde, idet det lå nærmest for Godfrey at lægge sig efter de modnere skønheder, der havde passeret trediveårsalderen og som for det meste tilhørte den hellige ægtestand, mens Peregrine opslog sin trone iblandt pigebørnene, fra den lystige femten års mø, der får hjertebanken, slår med nakken og giver sig til at fnise, så snart hun ser en smuk, ung mand, til den satte frøken på otte og tyve, som med ærbare miner holder moralske foredrag over skønhedens forfængelighed, ungdommens dårskab og kvindernes enfoldighed og tager oprejsning ved at prise

venskabet, menneskekærligheden og fornuften på de platoniske filosoffers vis. Det følger af sig selv, at de to venners held over for damerne fremkaldte stort røre og megen strid, idet de forskellige genstande for deres følelser var ved at gå ud af deres gode skind af skinsyge. Det var så langt fra, at Peregrine gjorde sig umage for at bilægge disse stridigheder, at han tværtimod gjorde alt, hvad han kunne, for yderligere at ophidse dem, men hvor han kunne, søgte han dog at revse dem, der bagtalte ham og hans donnaer. Han havde lagt mærke til, at ingen havde så travlt i så henseende som lægerne, der flokkes ved badestederne som ravne om et ådsel. De fleste af dem har korrespondenter i London, som gør deres bedste for at få alle mulige oplysninger om badegæsternes liv og forhold, og når de ikke kan få vedkommende til at give sig under den læges behandling, som de tjener, forsyner de ham i alt fald med alle de oplysninger, de har kunnet skaffe, og som han så bruger på bedste måde.

Hele fakultetet i Bath havde nu i høj grad pådraget sig vor helts unåde ved den måde, det behandlede hans og hans vens rygte på; de lagde da råd op om, hvorledes de bedst skulle hævne sig, og fandt omsider på en list, som de iværksatte på følgende måde. Blandt badegæsterne var der en gammel officer, hvis af naturen meget pirrelige sind var blevet yderligere forbitret ved hyppige anfald af podagra, der næsten fuldstændig røvede ham brugen af hans lemmer. Han mente, at det var dårlig lægebehandling, der var skyld i, at hans sygdom var blevet så indgroet, at han ikke kunne få bugt med den, og nærede som følge heraf et uovervindeligt had til alle lægekunstens dyrkere, hvilket han var blevet yderligere styrket i, ved at en af hans venner i London havde fortalt ham, at

lægerne i Bath plejede at gøre alt, hvad de kunne, for at forhale deres patienters helbredelse for at holde dem så længe som muligt ved badestedet.

Da han nu var kommet til Bath, brugte han derfor badene fuldstændig på egen hånd, idet han blot rettede sig efter nogle almindelige forskrifter, han havde fået, men aldeles ikke rådførte sig med lægerne, ja han greb tværtimod enhver lejlighed til at lægge sit had og sin foragt over for Æskulaps sønner for dagen, ikke blot ord og fagter, men også ved at føre en diæt, der stod i strid med alt, hvad de foreskrev andre, der tilsyneladende havde det ligesom han. Han havde imidlertid ingen rigtig fornøjelse af det, for han blev dårligere og dårligere for hver i dag, der gik, og måtte til sidst holde sengen, hvor han lå og svor og bandede fra morgen til aften og fra aften til morgen uden dog at kunne bekvemme sig til at opgive sine grundsætninger med hensyn til lægerne. Hele byen morede sig over hans vånde, for lægerne undlod selvfølgelig ikke triumferende at udbasunere, hvor galt det var fat med ham.

En morgen tidlig fik Peregrine en bondeknøs, der var kommet til torvs, til at gå omkring til alle lægerne og sige, at han skulle bede dem se hen til obersten, så snart det på nogen måde var dem muligt. Hele fakultetet kom på benene, og da de tre første indfandt sig samtidig, fik de så travlt med at komme ind, at de blev stikkende fast i døren og hverken kunne komme frem eller tilbage. Mens de stod der og arbejdede for at slippe løs, fik de øje på to af deres kolleger, der kom halende alt, hvad remmer og tøj kunne holde; det havde til følge, at triumviratet i døren begyndte at underhandle indbyrdes, og de blev enige om at stå last og brast med hinanden. Da denne overenskomst var

sluttet, arbejdede de i fællesskab på at komme løs, og så lykkedes det.

De forhørte sig derpå hos tjeneren om, hvordan patienten havde det, og da de fik at vide, at han sov, bemægtigede de sig forværelset og lukkede døren af, så at resten af fakultetet måtte blive udenfor – hele trappegangen blev efterhånden fuld af læger helt oppe fra døren og ned til gaden til stor forbavselse for husets folk og oberstens tjener. Aldrig så snart havde de tre førere for denne lærde bande installeret sig i forværelset, før de begyndte at rådslå om patientens sygdom, som de hver for sig gav sig ud for at have iagttaget på det nøjeste. Den ene sagde, at det var en hårdnakket gigt, den anden påstod, at det var den slemme syge, og den tredje svor på, at det var skørbug. Hver af dem anførte til støtte for sin anskuelse en mængde citater af medicinske forfattere både fra ældre og nyere tid, men det lykkedes alligevel ikke ved deres hjælp at få striden afgjort, for der er mange sekter i medicinen så vel som på det religiøse område, og hver sekt kan hente argumenter for fine lærdomme hos videnskabens fædre. Striden antog i virkeligheden sådanne dimensioner og fremkaldte sådant et spektakel, at der ikke blot blev stort røre blandt kollegerne på trappen, men at patienten vågnede op af den første blund, han havde nydt i den sidste halve snes dage. Var han nu ganske simpelt vågnet, ville han have været dem taknemmelig for det spektakel, der vakte ham, for så var han blevet udfriet af Helvedes luer, som han drømte martrede ham, men da drømmen var en følge af de smerter, der fo'r igennem alle hans lemmer, blev det meget værre, da han vågnede, og da han hørte spektaklet i værelset ved siden af,

begyndte han tro, at drømmen var blevet til virkelighed, hvorfor han gav sig til at kime på klokken af alle kræfter.

Da de tre doktorer mærkede, at han var vågen, holdt de straks op at diskutere og styrtede uden omstændigheder ind til ham. De to af dem tog fat i hver sin arm, den tredje gav sig til at føle på hans tindinger, og inden patienten var kommet sig af sin forbavselse over dette uventede overfald, stormede hele fakultetet ind i værelset i hælene på tjeneren, der kom for at høre, hvorfor hans herre havde ringet, og i et nu var sengen omringet af disse dødens uhyggelige håndlangere. Da obersten så sig belejret af denne forsamling af højtidelige skikkelser, som han bestandig havde næret den dybeste afsky for, blev han ganske umådelig opbragt, og skønt hans tunge nægtede at gøre tjeneste, kom der sådant et liv i hele den øvrige del af personen, at han rev sig løs fra triumviratet, der havde lagt beslag på ham, sprang ud af sengen med forbavsende lethed, greb en af sine krykker og begyndte at banke så eftertrykkeligt løs på en af triumvirerne, lige som han havde bukket sig ned og skulle til at undersøge patientens vand, at han tabte parykken og potten og faldt om på gulvet, hvor han blev liggende uden at kunne røre sig.

Denne meningstilkendegivelse, der ikke var til at tage fejl af, forbløffede hele forsamlingen. Alle som én gjorde instinktivt front imod døren, og da den ene ikke kunne komme frem for den anden, opstod der en umådelig forvirring, så meget mere, som obersten, langt fra at nøjes med den bedrift, han allerede havde øvet, brugte sin krykke med forbavsende kraft og behændighed og uden persons anseelse, så at få eller ingen af dem var sluppet for synlige vidnesbyrd om hans ublide

sindsstemning, da han omsider ikke kunne mere og sank udmattet om på sengen. Denne pause benyttede det mishandlede fakultet sig af til at samle deres hatte og parykker op, og da de så, at deres modpart var alt for medtaget til at kunne tage fat igen, begyndte de alle som én at bruge mund og at true ham med, at dette skammelige overfald skulle komme ham dyrt at stå.

Nu kom værten til, og da han havde fået at vide, hvad der var på færde, og hver især sagde, at obersten havde sendt bud efter ham, forsikrede han dem, at en eller anden spasmager måtte have haft dem til bedste, for obersten havde aldrig så meget som drømt om at kalde nogen læge. Da de hørte det, blev de som lynslagne og luskede umådeligt skamfulde af med, hvad de havde fået, mens Peregrine og hans ven, der havde passet på at komme der forbi i det rette øjeblik, morede sig kosteligt over deres lange ansigter, ja endog gik hen til nogle af dem, der var værst medtagne, og pinte dem med spørgsmål om, hvad der var i vejen. Da der ikke kunne være tale om, at ophavsmændene til denne farce kunne undgå at blive opdaget, lagde de ude i byen ingen dølgsmål på, at det var dem, der havde været mestre for den hele hurlumhej, om de end vedgik det på en så tvetydig måde, at de opbragte læger ikke kunne komme dem til livs.

59. kapitel

En dag, da vor helt var på besøg hos en fornem dame, blev hans opmærksomhed stærkt tiltrukket af en gammel mand, som aldrig så snart var kommet ind i stuen, før værtinden bad en af de tilstedeværende, en ung laps, om at gøre nogle løjer med ham. Lapsen følte sig meget smigret ved denne opfordring, gik hen til den gamle, der havde et højst mærkeligt og udtryksfuldt ansigt, bukkede gentagne gange meget sirligt for ham og tiltalte ham sålunde: "Ærbødigste tjener, De gamle slyngel; med Guds hjælp oplever jeg nok at se Dem hængt. Det kan nok være, det er et nydeligt fjæs, De har – hængende kæber, ingen tænder i munden og øjnene ud af hovedet. Jeg synes, De gør øjne til damerne, De gamle stabejs? Jo, vi kender Dem nok, men De kommer, Fanden tage mig, til at tage til takke med en kokketos. De ville nok gerne sidde ned, ser jeg; Deres visne skanker vil ikke længere bære Deres krop, men De kommer til at have tålmodighed lidt endnu, De gamle buk, for jeg vil, Gud døde mig, have mere sjov med Dem."

Selskabet morede sig kosteligt over denne tale, der blev ledsaget med så latterlige grimasser og fagter, at de brast i latter, idet de lod, som om det var en abekat, der stod lænket i stuen, de lo ad. Så snart latteren havde sat sig, tog lapsen fat igen. Mens han ligesom før gav den ene flovse til bedste efter den anden, stod den gamle mand og bukkede skiftevis for ham og abekatten, der grinede og pludrede om kap med lapsen, og da denne omsider tav, sagde den gamle: "Mine herrer, da jeg ikke forstår Deres komplimenter, synes jeg De ville gøre meget

bedre i at give hinanden dem end at spilde dem på mig." Med disse ord satte han sig ned og havde den tilfredsstillelse, at latteren nu vendte sig imod lapsen, der blev ganske forbløffet og skamfuld og få minutter efter gik sin vej, idet han mumlede: "Den gamle fyr bliver jo, Gud forbande mig, grov."

Da fruen i huset så, hvor forundret Peregrine var over dette mærkværdige optrin, fortalte hun ham, at den gamle var stokdøv; han hed Cadwallader Crabtree, var en stor menneskefjende, men meget søgt i selskabslivet på grund af de spydige bemærkninger, han kom med, og de pudsige misforståelser, hans døvhed gav anledning til. Vor helt fik også snart lejlighed til at mærke, at alt, hvad dette mærkværdige menneske sagde, var fuldt af gift og galde og vidnede om et højst ejendommeligt syn på tingene. Han fattede stor interesse for denne original og gav sig straks til at dyrke hans bekendtskab på en så indsmigrende måde, at han havde vundet hans tillid, inden der var gået fjorten dage.

En gang, da de var ude at spadsere sammen, sagde menneskehaderen: "Selv om vi kun har kendt hinanden så kort, må De have mærket, at jeg behandler Dem med ualmindelig agtelse; jeg kan forsikre Dem, at det ikke er, fordi jeg sætter pris på Deres personlige fortrin, og heller ikke, fordi De gør Dem umage for at vinde mig, men der er noget i Deres væsen, som tyder på, at De nærer en dyb foragt for menneskene, og jeg ved, at De med held har forsøgt Dem i den kunst at gøre dem til latter for hinanden. Jeg tilbyder Dem i tillid hertil at stå Dem bi med råd og dåd, og for at overbevise Dem om, at jeg er værd at have til forbundsfælle, vil jeg give Dem et lille indblik i mit liv og

levned, som jeg har givet en udførlig skildring af i et værk, der skal udkomme efter min død og bliver i syvogfyrre bind."

Efter at have fortalt adskillige af sine oplevelser endte hr. Crabtree således: "Kort sagt, jeg har gennemrejst det meste af Europa som tigger, pilgrim, præst, soldat, spiller og kvaksalver; jeg har været rig, og jeg har været fattig, begge dele i højeste grad, og jeg har færdedes i al slags vejr. Jeg har lært, at menneskene er ens alle vegne; at sund sans og dyd falder rent igennem ved siden af dårskab og last, og at jorden er en jammerdal. Efter at have døjet utallige strabadser og gennemgået utallige genvordigheder vendte jeg tilbage til London, hvor jeg i nogle år levede på et loftskammer og ernærede mig af ride omkring i gaderne på en blakket hest og sælge afføringsmidler; jeg gav mig ud for at være en doktor fra Tyskland og talte dårligt engelsk til pøblen. Så døde en onkel af mig og efterlod mig tre hundrede pund om året, skønt han i levende live ikke ville have spenderet seks pence på mig, om han så kunne have frelst både mit legeme og min sjæl fra fortabelse. Nu færdes jeg i verden som slet og ret tilskuer, morer mig over tossernes narrestreger og fryder mig, når mine fjender kommer i totterne på hinanden. For uforstyrret at kunne have den fornøjelse lader jeg, som jeg er døv, hvorved jeg ikke blot undgår al kiv og strid, men også blive indviet i en mængde små hemmeligheder, som man ikke betænker sig på at hviske i min nærværelse, fordi man ikke aner, at jeg kan høre dem, og så siger jeg mine spydigheder til alle og enhver uden persons anseelse, skærer dem alle sammen over én kam. Som følge af min stilling og min karakter har jeg fri adgang til damerne. Da de anser mig for at være lige så uskadelig som en stol eller en

skammel, sætter de alle hensyn til side i min nærværelse og fryder undertiden min sjæl ved at fortælle meget mærkelige ting, som ville udgøre en højst interessant *chronique scandaleuse*, hvis jeg kunne bekvemme mig til at unde verden den fornøjelse at indvie den i dem, ligesom de ville give folk ganske andre begreber om deres medmennesker, end de i reglen har. De indser nu formodentlig, unge herre, at jeg nok er værd at have at gøre med, og at det ligger i Deres egen interesse at gøre Dem værdig til min tillid."

Vor helt modtog straks fuld af glæde og overraskelse det tilbudte forbund, og aldrig så snart var dette sluttet, før hr. Crabtree begyndte at handle i overensstemmelse med den nye forbundstraktat, idet han fortalte Peregrine en mængde delikate hemmeligheder, som den unge mand lovede sig umådelig megen morskab af; det var ham klart, at han ved denne forbundsfælles hjælp ikke blot ville kunne få adgang til de skønnes sovekamre, men også trænge ind i deres lønligste tanker. For at undgå mistanke blev de imidlertid enige om til dagligt brug at lade, som de ikke kendte hinanden, og at mødes hemmeligt for at meddele hinanden deres opdagelser og gøre aftale om deres forskellige foretagender.

60. kapitel

Da Peregrine fik et brev fra løjtnant Hatchway, der meldte, at kaptajnen var farligt syg, brød han op over hals og hoved og tog hjem til fortet, hvor han traf sin fortræffelige onkel på det yderste. Julia sad ved den ene side af sengen, og Hatchway ved den anden, mens hr. Jolter talte trøstens og opbyggelsens ord til ham og nu og da også trøstede fru Trunnion, der sad ved kaminen og græd med stor anstand. Lægen havde lige fået sit sidste honorar og var gået efter at have udtalt sin skæbnesvangre spådom, som han meget ville ønske måtte slå fejl, sagde han.

Skønt kaptajnen havde ondt ved at tale på grund af en voldsom hikke, var han ved sin fulde bevidsthed, og da Peregrine trådte hen til ham, rakte han ham hånden med umiskendelig glæde. Den unge herre, hvis hjerte strømmede over af taknemmelighed og kærlighed, søgte at skjule sin smerte, som han i ungdommelig forvildelse og stolthed betragtede som vidnesbyrd om mangel på mandighed, men hvor megen umage han end gjorde sig i så henseende, styrtede tårerne ud af øjnene på ham, da han kyssede den gamle mand på hånden, og han var så betaget af sin sorg, at han ikke kunne tale. Da kaptajnen så, hvor helt han var ude af sig selv, gjorde han en sidste kraftanstrengelse og trøstede ham med følgende ord: "Tør skummet af dit bovspryd, min dreng, og skyd hjertet op i livet. Du må ikke opgive ævred, fordi en mand i min alder går neden om og hjem; der er mangen én, der har måttet lægge op, før han var kommet halvt så langt som jeg. Med Guds hjælp

er jeg i havn, inden der er gået ret mange glas, og ligger rigtig godt fortøjet, for min gode ven Jolter har taget skøn over journalen over mine synder, og han siger, at han er kommet til det resultat, at jeg nok får en god ende på min sejlads og kommer til at lægge op i de himmelske breddegrader. Her har været en doktor, som ville stoppe mig med medicin, men når en mands sidste time er kommet, hvorfor skulle han så melde sig til afgang med maven fuld af apotekervarer? De fyre lægger sig på siden af folk, der skal himle, ligesom admiralitetets bude, der kommer med ordre til at lette. Nå, jeg lod ham vide, at jeg godt kunne lægge op uden hans hjælp, og så blev han gal i hovedet og drejede af. Den forbandede hikke laver sådan en bølgegang i min tales strøm, at du måske knapt forstår, hvad jeg siger, men inden mit pumpeværk går i stå, ville jeg gerne sige dig et par ting, som jeg håber, du indfører i din hukommelses logbog. Se, der sidder nu din tante og flæber henne ved kaminen; lad mig se, du sørger for, at hun får det lunt og godt på sine gamle dage. Hun er en skikkelig en på sin vis, og skønt hun somme tider er noget slem til at krænge, desformedelst at hun tit tager for meget cognac og religion inden borde, har hun været mig en tro skibskammerat, og jeg tør svare for, at hun aldrig er tørnet ind med nogen anden mandsperson, siden vi gik til køjs sammen. Jack Hatchway, du ved så godt som nogen i England, hvordan hun ligger på vandet, og jeg tror, hun holder en klat af dig, så hvis I to vil vandre ægteskabelighedens veje, når jeg er væk, antager jeg, at min gudsøn for min skyld vil lade jer blive boende, her i fortet i alle jeres levedage."

Peregrine forsikrede, at han med fornøjelse ville gøre alt, hvad han ønskede med hensyn til de to pågældende, som han nærede så stor agtelse for. Løjtnanten takkede dem begge to for deres gode vilje og sagde med et skælmsk smil, som ikke engang situationens alvor kunne få ham til at holde tilbage, at han var ham meget forbunden, fordi han ville forfremme ham til chef på en skude, som han selv havde skamfilet i tjenesten; han skulle med fornøjelse se, hvad han kunne gøre ud af hende, skønt han var noget ængstelig ved at blive sådan en flink sømands efterfølger.

Trunnion måtte, hvor udmattet han end var, smile ad dette indfald, hvorpå han efter en pause fortsatte sin formaningstale, som følger: "Pipes har jeg ikke nødig at sige noget om, for ham ved jeg, du tager dig af uden anbefaling; fyren har taget mangen en hård dravat sammen med mig, og jeg svarer for, at han er så stolt en sømand, som nogen sinde har redet en storm af. Men jeg håber også, du vil sørge for resten af min besætning og ikke for nye tjeneres skyld knappe af på kost og lønning til dem, når jeg er væk. Hvad dette hersens unge fruentimmer, Ned Gauntlets datter angår, så har jeg hørt, at hun skal være en rigtig flink tøs, og at hun holder af dig, så hvis du entrer hende på utilbørlig vis, efterlader jeg dig min forbandelse, og du kan stole på, at så går det ikke godt med din sejlads igennem verden. Men jeg tror, at du er for brav en mand til at kunne bære dig ad som en sørøver. Jeg beder dig så mindeligt om at passe på dit helbred og tage dig i agt for at give dig af med skøger, for de er lige akkurat som havfruer, der sidder på klipperne og paraderer med et kønt ansigt for at lokke de søfarende i ulykke, skønt jeg for min del må sige, at skønt jeg

har faret til søs i tredive år, har jeg aldrig set noget til de sirener. Men det er nu lige meget, hold dig altid klar af den slags Helvedes tøse. Vogt dig for processer som for den lede Satan, og betragt alle prokuratorer som grådige hajfisk. Så snart vejret er gået af mig, skal I lade fyre minutskud, til jeg er kommet godt og vel i jorden. Jeg ville også gerne begraves med den røde trøje på, som jeg havde på, da jeg entrede og tog *Renommé*. Læg mine pistoler, min huggert og mit lommekompas i kisten hos mig. Mine egne folk skal bære mig til graven med blå huer og hvide skjorter på, sådan som mit skibsmandskab plejede at se ud. Hvad angår mottoet, eller hvad I nu kalder det, der skal stå på gravstenen, så overlader jeg det til dig og hr. Jolter, for I er videnskabsmænd begge to, men jeg så dog helst, at det ikke blev på latin eller græsk, og endnu mindre på fransk, som jeg hader og afskyr; det må helst være på godt engelsk, for at englen, når han kommer og piber alle mand på dækket, kan se, at jeg er en engelskmand, og tale mig til i mit modersmål. Og nu har jeg ikke andet at sige, end at jeg vil bede Vorherre være min sjæl nådig og sende jer alle sammen god vind, hvor I så sætter kursen hen." Med disse ord så han kærligt på hver især af de tilstedeværende, lukkede sine øjne og lagde sig til ro, mens de alle sammen smeltede hen i tårer, og fru Trunnion lod sig føre ud af stuen.

Hans sidste øjeblik var imidlertid ikke så nær, som de troede. Han faldt i søvn og sov af og til til næste dags eftermiddag, og i mellemrummene hørte man ham sige mange fromme og kristelige ord, såsom at han håbede, at Vorherre ville føre ham i havn til trods for den store ladning synder, han førte. Omsider blev hans stemme så svag, at man ikke kunne forstå, hvad han

sagde, og efter at han havde ligget således en times tid næsten uden at give livstegn fra sig, opgav han ånden med et suk.

Så snart Julia var på det rene med, at det var forbi, løb hun ned til sin tante, og der begyndte snart en stor grædekoncert, som udførtes af den gode enke og alle dem, der var om hende. Peregrine og Hatchway gik ud, til liget kunne blive ført bort, og Pipes gik hen til det, så på det og sagde: "Far vel, du gamle Hawser Trunnion! Jeg har kendt dig i de sidste femogtredive år, og det er vist, at ærligere sjæl end du har aldrig tygget en beskøjt. Mangen en hård dravat har du taget i dine dage, men nu er det forbi, for nu er dit skrog lagt op. Bedre chef får jeg aldrig, og hvem ved, om jeg ikke kan komme til at tjene dig igen i den anden verden."

Alle tjenestefolkene var meget bedrøvede over, at deres gamle herre var gået bort, og omegnens fattige samlede sig uden for porten, grædende over deres kære velgørers død. Peregrine var så bevæget, som det var at vente af den kærlighed og taknemmelighed, han skyldte sin gudfader, men var dog ikke så overvældet, at han ikke kunne tage styret. Han gav de fornødne ordrer med hensyn til begravelsen, sørgede for, at der blev bestilt et sæt sørgeklæder til hver af folkene, og indbød alle naboerne til at overvære bisættelsen, hans fader og hans broder Gam ikke undtaget. De to sidst nævnte hædrede imidlertid ikke ceremonien med deres nærværelse, lige så lidt som fru Pickle så til sin svigerinde i hendes sorg.

De ønsker, kaptajnen havde udtalt med hensyn til sin begravelse, blev opfyldt til punkt og prikke, og vor helt skænkede sognets fattige fem hundrede pund som et legat, hans onkel havde glemt at oprette.

Efter at begravelsen var overstået, blev testamentet åbnet. Det viste sig, at der aldeles ingen tilføjelse var gjort i det, efter at det i sin tid var blevet oprettet, og efter som eneste eksekutor at have udbetalt alle legater osv., tog Peregrine godset i besiddelse. Det havde, efter at alt, hvad der var at udrede, var klaret, en værdi af tredive tusind pund, og det følger af sig selv, at den omstændighed, at vor helt kom i besiddelse af en sådan formue, langt fra at gøre ham ydmyg, i høj grad bidrog til, at hans drømme om glans og højhed fik forøget sving.

Da han havde fået sine sager ordnet, fik han besøg af næsten alle sine naboer, som kom for at ønske ham til lykke med arven; nogle af dem tilbød at gøre, hvad de kunne, for at få en forsoning bragt til veje imellem ham og hans fader. Vor unge herre takkede dem for deres venlige tilbud, som han med fornøjelse tog imod. Den gamle Gamaliel lod også til at være meget tilbøjelig til at give efter for deres forestillinger, men da han ikke turde vove at sige noget bestemt, før han havde snakket med sin kone, blev det hele til ingen ting, da dette uforsonlige fruentimmer aldeles ikke ville indlade sig på det, og vor helt opgav derfor alt håb om nogen sinde at blive forsonet med sin slægt. Hans broder greb som sædvanlig enhver lejlighed til at skade ham ved at udbrede falske rygter og løgnagtige historier om ham, og hans søster Julia fik heller ikke lov til at nyde sin lykke i fred. Havde den, der således forfulgte ham, ikke været hans kødelige broder, ville verden have fået at høre om hans hævn, men hvor opbragt han end var, var han alt for stærkt påvirket af blodets fordomme, til at han skulle ville løfte hånd imod sine forældres søn. Derimod havde det til følge,

at han blev kortere tid i fortet, end han fra først af havde haft i sinde.

61. kapitel

På Julias og hendes mands indtrængende opfordring tog fru Trunnion i huset hos dem, og Julia gjorde alt, hvad der stod i hendes magt, for at opmuntre den utrøstelige enke. Jolter blev foreløbig, da det kald, han ventede på, endnu ikke var ledigt, i fortet som en slags godsforvalter, og hvad Hatchway angår, talte vor unge herre alvorligt med ham om kaptajnens forslag, at han skulle gifte sig med fru Trunnion, og da Jack var led og ked af ungkarlelivet, som han kun var blevet i for sin gamle chefs skyld, var det så langt fra, at forslaget var ham imod, at han tværtimod med et fiffigt smil bemærkede, at det ikke var første gang, han havde taget kommandoen på en skude under kaptajn Trunnions forfald. Var enken villig, sagde han, skulle han med fornøjelse tage røret og gøre sit bedste for at styre skuden sikkert i havn, hvor kaptajnen så kunne tage kommandoen over den igen, det blev da aftalt, at hr. Hatchway skulle bejle til enken, så snart det kunne ske uden at støde an imod sømmeligheden; hr. Clover og hans kone lovede at støtte hans bejlen, og imidlertid skulle Jack blive i fortet som hidtil. Når hans ægteskabelige planer blev iværksat, skulle han så have det til evig arv og eje.

Efter at have bragt alt dette på det rene, tog Peregrine til London, hvor han lejede sig en elegant lejlighed i Pall-Mall, anskaffede sig en ny karosse med seks heste for, fik kostbare livréer til Pipes og den anden tjener og i det hele taget optrådte på den mest glimrende måde. På grund af dette fortalte rygtet, som næsten altid lyver, at han havde arvet et gods, der

indbragte ham fem tusind pund om året, at han skulle arve lige så meget, når hans fader døde, for ikke at tale om en hel del, når hans moder og tante gik bort. Hvor falsk og latterligt dette rygte nu end var, kunne han dog ikke få sig til at modsige det; hans forfængelighed forbød ham at sige, at han ikke nær var den mand, som de, der søgte hans bekendtskab, troede, ja, han var så svag, at han besluttede at styrke folk i deres vildfarelse ved virkelig at leve på så stor en fod, som rimeligt ville have været, om rygtet havde haft ret. Han mente, at inden hans nuværende indtægtskilder var udtømt, ville han nok på en eller anden måde have gjort sin lykke som følge af de udmærkede personlige egenskaber, han ventede at få lejlighed til at lægge for dagen i den store verden. Han gik ud fra, at han, når som helst han ville, måtte kunne få en eller anden rig arving eller enke, og hvis han ikke skulle have lyst til at gifte sig, tvivlede han ikke om, at han ville få så formående velyndere, at han ville kunne opnå et indbringende embede, der fuldt ud ville veje op imod, hvad han nu satte over styr.

Mens han hengav sig til disse tåbelige illusioner, var han stadig opfyldt af lidenskab for Emilia; hans attrå blev stærkere og stærkere, og til sidst tog han den beslutning, at besøge hende i al sin pragt og herlighed og opbyde al sin kunst for at besnære hendes dyd. Hans urene attrå havde i den grad betaget ham, at han fuldstændig glemte ærens bud og kaptajnens sidste ord og ligefrem var lav nok til at glæde sig over, at hans ven Godfrey var med sit regiment i Irland, så at han ikke kunne lægge hindringer i vejen for hans skændige planer.

Aftenen før han til den ende ville bryde op for at rejse til Sussex, var han i teatret for som sædvanlig at vise sig for

damerne. Her fik han øje på sin elskede, som meget tarveligt klædt sad og talte med en anden ung dame. Skønt hans hjerte kom til at banke på det voldsomste ved synet af Emilia, vidste han et øjeblik ikke, hvad han skulle gøre, da han var bange for, at nogle fornemme damer af hans bekendtskab skulle fatte ringe tanker om ham, når de så ham på et offentligt sted gøre kur til en person af et så uanseligt ydre; omsider gav han dog efter for sit hjertes trang, så meget mere, som han sagde til sig selv, at hans fornemme veninder ville betragte hende som en smuk Abigail, han havde en kærlighedshistorie med, hvilket ikke kunne andet end give ham forøget anseelse i deres øjne.

Han gik derfor hen til hende, og i overensstemmelse med den plan, han havde lagt, lagde han ikke blot ivrighed og glæde for dagen, men optrådte tillige på en beskeden og ærbødig måde. Skønt hans uventede måde at være på over for hende tiltalte hende i høj grad, bekæmpede hun imidlertid sit hjertes følelser og svarede roligt og ligegyldigt på alt, hvad han sagde. I samtalens løb fik han at vide, at hun havde været i London i nogle uger for at se til en tante, der havde været farligt syg, og at hendes moder ville komme til byen om nogle dage.

Skønt samtalen selvfølgelig udelukkende drejede sig om ligegyldige ting, benyttede han sig af enhver lejlighed til at lade sine øjne tale et andet sprog. Hun glædede sig over de ømme forsikringer, de gav hende, men hun var så langt fra at opmuntre ham i så henseende, at hun tværtimod med flid undgik hans blikke og koketterede med en ung herre, der sad og sendte hende kærlige øjne i en loge lige overfor. Peregrine gennemskuede hende imidlertid, og hendes påtagne tilbageholdenhed æggede ham yderligere, så han vedblev

utrættelig at kure til hende. Da stykket var forbi, hjalp han hende og hendes veninde ind i en hyrevogn og fik med en del besvær tilladelse til at følge dem hjem til Emilias onkel, som han blev forestillet for som en fortrolig ven af hendes broder Godfrey. Ved sit indsmigrende væsen vandt han i den grad den gamle herre for sig, at denne, da han var gået, formanede sin niece til endelig ikke at undlade at opmuntre en så fortræffelig ung mand i hans bejlen.

62. kapitel

Efter at vor helt ved sit hykleri havde opnået fri adgang til sin elskede, begyndte han at belejre hende. Han erklærede, at han var i højeste grad sønderknust over sin letsindige opførsel over for hende, og bad hende så alvorligt om tilgivelse, at hun, selv om hun var på sin post, begyndte at tro på oprigtigheden af hans forsikringer, hvorfor hun slog en hel del af på den strenghed, hun havde foresat sig at behandle ham med. Hun lod ham imidlertid ikke med så meget som et ord forstå, at hun gengældte hans følelser, for hvor meget han end talte om evig kærlighed og troskab, nævnede han aldrig ægteskab, og dette vakte en sådan tvivl i hendes sjæl, at hun afslog alle hans angreb. Hvad hendes mund fortav, røbede imidlertid hendes øjne, hvor megen umage hun end gjorde sig for at skjule det, og hendes falske elsker, som godt så, hvor ømme hendes følelser for ham var, triumferede i sit stille sind og var sikker på, at han nok skulle vinde en fuldstændig sejr. Han besluttede at dæmpe sin utålmodighed, til han havde fået hendes hjerte således besnæret, at hun satte både ære, klogskab og stolthed til side.

En gang havde han fået hende overtalt til at følge med ham i operaen, hvor han benyttede lejligheden til at bibringe hende et overvældende indtryk af, hvor velanskreven han var i den fine verden. Han gav sig i snak med enhver fornem mand, han blot kendte en lille smule til, hviskede og lo på en affekteret fortrolig måde og bukkede endog for nogle stormænd, som han ikke havde andet bekendtskab til, end at han en gang havde stået ved siden af dem eller budt dem en pris tobak i Whites

chokoladehus. Denne latterlige optræden, som ved denne lejlighed hidrørte fra hans ønske om at fremme sine planer over for Emilia ved at imponere hende, var for øvrigt resultatet af en svaghed, han i det hele taget led af, for intet fornøjede ham mere, end når han kunne få lejlighed til at give dem, han var sammen med, at forstå, at han stod på en fortrolig fod med fornemme folk.

Da han kørte fra operaen med Emilia, bestormede han hende med de mest glødende kærlighedserklæringer, skønt han stadig holdt sig inden for ærbarhedens grænser. Han trykkede hendes hånd med stor varme, forsikrede, at hele hans sjæl var opfyldt af tanken om hende, og at han ikke kunne leve, hvis hun ikke ville gengælde hans følelser. Hvor glad hun end var over hans varme og begejstrede ord og over den ærbødige måde, han fremførte dem på, var hun dog klog nok til at dæmpe sine følelser, der var lige ved at løbe af med hende. Hun indså, at hvis han havde redelige hensigter, måtte han sige det, og hun indlod sig derfor ikke på at svare ham alvorligt på hans glødende forsikringer, men lod, som om hun anså dem for betydningsløse udbrud af galanteri.

Skønt hendes påtagne munterhed skuffede ham i hans håb om at aftvinge hende en tilståelse, som han straks ville have benyttet sig af, gav den ham mod til at sige, at det var så sent, at hun vist ingen aftensmad fik, når hun kom hjem til sin onkel, hvorfor han ville foreslå hende at nyde en let forfriskning sammen med ham. Hun følte sig stødt over dette tilbud, men behandlede det som en spøg, takkede ham og sagde, at hvis hun nogen sinde skulle få lyst til at gå på værtshus, skulle det ikke blive med andre end ham.

Da hendes onkel var ude, og hendes tante var gået til ro, havde han den lykke at være alene sammen med hende en hel time, som han brugte så godt, at han næsten fik bugt med hendes tilbageholdenhed. Han bestormede hende ikke blot med sukke, løfter, bønner og tårer, men satte endog sin ære i pant på sin kærlighed. Han svor på, at om han så end havde hendes hjerte helt og holdent i sin hånd, ville hans grundsætninger aldrig kunne tillade ham at krænke en sådan uskyld og skønhed. Hans lidenskab gav sig kort sagt ved denne lejlighed sådanne udtryk, at hvis hun da havde forlangt en erklæring, ville han have bundet sig med bånd, som han ikke kunne bryde uden at sætte sit gode navn over styr. Det gjorde hun imidlertid ikke, dels af stolthed, og dels fordi hun var bange for at få vished for, at hun svævede i en vildfarelse på dette vigtige punkt. Hun indskrænkede sig derfor til at glæde sig over de udsigter, der syntes at ligge åbne for hende, tog imod de smykker, han havde købt til hende, og gav ham et varmt kys, da han forlod hende efter at have fået lov til at besøge hende få tit, han havde lyst og lejlighed.

Hans elskedes håb var imidlertid ingenlunde ublandet; hun blev jævnligt betaget af tvivl og ængstelse, for hans tavshed med hensyn til det endelige mål for hans bejlen forekom hende i høj grad påfaldende og gådefuld. På den anden side plagede hendes onkel hende med spørgsmål om, hvorledes det gik med Peregrine, og hellere end at vække den ringeste mistanke imod den unge mand, hvilket ville have haft til følge, at al forbindelse imellem dem straks var blevet afbrudt, gjorde hun alt, hvad hun kunne, for at styrke ham i den tro, at der ingen grund var til at nære bekymring for hendes fremtids vel, så vor helt fik lejlighed

til vedblivende at arbejde på sin plan, hvilket han gjorde med forbavsende iver og udholdenhed.

63. kapitel

Der gik næsten ikke en aften, uden at han havde hende med på et eller andet offentligt forlystelsessted. Han mente nu, at han var fuldstændig sikker på hendes tillid og kærlighed, og lurede blot på en lejlighed. Da hun en gang tilfældigvis kom til at sige, at hun aldrig havde været på maskerade, spurgte han hende, om hun næste gang ville følge med ham derhen, og da den unge dame, hun havde været i teatret med den aften, de første gang traf hinanden i London, tilfældigvis var til stede, inviterede han hende med. Han havde håbet, at veninden ville have sagt nej, da hun lod til at være meget snerpet og var født og opdraget i London, hvor den slags forlystelser betragtes som udskejelser, men den gang gjorde han regning uden vært; nysgerrighed har lige så megen magt i byen som på landet, og så snart Emilia sagde, at det ville hun nok, var veninden også villig. Han lagde nu imidlertid hovedet i blød for at finde på et middel til at få hende til at blive hjemme. Havde det ladet sig gøre, ville han ikke have betænkt sig på at optræde som læge og give hende noget ind for at opnå sin hensigt; nu fandt han på en anden udvej. Han vidste, at hendes bedstemoder havde efterladt hende nogle penge, som hendes forældre ingen rådighed havde over, og han skrev nu et anonymt brev til hendes moder, hvori han meddelte denne, at når hendes datter sagde, at hun ville på maskerade, var det blot et påskud til at slippe bort; i virkeligheden ville hun holde bryllup med en vis person. Hvis hun ville tie stille med det og blot sørge for, at datteren ikke kom af sted, skulle hun om nogle dage få hele sammenhængen

at vide. Dette brev gjorde sin virkning. Den dag, da maskeraden skulle være om aftenen, lod moderen, som om hun blev så dårlig, at datteren ikke kunne slippe bort, men måtte sende Emilia en undskyldning.

Omkring klokken ti tog de elskende på maskerade, han kostumeret som Pantalon, hun som Columbine. Emilia morede sig udmærket og fandt sine forventninger i høj grad overtruffet. Vor helt viste hende om alle vegne, og de dansede adskillige menuetter, hvorpå han førte hende hen til en buffet og trakterede hende med syltetøj og et glas champagne. Efter atter at have set sig om, dansede de en del kontradanse, til Peregrine mente, at nu var hun blevet så varm, at han kunne gøre forsøget, hvilken formodning han styrkedes i, ved at hun erklærede, at hun var træt og tørstig. Han førte hende ned i spisesalen, hvor han først gav hende et glas vin og vand, og da hun sagde, at hun var lige ved at få ondt, kom han nogle dråber i, som han sagde var overordentlig styrkende, men som i virkeligheden var stærkt hidsende, og som han havde skaffet sig for det sammes skyld. Det opildnede hendes livsånder, hun spiste og drak, og det ene med det andet førte til, at hun, som af naturen var livlig og kvik, blev i høj grad oprømt. Hendes øjne begyndte at funkle med usædvanlig ild, hendes tale sprudlede af vid og lune, og enhver maske, der tiltalte hende, fik et kvikt svar.

For yderligere at få hendes blod sat i bevægelse fik Peregrine hende igen til at danse, og da han mente, at alt var tilstrækkelig forberedt, begyndte han at udfolde al sin veltalenhed i retning af kærlighedserklæringer, idet han samtidig for at komme rigtig i sit es drak hele to flasker burgunder, hvilket

opflammede hans lidenskab i den grad, at der ikke var den ting, han ikke havde kunnet gøre for at nå sit mål.

Emilia slog, opildnet, som hun var, af alt, hvad hun havde oplevet, betydeligt af på sin tilbageholdenhed over for sin elsker; hun hørte med uforstilt glæde på hans kærlighedsforsikringer og tilstod endog, at hendes hjerte helt og holdent tilhørte ham. Henrykt over denne tilståelse mente han, at han nu endelig skulle høste frugten af sine bestræbelser, og da det allerede var ud på morgenstunden, gik han med begærlighed ind på hendes ønske om, at de skulle tage hjem. Han benyttede, mens de sad i vognen, den for hans planer gunstige stemning, hun var i, til at tage hende i sine arme og trykke tusind kys på hendes læber, en frihed, hun fandt sig i, fordi hun gik ud fra, at han ikke var ganske ædru. Mens hun således hengav sig til sine følelser, holdt vognen, Pipes lukkede vogndøren op, og inden det var gået op for hende, at det ikke var hendes onkels hus, vognen holdt udenfor, havde han ført hende ind i en gang.

Da hun opdagede, at hun var på et fremmed sted, spurgte hun forvirret, hvad det skulle betyde; men han svarede ikke, før han havde ført hende ind i et værelse; så sagde han, at det ville volde forstyrrelse i hendes onkels hus, når hun kom så sent hjem, og at da gaderne i nærheden af Temple Bar hjemsøgtes af røvere og mordere, havde han givet kusken ordre til at holde ved dette hus, som tilhørte en slægtning af ham, en rigtig rar kone, der ville være stolt af at sørge for en person, som hun vidste, han holdt så meget af.

Emilia var for skarpsindig til at kunne lade sig føre bag lyset af den forklaring; hun forstod øjeblikkelig det hele. Skønt

hendes blod kogte af harme, takkede hun ham med påtaget ro for hans betænksomhed, men erklærede på det bestemteste, at hun ville hjem, for at hendes onkel og tante ikke skulle blive forskrækkede over hendes udeblivelse.

Han gjorde hende tusind forestillinger, bad hende indstændigt om først og fremmest at tænke på sin egen bekvemmelighed og sikkerhed, og lovede at sende Pipes hjem til onklen og tanten for at berolige dem, men da hun imidlertid var og blev døv for alt, hvad han sagde, lovede han, at han om et øjeblik skulle opfylde hendes ønske, men bad hende først beskytte sig imod kulden ved at nyde en hjertestyrkning, han skænkede til hende. Nu var hendes mistanke imidlertid vakt, og hun vægrede sig på det bestemteste ved det, hvor stærkt han end trængte ind på hende. Så faldt han på knæ for hende og svor med grædende tårer, at hans lidenskab havde nået en sådan højde, at han ikke længere kunne leve af tomme forhåbningers knappe kost, og, at hvis hun ikke ville skænke ham den lyksalighed, han attråede, ville han straks, hvor meget det end kostede ham, bære sig sådan ad, at han blev genstand for hendes foragt. Denne stormende tale, der ledsagedes af alle mulige tegn på den vanvittigste ophidselse, kunne ikke andet end forfærde den sagtmodige Emilia; hun fattede sig imidlertid og svarede, at hun ikke indså, hvad grund han havde til at klage over hendes tilbageholdenhed, som hun ikke havde lov til helt at opgive, så længe han ikke klart og tydeligt havde givet sine hensigter til kende og erhvervet de pårørendes samtykke, som det var hendes pligt at adlyde. "Himmelske pige!" råbte han, idet han greb hendes hånd og trykkede den til sine læber, "det er kun dig, jeg sætter mit håb til i henseende til den elskov, der vil

overvælde mig med himmelsk salighed. Pårørendes anskuelser er altid smudsige, smålige og indskrænkede. Jeg vil ikke lade min kærlighed binde af hverdagslivets usle bånd. Min elskov er alt for fin og æterisk til at kunne bære disse forsmædelige lænker, som kun tjener til at gøre det af med den frivillige hengivelse og til stadig at minde en mand om den tvang, han er undergivet. Skån mig, engel, for den ydmygelse at være tvunget til at elske dig, og hersk uindskrænket over mit hjerte og min formue. Jeg vil ikke fornærme dig ved at foreslå dig bestemte vilkår; alt, hvad jeg ejer og har, råder du over. I denne tegnebog er der sedler til et beløb af to tusind pund; gør mig den fornøjelse at modtage dem. I morgen skal jeg lægge ti tusind til i dit skød. Kort sagt, du skal råde uindskrænket over hele min formue, og jeg vil anse det for en lykke at være afhængig af din godhed."

Himmel! hvilket oprør kom ikke den dydige, den følsomme, den ømme og fintfølende Emilias hjerte i, da hun hørte denne skamløse erklæring af en mand, som hun havde beæret med sin agtelse og hengivenhed! Det var ikke blot rædsel, blot sorg eller blot forbitrelse, hun følte ved at blive behandlet på denne uværdige måde, det var alle disse følelser i forening, der martrede hende og fremkaldte den hysteriske latter, hun brast i efter at have svaret, at hun ikke kunne andet end beundre hans ædelmodighed.

Peregrine lod sig narre af denne krampagtige latter og den ironiske kompliment, der ledsagede den; han troede, at han allerede var lige ved sine ønskers mål og blot behøvede at gøre et kraftigt angreb for at tage fæstningen med storm, idet han gik ud fra, at det kun var hende om at gøre at undgå den skam

at overgive sig uden modstand. Hildet i denne tåbelige vildfarelse sprang han op og greb hende med stormende lidenskab i sine arme for at tilfredsstille sin rå og ustyrlige attrå. Så bad hun ham med en rolig og bestemt mine om at høre, hvad hun havde at sige, og da han, efter at hun havde gentaget denne opfordring, slap hende, sagde hun med lynende øjne: "Hr. Pickle, jeg anser det for at være under min værdighed at gentage de højtidelige løfter og forsikringer, jeg har hørt af Deres mund; jeg vil heller ikke minde om alle de kunstgreb, De har anvendt for at besnære mit hjerte, for skønt det ved den troløseste forstillelse er lykkedes Dem at vække falske forestillinger om Dem hos mig, har alle Deres anstrengelser ikke formået at dysse min årvågenhed i slummer eller at vække sådanne følelser i mig, at jeg ikke til enhver tid har kunnet støde Dem fra mig, når min ære krævede det, uden at det ville koste mig en tåre. De er ikke værdig til, at jeg skulle sørge over tabet af Dem, og det suk, der nu kæmper sig frem fra mit bryst, gælder ikke Dem, men min mangel på dømmekraft. Hvad angår det forsøg, De har gjort på at forføre mig, så foragter jeg Deres afmagt, som jeg afskyr Deres hensigt. Skønt De under den hensynsfuldeste ærbødigheds maske har unddraget mig mine pårørendes beskyttelse og brugt andre skændige kneb for at ødelægge mit rygte og min sjælefred, har jeg for megen tillid til min uskyld og lovens myndighed til at nære den ringeste frygt eller til at lade mig overvælde af den skrækkelige stilling, De har lokket mig ind i. Deres adfærd ved denne lejlighed er i enhver henseende lav og foragtelig, for De er sådan en slyngel, at De ikke turde tænke på at gennemføre Deres afskyelige plan, så længe min broder var her og kunne hindre eller hævne den

fornærmelse, De nu har tilføjet mig. De er ikke blot en forræderisk skurk, men også en ynkelig kujon." Efter at have givet sine følelser luft på denne måde, lukkede hun med et imponerende strengt ansigt døren op, gik ned ad trappen og betroede sig med forbavsende sikkerhed til en politibetjent, der skaffede hende en hyrevogn, som kørte hende hjem.

Peregrine var så forvirret og imponeret af disse bitre bebrejdelser og hendes modige optræden, at al hans handlekraft forlod ham, så at han ikke blot var ude af stand til at hindre hende i at gå sin vej, men ikke kunne sige et eneste ord for at formilde hende eller undskylde, hvad han havde gjort. Hans skuffelse og de samvittighedsnag, han blev grebet af ved tanken om det lys, han nu stod i over for Emilia, gjorde ham så forstyrret i hovedet, at hans tavshed afløstes af et sådant raseri, at han bar sig ad som et dårekistelem, og at folkene i huset troede, at han virkelig var det. Selv Pipes troede, at han var blevet forrykt, og det lykkedes ham kun med stor anstrengelse ved opvarternes hjælp at hindre ham i at løbe efter flygtningen, som han afvekslende forbandede og lovpriste, overøste med de gyseligste skældsord og de højeste lovtaler. Efter at have våget over ham i to timer i håb om, at anfaldet skulle gå over, tog hans tro tjener, da det stadig blev værre, den fornuftige beslutning at sende bud efter en læge af hans herres bekendtskab, og denne ordinerede øjeblikkelig en ordentlig åreladning og en beroligende mikstur. Da disse midler punktligt var blevet bragt til anvendelse, blev patienten mere medgørlig, samlede sine tanker så vidt, at han skammede sig over den ophidselse, han havde været i, og lod sig roligt klæde af og bringe til sengs, hvorpå han snart faldt i en dyb søvn, der vist nok bidrog

væsentligt til, at han beholdt sin forstand. Fuldkommen rolig var han nu ganske vist ingenlunde, da han vågnede; han overvældedes af skamfuldhed ved tanken om, hvad der var sket; Emilias bebrejdelser lød stadig for hans øren, og mens hendes foragt i højeste grad pinte ham, kunne han ikke andet end beundre hendes mod og åndsnærværelse.

64. kapitel

Da han var kommet hjem til sig selv og ikke vidste, hvad han skulle gøre, om han skulle opgive det hele og bandlyse Emilias billede fra sine tanker eller straks ydmyge sig for hende og tilbyde hende sin hånd som bod for sin brøde, bragte hans tjener ham en pakke, der var blevet afleveret ved døren. Så snart han så, at udskriften var skrevet med Emilias hånd, gættede han straks, hvad pakken indeholdt, og da han i største hast havde brudt seglet, viste det sig ganske rigtigt, at det var de smykker, han havde givet hende.

Der fulgte en billet med, der lod, som følger:

> "For at jeg ikke skal have grund til at bebrejde mig,
> at jeg har beholdt det ringeste, der kunne minde
> mig om en usling, som jeg i lige høj grad afskyr og
> foragter, sender jeg disse genstande tilbage, som
> han har betjent sig af som redskaber til udførelsen
> af sine lige så skændige som afmægtige planer
> imod
>
> *Emilia.*"

Han blev så forbitret over dette hånlige brev, at han tyggede på sine fingre, til de blødte, ja, han ligefrem græd af harme. I det ene øjeblik svor han, at han ville hævne sig på hende for hendes dydige hovmod, og bebrejdede sig selv, at han var gået så overilet til værks, i stedet for at vente, til hans plan var modnet; i det næste følte han ærbødighed for hendes adfærd og bøjede sig for hendes skønheds uimodståelige magt. Kort sagt,

hans hjerte søndersledes af indbyrdes stridige følelser; kærlighed, skam og samvittighedsnag stredes med forfængelighed, hovmod og hævntørst. Det var længe tvivlsomt, hvilken af de stridende parter der ville gå af med sejren, men omsider bestemte hans overmægtige attrå udfaldet, og han besluttede at prøve på at opnå en forsoning med den fornærmede skønhed. Han begav sig derfor om eftermiddagen til hendes onkels hus, ikke uden håb om, at der ventede ham den fryd, som altid følger med en forsoning imellem to elskende, der er i besiddelse af smag og følelse. Skønt bevidstheden om hans brøde gav hele hans holdning et præg af forvirring og kejtethed, stolede han alt for meget på sine udmærkede egenskaber og på sin smidighed til, at han skulle kunne tvivle om, at hun nok ville tilgive ham, og da han var nået til onklens hus, havde han lavet en meget sindrig og rørende tale, som han agtede at holde til sit forsvar, og som skød hele skylden over på hans stormende lidenskabelighed, som burgunderen yderligere havde forhøjet. Han fik imidlertid ikke lejlighed til at holde den, for Emilia, som anede, at han ville gøre et eller andet i den retning for at genvinde hendes gunst, var gået ud efter at have sagt til sin onkel, at hun for fremtiden ikke ville have mere med Peregrine at gøre, på grund af, at han ikke havde opført sig pænt mod hende på maskeraden. Hun foretrak at indskrænke sig til ubestemte antydninger frem for rent ud at sige, hvor utilbørligt den unge mand havde båret sig ad, idet hun var bange for, at hendes pårørende i sin forbitrelse kunne lade sig forlede til et eller andet overilet skridt.

Da vor helt så sig skuffet i sit håb om at få hende i tale, spurgte han efter den gamle herre, som han mente, han stod sig

så godt med, at han nok ville kunne klare sig over for ham, hvis Emilia skulle have sagt noget til ham om sagen. Han blev imidlertid atter skuffet, for onklen var taget på landet, og hans kone var upasselig, så han havde intet som helst påskud til at blive, til hans elskede kom hjem. Opfindsom, som han var, lod han imidlertid sin vogn køre hjem og tog et værelse i et værtshus lige overfor, og her besluttede han at holde øje med, når hun kom.

Emilia var imidlertid forberedt på, at han ville opbyde al sin opfindsomhed, og tog sine forholdsregler. Hun kom hjem ad en vej, som hendes elsker ikke kendte, og gik ind i huset ad en bagdør, og hendes onkel kom så sent hjem, at der ikke kunne være tale om, at Peregrine kunne gå til ham den aften.

Næste formiddag indfandt han sig igen, og da Emilia nægtede sig hjemme, forlangte han at komme til at tale med herren i huset. Denne tog imod ham med en så kølig høflighed, at det ikke var til at tage fejl af, at han vidste besked om, at hans niece var vred. Han satte derfor et oprigtigt ansigt op og sagde, at han kom for at bede Emilia om forladelse for den fornærmelse, han havde tilføjet hende; han tvivlede ikke om, tilføjede han, at hvis han kunne få hende i tale, ville han kunne overbevise hende om, at han ikke havde syndet med forsæt, eller at han i alt fald ville kunne tilbyde hende en sådan oprejsning, at det fuldstændig ville sone hans forseelse.

Hertil svarede onklen uden omsvøb, at skønt han ikke vidste, hvori den pågældende forseelse bestod, var han ganske vis på, at det måtte være noget meget slemt, der havde gjort hans niece så opbragt på en person, hun før havde sat så megen pris på. Han tilføjede, at hun havde erklæret, at hun aldrig mere ville

kendes ved ham, og det var uden tvivl en meget fornuftig beslutning. Han ville ikke gøre det mindste for at få en forsoning bragt i stand, med mindre Peregrine ville give ham fuldmagt til at forhandle med hende på grundlag af ægteskabsløfte, hvilket han mente var den eneste måde, hvorpå han kunne godtgøre, at han mente det oprigtigt og opnå Emilias tilgivelse.

Denne plumpe erklæring æggede Peregrines stolthed, idet han ikke kunne betragte den anderledes end som resultatet af en aftale imellem den unge dame og hendes onkel. Han svarede derfor i en kendelig oprørt tone, at han ikke troede, at der behøvedes nogen mellemmand imellem Emilia og ham, og at alt, hvad han ønskede, var at få lejlighed til selv at tale sin sag over for hende.

Onklen sagde da rent ud, at da hans niece havde udtalt, at det var hendes bestemte ønske ikke at komme til at tale med ham, ville han ikke pålægge hende nogen tvang i så henseende, og bad ham samtidig undskylde, at han måtte gå, men han havde forretninger.

Denne hånlige behandling gjorde vor helt rasende. "Det var dumt af mig," sagde han, "at vente, at en mand som De skulle forstå sig på levemåde, men jeg må tillade mig at bemærke, at hvis jeg ikke kommer til at tale med frøken Gauntlet, går jeg ud fra, at det er, fordi De pålægger hende tvang for at fremme et eller andet skændigt privat formål."

"Det står Dem frit for, min herre, at gå ud fra, hvad De behager," sagde den gamle herre, "men jeg må bede Dem være så venlig at tillade mig at være herre i mit eget hus." Med disse ord viste han ham meget høfligt døren, og da vor helt var bange

for, at han skulle komme til at forløbe sig, gik han opbragt sin vej, idet han lod onklen vide, at det kun var hans grå hår, der afholdt ham fra at tugte ham for hans uforskammethed.

65. kapitel

Da han således var afskåret fra at komme til at tale med sin elskede, søgte han at genvinde hendes gunst ved at sende hende de ydmygste og mest rørende breve, som han på forskellige sindrige måder fik hende til at tage imod, men da det heller ikke hjalp, antog hans lidenskab atter en sådan karakter, at den ikke var langt fra at være rent vanvid, og han besluttede hellere at sætte liv, formue og rygte på spil end at opgive sit uforsvarlige forsæt. Det var nu ikke blot hans kærlighed, men lige så meget hans had, der drev ham, og begge disse lidenskaber krævede højrøstet at blive tilfredsstillet. Han havde stadig spejdere ude, der skulle lade ham vide, når hun gik ud, for at han muligvis kunne se sit snit til at bortføre hende, men hun passede så godt på, at han ingen vegne kom, for hun ventede sig alt muligt af ham og tog sine forholdsregler derefter.

Så forandrede han taktik. Han lod, som han skulle hjem i vigtige forretninger, rejste fra London og indkvarterede sig i en bondegård lige ved den vej, hun nødvendigvis måtte passere, når hun skulle hjem til sin moder. Han holdt sig fuldstændig skjult for alle andre end sin kammertjener og Pipes, som havde ordre til at holde øje med enhver vogn, der kom den vej.

Således havde han ligget i baghold en hel uge, da hans tjener en dag kom og meldte ham, at han og Pipes havde set en vogn med seks heste for komme kørende alt, hvad remmer og tøj kunne holde; de havde straks trukket hattene ned over øjnene for ikke at blive genkendt og skjult sig bag en hæk, hvorfra de

tydeligt kunne se ind i vognen, idet den kørte forbi. Der sad en tarveligt klædt herre og en dame med maske på i den. Damen lignede på en prik Emilia i henseende til størrelse, figur og væsen. Pipes var redet efter vognen i nogen afstand, mens han var redet tilbage for at meddele sin herre, hvad de havde set.

Peregrine gav ham knapt tid til at tale ud. Han løb ned i stalden, hvor hans hest stod sadlet, sprang op på den og red i fuldt firspring efter vognen, idet han ikke et øjeblik tvivlede om, at det var Emilia, der sad i den, og at hendes ledsager var en af hendes onkels kontorister. Da han havde redet en halv mils vej, mødte han Pipes, som fortalte ham, at de var taget ind i en kro i nærheden. Skønt han havde mest lyst til straks at storme ind til hende, gav han efter for Pipes' forestillinger om, at det ikke på nogen måde lod sig gøre at bortføre hende imod hendes vilje fra et offentligt værtshus midt i en tæt befolket landsby, hvor man ufejlbarligt ville komme hende til undsætning. Han besluttede efter hans råd at lægge sig i baghold tillige med kammertjeneren på et øde og afsides sted, mens Pipes holdt øje med dem for straks at sige til, hvis de skulle tage en anden vej bort. Da de havde ventet en stiv time uden at se noget til vognen og uden at høre fra deres spejder, tabte den unge mand imidlertid tålmodigheden og red tilbage til sin tro tjener, som forsikrede ham, at de rejsende endnu ikke havde lettet.

Til trods for denne forsikring begyndte Pickle at få så stærke anelser om, at det var galt fat, at han ikke kunne lade være at gå hen i kroen og forhøre sig om dem. Værten, som slet ikke var fornøjet med den måde, de rejsende var optrådt på over for ham, syntes ikke, at han havde nogen grund til at holde sig de

instrukser efterrettelige, som han havde fået, så han fortalte rent ud, at de slet ikke var taget ind i kroen, men blot kørt ind ad den ene port og ud ad den anden for at føre deres forfølgere på vildspor. Herren havde indstændigt bedt ham om ikke at røbe, hvad vej de kørte, sagde han. At der var noget galt på færde med dem, var han ganske vis på; han antog, det var en læredreng fra London, der var løbet bort med sin mesters datter, og udbredte sig så vidtløftigt om, at de ikke havde givet en døjt ud i hans kro, at alt vist nok var gået ganske, som de to flygtninge ønskede, hvis Peregrine havde hørt ham til ende. Han afbrød imidlertid den snaksomme vært, så snart han var kommet på det rene med, hvorledes sagerne stod, og spurgte, hvad vej de var kørt, og næppe havde han fået det at vide, før han gav sin hest af sporerne, idet han råbte til Pipes, at han og kammertjeneren, som han havde ladet blive tilbage der, hvor de havde ligget i baghold, skulle følge efter så hurtigt, som det på nogen måde var muligt.

Værtens forklaring havde yderligere styrket ham i hans tro på, at damen i vognen virkelig var Emilia. Han sporede derfor sin hest af alle kræfter, og han var så optaget af tanken om, at han snart ville få Emilia i sin magt, at han ikke lagde mærke til, at han red en helt anden vej end den, der førte til landsbyen, hvor fru Gauntlet boede.

Vor helt havde redet godt to og en halv mil, da han endelig til sin store glæde fik øje på vognen, idet den et godt stykke foran kørte op ad en bakke. Han red nu endnu stærkere til, vandt mere og mere ind på vognen for hvert minut, der gik, og var den omsider så nær, at han kunne se damen og hendes ledsager stikke hovederne ud af vinduerne og afvekslende se sig tilbage

og tale med kusken, åbenbart for at få ham til at piske på hestene.

Da han således så at sige var lige ved at løbe ind i havnen, snublede hans hest, så han fløj adskillige meter ud over hovedet på den, og da dyret havde forvredet det ene ben, smuttede den frugt, han var lige ved at plukke, ud af hænderne på ham, for hans tjenere var langt bagefter, og selv om de havde været lige i hælene på ham, havde det ikke nyttet ham, da deres heste ikke var nær gode nok, til at han fornuftigvis kunne vente, at han på en af dem ville kunne indhente de flygtende, der som følge af dette uheld straks fik et stort forspring.

Det er ikke svært at forestille sig, hvilke tantaluskvaler en ung mand af et temperament som vor helts måtte lide i sådan en situation. Han svor og bandede, løb utrolig hurtigt sin tjener i møde, fik ham af hesten i et nu og svang sig selv op på den, idet han befalede ham at følge efter på Pipes' hest, mens Pipes tog sig af det halte dyr. Og så brugte han pisk og sporer af alle kræfter.

Da han havde redet et stykke, mødte han en bonde, af hvem han fik at vide, at vognen var drejet om ad en sidevej og rimeligvis havde et forspring af henved seks kilometer. Manden mente imidlertid, at hestene næppe kunne holde ud ret meget længere, da de havde været ganske udasede, da han mødte vognen. Opmuntret ved denne tidende sprængte Peregrine atter af sted, alt hvad remmer og tøj kunne holde, men da mørket faldt på, tabte han til sin store ærgrelse ethvert spor af de flygtende og måtte tage ind i en afsidesliggende kro for at spørge sig for. Hvad skildrer imidlertid hans glæde, da han her fik øje på vognen med dens pustende og stønnende forspand.

Sikker på, at han nu stod ved sine ønskers mål, sprang han øjeblikkelig af, løb hen til kusken, satte ham en pistol for brystet og befalede ham uopholdelig at føre ham til damens værelse, hvis han ikke ville af med livet. Den forfærdede kusk forsikrede umådelig ærbødigt, at han ikke vidste, hvor de, han havde kørt for, var henne; han havde fået sin betaling og skulle ikke køre mere for dem, fordi han ikke kunne påtage sig at køre hele natten igennem uden at lade hestene bede.

Han lovede imidlertid, at han skulle se at få fat på opvarteren, som måtte kunne sige herren besked. Han fik da lov at gå for at røgte dette ærinde, og vor helt blev stående på post ved porten. Det traf sig imidlertid så, at kammertjeneren kom, inden kusken var kommet tilbage, og den unge herre lod så ham stå skildvagt i porten og stormede, opbragt over, at kusken blev så længe borte, ind i kroen og løb som en rasende igennem alle værelserne, idet han truede hele huset med hævn. Han mødte imidlertid ikke et menneske, før han kom op på kvisten, hvor han fandt værten og hans kone liggende i sengen. Da dette krysteragtige ægtepar så en fremmed komme styrtende ind til dem, blev de aldeles forfærdede og bad ham for den barmhjertige Guds skyld spare deres liv og nøjes med at tage alt, hvad de ejede og havde.

Peregrine beroligede dem, sagde, hvad han kom for, og bad værten om hurtigst muligt at stå op og hjælpe ham med at få rede på, hvor flygtningene var blevet af. Han ransagede nu kroen i hver en krog, og til sidst fik han nede i stalden fat på staldkarlen, som til hans ubeskrivelige ærgrelse fortalte ham, at herren og damen straks havde taget postheste til en landsby fire mil der fra og var kørt straks, uden så meget som at give sig tid

til at nyde en forfriskning. Rasende over denne skuffelse steg vor helt atter til hest og fulgte ledsaget af sin tjener efter dem, fuldt og fast bestemt på, at han hellere ville dø end opgive sin hensigt. Han havde nu redet henved otte mil siden klokken tre om eftermiddagen, så hestene var fuldstændig udmattede og luntede så langsomt af sted, at det blev morgen, inden de nåede deres bestemmelsessted, og da de så endelig nåede det, fik han at vide, at der ikke havde været nogen som dem, han spurgte om, så at de efter al sandsynlighed havde taget en helt anden vej og ladet staldkarlen føre ham på vildspor. I denne formodning styrkedes han yderligere, da det nu endelig gik op for ham, at han var et godt stykke borte fra den vej, der førte til landsbyen, hvor Emilia og hendes moder boede, og nu var det helt forbi med den smule selvbeherskelse, han endnu havde tilbage. Han skummede af raseri, øjnene rullede vildt i hovedet på ham, han stampede i gulvet, forbandede sig selv og alle mennesker og ville have jaget af sted igen, han vidste ikke selv, hvorhen, hvis det ikke var lykkedes tjeneren nogenlunde at berolige ham og forestille ham, at de stakkels dyr næsten var ødelagte, så han gjorde bedst i at tage friske heste og så ride over til landsbyen, hvor fru Gauntlet boede; der ville de jo uden tvivl få fat i flygtningen, hvis de kunne få forspring.

Som sagt, så gjort. Da de nåede den første kro, hvor de ville skifte heste, så de imidlertid en postvogn holde i gården, og da han så et glimt af passagererne, idet de steg ud af den, var han straks på det rene med, at nu havde han endelig indhentet dem, han så længe havde forfulgt.

Han sprængte så hurtigt ind i gården, at damen og hendes ledsager knapt fik tid til over hals og hoved at slippe ind i et

værelse. For at være ganske sikker på, at de ikke atter smuttede fra ham, stillede han sig på post ved trappen, de var gået op ad, og sendte sin tjener op til hende med anmodning om en samtale samt med den besked, at hvis hun ikke tilstod ham den, så han sig nødsaget til at sætte alle hensyn til side og med magt tiltvinge sig, hvad han ikke kunne opnå med det gode. Tjeneren afleverede sin besked igennem nøglehullet og kom tilbage med det svar, at hun fastholdt den beslutning, hun havde taget, og hellere ville dø end gøre, hvad han forlangte. Vor helt afbrød nu alle underhandlinger, løb op ad trappen og dundrede voldsomt på døren. Damens kavaler råbte ud til ham, at han havde en ladt bøsse parat til at tage imod ham med, og at han ville råde ham til ikke at tvinge ham til blodsudgydelse for at forsvare en dame, der havde givet sig under hans beskyttelse. "Alle landets love," sagde han, "er nu ude af stand til at opløse det bånd, der knytter os til hinanden, så De gør bedst i at opgive Deres frugtesløse forsøg, også for Deres egen sikkerheds skyld, for ved den levende Gud, så snart De stikker næsen inden for døren, skyder jeg, og så kommer Deres blod over Deres eget hoved." Blot det, at en kontorist vovede at tale til ham i den tone, ville have været nok til at få Pickle til at storme brechen, og nu kom hertil oven i købet, at han fik at vide, at Emilia havde skænket en så uværdig rival sin hånd. Han sparkede så voldsomt til døren, at den sprang op, og trængte ind i værelset med en spændt pistol i hånden. I stedet for at affyre sit gevær, fo'r hans modstander tilbage med den største forbavselse malet i sit ansigt og råbte: "Du gode Gud, det er jo ikke ham! Her må finde en fejltagelse sted!"

Inden Peregrine kunne svare, kom damen hen til ham, tog masken af og blottede et ansigt, han ingen sinde før havde set. Medusahovedet har aldrig kunnet virke mere forstenende, end dette ansigt virkede på vor forbavsede helt. Han stod som groet fast til gulvet og stirrede på den fremmede dame, som om han var forhekset, og efter at have stået således i nogle minutter segnede han om, fuldstændig ude af sig selv af harme og fortvivlelse. Tjeneren, der var fulgt med, fik ham lagt i en seng og gav ham straks en åreladning – han havde altid lancetten med for påkommende tilfældes skyld. Han kunne rimeligvis takke denne sin tjeners omtanke for, at han slap levende fra det. Da der var blevet tappet en hel del blod af ham, kom han til sin bevidsthed, men de strabadser og voldsomme sindsbevægelser, han havde gennemgået, affødte en farlig feber. Der måtte hentes en læge, og der gik adskillige dage, før denne turde svare for hans liv.

66. kapitel

Omsider sejrede imidlertid hans kraftige natur, men først efter at hans voldsomme sind i en temmelig betydelig grad var blevet tæmmet. Han begyndte nu at tænke alvorligt over sin adfærd og blev opfyldt af skam og samvittighedsnag over sit forræderi imod den uskyldige Emilia; han mindedes de følelser, han tidligere havde næret for hende, så vel som de formaninger, hans onkel havde givet ham på sit dødsleje; han mindedes det venskab, der bestod imellem ham og hendes broder, og som han havde forsyndet sig så skammeligt imod, og idet han i tankerne gennemgik hendes adfærd, fandt han den så rosværdig, modig og ædel, at hun måtte siges at være fuldstændig værdig til, at han bejlede til hende i tugt og ære, selv om det ikke havde været hans pligt at bestemme sig til dette skridt. Han mente, at, da det gjaldt om at give en hæderlig familie oprejsning for den grove fornærmelse; han havde tilføjet den, kunne han ikke hurtigt nok lægge sit forandrede sindelag for dagen, og så snart han kunne holde på en pen, skrev han derfor et brev til fru Gauntlet. Han tilstod med anger og ruelse, at han ikke havde handlet, som det sømmede sig en mand af ære, og at han ikke ville få fred i sin sjæl, før han havde gjort sig fortjent til hendes tilgivelse. Han forsikrede, at skønt hans lykke helt og holdent beroede på Emilias beslutning, ville han endog give afkald på alt håb om at genvinde hendes gunst, hvis hun kunne anvise ham nogen anden måde at give den elskværdige unge dame oprejsning på, end ved at lægge sit hjerte og sin formue for hendes fødder og i ét og alt vie sig til hendes tjeneste

for resten af sit liv. Han besvor hende i de mest rørende udtryk at tilgive ham i betragtning af hans oprigtige anger og gøre sin moderlige indflydelse gældende over for hendes datter for at bevæge hende til at tillade ham at gøre hende sin opvartning med en bryllupsring, så snart hans helbred tillod ham at rejse.

Fireogtyve timer efter, at Pipes var redet af sted med dette brev, kom han tilbage med følgende svar fra Emilias moder:

"Højstærede!

Jeg har modtaget Deres ærede brev, og det glæder mig for Deres egen skyld, at De nu er kommet på det rene med, hvor stygt og ugudeligt De har handlet imod min stakkels Emilia; jeg takker Gud for, at ingen af mine børn nogen sinde før har været udsat for en sådan fornærmelse. De må tillade mig at bemærke, at min datter ikke var nogen obskur person uden venner og uden opdragelse, men en velopdragen ung dame af bedre herkomst end de fleste unge piger uden for adelstanden her i landet. Selv om De ingen agtelse havde for hende selv, burde De derfor have taget noget hensyn til hendes familie, som – det være sagt uden nogen forklejnelse for Dem – er hæderligere end Deres egen. Hvad Deres tilbud angår, vil frøken Gauntlet ikke høre tale om den ting, idet hun mener, at hendes ære ikke tillader hende at indlade sig på nogen forsoning, og hun har ikke nødig at tage imod et tilbud, som hun har det ringeste at indvende imod. Hun er for øvrigt så ilde til pas, at hun ikke på nogen måde kan tale

med nogen, så jeg beder Dem om ikke at ulejlige Dem med at rejse her til, da det er spildt umage. Det er jo muligt, at De i fremtiden kan gøre Dem værdig til hendes tilgivelse, og da jeg virkelig ønsker Dem alt muligt godt, og De siger, at Deres lykke beror på, at hun atter fatter godhed for Dem, vil jeg, til trods for alt, hvad De har gjort, oprigtigt ønske, at det må ske.

Cecilia Gauntlet."

Det gjorde vor helt ondt at høre, at hans elskede, som altså virkelig havde benyttet sig af lejligheden til at slippe hjem til sin moder, var ilde til pas, men på den anden side ærgrede han sig over hendes uforsonlighed så vel som over nogle steder i moderens brev, hvor han mente, at den gode dame havde lagt mere indbildskhed end sund sans for dagen. Denne ærgrelse hjalp ham til at bære sin skuffelse som en filosof, så meget mere, som han nu havde beroliget sin samvittighed ved at tilbyde oprejsning for, hvad han havde gjort.

En sygdom i rette tid er altid et udmærket middel til at lægge en dæmper på de stormende lidenskaber. Feberen havde virket således på hele hans tankegang, at han filosoferede som en apostel og udkastede adskillige meget forstandige planer for sit fremtidige liv.

Så snart han nogenlunde havde forvundet sin sygdom, tog han ud til fortet for at se til sine venner og pårørende der. Han fik nu af Hatchways egen mund at vide, at løjtnanten havde brudt isen over for fru Trunnion og var i fuld gang med at gøre kur til hende. Straks da han erklærede sig for enken, som var blevet tilbørligt forberedt af sin niece og andre pårørende,

havde hun imidlertid svaret ham med sømmeligt forbehold og udgydt fromme tårer ved tanken om sin afdøde mand, hvis mage hun aldrig fik, sagde hun. Peregrine lagde nu al sin indflydelse i vægtskålen for at støtte løjtnantens bejlen, og da alle fru Trunnions indvendinger var overvundet, blev det bestemt, at brylluppet først skulle stå om tre måneder, for at hendes rygte ikke skulle lide ved, at hun alt for hastigt giftede sig igen. Det næste, han gjorde, var at lade rejse et simpelt mindesmærke over fin onkel med følgende af løjtnanten forfattede indskrift:

Her under hviler
i halvanden favnes dybde
skroget
af

Hawser Trunnion

i sin tid kaptajn
i Hans Majestæts marine.

Han gik til bunds den tiende oktober
klokken fem om eftermiddagen
ni og halvfjerdsindstyve år gammel.

Han havde stadig sine kanoner ladte
og sine ræer fuldt mandede,
og
viste aldrig fjenden sit agterspejl,
undtagen
når han tog ham på slæbetov.

Men,

da han havde skudt sit krudt op,
og hans lunte var brændt ud,
og hans rejsning skamferet,
blev han skudt i sænk
af dødens grove skyts.

Men på Dommedag
kommer han op igen
iligevel
med takkelagen i orden
og skroget repareret,
og skyder han så
blot ét glat lag,
må hans kontrapart
stryge.

67. kapitel

Efter at vor helt således havde vist sin afdøde velgører den sidste ære og givet hr. Jolter det længe ventede kald, som just nu blev ledigt, vendte han tilbage til London og genoptog sit tidligere lystige liv. Han havde ingenlunde slået Emilia af tankerne og kunne ikke tænke på hende uden den største sindsbevægelse; det var just for at beskæftige sin lidenskab og adsprede sine tanker, at han besluttede at styrte sig hovedkulds ud i en eller anden kærlighedshistorie.

En mand med så udmærkede egenskaber som han måtte nødvendigvis træffe adskillige, han passende kunne øve sit galanteri på, og det var ikke let for ham at træffe sit valg. Han havde allerede tidligere hævet sine øjne til en dame af højeste rang og spekuleret på muligheden af at få hende til at gifte sig med ham; nu, da frøken Gauntlet havde stødt ham fra sig, og han så nogenlunde var kommet til ro, begyndte han atter at gøre kur til Hendes Nåde. Han turde ganske vist endnu ikke vove en erklæring, men han så med fornøjelse, at han blev behandlet som en god ven af huset, og smigrede sig med håbet om, at han havde gjort indtryk på hendes hjerte. Disse indbildske tanker styrkedes han i af hendes kammerjomfru, som havde fået ham til at tro, at hun var indviet 1 sin frues fortrolighed, og som han derfor havde været overmåde rundhåndet imod. Ikke des mindre var han stadig bange for at gøre sig latterlig ved at forhaste sig med at erklære sine følelser og besluttede at opsætte dette skridt, til han var kommet bedre

på det rene med, hvilke udsigter han havde til, at det ville lykkes.

Mens han således svævede i tvivl og uvished, blev han en morgen glad overrasket ved at se sin ven Crabtree. Pipes, som godt kendte ham, havde givet ham lov til at komme ind i sin herres sovekammer, skønt han sov endnu, og nu vækkede han ham ved at ruske dygtigt i ham. Da de første hilsner var udvekslet, fortalte Cadwallader ham, at han var kommet til byen fra Bath samme nat, og gav ham en så lystig skildring af sine medrejsende, at Peregrine lo, så han var nær ved at kvæles.

Efter at Crabtree derpå havde gjort rede for alle de skandaler, rygtet havde været optaget af i Bath, efter at Peregrine var rejst, fortalte den unge herre ham, at han havde den og den hertuginde i kikkerten og, så vidt han kunne skønne, havde han de bedste udsigter, men at han nok først ville være lidt vissere i sin sag, hvorfor han bad Crabtree, som han vidste havde adgang til hende, om at sondere terrænet for ham. Før end menneskehaderen ville indlade sig på at hjælpe ham, spurgte han Peregrine, om hans planer gik i retning af ægteskab, og da vor helt, som nok forstod hans mening, svarede nej, lovede han at gøre sit bedste, idet han forsikrede, at han ikke på nogen måde ville have med andre planer at gøre end sådanne, som gik ud på at bedrage og vanære det smukke køn.

Crabtree fandt snart lejlighed til at røgte sit hverv. Han lod damen forstå, at Peregrine utvivlsomt var forelsket i hende og lagde an på at vinde hendes kærlighed, og da hertuginden blev meget opbragt over dette, sagde han, at han naturligvis havde reelle hensigter. "Reelle hensigter!" udbrød damen umådelig hånligt, "var jeg vis på, at den fyr tillod sig at have nogen som

helst hensigter med mig, ville jeg forbyde ham huset. Vi standspersoner burde virkelig altid holde borgerfolk tre skridt fra livet, for så snart man viser dem den mindste smule velvilje, bliver de så let uforskammede."

Da Cadwallader meddelte sin ven Pickle resultatet af sin rekognoscering, følte denne sin stolthed i højeste grad krænket og besluttede at opgive ethvert forsøg på at opnå denne dames gunst, hvilket for øvrigt ikke kostede ham den ringeste overvindelse, da hans hjerte aldeles ikke var med i spillet, og han nød på forhånd den triumf, det skulle være for hans forfængelighed at lade hende mærke, hvor ligegyldig hun var ham. Næste gang, han indfandt sig hos damen, var han overordentlig fri og utvungen over for hende, og da hun snedigt førte talen hen på kærlighed for at sondere ham, spottede han med stor ro denne følelse og betænkte sig ikke på at erklære, at ingen skulle kunne rose sig af nogen sinde at have vundet hans hjerte. Skønt hertuginden var blevet meget fornærmet, da hun troede, at han tillod sig at være forelsket i hende, tog hun ham denne erklæring meget ilde op og sagde, at det måske kom af, at han i så høj grad var optaget af sine egne store og gode egenskaber, og dermed var den kærlighedshistorie forbi.

68. kapitel

Det varede ikke længe, før han kastede sine øjne på en anden fornem dame, men da han heller ikke her kom nogen vegne, besluttede han at tage oprejsning ved at lægge sig efter den praktiske satire, som han altid havde fundet så stort behag i, og som han havde så ypperlige anlæg for. I dette forsæt styrkedes han af sin ven Cadwallader, som stadig bebrejdede ham, at han lod sit talent ligge brak, og opfordrede ham til at lægge sig efter nye opdagelser i skandalernes verden.

Peregrine fik nu et mærkværdigt indfald, som Cadwallader, så snart han hørte det, ivrigt gik ind på. Det gjaldt intet mindre end om at holde hele byen for nar, idet den gamle menneskehader, hvis hele udvortes gjorde ham udmærket skikket til sådanne løjer, skulle optræde som fagmæssig spåmand og give orakelsvar. Planen blev øjeblikkelig sat i værk; der blev lejet en lejlighed i et hus, hvor der var en indgang, som folk kunne komme ind og ud ad, uden at man lagde mærke til dem. Denne lejlighed blev udstyret med alt, hvad der hører til en troldmands profession, såsom himmelglober, kikkerter, en laterna magica, et skelet, en tørret abekat, skindene af en krokodille, en odder og en slange, og så opslog mesteren i den sorte kunst sit paulun dér efter at have udsendt trykte bekendtgørelser om, hvad han havde for.

Disse bekendtgørelser gjorde snart den ønskede virkning. Da prisen for et orakelsvar var sat til en halv guinea, sluttede folk straks, at det ikke kunne være nogen almindelig spåmand, og allerede næste dag traf Peregrine nogle damer af stand, der

ytrede lyst til at prøve denne sandsiger, som gav sig ud for at komme lige direkte fra stormogulens rige, hvor han havde lært kunsten af en lærd braminsk filosof. Vor unge herre lod, som om han fandt denne vismands foregivender latterlige, og gik tilsyneladende nødigt ind på at gå med dem hen til ham; det ville være en let sag, sagde han, at blotte fyrens uvidenhed, og det var ikke mere en simpel retfærdighed, at han fik en tugtelse for sin uforskammethed. Skønt damerne tydeligt nok var meget lettroende, lod de, som om de var af samme mening, og de blev enige om for løjer at prøve på at føre spåmanden bag lyset på den måde, at en af damerne skulle komme til ham i sin kammerpiges dragt, mens kammerpigen forestillede sit herskab, og så skulle Peregrine, som lovede at følge med dem der hen, behandle dem begge i overensstemmelse med dette. Da alt i så henseende var aftalt, gav Peregrine sin ven de fornødne oplysninger, og til den bestemte tid førte han dem hen til oraklet.

Vor helts kammertjener tog imod dem. Han var af naturen mager og sortsmudset, og da han havde pyntet sig med et par kunstige bakkenbarter, der passede udmærket til hans persiske kostume, tog han sig fortræffeligt ud som ceremonimester hos en østerlandsk troldmand. Han lagde armene over kors over brystet og bøjede hovedet og viste dem derpå tavs og højtideligt vej ind i det allerhelligste, hvor troldmanden sad ved et bord med pen, blæk og papir foran sig, omgivet af en mængde bøger og matematiske instrumenter og med en lang hvid stav i hånden. Han havde en sort kåbe og en lodden hue på; hans ansigt, der var præget af en umådelig filosofisk værdighed, var

prydet med et svært, snehvidt skæg, der nåede ham ned til bæltestedet, og på hver af hans skuldre sad der en vældig kat.

Denne skikkelse, som ville have imponeret Peregrine, hvis han ikke havde vidst besked, kunne ikke andet end gøre et mægtigt indtryk på hans ledsagere. Den foregivne kammerpige skiftede farve, hvor kåd og kæphøj hun end var til daglig brug, og den foregivne dame, der var mindre oplyst, begyndte at ryste over hele kroppen og at opsende bønner til Himlen. Peregrine gik hen til troldmanden, lagde sin halve guinea på bordet og sagde, idet han pegede på pigen, at den dame gerne ville vide, hvad der ventede hende i retning af giftermål. Uden så meget som at se på den person, han skulle spå, konfererede vismanden med en af de sorte ånder, der sad og spandt på hans skuldre, tog derpå pennen og skrev på et stykke papir følgende ord, som Peregrine efter damernes opfordring læste højt: "Hendes skæbne vil for en stor del komme til at afhænge af, hvad der hændte hende den tredje december klokken ni om morgenen".

Aldrig så snart havde den foregivne dame hørt disse ord, før hun styrtede ud i forværelset, idet hun råbte: "Gud forbarme sig! det må jo være den skinbarlige Satan!" Hendes frue, der meget forbavset var fulgt efter hende, ville endelig have at vide, hvad svaret sigtede til, og efter at have betænkt sig lidt fortalte jomfru Abigael, at hun havde en tilbeder, som på det angivne tidspunkt havde friet til hende for ramme alvor. Denne forklaring var nu mere sindrig end egentlig overensstemmende med sandheden, for tilbederen var ingen anden end hr. Pickle selv, der var en sand løve mellem kammerpigerne, og som i

forvejen havde fortalt sin staldbroder, at han på den nævnte tid havde haft en hyrdetime med den lille jomfru.

Da vor helt så, at denne prøve på troldmandens kunst gjorde et så overvældende indtryk både på fruen og pigen, at de var lige ved at få krampe begge to, lod han, som han fandt deres angst umådelig latterlig og sagde, at den spådom var der ikke noget mærkværdigt ved, da spåmanden kunne have fået sin visdom fra en af de spejdere, som den slags bedragere altid holder, eller måske endog fra elskeren selv. Opmuntret ved denne forklaring eller snarere drevet af en umættelig nysgerrighed, som ingen frygt kunne få bugt med, gik den forklædte dame atter ind til troldmanden, påtog sig en raffineret kammerpiges væsen og sagde: "Hr. heksemester, vil De ikke være så god, nu, da De har tilfredsstillet mit herskab, at sige mig, om jeg kan vente at blive gift en gang." Uden at betænke sig et øjeblik svarede vismanden: "De kan ikke blive gift, før end De bliver enke, og om De bliver det eller ikke, kan min kunst ikke afgøre, for jeg kan kun se tredive år frem i tiden."

Dette svar, som på én gang berøvede hende det håb, hun havde smigret sig med, at hun ville blive en ung og rig enke, havde til følge, at hendes åsyn straks formørkedes, det var rent forbi med hendes gode humør, og uden at ville spørge mere gik hun sin vej, idet hun ærgerlig mumlede, at han var en uforskammet tosse, der slet ikke forstod sit håndværk. Hvor vred hun end var, kunne hun dog ikke værge sig imod troen på, at han havde spået rigtigt, og da de andre damer i hendes kreds fik at vide, hvilke svar han havde givet hende og hendes pige, følte de sig fuldt og fast overbeviste om, at han virkelig var

begavet med overnaturlig indsigt, og skønt de lod, som de foragtede den slags ting, besluttede de hver for sig hemmeligt at adspørge oraklet.

Kammerpigen havde fået de strengeste pålæg om at holde sagen hemmelig, men hun var så opfyldt af, hvad hun havde oplevet, at hun betroede alle sine bekendte det, hævede spåmandens alvidenhed til skyerne og forsikrede, at han havde sagt hende besked om de hemmeligste ting. Rygtet om hans mærkværdige spådomsgave bredte sig derfor øjeblikkelig over hele byen, og næste gang, han gav audiens, var huset fuldt af nysgerrige.

Cadwallader, som var en gammel praktikus, indså, at han ikke ville kunne hævde sit ry, når han sådan skulle spå folk i al almindelighed, idet han sagde sig selv, at enhver, der kom til ham, ville spørge ham om et eller andet, der hørte fortiden til, og det kunne han selvfølgelig ikke indlade sig på. Han pålagde derfor sin tjener – Hadgi Rourk kaldte han ham – at lade alle og enhver, der kom, vide, at det kostede en halv guinea, og at de, der ikke kunne eller ville betale den pris, gjorde bedst i straks at gå igen for ikke at tage pladsen op for andre. Det hjalp, for de fleste, der havde indfundet sig, var tjenere, kammerpiger, læredrenge og småhandlende, som ikke kunne indlade sig på at give så meget for at blive spået, og efter at have gjort forskellige forsøg på at slippe billigere til det gik de igen og overlod pladsen til standspersoner.

Den første af den slags, der kom, havde klædt sig ud som en velhavende købmandskone; troldmanden var imidlertid straks på det rene med, at det var en af de damer, som Pickle havde belavet ham på ville komme. Hun trådte hen til filosoffen med

den frejdighed, der udmærker damer af hendes stand, og spurgte sagte og smilende, hvad kulør hendes næste barn ville få. Troldmanden, som til punkt og prikke vidste besked om hendes forhold, skrev straks på et stykke papir: "Hvor længe er det siden, at Deres Nådes sorte tjener fik sin afsked?"

Skønt hun var begavet med en hel del af den slags kækhed, som man kalder frækhed, blev hun umiskendelig noget skamfuld og forvirret ved dette kontraspørgsmål, der straks overbeviste hende om hans mærkværdige viden, og hun sagde i en meget alvorlig tone: "Jeg ser, hr. doktor, at De er en stor mester i den kunst, De udøver, og jeg vil derfor ikke prøve på at nægte, at De har rørt ved en streng, der gør mig noget urolig. Jeg er overbevist om, at jeg ikke behøver at udtrykke mig tydeligere. Her er en pung med penge, tag den og fri mig ud af den mest pinefulde uvished." Det svar, han skrev, lød således: "Skønt jeg ser ind i fremtiden, kan jeg dog ikke sige noget bestemt, for de tilkommende begivenheders spirer er sælsomt blandede. Jeg må derfor undertiden tage min tilflugt til menneskelig viden, og jeg ser mig ikke i stand til at fjerne Deres tvivl, med mindre De vil oplyse mig om alt, hvad De mener kan stå i nogen forbindelse med det, der gør Dem bekymret."

Da damen havde læst denne erklæring, lod hun, som hun var undselig og nødig ville til det, men efter at have set sig om og forvisset sig om, at de var alene, satte hun sig og gav sådan en beretning om sine kærlighedsbedrifter, at det i højeste grad forbavsede og morede både troldmanden og hans ven Pickle, som fra sit skjul hørte hvert ord. Cadwallader hørte på hendes historie med en umådelig vigtig og kløgtig mine, og da hun var færdig, sagde han efter en kort pause, at han måtte overveje

sagen nøjere, før han kunne give et afgørende svar, men hvis hun ville gøre ham den ære at ulejlige sig op til ham næste gang, han gav audiens, håbede han, at hun skulle få fuld besked. Da hun var sig bevidst, at hun havde god grund til at være usikker, bad hun ham om at tænke grundigt over det, og lovede at komme igen. Aldrig så snart var hun ude af døren, før troldmanden og Pickle gav deres lystighed luft, hvorpå de begyndte at lægge råd op om, hvorledes de eftertrykkeligt skulle revse det skamløse og umættelige fruentimmer, der så frækt havde vedgået sin skændsel.

Disse forhandlinger blev imidlertid afbrudt ved, at der kom en ny gæst. Vor helt trak sig tilbage til sit skjul, Cadwallader lagde atter sit ansigt i højtidelige folder, og Hadgi førte hende ind. Hun havde maske på, men troldmanden kendte hende på stemmen og var straks på det rene med, at det var en ugift dame af hans bekendtskab. Hun havde i løbet af ganske kort tid gjort sig navnkundig ved to eventyr, som hun var kommet meget uheldigt fra. Det ene bestod i, at hun, som var forfalden til spil, en gang blev grebet i forsøg på at snyde; det andet var en kærlighedshistorie, hun havde haft på landet, og som hendes elsker havde været lav nok til at udplapre, hvilket havde til følge, at hendes bekendte trak sig tilbage fra hende og viste hende åbenbar foragt. Da hun nu ikke kunne komme på det rene med, hvilken af disse to historier det var, der havde bragt hende i denne mislige stilling, kom hun til spåmanden for at få det at vide og spurgte, om grunden til hendes nuværende fortrædeligheder var at søge i byen eller på landet. Cadwallader forstod straks, hvad hun sigtede til, og svarede: "Verden tilgiver en fejltagelse ved spillebordet, men at skænke en brovtende laps

sin gunst er utilgiveligt." Hun blev lige så forbavset som ærgerlig over dette svar, og fuldt og fast overbevist om spåmandens alvidenhed spurgte hun, hvad hun skulle gøre for at komme til sit gode navn og rygte igen, hvortil han svarede, at det bedste, hun kunne gøre, var at gribe den første lejlighed, der tilbød sig for hende, til at blive gift, hvilket råd huede hende så vel, at hun gav ham dobbelt betaling, hvorpå hun nejede dybt og gik.

Cadwallader og Peregrine mente nu, at det var på tide at lukke butikken for den dag, og Hadgi fik derfor ordre til at afvise dem, der kom. Peregrine og hans ven genoptog nu de afbrudte forhandlinger og udkastede en plan for operationerne ved næste audiens. De blev desuden enige om, at Hadgi ikke alene selv skulle gøre alt, hvad han kunne, for at indhente så mange oplysninger som muligt, men også skulle betjene sig af medhjælpere i så henseende. Omkostningerne skulle bestrides af oraklets indtægter, og hvad der blev til overs, skulle uddeles til fattige familier.

69. kapitel

Efter at have truffet disse aftaler med Cadwallader gik vor helt hen i et spilleselskab, hvor han vidste, at han ville træffe nogle af byens mest ansete sladdersøstre. Han drejede listigt talen hen på troldmanden, hvis kunst han gjorde sig lystig over på en sådan måde, at de brændte af begærlighed efter at få hemmeligheder at vide, og han anså det for givet, at de alle sammen eller i alt fald nogle af dem ville give mode hos Albumazar, første gang han igen gav audiens. Mens Peregrine havde dette for, gik hans staldbroder et andet sted hen, hvor der også var en del standspersoner samlet, og det varede ikke længe, før han havde den fornøjelse at høre dem begynde at tale om spåmanden. Da han på fingersproget blev spurgt om, hvad han mente om ham, svarede han i sin sædvanlige gnavne tone, at han anså ham for en slyngel, der holdt hele byen for nar, og at han antog, at hans hovedforretning var rufferi, for det gav alle spåmænd og spåkvinder sig af med; det var derfor, de havde sådan stærk søgning af fornemme folk. Det gik, som han ventede; de andre mente, at det var hans sædvanlige gnaveri, og at han blot talte sådan, fordi han ikke kunne tåle at tænke på, at noget menneske i verden skulle være klogere end han, og han havde den store fryd at høre dem fortælle hinanden en hel mængde eksempler på spåmandens vidunderlige kløgt. Da nogle af disse eksempler også blev meddelt ham, sagde han, at de utvivlsomt beroede på ren indbildning og overdrivelse; det var jo en bekendt sag, at folk altid var tilbøjelige til at gøre en flue til en elefant, især når der var frygt eller tro på, at der var

noget vidunderligt på færde, med i spillet. "Det kunne jeg anføre tusind eksempler på," vedblev han, "jeg skal til selskabets morskab og opbyggelse fortælle ét af dem. En brav mand traf en dag en af sine bedste venner på et kaffehus. Vennen trykkede hans hånd og sagde, at det glædede ham umådeligt at se, at han var ude og befandt sig vel igen efter det mærkværdige og farlige anfald, han havde haft. Overrasket over denne tale sagde herren, at han ganske vist havde været en smule dårlig om natten, men der havde ikke været noget som helst mærkværdigt på færde. "Du gode Gud!" råbte den anden, "og De har kastet tre krager op!" Herren troede først, det skulle være spøg, men da han mærkede, at det virkelig var hans alvor, sagde han efter at have betænkt sig lidt: "De ved, at jeg for tiden står i underhandlinger om at gifte mig; sagen ville have været i orden for længe siden, hvis ikke en af mine rivaler havde spillet mig adskillige puds. Jeg er overbevist om, at denne historie er noget, han har fundet på at udsprede for at nedsætte mig i den vedkommende dames øjne, for hun vil naturligvis ikke indlade sig på at gifte sig med en mand, der har maven fuld af krager. Jeg må derfor på det bestemteste bede Dem om at sige mig, hvem De har den skammelige historie fra, for at jeg kan tugte den uforskammede bagvasker." Hans ven fandt dette forlangende meget rimeligt og sagde uden at betænke sig, at det var en fælles bekendt af dem, en hr. den og den, der havde fortalt ham det. Herren gik straks hen til den angivne hjemmelsmand og spurgte, hvem der havde fortalt ham, at han havde kastet tre krager op. "Tre?" svarede den adspurgte, "jeg har kun sagt to." – "Guds død, herre!" råbte den anden opbragt, "De skal komme til at sande, at De har sagt to for mange, hvis

De ikke kan angive mig en hjemmelsmand for denne bagvaskelse." Hjemmelsmand nummer to blev nævnt, og da herren kom til denne, erklærede han, at han kun havde talt om én krage, og at herren havde kastet den op, havde han fra hans egen læge, som havde fortalt ham det om morgenen. "Så har den skurk af en læge, Gud døde mig, også ladet sig købe af min rival," råbte herren rasende; "men så sandt her er lov og ret i landet, skal han komme til at bøde for det!" Aldrig så snart havde han sagt dette, før lægen trådte ind, og da herren opbragt fo'r løs på ham, kom det til en forklaring, hvoraf det viste sig, at lægen ikke havde sagt andet, end at herren havde kastet noget op, der var så sort som en krage, hvilket den anden så måtte have misforstået. sådan hang det sammen med den historie."

Selskabet morede sig over historien, men mente, at den ikke svækkede de vidnesbyrd, der forelå fra forskellige troværdige personer angående troldmandens spådomsgave.

Næste gang, han gav audiens, havde han aldrig så snart indtaget sin plads i orakelstolen og fået Peregrine skjult bag gardinet, før en dame kom fejende ind ad døren. Hun sagde, at hun havde hørt så meget om hans overnaturlige indsigt, at hun gerne ville have en prøve på hans kunst, hvorfor hun bad ham sige hende, hvad der var hendes fremherskende lidenskab. Cadwallader, som vidste god besked om hende, tog uden at betænke sig pennen og skrev sit svar, der lød på, at gerrighed indtog den første plads i hendes hjerte, og bagtalelse den anden. Langt fra at blive fornærmet over det, smilte hun og roste ham for hans oprigtighed. Hun var nu overbevist om hans sjældne evne, sagde hun, og så begyndte hun at spørge ham ud om forskellige fornemme familier, som han kendte så godt, at

han forbavsede hende ved de svar, han gav. Derpå spurgte hun, om han kunne lære kunsten fra sig; han svarede ja, men tilføjede, at den kun kunne læres af folk, som enten var fuldstændig rene og kyske, eller som ved langvarig pønitense havde spæget deres kød således, at det modstod alle anfægtelser. Det syntes hun slet ikke om, og det lod til, at hun ikke troede ham i det stykke. Hans kunst var ingen ting værd, sagde hun, når man ikke kunne bruge den til sin fornøjelse, og hun kunne for resten ikke forstå, hvorfor han tog penge for at udøve den, når han var hævet over alle verdslige hensyn. "Jeg kan godt forstå," vedblev hun, "at De viser uforskammede nysgerrige vintervejen, men det kunne nok være, at De stod Dem ved at tale rent ud af posen til mig."

Disse forhandlinger blev afbrudt ved, at det bankede på døren. Damen spurgte, om der ikke var en udgang, hun kunne smutte ud af uden at blive set, men da han sagde, at en sådan fandtes ikke, gik hun ind i et tomt værelse ved siden af for at skjule sig der, mens den person, der bankede, havde audiens. Denne person var ingen anden end den letfærdige dame fra forrige gang, som nu efter aftale kom for at få ende på sin tvivl. Cadwallader greb med glæde lejligheden til at spille hendes rygte i hænderne på sådan en sladdersøster som den dame, der nu utvivlsomt stod og lurede i værelset ved siden af, og han lod hende derfor, under påskud af, at han måtte have sin hukommelse opfrisket, aflægge sit skriftemål om igen. hun var næsten færdig, da hun blev afbrudt ved, at et par herrer, som ville ind, gav sig til at dundre på døren. Forfærdet over dette spektakel, som selv troldmanden blev noget uhyggelig ved, løb hun ind i værelset ved siden af for at skjule sig der. Den anden

dame, som var der inde, havde, da hun hørte spektaklet, lukket vinduesskodderne til for i påkommende tilfælde at være mere sikker på ikke at blive opdaget, og nu skjulte de sig begge to yderst forfærdede hver i sin krog. Imidlertid gav spåmanden Hadgi ordre til at lukke op for spektakelmagerne, som han håbede, han kunne imponere.

De to, der nu kom stormende ind, var en ung udhaler og hans hovmester, en gammel udslidt Broder Liderlig. De var begge to på det stadium af drukkenskab, der skal til for at gøre den slags folk oplagt til det, de kalder løjer, og som ordentlige folk kalder brud på landets love og forstyrrelse af borgernes fred og ro. Den ældste af dem ravede hen til bordet og tiltalte Cadwallader sålunde: "Nå, hvordan går det, du gamle gedebuk? Du ser jo ud til at være en brav og hæderlig ruffer, som er mand for at holde ren mund. Ser du, denne hersens gut og jeg kommer for at prøve, hvad du duer til. Jeg mener ikke dette hersens forbandede spådomssludder – Fanden fare i fremtiden; lad os leve i nutiden, gamle Hali! Tag og man os et par raske tøse frem, Galileo! Der har du en pung; kan du høre, hvor den klinger, hvad, du gamle kobler? Det er fornøjeligere end sfærernes musik, hvad du?"

Vor troldmand blev noget betuttet ved denne tiltale; han svarede ikke, men svang sin tryllestav over hovedet på en meget hemmelighedsfuld måde for at jage skræk i disse uforskammede gæster. De var imidlertid så langt fra at lade sig imponere af det, at de blev mere og mere nærgående og endog truede med at trække ham i skægget, hvis han ikke straks føjede dem. Havde han kaldt sin staldbroder eller Hadgi til hjælp, kunne han let have fået bugt med dem, men han ville ikke

udsætte sig for muligvis at blive opdaget, hvis det kom til håndgribeligheder, og besluttede derfor at straffe dem på en på en gang mindre risikabel og mere eftertrykkelig måde. Han pegede med tryllestaven hen på døren til værelset, damerne havde søgt tilflugt i, og de to udhalere, som straks var med, styrtede øjeblikkelig derind.

Da damerne så, at deres tilflugtssted således blev taget med storm, løb de forfærdede omkring i værelset og måtte straks overgive sig. Angriberne slæbte dem hen til vinduerne og lukkede skodderne op, men hvad skildrer deres forbavselse, da den ene af heltene opdagede, at det var hans kone, han havde fået fat i, og den anden, at han stod ansigt til ansigt med sin kødelige moder. De blev så forbavsede alle sammen, at der blev en pause, som varede i flere minutter.

Damerne kom først til sig selv, og så begyndte den ældste af dem at holde en ordentlig tale til sin søn i anledning af det uordentlige levned, han førte; hun var jo nødt til at holde øje med, hvad han tog sig for, hvor ubehageligt det end var hende, sagde hun, og så skulle hun finde ham på sådant et skammeligt sted. Mens den kærlige moder således anvendte sine talegaver til opbyggelse for sin søn, stod denne håbefulde unge mand med hænderne i vestelommerne og fløjtede en operamelodi, tilsyneladende uden at høre synderlig efter, hvad hun sagde. Den anden dame fulgte hendes glorværdige eksempel og begyndte at læse sin mand teksten, idet hun bittert bebrejdede ham hans ryggesløshed og spurgte, hvad han havde at sige til sin undskyldning. Overraskelsen over det uventede møde havde allerede for en stor del jaget rusen bort, og den første brug, manden gjorde af sine åndsevner, efter at han havde fået dem

igen, var at give sig til at spekulere over, hvordan det egentlig gik til, at han traf sin kone her. Da han havde god grund til at tro, at hun ikke på nogen måde var plaget af skinsyge, kom han til det resultat, at det måtte være en anden lidenskab, der havde drevet hende der hen, og den frækhed, hun nu prædikede moral for ham med, bidrog ingenlunde til at mindske hans ærgrelse. Han hørte derfor på hende med et alvorligt eller rettere sagt barskt ansigt, og på det spørgsmål, hun endte sin tale med, svarede han med stor sindsro: "Alt, hvad jeg har at sige, frue, er, at rufferen har begået en fejltagelse, der har medført, at vi begge er blevet narret. Ærbødigste tjener, mine damer." Med disse ord gik han sin vej, og idet han kom forbi troldmanden, skævede han til denne og sagde med eftertryk: "Din nederdrægtige slubbert!" Imidlertid fulgte den yngre herre som en lydig søn sin moder ned til hendes portechaise og hjalp hende ind i den, og den anden dame gik flov sin vej efter at have skældt troldmanden ud, fordi han ikke havde forudset denne hændelse.

Da kysten var klar, kom Peregrine frem af sit skjul og ønskede sin ven til lykke med, at dette eventyr var løbet fredeligt af. For ikke at være udsatte for den slags ubehageligheder for fremtiden besluttede de nu, at der skulle anbringes et kighul i døren, så at troldmanden kunne holde øje med, hvem der kom, og lade Hadgi sige til dem, han ikke ville have ind, at de måtte komme igen en anden gang.

Det gik, som de håbede og ventede, at de to damer ikke kunne holde tæt med den sidst fortalte historie, så at den snart var ude over hele byen, pyntet med adskillige træk, der skyldtes de pågældendes fantasi, idet de længe havde været forbitrede på

hinanden og nu greb lejligheden til at hævne sig. Historien morede folk og bidrog i høj grad til at forøge troldmandens anseelse, idet begge parter skildrede ham som en højst mærkelig person. Han havde da heller aldrig så snart fået det omtalte kighul anbragt i sin dør, før han havde nytte af det, idet han nu kunne holde mange ude, som han ellers ville have haft meget svært ved at klare sig over for.

Blandt dem, der indfandt sig, opdagede han igennem sit kighul en præst, om hvem han længe havde vidst, at han var de stores ærbødige tjener og var bekendt for at stå adskillige af dem bi med hensyn til deres galante eventyr. Denne levit havde klædt sig ud, så han lignede en forpagter, for at føre troldmanden bag lyset, men denne kendte ham straks og kaldte ham ved navn, og da præstemanden heraf sluttede, at det havde sin rigtighed med alt, hvad han havde hørt om ham, sagde han, at han ville lægge al forstillelse til side, så meget mere, som han var overbevist om, at hans overnaturlige viden ikke kunne skrive sig fra omgang med onde ånder, men måtte være en Himlens gave. Han var kommet, sagde han, for at forhøre sig om, hvordan det stod til med en god ven og kollega af ham, hvis helbredstilstand interesserede ham; det var ham nemlig om at gøre at få at vide, hvor lang tid den pågældende, der sad i et præstekald på landet, havde tilbage, for han ville gerne have den sørgelige tilfredsstillelse at være hos ham på det sidste og berede ham til hans hedengang. Troldmanden, som straks var på det rene med, hvad denne forespørgsel havde at betyde, svarede efter en højtidelig pause, hvor han syntes hensunket i dybe betragtninger: "Skønt jeg forudser adskilligt, giver jeg mig ikke ud for at være alvidende. Jeg ved ikke, hvor gammel den

omtalte præst bliver, men så meget kan jeg se, at han vil overleve den, der for tiden har løfte på kaldet efter ham." Ved at høre dette skrækkelige orakelsvar blev den stakkels mand, der mente at høre sin egen dødsdom, ligbleg og begyndte at ryste over hele kroppen. "Guds vilje ske!" sagde han med himmelvendte blikke og klaprende tænder, og så gik han sin vej i sort fortvivlelse.

Vi blev aldrig færdige, hvis vi ville fortælle om alle de orakelsvar, vor troldmand gav. Han blev spurgt om alle mulige ting på de forskelligste områder, i jura, medicin og forretninger for ikke at tale om ægteskabs- og elskovsanliggender; der kom gavtyve til ham, som ville have at vide, hvorledes de bedst skulle snyde uden at blive opdaget, lykkejægere, som lå på udkig efter enker og rige piger, udhalere, som ville i lag med andre folks koner, unge ødelande, som længtes efter deres fædrenearv, pigebørn, som ønskede at blive følgerne af deres udskejelser kvit, købmænd, som havde assureret for højt og gik og længtes efter bud om, at deres skibe var forliste, assurandører, som gerne ville vide besked om fremtiden, for at de kunne indskrænke sig til at assurere skibe, som de var sikre på ville komme godt fra deres rejser, jøder, som ønskede at vide, hvorledes kurserne ville svinge, ågerkarle, som lånte penge ud imod tvivlsom sikkerhed, klienter, som ikke stolede på deres konsulenter, kort sagt alle tvivlsomme sager blev forelagt oraklet, og de to sammensvorne benyttede i stor udstrækning lejligheden til at revse de værste syndere så grundigt, som omstændighederne tillod.

70. kapitel

Disse foretagender optog nu imidlertid ikke hele Peregrines tid; han vedblev at færdes i den fornemme verden, og da hans udgifter langt overskred hans indtægter, søgte han at komme på en fortrolig fod med indflydelsesrige og mægtige personer, indfandt sig regelmæssigt ved hove, gjorde kur til magthaverne, hvor han traf dem på offentlige steder, og kom jævnligt til deres selskaber. En gang var han så heldig at gøre en meget fornem mand en vigtig tjeneste, og i sin taknemmelighed opfordrede manden ham så stærkt til at gøre brug af hans indflydelse ved hove, at han ikke godt kunne undslå sig for at gøre det, hvorfor han bad ham om at udvirke, at hans ven Godfrey blev forfremmet til kaptajn, hvilket den fornemme og meget mægtige mand også gjorde. Emilias broder blev virkelig, uden at have den ringeste anelse om, hvem han havde at takke for det, behageligt overrasket ved en meddelelse fra Krigsministeriet, om at hans bestalling som kaptajn lå færdig til ham.

Vor helt havde også gentagne gange lejlighed til at gøre et godt parti, men dels var hans ærgerrighed noget for højtflyvende, og dels var hans lidenskab for Emilia endnu stadig så stærk, at hverken hans letsindighed eller hans forfængelighed kunne få bugt med den.

Også blandt skønånderne spillede Peregrine Pickle en rolle. Han havde gjort sig bemærket ved forskellige poetiske frembringelser, som havde skaffet ham et vist ry, ikke fordi de var særlig udmærkede, men ethvert tåleligt produkt, der

kommer fra en person, som har ord for at være rig og i det hele taget spiller en rolle i verden, vil altid af de allerfleste læsere blive betragtet som et vidnesbyrd om forbavsende evner, selv om det samme produkt, når det bærer en mindre anset mands navn på titelbladet, med rette vil blive overset; i den grad beherskes de fleste mennesker af latterlige hensyn. Det følger af sig selv, at vor unge herre aldrig så snart havde vundet et navn som forfatter, for alle forsultne poeter ophøjede ham til digtekunstens beskytter og forherligede ham i oder, epigrammer osv. samt i veltalende tilegnelser foran i deres værker, og skønt hans fornuft sagde ham, hvad al denne hyldest var værd, var han for forfængelig til at kunne vise den fra sig, så at ikke én af dem, der bragte ham den, gik ulønnet fra ham.

Han brugte for øvrigt sine evner og sin indflydelse så vel til at hjælpe folk, der på en eller anden måde var i vånde, som til at revse overmod og nederdrægtighed. Havde den udøvende magt ligget i hans hånd, ville han uden tvivl have fundet på mærkværdige straffe til alle, der forbrød sig imod menneskelighed og moral; nu måtte han nøjes med at gøre dem latterlige. Det var denne tilbøjelighed hos ham, der blandt andet affødte den plan, han så heldigt gennemførte sammen med sin ven Cadwallader.

Et andet eksempel på, hvorledes han morede sig med pudsige og ondskabsfulde påfund, er følgende: Der stod en gang i samme avis to avertissementer fra folk – åbenbart to prokuratorer –, der ville låne penge, som de tilbød at stille uforkastelig sikkerhed for. Peregrine skrev da et brev undertegnet A. B. til hver af dem og meddelte dem, at hvis de ville indfinde sig med deres papirer på et opgivet kaffehus

præcis klokken seks, ville de ved vinduet længst til højre finde en person, som med glæde ville træde i forbindelse med dem i henhold til deres avertissement og låne dem de ønskede penge, hvis den tilbudte sikkerhed viste sig at være antagelig. Lidt før den fastsatte tid tog Peregrine, Cadwallader og nogle andre herrer, han havde indviet i historien, plads ved et andet vindue tæt ved det, hvor de to lånsøgere skulle have deres møde.

Den ene af dem mødte i overmåde god tid, og han havde ikke ventet ret længe, for den anden kom styrtende ind, drivende af sved. Da han så en mand sidde ved det opgivne vindue, gik han hen til ham og sagde, så snart han havde fået sit vejr igen: "De er formodentlig den herre, jeg skulle tale med angående et pengelån?" – "Ja, vel – A. B. ikke sandt?" sagde den anden. – "Akkurat"', svarede den første. – "Jeg var bange for, at jeg kom for sent, men jeg blev opholdt på vejen. Det glæder mig at se, at det ingen ting har gjort, og jeg håber, at forretningen sal gå i orden til begge parters tilfredshed. Jeg for mit vedkommende sætter stor pris på at gøre folk tjenester, så jeg venter heller ikke andet, end hvad ret og rimeligt er, af andre."

Denne tale lød overmåde behagelig i den andens øren, og han sagde, at det glædede ham i høj grad at have truffet en mand med så humane grundsætninger.

"At have med sådan en mand at gøre," sagde han, "er efter min mening fornøjeligere, end om man kunne få al verdens skatte, for hvad kan sammenlignes med den tilfredsstillelse, en ædel sjæl har af at tjene sine medmennesker? Jeg har aldrig været gladere end en gang, jeg lånte en brav mand, der var i forlegenhed, fem hundrede pund uden at forlange synderlig sikkerhed for dem. Å, det er let at se på et menneske, om han er

en ærlig mand! Jeg mener nu for eksempel, at jeg kunne tage Deres ord for ti tusind pund, om så skulle være, min herre." Den første forsikrede umådelig glad, at det havde han sandelig ret i, og gengældte ham hans kompliment hundredfold. På denne måde blev begges forventninger spændt i allerhøjeste grad, og så begyndte de at komme frem med deres papirer, som de havde så travlt med at løse op for, at den ene slet ikke lagde mærke til, hvad den anden tog sig for.

Omsider så den ene af dem, som var blevet lidt hurtigere færdig end den anden, op, og da han så ham stå og rode med et bundt papirer, spurgte han, om det var obligationer, han havde taget med til ham. Den anden, som stadig så ned på sine dokumenter og stod og sled i båndet med tænderne, svarede nej, det var de papirer, han ville tilbyde som sikkerhed for pengene.

Den første blev overmåde lang i ansigtet, da han fik den besked. "Hvad for noget?" råbte han i en så forskrækket og forbavset tone, at den anden nu også så op og straks blev lige så lang i ansigtet. De stod en stund og stirrede på hinanden; så brød den, der var kommet sidst, den veltalende tavshed og bad den anden om at huske på, hvad der stod i hans brev. "Nej, Deres brev!" råbte den første og kom frem med den epistel, Pickle havde sendt ham; aldrig så snart havde den anden læst den, før han kom frem med den, han havde fået. Der opstod en ny uhyggelig pause, hvorpå de begge to sukkede eller rettere sagt stønnede dybt, rejste sig og luskede af uden at indlade sig på yderligere forklaringer, uden for så vidt som den, der lod til at føle sig ubehageligst berørt, mumlede: "Taget ved næsen begge to!"

Foruden den slags adspredelser lagde også svir og sværm sammen med en del unge adelsmænd beslag på en hel del af vor helts tid. Det kostede ham mange penge og gav jævnligt anledning til bodfærdige betragtninger, der affødte mange prisværdige forsætter om at drage nytte af de dyrekøbte erfaringer, han havde gjort; han hørte imidlertid til de filosoffer, der altid opsætter at omvende sig til den dag i morgen.

71. kapitel

En dag fik vor helt følgende brev:

> "Kære fætter! Jeg håber, du holder dig bedre på ret køl end din tante, som har ligget for anker i sin seng i de sidste syv uger desformedelst, at hun har haft adskillige fod vand i lasten, hvilket har haft til følge, at hendes planker er blevet så rådne, at hun ikke kan gøre andet end falde fra hinanden med det allerførste. Jeg har gjort alt, hvad jeg kunne, for at holde hende tæt og klar af byger, som ellers let havde kunnet kæntre hende. Her har været flere doktorer, som har boret hul i mellemdækket på hende og tappet seks galloner vand af hende. Jeg kan nu ikke begribe, hvor fanden det vand kommer fra, for du ved jo nok, at det er noget, hun aldrig indlod sig på at nyde. Men disse hersens doktorer, de er ligesom dårlige tømmermænd, som ikke kan stoppe en læk uden at lave et par nye, så det varer kun en lille tid, før hun er fuld af vand igen. Det værste tegn er, at hun ikke gider smage cognac, og at hun fuldstændig har tabt styret, hvad forstanden anbelanger – hun ligger og vrævler om et sted, der hedder det ny Jerusalem, og om, at hun ville ønske, at hun lå for anker i den flod Jordan. Præsten, det må jeg sige, gør, hvad han kan, for at holde hende støt, hvad hendes sjæls navigation anbelanger; hun snakker meget fornuftigt om

barmhjertighed og de fattige, og hun har da også lavet et legat på to hundrede pund. Hr. Gamaliel og Deres hr. broder har været her ved porten, men jeg lod dem vide, at der var vinket af, og pegede på mine svingbasser, og så stak de af. Deres søster fru Clover våger bestandig over sin tante uden nogen sinde at gå til køjs; hun er en rigtig rar én, er hun. Det ville fornøje mig at se Dem her i fortet, i fald De skulle have lyst til at komme, og det kunne måske også trøste Deres tante at se Dem, inden hun letter. Nu ikke mere for denne gang.

Deres ven og ærbødige
tjener

Jack Hatchway."

Næste morgen, efter at han havde modtaget dette brev, red Peregrine til fortet ledsaget af Pipes, men inden han nåede der hen, havde fru Hatchway allerede opgivet ånden, femogtres år gammel. Enkemanden lod til at bære sit tab med stor resignation og førte sig meget pænt op, skønt han ikke gav sine følelser luft så voldsomt som enkelte kærlige ægtemænd i den situation. Løjtnanten var af naturen filosof og tilbøjelig til med ro at finde sig i Forsynets styrelse. Peregrine havde meget vanskeligere ved at trøste sin søster, som var meget bedrøvet over at have mistet den eneste kvindelige pårørende, hun havde stået på en fortrolig fod med, for hendes moder var så uforsonlig som nogen sinde, idet hendes forbitrelse var blevet til ligefrem indgroet had.

Efter sin ven Jacks opfordring sørgede Peregrine for sin tantes begravelse, som hans forældre blev indbudt til, men som de fandt det under deres værdighed at være med til.

Nogle dage efter begravelsen blev vor helt behageligt overrasket ved, at hans ven Godfrey kom og besøgte ham – han var kommet til England i anledning af den omtalte forfremmelse. Peregrine lod, som om han slet ikke vidste noget om denne glædelige begivenhed, og glad blev han, da hans ven fortalte ham, at hans forfremmelse havde bevirket, at hans onkel i Windsor havde givet sit samtykke til hans og Sofies forening. Bryllupsdagen var allerede bestemt, og de håbede, at Peregrine ville gøre dem den ære at komme.

Vor helt modtog denne indbydelse med stor glæde, da han hørte, at Emilia skulle med som brudepige. Han gentog, hvad han allerede havde skrevet til sin ven, at han ikke blot var villig til, men overordentlig opsat på at sone sin afsindige opførsel over for den unge dame ved at lægge sig selv og hele sin formue for hendes fødder. Godfrey lovede, at både han og Sofie skulle opbyde al deres indflydelse over for hans søster, men han tvivlede om, at det ville nytte noget, for hans søster var så fintfølende, at hun ikke kunne tilgive den svageste skygge af mangel på agtelse. Håbet om at få Emilia at se, komme til at tale med hende og måske opnå hendes tilgivelse, efter at han så længe havde lidt under hendes vrede, fyldte hans sjæl med frygt og glæde.

Efter at have tilbragt nogle dage i fortet rejste Gauntlet bort for at træffe forberedelser til brylluppet, og Peregrine og hans ven Hatchway gjorde en tur i omegnen for at se til deres bekendte.

Dagen før hans ven skulle have bryllup, indfandt Peregrine sig i Windsor. Godfrey fortalte ham, at det var med nød og næppe, at han og Sofie havde fået Emilia overtalt til at være med ved brylluppet, da hun havde fået at vide, at Peregrine kom, og at hun først var gået ind derpå, efter at de på hans vegne havde lovet, at han ikke skulle bringe det gamle emne på bane, ja ikke engang gøre deres gamle bekendtskab gældende.

Vor unge herre blev noget stødt over dette forlangende, men lovede dog at opfylde det; han mente i virkeligheden, at hans stolthed og vrede var så stor, at han kunne optræde over for hende med en sådan ligegyldighed, at det ville såre hendes forfængelighed. Næste dag forestillende Godfrey ham for Sofie, der modtog ham med sin sædvanlige venlighed og elskværdighed. Emilia var til stede og han hilste på hende med et formelt buk, som hun besvarede med et lige så formelt kniks og et iskoldt blik. Skønt denne hendes opførsel styrkede ham i hans vrede, undergravede hendes skønhed hans beslutning; han fandt, at hun var blevet meget smukkere siden sidst, de sås, og hans sjæl smeltede hen i kærlighed og ømhed. For at forjage disse farlige tanker søgte han at knytte en munter samtale med Sofie, men hans tunge stod ham kun dårligt bi, og hans blik vendte atter og atter tilbage til Emilia, som om han var forhekset. Hvor megen umage han end gjorde sig for at holde det nede, undslap der ham et dybt suk, og hele hans ydre røbede forvirring og beklemthed.

Da brudgommen så, hvorledes han havde det, brød han op og gik hjem med ham, idet han sagde, at det gjorde ham ondt, at han havde været den uskyldige årsag til, at han følte sig så ubehagelig til mode; han mærkede nok, at synet af Emilia pinte

ham. Peregrine, som nu havde genvundet sin fatning, svarede, at det var en misforståelse, han led blot af kvalme, som han i nogen tid af og til havde været plaget af.

Ved bryllupsbordet lykkedes det Peregrine, skønt Emilia sad lige over for ham, at lade som ingen ting, og den måde, hun fuldstændig overså ham på, styrkede hans beslutning, for han kunne ikke forstå, at en kvinde med virkelig følelse kunne være så fuldstændig ligegyldig over for en mand, hun for så kort siden havde stået i så fortroligt forhold til – det faldt ham ikke ind, at hun havde meget mere grund til at tage ham hans påtagne ligegyldighed fortrydeligt op, og at hendes adfærd måske lige så fuldt som hans kunne være en følge af vrede og stolthed.

Om aftenen blev der danset. Peregrine åbnede ballet ved at danse en menuet med bruden, og derefter bød han en ung dame op, som Godfrey havde forestillet ham for. Det glædede ham at se, at hun var så smuk, at hun endog måtte kunne vække Emilias skinsyge, men på den anden side ærgrede det ham at se, at hans elskede havde fået en ung officer til kavaler, som han, med al anerkendelse af sine egne fortræffelige egenskaber, måtte indrømme ikke var nogen foragtelig rival. Han åbnede imidlertid selv fjendtlighederne ved lige på én gang at blive overordentlig galant mod sin dame, som han overøste med smiger og komplimenter, som hurtigt gik over til elskovstale, der understøttedes kraftigt af øjensproget, som han var overmåde dreven i.

Alle de tilstedeværende lagde mærke til hans adfærd, og de fleste troede, at han for ramme alvor var forelsket i sin dame, men Emilia, som gennemskuede ham, angreb ham med hans

egne våben, idet hun lod, som hun med stor fornøjelse hørte på hans rival, der ikke var nogen begynder i retning af kurmageri. Hun lod endog, som hun var umådelig optaget af ham, og lo højt, hver gang han hviskede noget til hende, så at hun nu også gav gæsterne noget at tænke på, idet de sluttede, at den unge officer havde erobret hendes hjerte.

Pile begyndte selv at tro det samme, hvilket lidt efter lidt spolerede ham hans gode humør og til sidst gjorde ham helt rasende. Han søgte at dæmpe sin harme ved at kalde al sin forfængelighed og hævnlyst til hjælp; han søgte at holde sine øjne fra hende, men de ville ikke lystre ham; han ønskede, at han var døv og blind, når han hørte hende le og så hende smile til officeren, og da han i kontradansen var nødt til at række hende hånden, fo'r der som et elektrisk stød igennem ham, og der tændtes en lue i ham, som han ikke formåede at dæmpe. Kort sagt, han anstrengte sig i den grad for ikke at lade sig mærke med, hvorledes det stod til med ham, at det var mere, end hans kræfter kunne bære. Sveden haglede ned ad panden på ham, han blev bleg, knæene begyndte at vakle under ham, og det sortnede for hans øjne, så at han ville være styrtet om på gulvet, så lang han var, hvis han ikke havde skyndt sig ind i et andet værelse, hvor han segnede om på en sofa og dånede.

I denne tilstand blev han fundet af sin ven, som, da han så ham gå sin vej så pludseligt, gik efter ham. Han ville have, at han skulle gå til sengs der i huset for ikke at udsætte sig for den kolde natteluft, men det ville Pickle ikke høre tale om, og Gauntlet kastede derfor en kappe om ham og fulgte ham hen på gæstgivergården, hjalp ham med at klæde sig af og fik ham i seng, hvor han straks fik et voldsomt feberanfald. Godfrey ville

være blevet hos ham, men han forlangte på det bestemteste, at han skulle vende tilbage til selskabet og give hans dame en undskyldning, fordi han så pludseligt måtte gå.

Det kunne nok behøves, for selskabet var blevet meget uroligt over hans fraværelse, idet nogle af damerne, som havde set, at Godfrey var gået ind til den fremmede, havde fået den idé, at der var opstået en strid imellem dem.

Emilia blev så forskrækket ved den tanke, at hun ikke kunne stå på sine egne ben og måtte ty til lugtedåsen for ikke at dåne.

Bruden, som forstod, hvorledes det hele hang sammen, var den eneste, der tog sagen med ro, og da Gauntlet kom tilbage, fik han også beroliget de andre. Man begyndte atter at danse, men Emilia var så træt og utilpas, at hun bad sig undskyldt, og så kom Peregrines dame til at danse med den unge officer, som fra først af skulle have været hendes kavaler, hvis Emilia ikke på det bestemteste havde vægret sig ved at danse med Pickle.

Næste morgen, så tidligt, som kaptajn Gauntlet med anstand kunne forlade sin unge kone, gik han hen til Peregrine, der havde haft en meget dårlig nat og gentagne gange havde haft anfald af vildelse, så at Pipes med nød og næppe havde kunnet holde ham i sengen. Peregrine fortalte ham, hvorledes han hele natten igennem var blevet pint af tanken om Emilia og den unge officer; Gauntlet trøstede ham det bedste, han kunne, og sagde, at han var overbevist om, at hans søsters kærlighed nok med tiden ville tage luven fra hendes stolthed og forbitrelse. han rådede ham til at påkalde Sofies mægling i et brev, som hun kunne lade Emilia læse, og da Peregrine fandt, at det råd var godt, forlangte han straks pen, blæk og papir og skrev i sengen

et rørende brev til Godfreys elskværdige hustru, hvori han bad hende tale hans sag over for den ubarmhjertige Emilia.

Sofie læste dette brev med megen deltagelse og gav sin svigerinde det, idet hun sagde: "Her er et brev, som jeg vil anbefale dig at læse opmærksomt og alvorligt." Emilia, som straks gættede, hvad brevet gik ud på, erklærede på det bestemteste, at hun hverken ville læse det eller lade det læse for sig. Så kom hendes broder ind, satte hende skarpt i rette for hendes stædighed og stolthed, beskyldte hende for tåbelighed og forstillelse og talte sin vens sag så varmt, at hun brast i gråd og bebrejdede ham partiskhed og mangel på broderkærlighed. Godfrey, som holdt overordentlig meget af sin søster, bad hende om forladelse, fordi han havde såret hende, kyssede tårerne af hendes smukke øjne og bad hende om at høre, hvad hans ven havde at sige til sit forsvar.

Denne anmodning kunne hun ikke modstå; hun gav efter og hørte på brevet, men det hjalp ikke, hun fastholdt, at hendes ære ikke tillod hende at indlade sig med Peregrine; alle hendes broders og hendes svigerindes forestillinger var spildte, og til sidst truede hun med, at hun ville gå sin vej, hvis de ikke holdt op at tale om den ting.

Godfrey var meget ærgerlig over, at hans bestræbelser ikke var lykkedes bedre; han gik hen til Peregrine og meddelte ham så skånsomt som muligt, hvorledes sagerne stod. Peregrine måtte atter tømme skuffelsens beske kalk, hvilket havde til følge, at han atter fik et anfald af vildelse, som imidlertid snart gik over til skummel forbitrelse, hvorpå han under påskud af, at han ville sove, bad sin ven om at gå.

Mens han lå og tyggede drøv på sin ærgrelse, fik hans ven Pipes, som vidste, hvad der var i vejen, og fuldt og fast troede, at Emilia i grunden elskede hans herre, hvor megen umage hun så end gjorde sig for at skjule sine følelser – Pipes, siger jeg, fik en idé, som han mente måtte kunne klare det hele, hvorfor han ufortøvet satte den i værk. Han løb barhovedet hen til Sofies faders hus, satte et ansigt op, som om han var så forfærdet, som han aldrig før havde været, og dundrede så voldsomt på døren, at hele familien kom styrtende ud for at se, hvad der var på færde. Da han var kommet indenfor, begyndte han at glo og gabe og stønne og svarede ikke et ord, da Godfrey spurgte, hvad der var på færde. Først da fru Gauntlet sagde, at hun var bange for, at der var noget i vejen med hr. Pickle, lod han, som han gjorde en kraftanstrengelse for at sige noget, og sagde i en brølende tone: "Hisset sig op, splitte mine bramsejl!" Med disse ord pegede han på sin hals og stod på tåspidserne for at anskueliggøre, hvad han mente.

Uden at spørge om mere styrtede Godfrey ud og løb i den vildeste angst hen på gæstgivergården, mens Sofie, som ikke rigtigt forstod, hvad buddet sagde, vendte sig til ham og sagde: "Der er da vel ikke tilstødt hr. Pickle noget?" – "Nej, ikke videre, end som at han har hængt sig af kærlighed," sagde Tom. Aldrig så snart havde han sagt disse ord, før Emilia, der stod og lyttede ved dagligstuedøren, udstødte et højt skrig og styrtede om på gulvet, mens hendes svigerinde, der blev næsten lige så forfærdet, segnede om i armene på sin pige. Da Pipes hørte Emilias stemme, ønskede han sig til lykke med, at hans krigslist var lykkedes så godt. Han sprang hen til hende, bar hende hen i en lænestol og blev stående hos hende, til han så hende komme

til sig selv igen og hørte hende råbe hans herres navn med al en fortvivlet kærligheds smerte. Så vendte han tilbage til gæstgivergården, glad over, at han kunne melde Peregrine, hvilken tilståelse han havde afnødt hans elskede, og umådelig stolt over det bevis, han havde givet på, hvor klog han var.

Imidlertid var Godfrey styrtet op ad trappen i gæstgivergården; da døren til Peregrines værelse var lukket af, sprængte han den med et spark og fo'r så ind til ham.

Men hvor forbavset blev han ikke, da vor helt sprang ud af sengen og råbte: "Guds død, hvem er det?" Han kunne næsten ikke tro sine egne sanser og vidste ikke at forklare sig sagen anderledes, end at det hele måtte være et påfund af Pickle; han fandt, at det var aldeles utilbørligt, da det kunne have haft meget bedrøvelige følger både for Emilia og Sofie, og han bebrejdede ham derfor alvorligt med mange stærke ord denne kåde spøg. Peregrine, som allerede i forvejen var febrilsk, blev aldeles rasende over dette, men omsider kom det dog til en forklaring. Inden Pickle var blevet rigtig klar over, hvad der var foregået, kom Pipes, som uden i ringeste måde at ænse den underlige situation, han fandt sin herre og Gauntlet i, råbte til Pickle, at han nu kunne hejse sine glædskabs vimpler, for han havde fået drejet frøken Emilia til luvart, og nu kovendte skuden og stod for fulde sejl ind i kærlighedens havn.

Peregrine, som endnu ikke var inde i sin tjeners maritime sprog, befalede ham at udtrykke sig tydeligere, og ved at stille ham forskellige spørgsmål lykkedes det ham at få fuld besked om, hvad han havde gjort for at tjene ham. han blev ikke lidt opbragt og sagde med et barsk ansigt: "Din slyngel, det er nu anden gang, din dumhed og uforskammethed har blameret

mig over for frøkenen; blander du dig nogen sinde mere i mine sager, slår jeg dig ved den levende Gud ihjel. Skynd dig ned, og sørg for, at min hest øjeblikkelig bliver sadlet."

Efter at Pipes var gået for at udføre den ordre, han havde fået, vendte vor unge herre sig atter til Gauntlet, lagde hånden på brystet og sagde med højtideligt ansigt: "Kaptajn Gauntlet, jeg giver Dem mit æresord på, at jeg er aldeles uskyldig i den dumme historie. Hvad Deres søster angår, har jeg en gang i vanvittig lidenskab fornærmet hende, men jeg har søgt at forsone hende ved at gøre hende tilbud, som kun få kvinder af hendes stand ville have afvist. Og nu sværger jeg ved den levende Gud, at jeg hellere vil lide alle skuffelsens kvaler end atter underkaste mig den grusomhed, hun i sin uforsvarlige stolthed behandler mig med." Med disse ord gik han ud af stuen fuldt og fast bestemt på, at han ville trøste sig over den foragt, Emilia viste ham, ved at kaste sig i armene på det første fruentimmer, der kom på hans vej. Han klædte sig på og red sin vej hjem ad fortet til opfyldt af harmfulde følelser.

72. kapitel

Som vor helt således travede af sted hensunken i dybe tanker, mødte han en tiggerkælling og hendes datter, der bad ham om almisse. pigebarnet var en seksten år gammel, sund og frisk at se til og ganske køn til trods for pjalterne, hun bar. Optaget af den beslutning, han lige havde fattet, spurgte han kællingen, om hun ville overlade ham pigebarnet, og købte hende for en bagatel. Selv gjorde hun ingen ophævelser, hun var straks villig til at følge med ham, hvorhen det skulle være.

Da kontrakten var sluttet, lod han hende sidde op bag ved Pipes, og i det første værtshus, de kom til, skrev han et brev til Hatchway med anmodning om, at han ville tage imod pigebarnet og sørge for, at hun blev vasket og ordentligt påklædt, så hun var til at røre ved, når han kom hjem.

Derpå overgav han dette brev tillige med pigebarnet til Pipes med strengt pålæg om, at han ikke måtte gøre det ringeste attentat på hendes kyskhed. Selv begav han sig til den nærmeste købstad, hvor han overnattede.

Tom red af sted med den til hans varetægt betroede donna, og da han ikke var synderlig snaksom af sig, sagde han ikke et ord, før de var kommet halvvejs. Skønt Tom så ud, som om han var af jern, var han nu imidlertid i virkeligheden af kød og blod, og som han nu red der med pigebarnet, der holdt ham om livet med sin højre arm, begyndte hans tanker at gøre oprør imod hans herre, og det var ham næsten ikke muligt at modstå fristelsen til at gøre kur til hende. Han stred imod med al den fornuft, Himlen havde begavet ham med, men den kom til kort,

og så brød hans lidenskab pludselig ud: "Jeg tror, Gud døde mig, herren er af den mening, at der ikke er mere liv i mig end i en stokfisk, siden han lader mig drive af i mørke med sådan en brander [Note 12)]. Hvad mener du, min tøs?" – "Brander! Nå da!" sagde pigebarnet. "Uf, hvor du kildrer mine planker," sagde Tom. "Det er, ligesom der fo'r noget fra din arm helt ned i kjolen på mig. Har du kviksølv i hænderne, hvad?" – "Sølv! Jeg har ikke haft sølv i min hånd i den sidste måned," sagde pigen. "Du kan da vel begribe, at hvis jeg havde penge, havde jeg købt mig en særk." – "Guds død, min putte," råbte hendes tilbeder, "du skulle hverken komme til at savne særk eller skørt, hvis du ville holde lidt af en ærlig sømand, der så solid som et kabeltov, og som ville påtage sig at holde alt i orden på dækket og rigtig fint og pænt under lugerne." – "Gå Fanden i vold," sagde hun, "hvad rager jeres dækkener og luger mig?" – "Læg nu bare lidt bi," sagde hendes bejler, som nu var helt ude af sig selv af lidenskab, "så skal jeg lære dig kompasset. Å, hvad du er for en nysselig lille mær!" – "Mær!" sagde donnaen opbragt over dette upassende udtryk; "din moder må have været en mær, din hundetamp. Gå du bare hjem og læg dig. Du er værre end en skabet hund, for dens skind er dog dens eget, men dine klæder er din herres."

Da Pipes blev overdænget med disse og en hel mængde andre smædeord af en person, der ikke havde klæder på kroppen, blev hans kærlighed forvandlet til vrede, og han truede med at binde hende til et træ og give hende en omgang kat, men det var så langt fra at skræmme hende, at hun tværtimod blev ved at skælde ud med en tungefærdighed, der ville have gjort en fiskerkælling ære, og hun vandt en fuldstændig sejr over Pipes, der, som læseren ved, ikke var synderligt godt skåren for

tungebåndet, for da han mærkede, at han ikke kunne hamle op med hende, tog han det fornuftige parti at spare sit vejr og tog ikke mere notits af hende, end om hun havde været hans herres vadsæk.

Det var sent, da de kom til fortet, men så snart Hatchway havde læst brevet, gav han ordre til at fylde alle husets baljer med vand, og efter at have forsynet sig med svabere og børster afførte Tom pigebarnet hendes brogede klædebon, som straks blev kastet på ilden, og skruppede hele personen, som om det var dækket på en orlogsmand, han havde for sig. Den behandling fandt nymfen sig nu ikke i uden protest; hun skældte Tom rædsomt ud, hånede ham for hans træben og sparkede ham i ansigtet, så blodet rendte ned ad kinderne på ham, men Tom gjorde med stor udholdenhed sin pligt, og da han var færdig med at skruppe hende, klippede han håret af hende helt ind til huden og satte så kronen på værket ved at hælde en halv snes spande koldt vand over hende.

Efter således at have rengjort hende, tørrede han hende godt af med håndklæder, og så fik hun et sæt af fru Hatchways klæder på, hvilket i den grad forbedrede hendes udseende, at Peregrine knapt kunne tro sine egne øjne, da han dagen efter kom til fortet. Han var overmåde vel fornøjet med sit købmandskab og besluttede at iværksætte en idé, han havde fået, så snart han så hende.

Han havde, som læseren vistnok har bemærket, gjort betydelig fremgang i retning af menneskekundskab og var kommet til det resultat, at menneskene i grunden er de samme, hvilke vilkår de end lever under, ja han havde gjort den erfaring, at de såkaldte dannede ikke er et hår bedre end folk af de lavere

klasser, og at den eneste væsentlige forskel imellem dem beror på opdragelsen, som selv den ringest begavede uden synderlig umage kan tilegne sig. Optaget af denne tanke besluttede han at tage sig af pigens opdragelse, idet han gik ud fra, at han i løbet af et par uger ville kunne indføre hende i selskabslivet som en begavet og vittig ung dame.

Han kastede sig med stor iver over denne dristige plan, og den lykkedes over forventning. Den værste hindring, han havde at overvinde, var hendes indgroede tilbøjelighed til at bande, hvilket hun havde gjort fra barnsben af; hun havde imidlertid gode naturlige anlæg og var meget lærvillig, og efter få dages forløb var han nået så vidt, at han vovede at lade hende komme med til bords en dag, da nogle herremænd fra omegnen var budt til middag i fortet.

Hun blev forestillet for dem som en niece af Hatchway og førte sig overmåde utvungent op, nejede meget sirligt, når herrerne sagde hende komplimenter, og skønt hun næsten ingen ting sagde, hvilket Peregrine indstændigt havde advaret hende imod, lo hun tit, og hendes latter kom altid på de rigtige steder. Kort sagt, hun vakte alle gæsternes beundring, og de komplimenterede Hatchway i anledning af den udmærkede opdragelse, hans niece havde fået.

Nu gik Peregrine videre i sit forsøg på at få en fin dame ud af hende. Han lærte hende nogle citater af Shakespeare, Otway og Pope og lærte hende at sige dem på en teatralsk og virkningsfuld måde. Han lærte hende navnene på de berømteste skuespillere, som hun drev det til at indflette således i sin tale, at det tog sig ud, som om hun var vel bevandret i det kapitel; og da han opdagede, at hun havde en

god stemme, lærte han hende en del stumper af operasange, som hun skulle nynne, når samtalen gik i stå. På denne måde blev hun bemærkelsesværdigt dreven i alt det, vor tids unge damer bryster sig med i selskabslivet.

Således forberedt blev hun indført i selskaber, hvor hun traf personer af sit eget køn, efter at præstens datter havde gjort visit hos hende, hvilket hun ikke godt kunne undlade, da hun havde givet møde i kirken som Hatchways niece. Fru Clover nærede ganske vist nogen tvivl over for denne pårørende af Hatchway, som hun aldrig før havde hørt tale om, men da pigebarnet af alle blev behandlet, som om hun virkelig var det, indbød hun frøken Hatchway i sit hus. Kort sagt, lidt efter lidt kom hun til næsten alle familier der på egnen og fik ord for at være en kvik og begavet ung dame, der både havde smag og grundige kundskaber.

Efter således at have indført hende blandt egnens honoratiores tog Peregrine til London med hende; her lejede han en bolig til hende, gav hende en pige og stillede hende under sin kammertjeners særlige opsigt. Han gik på koncerter og i teatret med hende en tre-fire gange om ugen, og da vor helt mente, at hun var blevet tilstrækkelig vant til at se fine folk, tog han hende med til et offentligt bal, hvor han fandt lejlighed til at forestille hende for flere fine damer, som indførte hende i de eleganteste selskaber. Der var ganske vist endnu noget plumpt og kejtet i hendes væsen, hvilket man imidlertid forklarede som naivitet og overstadighed. En aften gik imidlertid naturen over optugtelsen. Hun greb en dame i at snyde i kortspil og sagde det rent ud, og da damen svarede med en mængde spydigheder, tog hun bladet fra munden og kaldte hende både rakkermær og

skruppe, smækkede med fingrene og gjorde forskellige andre uhøviske ting.

Historien kom straks ud, og nu var alle de fine huse lukkede for hende, ligesom også Peregrine faldt i unåde, så at adskillige også viste ham døren. Vor helt hævnede sig ved at åbenbare, hvorledes det hang sammen med hende, og hvorfor han havde moret sig med at indføre hende i den fine verden, samt hvilke lovtaler selv de skarpsindigste matroner havde holdt over hende.

Pigebarnet fik sine skænd og lovede for fremtiden at passe bedre på sig selv. Imidlertid gik den schweiziske kammertjener, der læste fransk med hende og lærte hende at danse, hen og forelskede sig i hende, og det så grundigt, at han tilbød at gifte sig med hende. Enden blev, at de løb bort med hinanden og blev viet. Da Peregrine fik det at vide, blev han først vred, men ved nærmere eftertanke fandt han, at det i grunden var godt, at han blev hende kvit, og besluttede at tilgive kammertjeneren hans uforskammethed i betragtning af, at han havde tjent ham tro og ærligt. Han svarede ham derfor meget venligt på det brev, hvori han meddelte ham, hvad der var sket, og bad ham se op til ham. Fyren indfandt sig umådelig angergiven, tog med anstand imod en ordentlig overhaling og fik så sin herres tilgivelse tillige med en foræring på fem hundrede pund til at begynde en forretning med.

73. kapitel

Da den sag var bragt i orden, begyndte vor helt igen på sit gamle liv sammen med byens sviregaster og øvede utallige bedrifter over for løsagtige fruentimmer, slagsbrødre, spillere, politibetjente og fredsdommere. Han lagde sig efter hestevæddeløb, hvilket kostede ham en umådelig mængde penge, og i det hele taget var de udgifter, han hidtil havde indladt sig på, for intet at regne imod, hvad han nu gav ud. Han købte en kostbar malerisamling, lejede et helt hus, som han møblerede på det pragtfuldeste, holdt masser af dyre vine i sin kælder og gjorde kostbare gilder for sine fornemme bekendte, som til gengæld overøste ham med komplimenter og opfordrede ham til at gøre brug af deres indflydelse på højere steder.

Blandt disse foregivne velyndere, som Peregrine for størstedelen gennemskuede, var der en meget fornem mand, som syntes at gøre den stand, skæbnen havde sat ham i, ære. Han overdængede ikke som de fleste andre Peregrine med tomme venskabsforsikringer, men bebrejdede ham med en faders myndighed og en vens oprigtighed det udsvævende liv, han førte. Han forestillende ham, hvor tåbeligt og farligt det var, rådede ham indstændigt til at skille sig af med sine heste, som ellers ville æde ham op, inden han vidste af det; til at afholde sig fra alle unødvendige udgifter, som han ikke havde andet end spot og utak for; til at anbringe sine midler i sikre prioriteter og til at søge valg til Parlamentet. Han lovede ham, hvis han ville det, at stå ham bi med råd og dåd og forsikrede

ham, at hvis han kunne komme ind i Parlamentet, var hans lykke gjort.

Vor helt, som indså, at dette råd var godt og forstandigt, lovede at rette sig efter det i alle måder og tog straks fat på værket. Han undersøgte omhyggeligt sine forhold og meddelte så sin velynder, at hans formue i kontante penge nu var reduceret til 14.330 pund, hvortil kom fortet, som han anslog til en årlig indtægt af 60 pund, samt møbler og andet bohave. Han bad Hans Herlighed om at vise ham den velvilje at sige ham, hvorledes han fordelagtigst skulle anbringe sine penge, hvortil lorden svarede, at han ikke holdt af at blande sig i folks pengesager, Peregrine ville med lethed kunne få sine penge anbragt i faste ejendomme, men han burde gå forsigtigt til værks i så vigtig en sag. Han lovede desuden, at han skulle lade sin forvalter se at finde en eller anden person, han trygt kunne betro pengene.

Forvalteren blev sat i aktivitet, men han kunne ingen opspørge, og de forslag, Peregrine selv fremsatte, havde Hans Herlighed allehånde indvendinger imod. Vor helt begyndte allerede at blive utålmodig og talte om at indrykke et avertissement i aviserne, men hans fornemme rådgiver mente, at det middel burde han først gribe til, når alle andre udveje glippede.

Så en dag mødte Peregrine Hans Herligheds forvalter på gaden. I samtalens løb sagde forvalteren, at han havde fået en idé, som måske lod sig realisere, og da Peregrine bad ham om at udvikle den for ham, gik de ind på et kaffehus og tog et værelse for sig selv. Her sagde forvalteren, at en del af Hans Herligheds jordegods var prioriteret, da hans bedstefader havde været nødt

til at gøre gæld for at sørge for familiens yngre medlemmer, og hvis lånet ikke blev indfriet i løbet af løbet af nogle måneder, ville indløsningsretten gå tabt. "Hans Herlighed bliver i den anledning nødt til at låne en halv snes tusind pund. Der er jo ingen tvivl om, at når det bliver bekendt, vil han fra alle sider blive bestormet af folk, der ønsker at anbringe deres penge imod så betryggende sikkerhed, og jeg er bange for, at han allerede har lovet en bekendt af sig at tage pengene hos ham. Da jeg jo imidlertid ved, hvor meget Deres velfærd ligger ham på sinde, skal jeg, hvis De ønsker det, føle mig for hos Hans Herlighed og om en dags tid eller to lade Dem vide udfaldet."

Peregrine blev henrykt over den udsigt, der her åbnede sig, takkede forvalteren for hans venskabelige vink og forsikrede ham, at han nok skulle vise sig erkendtlig for den umage, han gjorde sig for hans skyld, forudsat, at forretningen gik i orden. Dagen efter kom forvalteren igen med den glædelige tidende, at Hans Herlighed gik ind på at låne 10.000 pund af ham imod prioritet i godset og til en rente af fem procent. Papirerne blev straks udfærdiget og underskrevne, og Peregrine afleverede sine 10.000 pund til Hans Herlighed, som i hans påhør pålagde forvalteren at sørge for, at renten blev betalt punktligt hver termin.

Efter at vor helt havde anbragt det meste af sin formue på denne fordelagtige måde og givet forvalteren halvtreds pund i dusør, begyndte han at indskrænke sig.

Han gav alle sine tjenestefolk afsked med undtagelse af Pipes, han solgte sin vogn og sine væddeløbsheste, hævede sin husholdning og solgte sit bohave ved auktion, og ivrig som

sædvanlig drev han i den grad på disse foranstaltninger, at hans venner mente, at enten måtte han være gal eller ruineret.

Noget efter skulle der finde nye parlamentsvalg sted, og vor helt tog efter sin velynders råd ud på landet for at arbejde på at blive valgt i en flække, i hvilken anledning han spækkede sine lommer med en hel del banknoter.

Det traf sig imidlertid så uheldigt, at han under sine bestræbelser i så henseende kom på tværs af en indflydelsesrig familie af oppositionspartiet, som i mange år havde holdt den plads besat og nu blev vred på denne unge herre, der ville fortrænge dens kandidat. Den truede med at sætte, om så skulle være, hele ti tusind ind på at hindre hans valg, men denne trussel ansporede blot yderligere Peregrine, der stolede så meget på sin indflydelse og snildhed, at han var ganske overbevist om, at han nok skulle kunne slå Hans Herlighed på hans egne enemærker og håbede ved en sådan sejr både at grundfæste sin anseelse og at sætte sig i gunst hos ministeren, som med glæde havde set en af sine mægtigste fjender lide et så vanærende nederlag.

Vor helt opbød, beruset af forfængelighed og ærgerrighed, alle sine evner for at gennemføre sin plan. Han sparede ikke på noget i retning af at traktere vælgerne, men da han mærkede, at hans rival overtrumfede ham i så henseende, greb han til andre midler, som han mente, han var stærkere i at bruge. Han gjorde baller for damerne, besøgte byens agtbare matroner og rettede sig med forbavsende smidighed efter deres forskellige tilbøjeligheder, drak med dem, der holdt af at tage sig et bæger, kurede til de forliebte, sladrede med dem, der yndede at bagtale folk, talte gudeligt med de gudfrygtige og gav alle og enhver

foræringer, som han kunne tænke sig, de ville synes om. Det var just den rette måde at sikre sig de vælgere på, der var under tøflen, og de andre tog han på den måde, de skulle tages på, satte ankre med øl og vin frem for alle og enhver og undlod heller ikke at bruge guldnøgler til de hjerter, han ikke kunne få til at åbne sig for ham på anden måde.

Hans medbejler var nu imidlertid heller ikke ledig, og prisen på stemmer steg i den grad, at Pickle længe før valget havde brugt alle sine penge op og måtte skrive til sin velynder og bede ham finde på udveje, for at han kunne gennemføre, hvad der var så godt begyndt. Hans Herlighed talte med ministeren om sagen, og et par dage efter havde vor kandidat blankokredit hos amtsforvalteren, der lånte ham tolv hundrede pund imod en forskrivning at indfri på anfordring. Derved blev han sat i stand til at drive således på sagen, at han fik sikret sig et utvivlsomt flertal, og intet kunne have hindret hans valg, hvis ikke hans højbårne rival, som for enhver pris ville undgå den ydmygelse at blive slået af marken i sin egen by, havde foreslået en overenskomst, i følge hvilken han opgav to kandidater, han havde opstillet et andet sted, imod at hans kandidats valg blev sikret der i byen. Dette forslag greb ministeren med glæde. Dagen før valget skulle finde sted, fik Peregrine brev fra sin velynder med anmodning om at trække sig tilbage; gjorde han det ikke, ville han pådrage sig hans og ministerens unåde, men han skulle blive valgt et andet sted.

Ingen skuffelse kunne volde ham så megen ærgrelse som den, han følte ved således at se bægeret revet bort fra sin mund, lige som han skulle til at drikke af det. Han bandede hele det slæng, han stod i forbindelse med ved hove, rasede over det

politiske rænkespind, han blev ofret for, og svor på, at han ikke ville opgive frugterne af sine bestræbelser, om så al verdens ministre forlangte det. Denne prisværdige beslutning blev imidlertid forpurret af hans ven amtsforvalteren, som overbragte den omtalte ordre, og som efter forgæves at have søgt at få ham til at give efter med det gode uden videre arresterede ham for de penge, han havde forstrakt ham med. Han var forsynet med en arrestordre for det tilfælde, at den unge mand skulle vise sig genstridig.

Læseren, som nu må være så temmelig på det rene med vor helts karakter, kan let tænke sig, hvorledes han blev til mode ved den historie. Han forsvarede sig som en rasende imod rettens folk, der ville arrestere ham, og først efter at han havde jaget dem alle sammen på flugt, og det var lykkedes dem at lukke døren af for ham, så han ikke kunne komme ud, fik amtsforvalteren ham med megen møje talt til rette og gjort ham begribeligt, at al hans modstand var forgæves, da han ikke kunne stå sig imod hele den eksekutive magt, som med lethed kunne få bugt med ham, og da han lovede, at arrestordren skulle blive taget tilbage, hvis Peregrine ville tage imod fornuft, faldt han omsider til føje. Enden blev, at han tog tilbage til London, så at hans medbejler blev enstemmig valgt, idet der ingen modkandidat var.

Så snart Pickle var kommet til byen, gik han op til sin velynder, som han overøste med bebrejdelser, fordi han ikke havde fået andet ud af det hele, end at han var blevet af med to tusind pund foruden dem, han skyldte amtsforvalteren. Hans Herlighed, som var belavet på disse bebrejdelser, imødegik dem med stor sindsro punkt for punkt og forklarede ham, hvorfor

ministeren havde opgivet hans kandidatur. Han trøstede ham med, at Hans Herlighed rigeligt ville erstatte ham hans tab, og forestillede ham dagen efter for ham. Ministeren, som var et mønster på elskværdighed, modtog ham på den mest forekommende måde, takkede ham varmt for hans bestræbelser for at støtte regeringen og lovede, at han skulle gribe den første lejlighed, der tilbød sig, til at vise ham, hvor stor pris han satte på hans iver og nidkærhed, idet han samtidig bad ham om jævnligt at besøge ham om morgenen, for at han ikke, overvældet af forretninger, som han var, skulle glemme hans fortjenester.

74. kapitel

Peregrine var for forstandig til at lade sig smøre om munden med almindelige løfter, så han var ikke synderlig opbygget af denne audiens, hvor nådig ministeren end havde været imod ham. Det viste sig da også, at det heller ikke blev til noget med Pickles kandidatur i nogen af de to valgflækker, han havde fået løfte på. Ministeren beklagede, at de allerede var lovet bort til andre, men da adskillige af Parlamentets medlemmer var gamle og svagelige, ville det ikke vare længe, før der blev en ledig plads, og så kunne den unge herre stole på hans bevågenhed og understøttelse.

Da Peregrine fik det at vide, blev han så opbragt, at han ganske glemte den respekt, han skyldte sin ophøjede velynder, og brugte meget hårde ord om ministeren, som han svor at hævne sig på, så snart han kunne finde en passende lejlighed, om han så skulle sætte alt, hvad han havde tilbage af sin formue, ind derpå. Hans Herlighed lod ham rase ud og forsikrede ham derpå, at hvis han prøvede på at hævne sig, ville det gå ud over ham selv; han gjorde meget bedre i at se at vedblive at stå på den samme gode fod med Hans Excellence som hidtil. Vor helt fandt ved nærmere overvejelse, at hans velynder havde ret, men han var alt andet end vel til mode. Alt, hvad der nu var tilbage af den store formue, han havde arvet, var den sum, han havde lånt Hans Herlighed, femten hundrede pund, han havde lånt ud mod pant i skibsladninger, samt fortet, som han havde overladt løjtnanten. På den anden side skyldte han de penge, han havde fået hos amtsforvalteren, samt

adskilligt andet, og for første gang i sit liv var han ligefrem i forlegenhed. Af det første halvårs renter af de ti tusind pund havde han kun firs pund stående i banken, og han havde ingen udsigt til flere penge foreløbig, for der var hele fire måneder, til han kunne hæve rentepenge igen. Han anstillede grundige betragtninger over de menneskelige forholds ubestandighed og kom til det resultat, at det så sort ud, hvilket atter havde til følge, at han blev i meget dårligt humør og opgav alle sine tidligere adspredelser; derimod vedblev han flittigt at indfinde sig ved ministerens formiddagsaudiens.

Mens han således arbejdede i afhængighedens trædemølle, så forpint, som man kan tænke sig, at en ung mand med hans stolthed og finfølelse måtte være under sådanne omstændigheder, hørte han en dag, da han gik igennem parken, at nogen kaldte på ham, og da han vendte sig om, så han, at det var kaptajn Gauntlets kone, som fulgtes med en anden dame. Han gik straks hen til hende og tiltalte hende på sin sædvanlige høflige og venskabelige måde, men den nedslåethed, der var over ham, var så stor, at Sofie næsten ikke kunne tro sine egne øjne, for han var knapt til at kende igen. I samtalens løb genoprettedes det gamle venskabelige forhold imellem dem fuldstændigt; lysten til atter at nærme sig Godfrey vågnede hos ham, og mindet om Emilia smeltede hans hjerte, som sorg og modgang allerede havde blødgjort. Da han efter Sofies opfordring besøgte hende dagen efter, viste hun ham sin førstefødte, en smuk dreng, som de havde opkaldt efter ham til trods for den kurre, der var kommet på tråden, og dette vidnesbyrd om deres venskabelige følelser for ham rørte ham dybt, hvoraf Sofie tog anledning til at sige ham, at intet ville

glæde hende mere, end om han og hendes mand, som for tiden var ved sit regiment, atter måtte blive forsonede; hun ville gøre alt, hvad der stod i hendes magt for, at det kunne ske; at hendes mand fortrød sin heftighed over for ham, var sikkert.

Derpå gav hun sig til at tale om Emilia og forsikrede ham, at det ikke var til at tage fejl af, at hun elskede ham, og at hun nok skulle bringe den ting i orden, hvis han ville give hende fuldmagt dertil. Han fik tårer i øjnene af sindsbevægelse ved at høre dette, men afslog hendes tilbud, idet han sagde, at han håbede og ønskede, at den unge dame måtte blive lykkeligere, end han ville kunne gøre hende. Fru Gauntlet blev meget forbavset over denne udtalelse, og da hun trængte ind på ham for at få at vide, om der var foregået nogen forandring i hans følelser, svarede han, at han for længst havde opgivet håbet om at kunne få bugt med Emilias uvilje og derfor ikke ville tage sin bejlen op igen, hvor meget hans hjerte end led ved det, og skønt himlen var hans vidne, at hans kærlighed, agtelse og beundring ikke havde lidt det ringeste skår. Den virkelige grund var imidlertid bevidstheden om, at hans økonomiske forhold var ødelagte; hans stolthed gjorde ham det nu endnu vanskeligere end før at udsætte sig for et nyt afslag.

75. kapitel

Han havde allerede i nogen tid opgivet omgangen med de venner, hvis udskejelser han havde deltaget i i sine velmagtsdage, og søgt selskab med ædrueligere og mere satte personer, men nu måtte han også opgive omgangen med dem, fordi han ikke havde råd til det, og gå et trin længere ned og holde sig til en kreds af gamle pebersvende og unge knøse, der måtte slå sig igennem, som de bedst kunne, folk af anden rang, som også i åndelig henseende var nødt til at tage til takke med, hvad der faldt for, skikkelige og godmodige mennesker, der satte pris på en vittighed og en sang og ikke spurgte hinanden ud om deres forhold. I denne kreds blev vor unge herre optaget som en ualmindelig begavet og betydelig person, som det var en ære at omgås, og han skinnede som følge af sine kundskaber og sin erfaring som et lys iblandt dem. Da han var blevet lidt fortrolig med sine ændrede forhold, vågnede hans medfødte livlighed igen, og han vandt snart ry iblandt dem som en stor skønånd og et ualmindelig godt hoved, og hertil kom, at han stadig vidste besked med, hvad der foregik i de højere kredse, hvilket hans ven Cadwallader holdt ham à jour med. Han vedblev nemlig at omgås med denne, selv om forholdet imellem dem efterhånden antog en noget spændt karakter, idet menneskefjenden ikke kunne dy sig for at slå sig til ridder på vor helt, fordi han havde forudsagt ham, at det ville gå med de forskellige planer, han havde for, som det i virkeligheden gik.

Undertiden tog de profetier, han i sin gnavne og menneskefjendske stemning gav til bedste, dog fejl. Således

fortalte han en dag vor helt, at han havde drømt, at de ostindiefarere, han havde sat 1500 pund på, var forlist, men nogle uger efter kom den ene af dem lykkelig og vel hjem, og Peregrine fik tusind pund i stedet for de otte hundrede, han havde lånt kaptajnen, hvilket i høj grad satte mod i ham. Hans glæde blev imidlertid ikke af lang varighed, for kort efter kom der en mand, overfor hvem han var gået i borgen for tusind pund for en af sine venner, og meddelte ham, at vennen var løbet sin vej, så Peregrine hæftede for gælden, og det hjalp ikke, hvor meget han rasede, han måtte af med de penge, han lige havde fået ind.

Imidlertid forsømte vor helt ingen ting i retning af at gøre de store sin opvartning, ligesom han også holdt skarpt udkig med ledige embeder og hver dag lagde sin velynder på sinde, hvor stærkt han trængte til at blive forsørget. Hans Herlighed lod til at omfatte hans sag med megen varme, men det traf sig altid så uheldigt, at han ikke kunne gøre noget for Peregrine med hensyn til de ting, denne foreslog; posterne var altid enten allerede givet bort, eller de sorterede ikke under ministeren. Den unge herre blev selvfølgelig hver gang meget ærgerlig; han begyndte at få færten af, at det var tomme udflugter fra ministerens side, og at tale om, at han ville sælge sin prioritet i Hans Herligheds gods og så sætte hver en hvid ind på at modarbejde Hans Excellence. Hans velynder opgav nu at søge at berolige Peregrine med forsikringer om ministerens bevågenhed, da den medicin nu var anvendt så tit, at den ikke længere virkede; derimod forestillede han ham, at ministerens pung var bedre spækket end hans, så at der ingen tvivl kunne

være om, at han ville komme til kort, hvis han virkelig gjorde alvor af sin trussel.

Til sidst fattede vor unge herre også mistanke til sin velynders oprigtighed og redelighed imod ham og begyndte at tro, at han kun gjorde nar ad ham og endog ligefrem havde hindret ham i at få sit ønske om en ny privataudiens hos ministeren opfyldt, så meget mere, som det begyndte at falde vanskeligt at få Hans Herlighed i tale, og Peregrine gentagne gange havde måttet kræve forvalteren, før han fik sine rentepenge. Disse tanker gjorde ham urolig, og så gik han en dag op til den adelsmand, han en gang havde haft lejlighed til at gøre en vigtig tjeneste, og klagede sin nød for ham. Det var et meget dårligt skudsmål, denne mand gav hans velynder, som han så længe havde sat al sin lid til; han havde ligefrem bygget på sand, sagde han, for han var ruineret i økonomisk henseende, og med hans indflydelse ved hove var det ikke stort bevendt. Han tilføjede, at han selv ville have sat en ære i at anvende sin indflydelse til fordel for Peregrine, "men da De nu har søgt protektion hos en mand, jeg står på en spændt fod med, kan jeg ikke gøre noget for Dem, uden at det får udseende af, at jeg lægger an på at lokke hans klienter fra ham, hvilket jeg mindst af alt ønsker at få ord for. Jeg skal imidlertid altid være rede til at råde Dem, så godt jeg kan, og for tiden vil jeg anbefale Dem at se at få en privataudiens hos ministeren, for at De personligt kan fremsætte Deres ønsker for ham, således at De kan være sikker på, at Deres forhold ikke bliver fremstillet for ham i et falsk lys, og se så at få ham til at give Dem et bestemt løfte i stedet for de almindelige talemåder, De hidtil har måttet lade Dem nøje med."

Peregrine besluttede at følge dette råd og forlangte derfor af sin velynder, at han skulle skaffe ham en audiens; kunne han ikke det, sagde han, måtte han tro, at hans indflydelse ingen ting havde at betyde, og så ville han opgive det hele, sælge sin prioritet og købe sig en livrente for pengene. Denne trussel gjorde sin virkning, for Hans Herlighed vidste, at hvis Peregrine solgte prioriteten, ville der komme ting for dagen, som det var ham meget om at gøre at holde skjult, og han skaffede ham derfor den attråede audiens. Peregrine benyttede lejligheden til med stor varme og veltalenhed at forestille ministeren, hvor store tab hans mislykkede valgkampagne havde påført ham, og hvor mange skuffelser han havde lidt, og sluttelig bad han Hans Excellence sige ham, om han turde vente, at han ville gøre noget for ham.

Ministeren hørte tålmodigt på ham og svarede så meget nådig, at han var fuldkommen på det rene med hans fortjenester og meget ønskede at belønne dem, men han havde først for ganske nylig fået at vide, hvad hans ønsker gik ud på, og han kunne ikke oprette nye embeder til dem, han gerne ville hjælpe; hvis hr. Pickle kunne angive en eller anden måde, på hvilken han kunne lægge sit venskabelige sindelag for ham for dagen, skulle det være ham en fornøjelse. Peregrine nævnede forskellige embeder, som han vidste var ledige, men ministeren kom stadig med de gamle udflugter, enten var embederne lovet bort, eller de hørte ikke ind under ham, kort sagt, vor helt mærkede, at han kun gik ud på at holde ham hen med løs snak. Han blev opbragt og gik sin vej med den erklæring, at han nu var på det rene med, at der altid skulle være noget i vejen, når han søgte om noget, og at han derfor for fremtiden ville spare

sig ulejligheden. Hans velynder, der som sagt var meget bange for, at han skulle blive drevet til det yderste, fik imidlertid ministeren overtalt til at gøre noget for at dæmpe den unge mands vrede, og endnu samme aften sendte han bud efter Peregrine.

Vor helt kom, men så så sort ud, at det ikke var til at tage fejl af, at han var alt andet end oplagt til at høre på bebrejdelser, hvorfor Hans Herlighed klogeligt afholdt sig fra at skænde på ham for den bratte måde, han havde forladt Hans Excellence på, og indskrænkede sig til at meddele ham, at ministeren i betragtning af de tjenester, han havde gjort ham, havde sendt ham en banknote på tre hundrede pund med løfte om en lignende sum hvert år, indtil han så sig i stand til at sørge for ham på anden måde. Dette dæmpede så nogenlunde den unge mands forbitrelse; han tog imod gaven og takkede ved næste morgenaudiens ministeren, der beærede ham med et uhyre nedladende smil, som forjog de sidste rester af harme af Peregrines sjæl, for da han ingen anelse havde om den virkelige grund til den nåde, der blev vist ham, tog han den som et sikkert vidnesbyrd om, at ministeren virkelig mente ham det oprigtigt, og gik ud fra, at han hellere ville skaffe ham et embede end år efter år udbetale ham den lovede pension af sin egen lomme. Denne formodning ville utvivlsomt også have vist sig rigtig, hvis der ikke var indtruffet en begivenhed, som med ét slag gjorde det af med den gunst, han nød ved hove.

Hans fornemme velynder blev nemlig kort efter ramt af et slagtilfælde og gik al kødets gang. Dette dødsfald rystede Peregrine stærkt, ikke blot på grund af det venskab, han nærede for den afdøde, men også fordi han frygtede for, at hans stilling

ville lide et slemt knæk ved, at han nu mistede sin vigtigste støtte. Han var derfor virkelig meget bedrøvet og nedslået, og det viste sig snart, at han havde mere grund til at være det, end han anede.

Da terminen kom, indfandt han sig hos Hans Herligheds arvings forvalter for som sædvanlig at hæve sine rentepenge, men hvor forbavset blev han ikke, da forvalteren lod ham vide, at han hverken havde krav på kapital eller renter. "Der er naturligvis ingen tvivl om, at De ikke lægger an på bedrageri," sagde forvalteren, "men det er vist, at det jordegods, De siger, at De har pantebrev på, er pantsat til en anden og har været det længe før De siger, at De lånte Hans Herlighed den omtalte sum, og jeg har, som De vil se af denne kvittering, netop i dag udbetalt renterne til rette vedkommende."

Peregrine blev som lynslået ved denne meddelelse og kunne ikke svare et ord, så at forvalteren for ramme alvor begyndte at tvivle om hans redelighed. Omsider fattede den unge mand sig dog så vidt, at han kunne sige, at enten måtte forvalteren tage grovelig fejl, eller også måtte den afdøde lord have været den største kæltring på Guds grønne jord, og at han selvfølgelig ikke kunne tage et tab på ti tusind pund på hans blotte ord.

Han var så fortumlet, at han knapt vidste, om han stod på hovedet eller benene, men da han efter at have givet sine følelser luft i en enetale, der just ikke var nogen lovtale over hans hedengangne ven, havde overvejet sagen nærmere, besluttede han straks at rådføre sig med en sagfører. Først ville han dog forsøge, om ikke en personlig henvendelse til arvingen kunne stemme denne gunstig for en mindelig afgørelse, der gav ham, hvad der tilkom ham, og han begav sig derfor næste

morgen med sine papirer til den unge adelsmand, som han gav en fuldstændig fremstilling af sagen.

Arvingen beklagede ham, men lod ikke til at blive synderlig overrasket; han havde, sagde han, ikke den fjerneste grund til at tage hensyn til den afdøde lords rygte, for denne havde altid behandlet ham meget hårdt og uretfærdigt og gjort alt, hvad han kunne, for at knibe det mest mulige af hans arv; der kunne derfor ikke være tale om, at han ville betale en gæld på ti tusind pund for ham. Peregrine måtte, hvor meget det end gik ham til hjerte, indrømme, at der var en hel del i, hvad den unge lord sagde, og efter at have givet sine følelser over for den afdøde luft, gik han hen til en sagfører, som forsikrede ham, at den sag skulle han nok vinde for ham.

Skønt han ikke kunne skjule for sig selv, at hans stilling var meget betænkelig, satte sagførerens forsikringer dog så vidt mod i ham, at han vuggede sig i lige så storartede som vage forhåbninger om, hvad fremtiden skulle bringe. For ikke at udsætte sig for den utålelige pine, det var ham at høre på Crabtrees sarkastiske antydninger, fortalte han denne, hvorledes sagerne stod, og bad ham om at gøre ham den tjeneste at spare ham for sine kyniske bemærkninger. Cadwallader blev meget overrasket, men lod som ingen ting og sagde, at han skulle ikke sige et muk om den historie, som han længe havde forudset og ventet hver dag. Han ville råde ham til, tilføjede han med et ironisk smil, at trøste sig med ministerens løfter; han ville vist nok klare sin afdøde hjertensvens gæld.

76. kapitel

Vor helt begyndte nu at spekulere på, hvorledes han skulle forbedre sine indtægter, og besluttede at slå sig på litteraturen, idet han ikke tvivlede om, at han med sit gode hoved måtte kunne præstere en hel del på dette område. Han klemte til den ende musen og skrev en satire i Juvenals stil, i hvilken han træffende og med lige så megen ånd som strenghed revsede nogle fremragende personligheder. Han udgav den anonymt, men sørgede dog for, at folk fik at vide, hvem forfatteren var, og hans forventninger blev ikke skuffet, for digtet blev straks udsolgt og var i nogen tid almindeligt samtaleemne i alle dannede kredse.

Denne heldige debut vakte ikke blot boghandlernes opmærksomhed, men havde også til følge, at en litterær klub, et selskab, der bestod af forfattere og kaldte sig "Kollegiet", tilbød enstemmigt at optage ham som medlem.

Den person, der på selskabets vegne overbragte ham dette tilbud, var en digter, som i sin tid havde nydt godt af hans gavmildhed, og han opbød al sin veltalenhed og gjorde Peregrine så nysgerrig, at han takkede for tilbuddet og tog imod det.

Formålet med denne klub, der holdt sine møder i det bedste værelse i et ølhus, hvor medlemmerne kunne få vin, punch eller øl, efter som de havde lyst og råd til, var gensidig beundring og anbefaling. Vor helt blev modtaget med stor ærbødighed af den snes forfattere, forsamlingen bestod af, og der blev anvist ham plads ved siden af præsidenten. I henhold til selskabets love

oplæste han en ode, som blev modtaget med almindeligt bifald, og efter at han havde aflagt den sædvanlige ed på, at han af al magt ville fremme selskabets tarv og ære, blev der påsat ham en laurbærkrans som tegn på, at han var optaget som medlem.

Efter at disse ceremonier havde fundet sted med al ønskelig højtidelighed, tog det nye medlem sine brødre nærmere i øjesyn. Der var forfattere af alle slags lige fra visedigteren til tragedieskriveren, og forsamlingen frembød et sjældent skue i retning af parykker af forskellig form, farve og størrelse. De, der sad nærmest ved præsidenten havde meget ærværdige parykker på, af hvilke nogle var stejle fortil og skrånede jævnt bagtil ligesom en fæstningsvold, andre havde to toppe, der mindede om Helikon og Parnas, og atter andre var krøllede og buklede i lighed med Jupiter Ammons horn; så var der andre, som bar deres eget hår og blot havde bundet en sløjfe i nakken, for at det skulle se ud, som om de havde paryk på, og atter andre havde håret ordnet på forskellige ubeskrivelige måder. Deres klæder svarede til parykkerne, idet de, der sad på de fornemste pladser, var meget anstændigt klædte, mens forfatterne af anden rang var lurvede og snavsede, og de, der opholdt sig i baggrunden, måtte gøre sig al optænkelig umage for at skjule, at deres lintøj var snavset, og deres bukser revnede. Man kunne se på de enkelte forfattere, hvilket fag de dyrkede; tragedieskriveren så højtidelig ud, satiredigterne skulede, elegikerne havde gravminer på, de, der gav sig af med at skrive hyrdedigte, så fjogede ud, odedigterne stirrede adspredt ud for sig, og epigramdigterne satte et fiffigt smil op. Vor helt mente også, men det var dog måske overdrevent, at han kunne se på hver enkelt, hvordan det stod til med hans

finanser, og vurdere dem så nøjagtigt, at der højst skulle mangle tre hvid i, at hans angivelse var rigtig.

Det varede ikke længe, før præsidenten kom op at skændes med et af medlemmerne, og denne strid, som alle de andre blandede sig i, antog sådanne dimensioner, at præsidenten forgæves opbød al sin myndighed for at skaffe ro til veje, og fra alle sider susede skældsordene kvæg, idiot og slyngel en om ørene. Dette spektakel morede Peregrine kosteligt; han sprang op på bordet og blæste til kamp, og et øjeblik efter var hele selskabet i hårene på hinanden. Lysene blev slukket, og de kæmpende tærskede løs på hinanden i flæng, mens Peregrine uddelte øredask til højre og venstre. Der var et så forfærdeligt spektakel, at folkene nedenunder kom styrtende op med lys for at se, hvad der var på færde.

Aldrig så snart blev valpladsen oplyst, før der viste sig et skrækkeligt syn både for de faldnes vedkommende og for deres, som endnu var på benene. Den episke digter havde fået et par blå øjne, og blodet væltede ud af næsen på præsidenten; en af de tragiske digtere havde, da han blev angrebet, taget en ostekniv, der lå på bordet, og bearbejdet sin kontraparts strube med den, som om det var en dolk, men ved Forsynets nådige styrelse traf det sig så, at den ikke var stærk nok, så huden blev blot noget skrabet på forskellige steder. En satiriker havde næsten bidt det ene øre af en lyriker. Skjorter og halsbind var flåede, og parykkerne lå rundt om på gulvet i en så skrækkelig forfatning, at der ikke kunne være tale om at afgøre, hvem hver enkelt tilhørte, så de fleste var nødt til at lave nathuer af deres lommetørklæder.

Da husets folk kom til, hørte slagsmålet op, men det var ikke muligt igen at få tilvejebragt harmoni og god forståelse i selskabet, så lidt efter brød det op, efter at præsidenten havde gjort vor helt en kort og flov undskyldning.

Peregrine var virkelig i tvivl om, hvorvidt han skulle komme igen, men da han vidste, at nogle af medlemmerne virkelig var højt begavede mennesker, og han altid holdt af at finde stof til latter, besluttede han foreløbig at give møde ved kollegiets sammenkomster. Næste gang han var der, gik det meget pænt og anstændigt til, og kollegiet arbejdede flittigt, det vil sige hørte på de enkelte medlemmers klager og drøftede, hvorledes de kunne afhjælpes.

Lige som de sad således, blev forhandlingerne pludselig afbrudt ved, at der fra køkkenet blev råbt Brand! og dette skrækkelige råb vakte den største forvirring i hele kollegiet. Hver søgte at slippe først ud, de bageste trykkede på de forreste, så der blev sådan en trængsel i døren, at de ikke kunne komme af stedet. Røgskyerne væltede ind i værelset, og skræk og forvirring stod malet på alle ansigter. Da Peregrine så, at der ingen mulighed var for at slippe ud ad døren, lukkede han et vindue op og sprang ned på gaden, hvor en mængde mennesker var i færd med at slukke. Adskillige af medlemmerne fulgte hans eksempel og kom godt derfra, præsidenten derimod stod angst og bange i vindueskarmen som på afgrundens rand og turde ikke springe, men da der så kom en portechaise forbi, greb han lejligheden og sprang ned på den, hvilket havde til følge, at den væltede om i rendestenen til stor fortvivlelse for lapsen, der sad i den. Den ulykkelige spradebasse blev så forfærdet, at han udstødte et sådant skrig, at folk styrtede hen

for at hjælpe ham i den tro, at det var et fruentimmer, mens bærerne løb efter præsidenten, som det dog ikke lykkedes dem at få fat i, da han var vant til at bruge benene, når han havde politiet i hælene på sig.

Da de medlidende sjæle opdagede, at det ikke var et fruentimmer, men en laps, der var kommet galt af sted, gik deres medlidenhed straks over og forvandlede sig til lystighed. Mens de stod og gjorde løjer med ham, som i sin forfærdelse stirrede vildt på dem, kom Peregrine til, og han tog sig af staklen og fik bærerne til at bære ham hen til en doktor, som det blev en meget fornøjelig historie for, thi skrækken tog således på lapsens nerver, at han faldt i vildelse og lå i hele fjorten dage og var fra sig selv, hvilket kostede ham mange penge i kur og pleje.

Hvad ildløsen angår, viste det sig, at det ikke var andet end skorstensild, som husets folk snart fik bugt med.

77. kapitel

Hidtil havde Peregrine ikke haft andet af sit forfatterskab end den smule ære, han havde høstet for den omtalte satire; nu fandt han, det var på høje tid, at det også indbragte ham håndgribeligere fordele. Han sluttede derfor akkord med en boghandler om et oversætterarbejde, han skulle have to hundrede pund for. Han tog meget ivrigt fat, stod tidligt op om morgenen og arbejdede hele dagen lige til aften; først da gik han ud, hen på kaffehuset, hvor han morede sig med at læse aviser og passiare til klokken ni, da han gik hjem og i seng for at kunne stå op sammen med hønsene. Denne pludselige forandring i levemåde bekom ham imidlertid så ilde, at den læge, han henvendte sig til, indstændigt pålagde ham at føre et mindre stillesiddende liv, som han i alt fald først lidt efter lidt måtte vænne sig til.

Det hjalp, men han havde for øvrigt bryderier nok at trækkes med, blandt andet i anledning af den proces, han førte for at få sine ti tusind pund igen. Prokuratorerne blev ved at presse penge af ham samtidig med, at de fyldte hans hoved med tomme forhåbninger, og han var nødt til at tage penge op af sit honorar hos boghandleren for at tilfredsstille disse grådige harpyer, for han kunne ikke bekvemme sig til at ty til Cadwallader lige så lidt som til sin ven Hatchway, der ikke anede, hvor ilde han var stedt. Det hjalp ikke, at den ostindiefarer, han havde syv hundrede pund stående i, kom hjem, for den, der havde pengene, lå farligt syg i Bombay, da

skibet sejlede, og der var kun ringe udsigt til, at han nogen sinde ville få sine penge.

Man kan let tænke sig, at han under sådanne omstændigheder ikke kunne have megen ro i sindet, og undertiden kom følelsen af, hvor galt det stod til, så stærkt over ham, at han syntes, at alt håb var ude, og var lige ved helt at fortvivle. Enhver vogn, der kørte forbi ham, enhver standsperson, han mødte, mindede ham om det lystige liv, han havde ført, og vakte ydmygende betragtninger, der i høj grad pinte ham. Havde han ikke af og til fundet adspredelse i samtale med enkelte venner, havde livet ikke været til at holde ud; nu gik det så nogenlunde, til den dag kom, da han ventede at få sin pension fra ministeren udbetalt.

Da dagen imidlertid gik, uden at han så noget til de tre hundrede pund, skønt han havde indfundet sig ved ministerens morgenaudiens, skrev han et brev til Hans Excellence, hvori han fortalte ham, hvorledes hans stilling var, og mindede ham om hans løfte. Næste morgen indfandt han sig i Hans Excellences hus, men hans håb om, at han straks ville få sine penge, blev skuffet – Hans Excellence kunne ikke tage imod ham. Han mødte derpå til den sædvanlige morgenkur i håb om, at ministeren ville tage ham med ind på sit private værelse og give ham pengene der, men Hans Excellence værdigede ham ikke så meget som et blik. Vred og forpint gik han hjem og skrev et meget skarpt brev til ministeren, hvilket havde til følge, at han ikke blot måtte opgive alt håb om at opnå en privataudiens, men at Hans Excellence endog udtrykkeligt nægtede at tage imod ham ved en offentlig audiens.

Da dette, som betød det samme, som at han nu var fuldstændig ruineret, blev meddelt ham, blev han helt ude af sig selv af raseri og fortvivlelse. Han skældte portneren ud, da han sagde ham, hvilken besked Hans Excellence havde givet ham, og brugte de forsmædeligste ukvemsord om hans herre. Efter således at have givet sine følelser luft til ingen verdens nytte gik han hjem i den vildeste ophidselse, bed sine læber til blods, rendte hovedet imod kaminen og græd af forbitrelse. Da Pipes, som var fuldkommen på det rene med, at der var foregået en stor forandring med hans herres stilling, hørte, hvor han rasede, ville han ind og trøste ham, og da døren var lukket, råbte han til ham, at han straks skulle lukke op, ellers slog han den ind i en håndevending. Peregrine sagde, at han skulle gå sin vej, ellers skulle han få med ham at bestille; vovede han at bryde ind til ham, skød han ham en kugle for panden. Det brød Tom sig imidlertid ikke det ringeste om, han lagde straks hånd på værket, hvilket hans herre blev så opbragt over, at han løb ind i sit kabinet, greb en ladt pistol, sigtede lige i ansigtet på Pipes og trykkede løs, lige som han havde sprængt døren og trængte ind til ham. Heldigvis klikkede pistolen, så den brave Pipes slap for at få sit ansigt skamferet. Skønt han vidste, at pistolen var ladt, lod han som ingen ting og spurgte, om det var meningen, at det skulle være dårligt vejr på hele rejsen.

Peregrine fortrød dette attentat på en tro og hengiven tjener lige i samme øjeblik, som han havde gjort det, og var det lykkedes, havde han efter al sandsynlighed skudt sig selv en kugle for panden bagefter. Den anger, der straks kom op i Peregrine, frelste Pipes for en gentagelse af forsøget; hans herre

behøvede blot at se hans barkede ansigt, der mindede ham om hans lange tro tjeneste og om kaptajnens anbefaling, for straks at være på det rene med, at hvad han havde gjort, havde han gjort i den bedste mening.

Skønt hans vrede øjeblikkelig lagde sig, og hans hjerte martredes af samvittighedsnag over, hvad han havde gjort, vedblev han dog at sætte et meget bistert ansigt op, og idet han sendte bådsmanden et lynende blik, sagde han: "Hvor tør du vise mig en sådan mangel på respekt, din slyngel?" – "Hvorfor skulle jeg ikke give en håndsrækning for at bjærge skuden, når jeg ser, at den fører mere sejl end ballast, og styrmanden slipper roret? Hvad har det at sige, at det går skævt med en tur eller to, når tømmeret er godt og takkelagen i orden? Hvad man sætter til på den ene bov, kan man vinde ind på den anden, og jeg vil lade mig hænge, om vi ikke før eller senere kommer i smult vande igen, og hvad provianteringen anbelanger, så har De anbragt en god bunke penge i lasten hos mig, og dem kan De få, hvornår De behager."

Her blev Tom afbrudt ved, at Crabtree kom. Da han så Peregrine med en pistol i hånden og helt forstyrret med blodigt ansigt og blodige hænder, troede han, at han enten havde begået eller i alt fald var lige ved at begå et mord, hvorfor han umådelig hurtigt kom ned ad trapperne igen. Hvor meget han end skyndte sig, fik Pipes dog indhentet ham og lodset ham op til sin herre igen, idet han på vejen bemærkede, at det var ingen manér at stikke af, når en god ven trængte til en håndsrækning.

Der var noget så ynkeligt over Cadwallader, da han således blev taget med magt, at vor helt til enhver anden tid ville have lét hjerteligt ad ham, men det var han for øjeblikket ikke oplagt

til. Han havde imidlertid lagt pistolen fra sig og søgte at fatte sig, men det ville ikke lykkes ham, han kunne ikke få et ord frem, men stod blot og stirrede på Cadwallader med forstyrret ansigt. Det bidrog just ikke til at berolige den forskrækkede menneskefjende. "Det undrer mig virkelig, at De aldrig før har slået nogen ihjel," sagde han, "men hvor har De gjort af liget?" Peregrine havde nu fattet sig så vidt, at han fik sit mæle igen, befalede Pipes at gå ud af stuen og fortalte Crabtree, hvor troløst ministeren havde båret sig ad imod ham.

Cadwallader blev glad ved at høre, at hans frygt var ugrundet, for han havde virkelig været bange for, at der var gået et menneskeliv i løbet. Da han mærkede, at den unge mand var alt for ophidset til, at det gik an at tale til ham i den sædvanlige spotske tone, sagde han, at ministeren unægtelig havde båret sig ad som en slyngel, og at Peregrine nok for eller senere ville få lejlighed til at hævne sig på ham; han tilbød at låne ham så mange penge, som han i øjeblikket behøvede, opfordrede ham til at gøre sig uafhængig af alle sådanne vindmagere og rådede ham sluttelig til at tale med den adelsmand, han havde gjort sig forbunden, forestille ham, hvor skammeligt han var blevet behandlet, og søge at få ham til at tage sig af ham.

Disse ord gjorde så meget stærkere indtryk på vor helt, som han havde ventet, at menneskehaderen ville have taget sagen ganske anderledes; hans ophidsede sindsstemning kom lidt efter lidt til ro, og han lovede at følge hans råd.

Han gjorde derfor Hans Herlighed sin opvartning dagen efter; lorden tog som sædvanlig meget høfligt imod ham og hørte tålmodigt på hans klager, som det for øvrigt ikke var ham muligt at fremsætte uden atter at komme i fyr og flamme. Hans

Herlighed bebrejdede ham venskabeligt det heftige brev, han havde skrevet, og som havde haft så uheldige følger, og lovede at tale hans sag hos ministeren. han holdt virkelig endnu samme dag sit løfte, men blev meget overrasket, da Hans Excellence svarede, at den stakkels unge herre var forstyrret i hovedet, så at der ikke kunne være tale om at betro ham noget embede, og lige så lidt kunne der være tale om, at han kunne blive ved personlig at understøtte ham i hans udskejelser. Han havde ganske vist efter en afdød adelsmands anmodning foræret ham tre hundrede pund som erstatning for nogle udlæg, han påstod at have haft i anledning af et valg, men siden den tid havde han både af hans meningsløse breve og af hele hans forstyrrede adfærd fået et så uomtvisteligt indtryk af, at han var sindssvag, at han havde været nødt til at nægte ham adgang til sit hus. Til støtte for denne påstand anførte ministeren sin portner og en af sine tjenere, som begge to havde hørt, hvorledes den unge mand havde taget på veje, da det blev meddelt ham, at Hans Excellence ikke kunne tage imod ham. Kort sagt, adelsmanden blev fuldstændig overbevist om, at Peregrine var forrykt, og han styrkedes yderligere i denne overbevisning, da han kom til at tænke på forskellige underligheder i hans opførsel, sidste gang han havde været hos ham, voldsomme fagter og usammenhængende tale, der nu stod for ham som uomtvistelige vidnesbyrd om, at han ikke var rigtig klog. Han besluttede derfor af hensyn til sin egen sikkerhed at afbryde al forbindelse med så farligt et bekendtskab og gav ordre til, at vor helt ikke måtte komme ind. Da Peregrine indfandt sig for at så at vide, hvad Hans Herlighed havde fået ud af sin samtale med ministeren, blev porten derfor

smækket i for næsen af ham, og portneren råbte igennem gitteret ud til ham, at Hans Herlighed ikke ønskede at tale med ham. Vor helt sagde ikke et ord til denne meddelelse; han var straks på det rene med, at det var ministeren, han kunne takke for denne forandring i Hans Herligheds adfærd imod ham, og gik lige hen til Cadwallader. Denne bad ham imidlertid om at lade sine hævnplaner bero, til det var lykkedes ham at komme under vejr med, hvorledes det hele hang sammen, hvilket han mente let skulle kunne lade sig gøre, da han kendte en familie, hvor Hans Herlighed jævnligt kom og spillede whist.

Det varede ikke længe, før Crabtree fandt den ønskede lejlighed. Adelsmanden mente ikke, at han havde nogen forpligtelse til at holde sagen hemmelig, og i det første selskab, han kom i, fortalte han som en interessant nyhed, hvor galt den unge herre var kommet af sted. Peregrines navn var så vel kendt i den fine verden, at den historie snart blev almindeligt samtaleemne, og Cadwallader fik snart alle enkeltheder og var ikke langt fra at tro, at ministeren havde ret i sin mening om Peregrine, for det forekom ham, at adskilligt i den unge mands adfærd, som han kom i tanker om, tydede stærkt på det. Det varede noget, inden Cadwallader kunne bekvemme sig til at fortælle sin ven, hvad folk sagde om ham, men omsider meddelte han ham det dog så forsigtigt og skånsomt som muligt. Han blev imidlertid behageligt overrasket, for hvor opbragt vor helt end blev over ministerens skammelige færd, kunne han ikke lade være at le ad det latterlige rygte, som han forsikrede sin ven, at han snart skulle gendrive således, at Hans Excellence skulle blive alt andet end glad over det, idet han ganske rigtigt bemærkede, at det var magthavernes almindelige

taktik over for dem, de havde forpligtelser imod, som de ikke havde lyst til at opfylde. "Det er ganske vist i mange tilfælde lykkedes ham," sagde han, "i den grad at drive svaghovedede mennesker til fortvivlelse, at de virkelig er gået fra forstanden, så at han er blevet dem kvit og tilsyneladende har fået ret. Men jeg er, Gud være lovet, nået så vidt, at jeg skal kunne stå mig imod alle hans rænker, og jeg skal fremstille ham for almenheden som det indbegreb af snedighed, troløshed og utaknemmelighed, som han er."

78. kapitel

Peregrine gjorde virkelig alvor af sit forsæt og skrev en meget skarp afhandling om Hans Excellence, hvori han ikke blot skildrede hans utaknemmelighed, men også drog til felts imod hans lette administration. Han sendte den til udgiveren af et ugeblad, som straks lod den trykke.

Der var så mange åndrige og træffende bemærkninger i denne lille afhandling, og den stillede den skildrede personlighed i et så nyt og skarpt lys, at den i ualmindelig høj grad tildrog sig almenhedens opmærksomhed og bidrog væsentligt til at skaffe det ugeblad, den fremkom i, anseelse og udbredelse. Ministeren var ikke den sidste, som læste den, og til trods for den sindsro, han roste sig af at være i besiddelse af, blev han så opbragt, at han satte sine agenter ud på at opdage, hvem forfatteren var, hvilket da også lykkedes. Havde han vidst, at den unge mand havde et sådant talent, som han her lagde for dagen, ville han rimeligvis aldrig have givet ham anledning til klage, men ført sig det til nytte; ja, han ville måske selv nu have behandlet ham på samme måde som adskillige andre forfattere, som han havde draget fra oppositionen over til sig, hvis han ikke var blevet så opbragt over det hvasse angreb, at han ikke kunne modstå fristelsen til at hævne sig. Nu var han imidlertid aldrig så snart kommet på det rene med, hvem forfatteren var, før han sendte bud til amtsforvalteren, der havde Pickles forskrivning, og pålagde ham at kræve de tolv hundrede pund. Dagen efter, just som vor forfatter stod i et kaffehus og med stor veltalenhed prædikede imod

statsstyrelsens brøst, kom der en øvrighedsperson ind med en fem-seks politibetjente og lod ham højt og lydeligt vide, at han havde en arrestordre imod ham i anledning af hans gæld til hr. Ravage Gleanum. Hele forsamlingen blev overrasket over denne meddelelse, og ikke mindst vor helt, som blev så forvirret, at han så at sige uvilkårligt gav øvrighedspersonen en over nakken med sin stok, hvilket havde til følge, at han straks blev omringet, og stokken taget fra ham, hvorpå de på den forsmædeligste måde trak af med ham hen på det nærmeste vinhus, uden at nogen af de tilstedeværende gjorde det mindste for at hjælpe ham.

Dette slag var så meget hårdere for Pickle, som det kom ganske uventet, for han havde helt glemt den gæld, han blev arresteret for. Hans harme vendte sig imidlertid for øjeblikket nærmest imod øvrighedspersonen, der havde røgtet sit hverv på en højst uforskammet måde, og det første, han gjorde, efter at han havde genvundet sin fatning, var at tugte ham for hans utilbørlige adfærd, hvilket han måtte gøre med de bare næver, da alle andre våben var blevet ham frataget. Øvrighedspersonen fandt sig for øvrigt i det med forbavsende tålmodighed og forsikrede, at han aldrig med vidende eller vilje havde været uartig mod nogen, men at han i dette tilfælde havde handlet efter udtrykkelig ordre og ville have mistet sit embede, om han ikke havde gjort, hvad han havde gjort.

Denne erklæring beroligede Peregrines oprørte følelser, og fra lidenskabens vanvid gik han over til alle de rædsler, der fremstillede sig for ham, da han overvejede sin stilling.

Det var ude med alle hans ungdoms gyldne drømme, alle håbets blomster var visnede, og han så sig fordømt til den

ulykkelige skæbne at måtte vansmægte i et fængsel uden ringeste udsigt til at komme på fode igen, det skulle da være, at han vandt sin proces, som han for øvrigt i den sidste tid mere og mere havde tabt tilliden til. Men, som det altid går, at de forskellige lidenskaber modvirker og bekæmper hinanden ligesom forskellige giftarter, således også her. Efter at vor helts sorg havde regeret uindskrænket i hans sjæl en stund, afløstes den af hævntørst, og under påvirkning af den kom han til at se alt, hvad der var sket, som midler til denne lidenskabs tilfredsstillelse. "Skal jeg være fange for livstid," sagde han til sig selv, "skal jeg opgive alle mine strålende forhåbninger, så vil jeg dog i alt fald have den tilfredsstillelse at rasle således med mine lænker, at det forstyrrer min fjendes ro. I mit eget hjerte vil jeg søge den fred og tilfredshed, som jeg i min lykkes tid ikke kunne finde ude i verden. Når jeg spærres ude fra verden, bliver jeg fri for dens dårskab og utaknemmelighed så vel som for udgifter, som jeg ville have fundet det meget vanskeligt om ikke umuligt at bestride; jeg vil ikke føle mig synderlig fristet til at spilde min tid og vil mere uforstyrret kunne tjene mit brød og arbejde på min hævn. Når alt kommer til alt, er et fængsel den bedste tønde, en kynisk filosof kan trække sig tilbage til."

Resultatet af disse trøsterige betragtninger blev, at han sendte bud til hr. Crabtree for at meddele ham, hvorledes sagerne stod, og at han agtede at lade sig indsætte i Fleet-fængslet, hvorfor han bad ham om at sende ham en dygtig prokurator, der kunne træffe de i så henseende nødvendige foranstaltninger for ham. Menneskehaderen gjorde, som han blev anmodet om, og Peregrine blev afleveret til inspektøren i Fleet-fængslet.

Her måtte han først finde sig i en hel halv time igennem at blive begloet af alle slutterne og fangevogterne, som tog grundigt syn over ham for at kunne kende ham igen ved første øjekast, og så fik han efter at have betalt godt for denne begunstigelse lov til at begive sig over på "herresiden". Dette er en række bygninger, hvor der findes flere hundrede værelser til brug for de fanger, der har råd til at betale godt for sig; kort sagt, det er ligesom en hel by for sig selv med sine egne love og indretninger til beboernes bekvemmelighed og uden forbindelse med det øvrige fængsel. Der er et kaffehus, hvor de herrer kan få alle slags drikkevarer, og et køkken, hvor man kan få mad til rimelige priser, eller hvor man gratis kan få alle slags levnedsmidler stegt eller kogt; ja, der er tjenestefolk, som er forpligtet til uden vederlag at gå på torvet for fangerne. Frisk luft skorter det heller ikke på, for der er en stor åben plads, hvor fangerne kan spadsere og adsprede sig så meget de vil.

Vor helt kunne ikke straks finde sig til rette imellem alle disse fremmede mennesker, hvis ydre slet ikke tiltalte ham, og efter at han havde drevet noget omkring med sin ven Cadwallader, gik han ind på kaffehuset for at søge nærmere oplysning om skik og brug der på stedet. Mens han i den anledning stod og talte med værten, blev han tiltalt af en gejstlig udseende herre, der meget høflig spurgte, om han nylig var kommet, og da Peregrine svarede ja, bød han ham velkommen og påtog sig med stor venlighed at indvie ham i broderskabets vedtægter. Han lod ham vide, at det første, han måtte gøre, var at sikre sig en bolig. Der var, sagde han, adskillige værelser i fængslet, som kostede lige meget, skønt de ikke var lige gode, men når et af de

bedre blev ledigt, havde de, som til at begynde med havde måttet nøjes med et af de ringere, ret til at rykke op efter tur.

Når fængslet var meget fuldt, måtte man være to om ét værelse, men det havde fangerne ikke synderligt imod, for der var altid mænd nok, som med fornøjelse delte værelse og seng med en eller anden af de kvindelige fanger. Der havde nu ganske vist været tider, hvor der var så overfyldt, at ikke engang det forslog; så måtte de, der ikke kunne få plads i de sædvanlige værelser, finde sig i at blive indkvarteret i det såkaldte kæltringehul, et yderst slet udstyret lokale, hvor der var fuldt af utøj og urenlighed.

Da Peregrine hørte dette, blev han meget opsat på at sikre sig et ordentligt nattely, og præsten førte ham derfor straks til inspektøren, der anviste ham et usselt kammer, som han gik ind på at betale to en halv shilling om ugen for. Efter at dette var afgjort, fortalte hans fører ham, hvorledes det havde sig med måltiderne, som man kunne nyde for sig selv eller ved sluttet bord, og rådede ham til at vælge det sidste, hvilket ansås for det pæneste; han lovede desuden, at han næste dag skulle forestille ham for stedets honoratiores, der altid spiste sammen.

Pickle takkede præsten for hans venlighed, lovede at følge hans råd og indbød ham til at tilbringe aftenen sammen med ham på hans værelse, derpå lukkede han sig inde sammen med Crabtree for at overveje, hvad der var at gøre i anledning af de mislige omstændigheder, han befandt sig i. Alt, hvad han havde tilbage af sin tidligere velstand, var hans garderobe, der ikke var meget værd, en tredive pund i rede penge og så fortet, som menneskehaderen rådede ham til at sælge. Det ville vor helt

imidlertid aldeles ikke høre tale om, ikke blot fordi han allerede havde overladt Hatchway det på livstid, men også fordi han ville beholde det til erindring om kaptajnens gavmildhed. Han besluttede at gøre det oversætterarbejde færdigt, som han havde påtaget sig, og for fremtiden at tjene sit livsophold ved lignende arbejder. Han bad Cadwallader om at tage sig af hans bohave og sende ham, hvad han havde brug for af linned og gangklæder. Intet voldte ham imidlertid så meget bryderi som tanken om, hvad han skulle stille op med den tro Pipes, som han ikke kunne beholde i sin tjeneste. Han vidste, af Tom havde lagt så meget op, at han kunne leve af det, men skønt dette til en vis grad mindskede hans bekymring i så henseende, kunne det ikke helt tage brodden af den ydmygelse det var ham at måtte skille sig ved en så trofast tjener, som nu næsten var blevet ham uundværlig, og som var blevet så vant til at leve sammen med ham, at han næsten ikke kunne tænke sig, hvorledes han skulle kunne leve alene.

For at berolige ham i så henseende tilbød Crabtree at give sin tjener afsked og tage Pipes i hans sted, skønt han bemærkede, at vor helt fuldstændig havde spoleret Pipes. Peregrine ville imidlertid ikke modtage dette tilbud, da han vidste, at hans vens tjener kendte og rettede sig efter alle hans særheder og luner, hvilket Pipes aldrig ville kunne, og han besluttede derfor at sende ham hjem til hans gamle skibskammerat Hatchway.

Efter at have drøftet disse forskellige ting begav de to venner sig til kaffehuset for at forhøre sig om den præstemand, der havde været så venlig imod Peregrine. De fil da at vide, at han havde pådraget sig sin biskops uvenskab, og da han ikke kunne stå sig over for denne mægtige mand, havde hans hårdnakkede

modstand til sidst bragt ham i gældsfængsel; han havde imidlertid ret ordentlige indtægter, som han for størstedelen anvendte til at gøre godt med.

De havde aldrig så snart hørt dette gode skudsmål, før den pågældende efter aftale trådte ind i stuen, hvorpå Peregrine bestilte vin og aftensmad, som han lod bringe op på sit eget værelse. Cadwallader sagde farvel, og de to fængselskammerater tilbragte nu en meget fornøjelig aften sammen. Præsten morede Peregrine ved at indvie ham i stedets hemmelige historie, som til dels var meget mærkværdig. Således fortalte han, at den person, der opvartede dem ved aftensbordet, og som bukkede på den mest underdanige måde og stadig titulerede dem Deres Herlighed og Deres Højvelbårenhed, indtil for få år siden havde været kaptajn i garden, men efter at have endt sin karriere i den fornemme verden havde gennemløbet alle stadier i fængslet og nu var endt som opvarter. "Vil De gøre Dem den ulejlighed at gå ned i køkkenet," sagde han, "vil De der se en forhenværende laps, der nu gør tjeneste som stegevender, ligesom her også i denne lille verden findes brændehuggere og vandbærere, som har ejet skove og damme. Men selv om det er gået dem så ynkeligt, er der dog ingen, som nærer agtelse eller deltagelse for dem, for deres ulykker hidrører fra de tøjlesløseste udskejelser, og de er selv ganske blottet for følelse for deres ulykke. De af vore lidelsesfæller, der lider uforskyldt, kan altid være sikre på broderlig bistand, når de fører sig sømmeligt op, og vi har det også i vor magt at straffe de tøjlesløse, som ikke vil rette sig efter fængslets vedtægter og forstyrrer vor fred og ro. Her findes en rimelighedsret, der består af et udvalg af de

agtværdigste fanger, og som upartisk straffer dem, der på en eller anden måde forsynder sig imod lov og orden."

Efter at præsten således havde sat ham ind i forholdene og fortalt Peregrine, hvorfor han selv sad fængslet, ytrede han lyst til at få at vide, hvordan det hang sammen med, at vor helt var kommet her, og Peregrine, som fandt, at det ikke var mere end rimeligt, at en mand, der havde behandlet ham så venskabeligt, fik sin nysgerrighed styret i så henseende, fortalte ham det hele, hvilket voldte ham selv den tilfredsstillelse at kunne give sin harme over for ministeren luft. Præsten, som lige straks var kommet til at synes godt om den unge mand, om hvem han vidste, hvilken betydelig rolle han havde spillet på livets skueplads, fik endnu mere agtelse for ham og sagde, at det skulle være ham en fornøjelse at indføre en så udmærket fremmed i fængselsklubben, hvorpå han overlod ham til sine betragtninger over, hvad der var overgået ham.

Jeg kunne her i lighed med flere berømte forfattere fylde en side eller to med de betragtninger, han anstillede over de menneskelige forholds ustadighed, verdens troløshed og ungdommens letsindighed, og søge at aflokke læseren et smil ved en eller anden vittig bemærkning om denne vise moralist. Men bortset fra, at jeg betragter denne skik som et uforskammet indgreb i læserens ret til at tænke selv, har jeg alt for meget vigtigt og interessant stof tilbage, til at jeg skulle ville give læseren den ringeste grund til at tro, at det er mig om at gøre at tvære min fortælling ud. Jeg indskrænker mig derfor til at sige, at vor helt havde en meget urolig nat, hvilket ikke blot skyldtes hans pinefulde tanker, men også legemlige lidelser, der hidrørte fra hans hårde leje og fra de levende væsener, der

huserede i det, og som ingenlunde roligt fandt sig i at blive forstyrret.

Næste morgen blev han vakt af Pipes, som i henhold til den ordre, Cadwallader havde bragt ham, kom med en vadsæk på nakken. Han kastede den på gulvet og tog sig derpå en skrå med en sindsro, som om der ikke var det ringeste i vejen. Efter en pause sagde hans herre: "Ja, Pipes, så vidt er det kommet med mig." – "Nå ja," svarede Pipes, "skuden er kommet på grund; er det nu værd at snakke om? Vi må bruge næverne for at få hende flot igen, og vil hun ikke give sig for ankre og spil, efter at vi har lettet hende, kappet masterne og kastet kanoner og ladning over bord, så kan jo kanskesens en frisk kuling, floden eller en smule højvande klare det hele i en håndevending. Her i denne hersens lærredspose er der lige akkurat to hundrede og ti guineas, og denne hersens lap papir – nej, død og pine, det var ikke den rigtige lap, her er den – denne hersens lap er en anvisning på tredive pund, og her er to forskrivninger, den ene på fem og tyve og den anden på atten pund, som jeg lånte Sam Studding til at købe en ladning rom for, da han hejste kommandoflaget på værtshuset i St. Catherine." Med disse ord lagde han det hele op på bordet. Peregrine blev meget rørt over dette nye eksempel på hans hengivenhed; han sagde, at det glædede ham at se, at han havde sparet så meget sammen, og udbetalte ham alt, hvad han havde til gode af sin løn. Han takkede ham for hans tro tjeneste, lod ham vide, at hans forhold ikke længere tillod ham at holde tjener, og opfordrede ham til at tage ud til fortet, hvor hans ven Hatchway, som han skulle anbefale ham på det bedste til, utvivlsomt ville tage godt imod ham.

Pipes blev ganske bleg, da han hørte dette, og svarede, at han hverken forlangte kost eller løn, når Peregrine blot ville tage ham med på slæbetov; han ville ikke på nogen måde sætte kurs efter fortet, hvis hans herre ikke ville tage imod de lumpne penge. Pickle afslog imidlertid på det bestemteste at tage en hvid af hans penge, og Pipes blev da så arrig, at han krøllede papirerne sammen og uden at betænke sig kastede dem på ilden, idet han råbte: "Fanden tage pengene!" Lærredsposen skulle lige til at gå samme vej, da Peregrine sprang op, rev papirerne ud af ilden og befalede sin tjener at holde op med de tossestreger, ellers ville han aldrig mere se ham for sine øjne. Han sagde, at han for øjeblikket var nødt til at give ham hans afsked, men ville han tage til fortet og holde sig rolig der, lovede han ham at tage ham i sin tjeneste igen, så snart det på nogen måde lod sig gøre. Pengene skulle han øjeblikkelig putte i lommen igen, ellers blev de uvenner.

Pipes blev meget fortrydelig over denne ordre; han sagde ikke et ord, men stak pengene til sig og gik tavs sin vej, så nedslået, som han aldrig før havde været. Peregrines stolte hjerte blev så rørt, at han knapt kunne dølge sin sorg i Pipes' nærværelse, og aldrig så snart var den brave bådsmand ude af døren, før han gav sine følelser luft i tårer.

Da han ikke havde synderlig fornøjelse af at være ene med sine tanker, klædte han sig hurtigst muligt på og gik hen på kaffehuset for at spise frokost. Her traf han sin ven præsten og flere andre pæne folk, som præsten forestillede ham for som en ny bordfælle. Disse herrer førte ham et sted hen, hvor de tilbragte formiddagen med at spille bold, en idræt, vor helt

yndede meget, og da klokken var ét, blev der holdt ret over to syndere, der havde forset sig imod fængslets vedtægter.

Den første, der mødte for skranken, var en prokurator, som var anklaget for at have stjålet et tørklæde ud af lommen på en herre. Der blev ført afgørende vidnesbyrd, og dommen blev fældet, hvorpå han i henhold til denne straks blev slæbt ud under posten og fik et ordentligt bad. Da den sag var afgjort, gik de over til den anden. Det var en marineløjtnant, der havde gjort spektakler sammen med et fruentimmer; han havde været i højeste grad genstridig, og da han af rettens medlemmer var blevet opfordret til at holde fred, havde han behandlet dem på den hånligste måde; så var han blevet stævnet til at møde for retten og blev også ført frem for den, men først efter at han havde sat sig til modværge som et rasende menneske og såret flere med en huggert; hans opførsel havde i det hele taget været så graverende, at retten ikke ville dømme i sagen, men lod fængselsinspektøren afgøre den, og denne lod ham lægge i lænker og sætte i kachotten, et mørkt, fugtigt hul, hvor der ikke nåede den svageste lysstråle ind, og hvor der var fuldt af utøj.

Da retten var hævet, spiste Peregrine og det selskab, han var blevet indført i, til middag i kaffehuset; hans bordfæller var to assurandører, en officer, tre projektmagere, en guldmager, en prokurator, en præst, et par poeter, en baronet og en ridder af Bath-ordenen. Måltidet var ikke overdådigt, men kraftigt og godt og meget pænt anrettet; vinen var meget ordentlig, og gæsterne så lystige, som om de slet ikke anede, hvad genvordigheder var. Vor helt begyndte da også at føle sig vel til mode og deltog i samtalen med den ro og livlighed, der var ejendommelig for ham. Da de havde spist og betalt regningen,

og nogle af herrerne havde trukket sig tilbage for at spille kort eller tage sig andre ting for, blev de øvrige, deriblandt Peregrine, enige om at tilbringe eftermiddagen sammen ved en bolle punch. De talte meget fornøjeligt sammen og fortalte blandt andet adskillige mærkværdige historier vedrørende deres egne forhold, for ingen af dem tog i betænkning at vedgå, hvorfor han sad fængslet, ja, jo større deres gæld var, des mere pralede de af den, idet de betragtede den som vidnesbyrd om de fremragende roller, de havde spillet i livet, og den, der kunne fortælle de mærkeligste historier om, hvorledes han havde narret politiet, blev beundret som et særlig godt hoved.

Intet af de eventyr af den slags, der blev fortalt, var mere mærkværdigt end historien om, hvorledes officeren sidste gang var undløbet fra sine forfølgere. Han var, fortalte han, blevet arresteret for to hundrede pund, da han ikke ejede to hundrede pence, og blev i fjorten dage holdt indespærret i en øvrighedspersons hus, hvor han stadig måtte flytte højere og højere til vejrs, efterhånden som hans kredit sank mere og mere, og til sidst var han avanceret helt op på kvisten. Som han sad der oppe og spekulerede over de udsigter, han havde til i den nærmeste fremtid at blive flyttet til Marshalsea-fængslet, faldt natten på, og det begyndte at blæse sådan op, at den ene tagsten efter den anden røg af huset. Så faldt det ham ind, at han måtte kunne benytte lejligheden til i mørket, og mens stormen buldrede løs, at kravle ud af vinduet og over nabohusenes tage. Henrykt over denne idé undersøgte han forholdene og opdagede til sin ærgrelse, at der var et jerngitter uden for vinduet, så den vej var spærret. Han opgav imidlertid ikke derfor sit forehavende, men gav sig efter at have

barrikaderet døren med alle de møbler, der var i værelset, til at bryde hul i det tynde og skrøbelige tag med en ildrager, og det lykkedes ham virkelig at slippe ud. Så havde han imidlertid det uheld, at hatten blæste af ham og faldt lige ned i hovedet på en af øvrighedspersonens folk; fyren gjorde anskrig, og øvrighedspersonen styrtede op ad trapperne, sprængte døren og trængte ind i værelset til trods for de forhindringer, der var anbragt inden for døren. Fulgt af en af sine folk satte han efter flygtningen ad samme vej, som han havde taget. "Efter at denne jagt havde varet i nogen tid," sagde officeren, "og vi alle tre havde været i den mest åbenbare fare, blev jeg pludselig standset ved, at jeg stødte på et loftsvindue, inden for hvilket jeg så syv skræddere sidde på et bord og sy. Uden at betænke mig et øjeblik sprang jeg på hovedet ned imellem dem, og inden de kunne komme sig af deres forbavselse over dette mærkværdige besøg, fortalte jeg dem, hvorledes det var fat, og gav dem at forstå, at der ingen tid var at spilde. En af dem fulgte mig straks ned ad trapperne og hjalp mig ud af gadedøren, mens øvrighedspersonen og hans hjælper ikke turde krybe ned til skrædderne, der tog imod dem med deres sakse som en række spanske ryttere og truede med at undlive dem. Hellere end at vove sit skind ville øvrighedspersonen bide i det sure æble og betale min gæld i håb om, at han måske nok fik fat i mig igen, men det håb gik ikke i opfyldelse; jeg holdt mig skjult og lo ad hans arrestordrer, og da jeg blev udkommanderet til Flandern med mit regiment, lod jeg mig køre til Gravesend i en ligvogn og slap lykkelig og vel om bord og over til Flandern. Nogen tid efter måtte jeg imidlertid til

England igen for at hverve rekrutter, og så blev jeg nappet for en anden gældspost."

Alle indrømmede, at kaptajnen havde været lige så dristig som heldig, og at det var en rigtig krigsmandsbedrift. En af købmændene bemærkede imidlertid, at det ikke måtte have været nogen synderlig dreven øvrighedsperson, han havde haft med at gøre, siden han ikke havde passet bedre på ham. "Var kaptajnen faldet i hænderne på sådan en snedig slyngel som ham, der arresterede mig," sagde han, "ville han ikke være sluppet så let fra det, for den måde, jeg blev fanget på, var måske det mærkværdigste, der nogen sinde er blevet præsteret i den retning her i dette kongerige. De skal nemlig vide, mine herrer, at jeg led så store tab ved at assurere skibe under krigen, at jeg blev nødt til at standse mine betalinger, skønt jeg havde så god tro til fremtiden, at jeg ikke straks søgte akkord med mine kreditorer, men vedblev at drive en enkelt gren af mine forretninger. Jeg vedblev som sædvanligt at modtage sendinger af varer fra udlandet, men da jeg stadig var bange for at blive arresteret, gik jeg aldrig uden for en dør, men indrettede min første sal til pakhus og lod alle varerne hejse der op med en kran. Politibetjentene brugte mange forskellige kneb for at få mig lokket ud af huset, så de kunne arrestere mig; jeg fik det ene bud efter det andet, om at den og den bad mig om at komme hen på det og det værtshus, da han gerne ville tale med mig om en vigtig sag; jeg fik bud om, at jeg endelig måtte komme ud på landet til min moder, for hun lå på sit yderste; en gang kom en kone i barnsnød lige uden for min dør; en anden gang blev jeg skræmt op ved, at en råbte mord nede på gaden, og atter en anden gang blev der råbt brand. Jeg var imidlertid

på min post, og de kom ingen vegne med mig, så jeg mente, at jeg var ganske sikker for de blodhundes efterstræbelser. Så fandt imidlertid en af dem på en idé, som jeg antager, Fanden selv må have indgivet ham, og så blev jeg endelig nappet. Han skaffede sig at vide, hvad det var for varer, jeg fik, og da han fik nys om, at der lå adskillige kasser fra Firenze til mig på toldboden, lagde han sig i sådan en kasse efter at have ladet bore lufthuller i låget og lod sig køre hjem til mig sammen med en del varer. Han blev hejset op på mit pakhus, hvor jeg stod rede med hammeren for at slå kasserne op, og hvad skildrer min overraskelse og forbløffelse, da jeg åbner kassen og ser en politibetjent stige ud af den, ligesom Lazarus stod op af graven, og hører ham forkynde, at han havde en arrestordre for en gæld på tusind pund. Jeg langede ganske vist ud efter ham med hammeren, men i min forbløffelse ramte jeg ham ikke, og inden jeg kunne slå igen, havde han kastet sig over mig, så der ikke var andet for mig at gøre end at overgive mig; men det er sikkert, at havde jeg vidst, hvad der var i den kasse, havde jeg ladet den hejse så højt op, som den kunne komme, og skåret tovet over."

"Gid De havde gjort det," sagde ridderen af det røde bånd, "det havde lært ham til for fremtiden at vogte sig for at indlade sig på den slags kunster og ville have været et eksempel til skræk og advarsel for alle hans kolleger. Den historie minder mig for resten om, hvordan en gammel bekendt af mig ved navn Tom Hackabout, en rigtig flink fyr, slap fra det. Han havde vundet sådant et ry ved at mørbanke politibetjente, at en herre, som de havde været ubehagelige imod, mens han sad arresteret, aldrig så snart var kommet på fri fod, før han for at

hævne sig købte en af Toms forskrivninger for en billig penge, fik udstedt en arrestordre imod ham og overgav den til den politibetjent, han var vred på. Betjenten så omsider sit snit til at komme bag på Tom, men denne brækkede uden omstændigheder hans ene arm, slog hul i hovedet på ham og bearbejdede ham i det hele taget sådan, at han ikke kunne røre sig af stedet, og siden den tid turde ingen politibetjent indlade sig på at arrestere Tom, når han skulle være alene om det. Til sidst rottede imidlertid en fem stykker sig sammen imod ham og arresterede ham i Strand lige ved Hungerford. Han indså, at det ikke ville nytte noget at sætte sig til modværge, for hele banden kastede sig over ham som en flok tigre og holdt ham så fast, at han ikke kunne røre sig.

Da han var fanget, forlangte han straks at blive ført i fængsel og blev da også sat i en båd, men da de var kommet midt ud på floden, så han sit snit til at kæntre båden, og så fik de så travlt med at bjærge sig, at de lod fangen skøtte sig selv. Hackabout klarede sig op på kølen; der sad han og råbte til politibetjentene, at de måtte strække ordentligt ud, for ellers druknede de. Færgefolkene blev straks taget op af nogle af deres kammerater, men det var så langt fra, at de kom politibetjentene til hjælp, at de tværtimod spottede dem i deres ulykke, kort at fortælle, to af de fem gik til bunds og fik aldrig mere Vorherres sol at se, og de tre andre bjærgede sig med nød og næppe, mens Tom ganske roligt svømmede over floden og gik i land ved Surrey. Efter den historie var hele politiet så angst og bange for ham, at de rystede og bævede, når de blot hørte hans navn nævne, men dette, som man jo skulle tro var så meget godt for en forgældet person, blev hans ulykke, for nu ville ingen give ham kredit

mere, da man vidste, at lovens håndhævere ikke kunne få bugt med ham."

Præsten syntes ikke om den måde, hr. Hackabout havde klaret sig på; det var, sagde han, i højeste grad ukristeligt sådan at sætte sine medmenneskers liv på spil. "Det er galt nok, at vi trodser landets love, men at vi myrder retfærdighedens håndhævere, går på ingen måde an. Jeg for mit vedkommende kan med hånden på hjertet forsikre, at jeg oprigtigt tilgiver den, der arresterede mig, skønt hans adfærd var troløs, slet og gudsforgåen. De skal nemlig vide, hr. Pickle, at der en skønne dag kom bud, om jeg ville komme over i kapellet og knytte ægteskabets hellige bånd imellem et par folk. Jeg havde al grund til at være bange for, at man ville arrestere mig, så jeg så først nøje på manden igennem et kighul, førend jeg vovede mig ud til ham. Han havde sømandsklæder på og så så uskyldig ud, at jeg opgav al mistanke og gik ud til ham og tog fat på vielsen. Men som jeg var midt i den, trækker det foregivne fruentimmer et papir op af sin barm og råber med en grov mandfolkerøst: 'De er min fange. Jeg har en arrestordre for fem hundrede pund'. Jeg blev som lynslået, ikke så meget i anledning af min ulykke, som over slynglens gudsforgåenhed, at han havde vovet at skjule sådanne verdslige hensigter under religionens klædebon, og fordi han sådan drev spot med gudstjenesten. Men jeg tilgiver alligevel det stakkels menneske, for han vidste ikke, hvad han gjorde, og jeg håber, at De, sir Sipple, vil lægge den samme kristelige dyd for dagen over for den mand, der overrumplede Dem."

"Nej, gid Fanden havde den slyngel," råbte ridderen; "var jeg hans dommer, skulle han i den evige ild. Sådan en skurk!

Prostituere mig for næsten alle folk af stand i hele byen!" Da vor helt lod til at være nysgerrig efter at få at vide, hvorledes det hang sammen, fortalte ridderen, at en aften, allerbedst som han sad og spillede kort i et stort selskab hos en fornem dame, kom en af tjenerne ind og meldte ham, at der var en prægtigt klædt fremmed herre, som ville tale med ham; han var kommet i portechaise med fem forløbere med fakler, og han ville ikke komme op, uden at sir Sipple selv indførte ham. "Jeg troede naturligvis straks, at det var en af mine fornemme venner," vedblev ridderen, "og efter at have fået Hendes Nådes tilladelse til at tage ham med op gik jeg ned i forhallen, hvor jeg så en herre, som jeg ikke mindedes nogen sinde før at have set. Han var imidlertid så strålende, at jeg ikke fik den svageste mistanke, og da jeg kom hen til ham, hilste han overordentlig sirligt på mig og sagde, at skønt han ikke havde den ære at kende mig, kunne han ikke andet end tage sig den frihed at gøre mig sin opvartning, da han havde et brev til mig fra en god ven. Med disse ord stak han mig et papir i hånden, og så tilføjede han, at han havde en arrestordre imod mig for ti tusind pund, og at jeg gjorde bedst i at følge med med det gode, for han havde tyve mand med, som omringede huset i forskellige forklædninger, så al modstand ville være forgæves. Jeg blev rasende over fyrens snedighed, og da jeg mente at kunne gøre regning på, at tjenerne i forhallen ville komme mig til hjælp, sagde jeg: 'Nå, så I er en slyngel af en politibetjent, der har klædt jer ud som en gentleman for at forstyrre Hendes Nådes selskab. Tag den fyr, gutter, og smid ham i rendestenen; her har i ti guineas for jeres ulejlighed.' Jeg havde imidlertid knapt udtalt disse ord, før jeg blev grebet, puttet ind i en

portechaise og båret af sted i en håndevending, skønt husets folk og enkelte andre gjorde deres bedste for at forhindre det og skræmte hele selskabet op. Politibetjenten forsikrede imidlertid med den største frækhed af verden, at han havde arresteret mig for en statsforbrydelse, og da grevinden hørte det, ville hun ikke tillade, at hendes folk kom mig til undsætning, og jeg blev uden videre slæbt her hen."

Ridderen havde næppe endt sin historie, da det blev meldt vor helt, at der var en herre, som ville tale med ham ude i kaffestuen. Da han kom der ud, viste det sig, at det var hans ven Crabtree, som havde besørget alle hans ærinder efter aftale. Menneskefjenden gjorde også rede for, hvad han havde hørt folk sige om den ulykke, der var overgået Peregrine, for historien havde vakt sådan en opsigt, at den endnu samme aften var almindeligt samtaleemne i alle te- og spilleselskaber. Som sædvanligt løj rygtet, idet det hed sig, at gælden beløb sig til tolv tusind i stedet for til tolv hundrede, hvoraf man sluttede, at Peregrine lige fra første færd af havde været en snyder, som havde forstået at skaffe sig kredit ved sin utrolige frækhed og havde stukket hele byen blår i øjnene. Folk glædede sig derfor over hans ulykke, som de betragtede som en retfærdig straf, og begyndte at mindes forskellige træk fra tidligere tid, som de anså for vidnesbyrd om, at han var en fræk lykkeridder.

Pickle, som nu mente, at det var ude med hans ære og anseelse for stedse, hørte på alt dette med den foragt, der sætter en mand i stand til at hæve sig over verdens omdømme, og gav med stor sindsro menneskehaderen en underholdende skildring af, hvad han havde set og hørt, siden de skiltes. Mens de sad ved en kop kaffe og morede sig med dette, kom præsten

til; han ønskede vor helt til lykke med, at han bar sin ulykke med sådan filosofisk ro, og begyndte derpå at underholde de to venner med de enkelte fangers historie, efterhånden som de kom ind.

79. kapitel

Da Peregrine var blevet indviet i Fleet-fængslets hemmeligheder og til en vis grad havde forsonet sig med husets skikke, besluttede han atter at tage fat på sit oversætterarbejde og desuden hver uge at skrive et flyveskrift for at hævne sig på ministeren, som han havde erklæret evig krig. Han lukkede sig til den ende inde på sit værelse og tog umådelig flittigt og ivrigt fat.

Som han en dag sad således og arbejdede, opfangede hans øre pludselig de velkendte toner af den fløjte, Pipes altid bar hængende om halsen som et minde om hans fordums maritime kald, og derpå hørte han lyden af et træben, der kom humpende op ad trapperne. Han lukkede døren op, og ganske rigtigt, det var Hatchway og hans gamle skibskammerat Tom.

Efter at de havde hilst hjerteligt på hinanden, satte den brave Jack sig uden omstændigheder ned og så sig om i værelset. "Det er, Fanden fare i mine bovenbramsejl, en nydelig ankerplads, De har valgt Dem, fætter," sagde han. "Her kan De sidde i fred og ro, hvordan vejret så er, uden at have nødig at tørne ud og tage en vagt, og uden at De behøver at være bange for, at skuden skal drive for sine ankre. Megen plads har De nu ganske vist ikke; havde jeg vidst, her var så knebent, skulle Tom have hængt min egen køje op til Dem, så kunne De have hugget det store orkanhus der op, hvis De da ikke tørner ind selv anden og ikke tør betro Dem og Deres sengekammerat til et søm og et stykke sejldug."

Peregrine gik med godt humør ind på hans løjer og drillede ham med malkepigen i fortet, spurgte, om han nylig havde set noget til sin niece, og ville have at vide, hvad han havde at bestille i London. Løjtnanten svarede tilfredsstillende på alle hans spørgsmål, og særlig hvad det sidste angik, sagde han, at da han havde fået at vide af Pipes, at han var løbet på grund, var han taget ind for at få ham flot igen. "Kan tre tusind pund klare det, så sig bare til, så skal vi snart få den sag i orden."

Skønt Peregrine havde al god grund til at tro, at dette tilbud var alvorligt ment, ja, at løjtnanten ligefrem ville være blevet glad, om han havde taget imod det, afslog han det på det bestemteste, idet han erklærede, at han først ville ty til hans hjælp, når alle hans egne hjælpekilder var sluppet op. Et tilbud om en sum penge til at bestride de daglige udgifter med afslog Peregrine også, og så svor og forbandede Hatchway sig på, at han aldrig mere ville sætte sine ben i fortet, hvis Peregrine ikke ville behandle ham som almindelig forpagter og tage imod forpagtningsafgiften.

Det ville vor helt selvfølgelig ikke indlade sig på; det eneste, løjtnanten opnåede, var, at Peregrine lovede, at hvis han nogen sinde skulle blive nødt til at låne penge af sine venner, skulle løjtnanten blive den første, han henvendte sig til. Han bad derpå Pipes om at føre Hatchway hen på kaffehuset, hvor han kunne more sig en halv times tid med at læse aviser, mens han klædte sig på.

Da den unge herre var færdig med sit toilette, gik han hen og hentede løjtnanten, og efter at have vist ham alle stedets mærkværdigheder tog han ham igen med op på sit eget værelse, hvor middagsmåltidet blev anrettet. Mens de spiste, gentog

Jack sine venlige tilbud om at komme vor helt til undsætning, men Peregrine afslog dem lige så stædigt som før og bad ham om at skåne ham for at høre mere om den ting; ville han give ham et nyt bevis på sit venskab, kunne han gøre det ved at tage sig af Pipes, for intet trykkede ham mere, end at han ikke kunne sørge ordentligt for denne tro tjener.

Løjtnanten sagde, at det skulle han aldrig bryde sig om, for så længe han havde en hvid, skulle hans gamle skibskammerat ikke komme til at savne noget. Derpå lod han nogle vink falde om, at han tænkte på at slå sig ned der på stedet; han var ked af landlivet, sagde han, og han syntes, at luften her var så behagelig. Han sagde ingen ting så bestemt, at Peregrine rigtig kunne indlade sig på det, men han mærkede godt, hvad meningen var, og skildrede derfor alle stedets ubehagelige sider så stærkt som muligt for at skræmme løjtnanten til at opgive denne forfløjne idé.

Det var imidlertid så langt fra, at han opnåede sin hensigt, at han ligefrem gav Hatchway våben i hænderne til at bekæmpe, hvad han selv havde sagt om sin lyst til at blive på dette ubehagelige sted, og Jack ville efter al sandsynlighed have udviklet sine anskuelser i så henseende vidtløftigere, hvis deres samtale ikke var blevet afbrudt af Cadwallader, som aldrig forsømte i det mindste én gang om dagen at besøge sin ven. Da Hatchway antog, at den fremmede havde et eller andet at tale med Peregrine om under fire øjne, gik han sin vej, og da han mødte Pipes i døren, fulgtes de ad hen på spadserepladsen, hvor de holdt råd og besluttede at indlogere sig der på stedet for stadig at kunne holde øje med vor helt og være ved hånden, hvis

han skulle trænge til dem, siden han nu en gang var så stædig, at han ikke ville tage imod den hjælp, de bød ham.

Efter at have taget den beslutning forhørte de sig hos værten i kaffehuset, om de kunne få logis; han viste dem til inspektøren, som løjtnanten i sin store snedighed præsenterede sig for som en slægtning af Peregrine. Han ville gerne underkaste sig fængselslivets ubehageligheder for at kunne holde sin unge slægtning med selskab, til hans sager kom i orden igen, så meget mere, som fangen somme tider var noget forstyrret i hovedet og trængte til stadigt tilsyn; han bad derfor inspektøren om at overlade ham og hans tjener et par værelser; han ville gerne betale en rimelig pris for dem. Inspektøren var en venlig og fornuftig mand, så han fandt Hatchways handlemåde meget prisværdig, og da der just var adskillige værelser ledige, overlod han ham straks et par.

Da den sag var ordnet, sendte han Pipes ud efter sin vadsæk og gik så hen på kaffehuset, hvor han traf Peregrine, i hvis selskab han tilbragte resten af aftenen. Vor helt, som gik ud fra, at det var hans agt at rejse hjem til fortet dagen efter, skrev en liste op på nogle bøger, han havde ladet blive der, og som han bad ham sende ham med fragtmanden under hr. Crabtrees adresse. Han bad ham om ikke med et ord at omtale hans nuværende uheldige stilling, idet han ønskede, at venner og bekendte skulle holdes i uvidenhed om den så længe som muligt, da han vidste, at hans søster ville tage sig det meget nær, mens hans øvrige familie ville triumfere over hans ulykke.

Hatchway hørte meget opmærksomt på alt, hvad han sagde, og lovede at rette sig efter det. Derpå kom de til at tale om alle de løjer, de havde haft sammen, og da det lakkede langt ud ad

aftenen, lod Peregrine, som åbenbart var meget ked af det, ham vide, at nu blev porten snart lukket, så nu måtte han gå. Jack svarede, at han ikke kunne indlade sig på at gå foreløbig, så længe, som det var siden, de havde taltes ved; han ville blive en times tid eller to til, selv om han skulle udsætte sig for at komme til at ligge på gaden. Pickle ville ikke støde sin gæst, så det blev, som løjtnanten ville have det; der blev sendt bud efter et par kyllinger og asparges til aftensmad; Pipes gjorde opvartning med stort velbehag, og flasken gik lystigt rundt lige til midnat. Så rejste løjtnanten sig og sagde, at han var træt, så nu ville han tørne ind, og da Pipes hørte det, kom han frem med en lygte, som han tændte. Jack trykkede derpå Peregrines hånd, ønskede ham god nat og lovede at besøge ham tidligt næste morgen.

Peregrine, som troede, at det var vinen, der talte ud af ham, sagde, at hvis han ville sove, var sengen redt til ham i hans værelse, og gav Pipes ordre til at klæde sin herre af. Hatchway lod ham nu vide, at han ikke havde nødig at gøre ham ulejlighed, da han allerede havde sikret sig logi, og da den unge herre udbad sig en nærmere forklaring, tilstod han rent ud, hvad han havde gjort. "Det var sådan en trist beskrivelse, De gav mig af stedet her," sagde han, "at jeg ikke kunne finde mig i, at De skulle være her muttersalene." Vor unge herre, som af naturen ikke var synderlig oplagt til at tage imod velgerninger, og som indså, at dette venskabsbevis fra Hatchways side ville gribe forstyrrende ind i hans planer ved at lægge således beslag på hans tid og tanker, at det ikke blev til noget med hans arbejde, talte dagen efter under fire øjne med løjtnanten og forestillede ham meget indtrængende, hvor tåbeligt det skridt,

han havde gjort, var, og hvilke uheldige følger det kunne få. Han tilføjede, at for ham, Peregrine, ville det, at han opholdt sig i fængslet, være en stor gene, da hans håb om muligvis en gang at genvinde sin frihed helt og holdent beroede på, at han kunne leve fuldstændig uforstyrret. Løjtnanten besvarede alle Peregrines indvendinger med stor sindsro, og hvad særlig den angik, at hans ophold i fængslet ville forstyrre vor helt, gav han ham sit ord på, at han aldrig skulle praje ham, med mindre han selv først gav signal til at slå en sludder af. Til syvende og sidst erklærede han, at han blev, hvor han var, og brød sig ikke om, hvad andre mennesker mente om den ting.

Da Peregrine mærkede, at han var urokkelig, opgav han at trænge yderligere ind på ham, idet han dog besluttede at gøre ham ked af sit forsæt ved at behandle ham på en tilbageholdende og overmodig måde, for han kunne ikke holde ud at tænke på, at han skulle være noget menneske i verden således forbunden. Han sagde derfor farvel til løjtnanten under et intetsigende påskud og tilføjede, at han ikke kunne have den fornøjelse at spise til middag sammen med ham, da han skulle være sammen med nogle af sine medfanger.

Jack havde aldeles ingen fine fornemmelser, så han tog ingenlunde Peregrine denne erklæring ilde op, men rådførte sig straks med Pipes, som rådede ham til at gå hen på kaffehuset og i køkkenet og lade folkene der vide, at han betalte for alle de drikke- og spisevarer, hr. Pickle rekvirerede. Som sagt, så gjort, og da der ikke blev givet kredit, deponerede Hatchway en sum penge, idet han lod nogle ord falde til restauratøren og vinhandleren om, at han ikke kunne gøre sin fætter Peregrine

den vennetjeneste på anden måde, desformedelst at han ikke var ganske rigtig i hovedet.

Dette havde til følge, at der endnu samme dag kom rygter i omløb i fængslet, om at hr. Pickle var en stakkels forrykt person, og at hans nære pårørende, løjtnanten, havde underkastet sig den ubehagelighed at opslå sit kvarter i fængslet blot for at holde øje med ham. Denne snak kom imidlertid først vor helt for øre næste dag, da han sendte en af de tjenende ånder i fængslet hen at bestille et par kyllinger og andre spisevarer, da han havde indbudt sin ven Hatchway til middag i håb om, at det måtte kunne lykkes ham at overtale ham til at opgive sin beslutning, efter at han en hel dag igennem havde prøvet fængselslivets ubehageligheder. Buddet kom tilbage med den besked, at hans bestilling skulle blive prompte effektueret, men pengene, Peregrine havde givet ham til at betale den med, havde han med tilbage; hans pårørende havde betalt.

Peregrine blev lige så opbragt som forbavset over den besked og besluttede at vise løjtnanten skarpt til rette for denne upassende adfærd, som han mente måtte skade hans anseelse. Imidlertid sendte han buddet hen på kaffehuset efter vin, og da han fik samme besked derfra, blev han helt rasende. Han tog buddet i forhør, og fyren, som var bange for at lægge sig ud med sådan en god herre, fortalte rent ud, hvad folk i fængslet sagde om ham. Den unge herre blev så vred, at han skrev et skarpt brev til løjtnanten, i hvilket han ikke blot tog sin indbydelse tilbage, men også lod ham vide, at han aldeles ikke ville have noget med ham at gøre, så længe han blev i fængslet. Derpå gik han hen til restauratøren og værten i kaffehuset og lod dem

vide, at det ikke var ham, men manden med træbenet, der var gal, og at han ikke ville have det ringeste med dem at gøre, hvis de nogen sinde lod det ulykkelige dårekistelem betale, hvad han bestilte. Restauratøren og kaffehusværten blev meget forbløffede over denne protest og kom efter moden overvejelse til det resultat, at Peregrine og løjtnanten var lige forrykte, løjtnanten, fordi han betalte en mands gæld imod hans vilje, og Peregrine, fordi han tog ham et sådant venskabsstykke ilde op.

80. kapitel

Om eftermiddagen, da Peregrine som sædvanlig havde lukket sig inde på sit værelse med sin ven Crabtree, holdt Hatchway og Pipes, som selv havde måttet fortære de spise- og drikkevarer, de havde bestilt, atter råd. Pipes fortalte, at Peregrines fortroligste ven var den gamle, døve pebersvend, de havde set hos ham den foregående dag, og den skarpsindige Hatchway drog da straks den slutning, at det var menneskehaderens skyld, at den unge herre var så urimeligt stædig, af hvilken grund de burde give den gamle en ordentlig revselse. Dette gik Pipes så meget glattere ind på, som han længe havde stået i den formening, at den gamle var en heksemester og troldmand, som det ikke var værd at være i bekendtskab med. De besluttede derfor at gribe den formentlige troldmand, når han kom ud fra Peregrine, og slæbe ham hen under posten. De ville have iværksat denne plan endnu samme aften, hvis menneskehaderen ikke tilfældigvis var gået, for det blev mørkt, og mens de endnu troede, at han var hos Peregrine, men dagen efter passede de på ham, og idet han gik forbi, lettede Pipes på hatten og sagde: "Gid Fanden havde dig, din gamle døve satan! Vi to skal have os en omgang, og du kan stole på, at jeg skal lægge mig så klos op ad dig, at du nok skal høre braget af mine kanoner, om du så har stoppet dine øren med værk."

Menneskehaderen var, som vi ved, ikke døvere, end at han jo nok hørte, hvad Pipes sagde, og skønt han ikke helt forstod meningen, blev han dog så forskrækket, at han udtalte sin bekymring for Peregrine og sagde, at han slet ikke syntes om

ham med træbenet. Pickle forsikrede ham, at han ingen grund havde til at være bange for de to sømænd, som han jo aldrig havde givet anledning til at være vrede på ham, og selv om så var, ville de ikke vove at foretage sig det ringeste imod ham, da de måtte kunne sige sig selv, at så var det forbi med enhver udsigt til den forsoning med ham, som det var dem så magtpåliggende at opnå, ligesom også at de i så fald ville blive vist ud af fængslet. I virkeligheden var den unge herre imidlertid slet ikke vis på, at Hatchway ikke havde et eller andet for imod Crabtree, men da han ikke kunne gøre den gamle synderlig fortræd på et sted, hvor hans råb straks ville tilkalde hjælp, ønskede han, at løjtnantens anslag måtte lykkes, da der så var udsigt til, at han ville blive fri for de to sømænd, hvis selskab for tiden var ham til besvær.

Alt gik, som aftalt var. Hatchway og Pipes overfaldt Crabtree og slæbte af med ham hen til posten, hvor de utvivlsomt ville have givet ham et ubehageligt styrtebad, hvis han ikke havde skreget sådan op, at Pickle og adskillige andre straks kom ham til undsætning. Nu måtte de vige for overmagten, og vor helt fulgte den forfærdede Cadwallader helt ud til porten og indgav en formelig klage til inspektøren over de to voldsmænd, som han betegnede som forrykte, hvilket støttedes ved en snes øjenvidners udsagn. Dette havde til følge, at inspektøren lod hr. Hatchway vide, at han måtte flytte næste dag, hvis han ikke ville smides ud, og da løjtnanten hånligt vægrede sig ved at efterkomme denne ordre, blev han og Pipes, da de næste dag morede sig med at spadsere på spadserepladsen, pludselig omringet af konstabler og smidt på porten, hvilket for øvrigt ikke gik af uden hårdnakket modstand, og der er ingen tvivl

om, at var de to rolighedsforstyrrere ikke ligefrem blevet overrumplet, havde de budt hele fængselspersonalet trods og lavet adskillige tragedier. Nu skiltes løjtnanten ikke fra den, der førte ham, før han til afsked havde knebet ham i næsen, og Pipes fulgte dette glorværdige eksempel og gav den, der tog sig af ham, et blåt øje til erindring, hvilket manden gengældte med sådan en god vilje, at Toms øje ligefrem gjorde tjeneste som kalejdoskop, hvorpå de begge to trak ud og gav sig til at bokse. De kæmpende var omtrent lige stærke og smidige, men konstablen var mere øvet i kunsten, havde mere end én gang udmærket sig offentligt og havde sat det ene øje over styr under udøvelsen af sit kald som bokser. Den sidst anførte omstændighed benyttede Pipes sig af, og efter at have fået adskillige stød i tindingerne og på kæbebenene gav han ham sådant et puf under det femte ribben, at han faldt om for fødderne af ham. Pipes modtog en mængde lykønskninger i anledning af sin sejr, ikke blot af sin ven Hatchway, men også af alle de omstående, især af en præst, som inviterede dem hjem til sig i et ølhus der i nærheden, hvor de blev så fortræffeligt beværtet, at de besluttede at opslå deres kvarter der, så længe de blev i byen. Til trods for al den utak, de havde fået for deres bestræbelser i retning af at være vor helt til tjeneste, var de nemlig fuldt og fast bestemte på at holde ud.

Mens de således satte sig fast der og knyttede adskillige intime forbindelser rundt omkring i fængslet, gik Peregrine glip af Cadwalladers selskab, idet menneskefjenden skriftligt underrettede ham om, at han ikke turde risikere at besøge ham, så længe sådan et par snigmordere gjorde vejen til og fra ham usikker. Vor helt havde i den grad vænnet sig til omgangen med

Crabtree, at han meget dårligt kunne undvære den under de forhåndenværende omstændigheder, da han så at sige var afskåret fra alle andre fornøjelser. Han måtte imidlertid finde sig i det uundgåelige, hvor hårdt det end faldt ham, og da hans medfanger slet ikke tiltalte ham, var han helt og holdent henvist til sig selv. Han kastede sig derfor med utrolig iver og udholdenhed over sit arbejde, så meget mere som han havde den tilfredsstillelse, at nogle af de tordentaler, han havde offentliggjort imod ophavsmanden til hans ulykker, havde gjort stor opsigt.

Den tid, han fik til overs fra sit arbejde, var for øvrigt optaget af deltagelse for de lidelser, han så omkring sig. Der gik ikke en dag, uden at han oplevede et eller andet, der satte hans følelser i bevægelse og lagde beslag på hans gode hjerte. Snart var det en ulykkelig hustru, som efter at have kendt gode dage havde været nødt til at følge med sin mand til denne ulykkens og nødens bolig, snart var det sultens og kuldens ødelæggelser, der tildrog sig hans opmærksomhed, og hans fantasi udmalede ham disse lidelser tusind gange værre, end de i virkeligheden var. Og ikke blot hans hjerte, men også hans pung var altid åben for al denne elendighed. Han lindrede uden at ænse sine knappe kår med rund hånd nøden, hvor den trådte ham i møde, og han vandt en popularitet, som var meget fornøjelig, men alt andet end indbringende. Kort sagt, hans godgørenhed holdt ingenlunde skridt med hans indtægter, og det varede ikke længe, før hans hjælpekilder var helt udtømte. Så tyede han til sin forlægger, som med nød og næppe gav ham et lille forskud, der straks gik samme vej. Han kendte sin svaghed i så henseende og indså, at den var uhelbredelig; han indså, at hvor

flittig han end var, ville han dog aldrig kunne følge med, og denne tanke gjorde et dybt og smerteligt indtryk på ham. Det bifald, hans flyveskrifter indbragte ham, begyndte som en ofte nydt hjertestyrkning at tabe sin betydning for ham; hans helbred led ved det stillesiddende liv, han førte og ved det strenge arbejde; hans øjne blev dårlige, han mistede appetitten, og han begyndte at tabe modet; han blev tungsindig, ligegyldig og kunne ikke længere gøre brug af det eneste middel, han havde til at tjene sit livsophold. Hertil kom, at hans sagfører lod ham vide, at han havde tabt sin sag og var dømt til at udrede sagens omkostninger, og samtidig fik han at vide, at hans forlægger var gået fallit, og at hans ven Crabtree lå for døden. Det var trøstelige betragtninger for et ungt menneske med en karakter som Peregrines, der var således beskaffen, at jo dybere han sank ned i elendighed, des stoltere og mere ubøjelig blev han. Hellere end at ty til Hatchway, som stadig krydsede uden for porten i håb om at måtte få lejlighed til at komme ham til hjælp, fandt han sig i at undvære alle livets behageligheder og pantsatte sine klæder til en irsk pantelåner i fængslet for at få penge til at købe det aldeles uundværlige for. Han blev bitter over for menneskeheden i almindelighed og så ligegyldig for livets glæder, at han slet ikke havde noget imod snart at få ende på den usle tilværelse, han førte. At tage hjælp af nogen var ham en aldeles utålelig tanke, han skyede sine tidligere bordfæller for at undgå venskabsbevidnelser, der nu var ham ubehagelige, og unddrog sig al omgang.

81. kapitel

Mens han således sygnede hen i denne ulykkelige forfatning, i strid med verden og sig selv, kom kaptajn Gauntlet til byen for at søge forfremmelse. Efter sin kones udtrykkelige opfordring og opfyldt af ønsket om at blive forsonet med ham, selv om han skulle gøre ham nogle indrømmelser, søgte han at få ham opspurgt, men han kunne ikke få at vide, hvad der var blevet af ham, og idet han gik ud fra, at han var taget ud på landet, besluttede han først at afgøre sine forretninger og så bagefter se at få ham opspurgt. Han henvendte sig derfor til den fornemme mand, han troede var hans velynder, og som havde taget imod hans taksigelser og en værdifuld gave, da han var blevet forfremmet til kaptajn, forelagde ham sine ønsker og blev opmuntret med en mængde fagre ord. Imidlertid stiftede han bekendtskab med en af embedsmændene i Krigsministeriet, som man havde sagt ham kunne gøre en hel del for ham, og denne herre oplyste ham om, at den fornemme mand, han satte sin lid til, aldeles ingen indflydelse havde og slet ingen ting kunne gøre for ham, idet han samtidig udtalte sin forundring over, at kaptajn Gauntlet ikke henvendte sig til den formående mand, der havde udvirket hans sidste forfremmelse.

Dette førte til en forklaring, og Godfrey opdagede nu til sin store overraskelse, at han svævede i en fuldstændig vildfarelse med hensyn til, hvem der havde været hans velynder. Han kunne ikke begribe, hvorfor en adelsmand, som han slet ikke kendte, havde taget sig af ham, men da han fandt, at det var

hans pligt at takke ham, gik han til ham næste morgen, og så fik han at vide, at det var hr. Pickles venskab, han kunne takke for sin sidste forfremmelse.

De følelser, som denne opdagelse vakte i Gauntlets sjæl, er ikke til at beskrive. "Du gode Gud!" råbte han, "hvor længe har jeg ikke båret nag til min velgører! Det var min agt at forsone mig med ham, før jeg fik dette at vide; nu får jeg ikke et roligt øjeblik, før jeg får takket ham for hans heroiske venskab. Jeg ville være Deres Herlighed meget forbunden, om De ville sige mig, hvor han opholder sig, for der, hvor han før har boet, vidste de ingenting om ham."

Adelsmanden blev rørt så vel over Peregrines ædle selvfornægtelse som over hans vens taknemmelighed, og idet han beklagede den ulykke, der havde ramt Peregrine, fortalte han Gauntlet, at den unge mand i nogen tid havde været forstyrret i hovedet som følge af, at han havde bortødslet sin formue, og at hans kreditorer havde sat ham i Fleet-fængslet. Om han endnu var der, eller om døden havde udfriet ham af hans lidelser, vidste Hans Herlighed ikke. Aldrig så snart havde Godfrey fået dette at vide, før han blev opfyldt af sorg og utålmodighed; han brød straks op og kørte hen til fængslet. Lige uden for dette fik han øje på Hatchway og Pipes, som stod med strikkede nathuer under hattene og hver med sin tobakspibe i munden og købte blomkål af en grønthandler. Han blev meget glad ved at se de to sømænd, da han gik ud fra, at så kunne han være vis på at træffe sin ven, lod kusken holde og kaldte på løjtnanten. Da Jack så, hvem det var, løb han umådelig ivrigt hen til vognen, trykkede hjerteligt kaptajnens hånd og sagde: "Død og pine, det var brillant, at vi fik Dem med på

slæbetov; nu skal vi nok få skuden på ret køl. Jeg har haft mangen en god kammerat, som jeg altid har fået til at lægge roret om, når der var noget i vejen, og han var ved at kuldsejle, men denne hersens stædige satan lystrer hverken ror eller sejl, og jeg kan ikke se rettere, end at han vil gå til bunds."

Gauntlet steg straks ud af vognen og fulgte med sømanden hjem i hans logi, hvor han fik fuld besked om, hvad der var foregået mellem løjtnanten og Pickle. Til gengæld fortalte han Jack, hvad han havde fået at vide om, hvorledes det hang sammen med hans forfremmelse, hvilket slet ikke overraskede løjtnanten, som tog piben af munden og sagde: "Ja, ser De, kaptajn, det er ikke det eneste, De kan takke ham for. Den historie, De ved nok, om kaptajn Trunnions gamle gæld var rent opspind; det var noget, Peregrine havde fundet på for at hjælpe Dem, men han vil hellere drive af uden sejl og ror end selv tage imod sådan en håndsrækning."

Godfrey blev ikke blot overrasket, men også ubehageligt berørt af denne oplysning, som sårede hans stolthed, mens den på den anden side gjorde ham endnu mere opsat på at gøre noget til gengæld for den tjeneste, Peregrine således havde vist ham, uden at han anede det. Han forhørte sig nærmere om, hvorledes det stod til med fangen, og da han fik at vide, at han var syg og knapt havde det nødvendige til livets ophold, men dog aldeles ikke ville høre tale om at tage imod hjælp, blev han meget bekymret over denne stædighed, idet han frygtede for, at han så heller ikke ville anerkende hans ret til at lette hans ublide kår. Han besluttede imidlertid ikke at lade noget middel uforsøgt og gik straks hen i fængslet, hvor han lod sig vise op til den ulykkelige fanges værelse. Han bankede sagte på døren,

men da han lukkede op og trådte ind, fo'r han overrasket og forskrækket tilbage. Den skikkelse, der stod for ham, var et rent vrag af hans i sin tid så lykkelige ven, som havde forandret sig i den grad, at han næsten ikke var til at kende igen. Den blomstrende, kvikke og livlige yngling var blevet til et affældigt, magert og i alle måder ynkeligt spøgelse, et billede på sygdom, mangel og fortvivlelse; kun hans øjne havde bevaret et vist vildt udtryk og skød lyn, der ligesom gennembrød de skyer, der ellers hvilede over hans ansigt; han så tavs på sin ven med et blik, i hvilket forvirring var blandet med foragt. Gauntlet blev så betaget af den sørgelige skæbnens omskiftelse, der her viste sig for ham, at han brast i gråd og ikke kunne få et ord frem.

Peregrine blev til trods for sit menneskehad rørt over dette usædvanlige bevis på deltagelse, men han søgte at kvæle sine følelser. Han rynkede panden, hans øjne funklede som gloende kul, og han vinkede ad Godfrey, at han skulle gå sin vej, men hans følelser var for stærke, til at han helt kunne holde dem tilbage; han udstødte et dybt suk og græd højt. Da Gauntlet så, hvor bevæget han var, lagde han sine arme om hans hals og sagde: "Min kæreste ven og største velgører, jeg kommer for at gøre dig min afbigt, fordi jeg fornærmede dig, sidst da vi taltes ved; jeg beder dig om tilgivelse og takker dig, for den lykke og velstand, jeg ved din hjælp har opnået, og jeg agter, enten du vil eller ej, at fri dig ud af den sørgelige stilling, du er i, og som jeg for en time siden ingen anelse havde om. Nægt mig ikke den tilfredsstillelse at gøre, hvad der ikke er andet end min skyldighed. Du må ganske sikkert have haft nogen agtelse for et menneske, du har gjort så meget for, og er der det ringeste tilbage af den, vil du ikke berøve ham en lejlighed til at vise, at

han fortjener den. Lad mig ikke lide den største ydmygelse, der kan tilføjes et menneske, at se mit venskab forsmået, men bring mig, der til enhver tid er villig til at ofre mit liv for din skyld, det offer at opgive din vrede og den beslutning, andre ikke har kunnet rokke. Og vil du ikke give efter for mine bønner, så gør det af hensyn til min Sofie, som gav mig det strengeste pålæg om at søge din tilgivelse, da hun endnu ikke anede, hvor meget jeg skylder din ædelmodighed. Og skulle selv dette hensyn ikke betyde noget for dig, så håber jeg i alt fald, at du vil give lidt efter for den stakkels Emilias skyld. Hendes kærlighed har for længst fået bugt med hendes vrede, og hun sørger lønligt over den ligegyldighed, du viser hende."

Disse ord, der blev fremført på den mest bevægede måde, gjorde et dybt indtryk på Peregrine. Hans ansigt formildedes, han greb sin vens hånd, og så snart han atter fik sit mæle, som de lidenskaber, der stredes i hans hjerte og fuldstændig overvældede ham, havde berøvet ham, forsikrede han, at der ikke var spor af vrede imod Gauntlet i hans sjæl, men at han betragtede ham som en trofast ven. Han talte om Sofie i de ærbødigste udtryk og om Emilia med den dybeste ærefrygt, men udtalte tillige, at han havde opgivet alt håb om nogen sinde at genvinde hendes agtelse. Han bad Godfrey undskylde, at han ikke benyttede sig af hans kærlige tilbud, men han havde afbrudt al forbindelse med menneskeheden og længtes blot efter døden; kom den ikke snart af sig selv, var det hans fulde og faste forsæt hellere at lægge hånd på sig selv end at udsætte sig for denne lumpne verdens foragt og endnu utåleligere medlidenhed.

Gauntlet gjorde alle de indvendinger imod denne fortvivlede beslutning, som hans varme venskab lagde ham i munden, men det hjalp ikke, vor helt afviste dem roligt og forsvarede sig med, hvad han anså for fornuftens og filosofiens grundsætninger.

Mens de var optaget af dette ordskifte, blev der bragt Peregrine et brev; han kastede det ligegyldigt til side uden at åbne det, skønt han ikke kendte håndskriften, og han ville efter al sandsynlighed aldrig have læst det, hvis ikke Gauntlet indstændigt havde bedt ham om at sætte alle omstændigheder til side og læse det straks. Pickle brød da brevet og så til sin overraskelse, at det var en meddelelse fra den skibskaptajn, han havde syv hundrede pund til gode hos, og som nu var kommet hjem fra Indien og var rede til at betale pengene tilbage med renter. Peregrine havde aldrig så snart kastet et blik i dette behagelige brev, før hans ansigt klarede op; han rakte sin ven det og sagde: "Her er et langt vægtigere argument for din mening, end al verdens kasuister kan præstere." Gauntlet tog overrasket over denne bemærkning brevet og læste det ivrigt, og blev selvfølgelig overordentlig glad over denne gode tidende, "ikke så meget for pengenes skyld i og for sig," sagde han, "for jeg ville på ære med glæde betale tre gange så meget for at hjælpe dig, som fordi det lader til, at dette budskab atter kan forsone dig med livet."

Denne uventede lykke hævede straks vor helts sunkne mod, og Godfrey greb lejligheden til at minde ham om hvilke fremtidsudsigter han, ung og begavet, som han var, i virkeligheden endnu havde. Han bad ham indstændigt om at tage imod en sum penge til at bestride sine daglige fornødenheder med og trængte alvorligt ind på ham for at få lov

til at betale den gæld, han sad fængslet for, idet han tilføjede, at han havde fået så mange penge med Sofie, at han kunne gøre det, uden at det i nogen måde voldte ham bryderi. Peregrine svarede, at han kunne stole på, at han nok en gang skulle ty til hans hjælp, i fald det gjordes nødig, men for øjeblikket kunne han ikke gøre det uden at såre Hatchway, der med så stor udholdenhed havde lagt sin hengivenhed for ham for dagen.

82. kapitel

Kaptajnen indrømmede modstræbende, at Jack havde første prioritet, og Pickle skrev en billet til løjtnanten med anmodning om, at han ville komme op til ham. Hatchway stod uden for fængselsporten og ventede på Gauntlet, og så snart der kom bud efter ham, satte han alle sejl til og skyndte sig op til sin ven. Pipes fulgte lige i hans kølvand, og et øjeblik efter hørte Peregrine og Gauntlet træbenet humpe op ad trappen i sådan en fart, at de straks troede, det var en, der slog med en trommestik på en tom tønde. I hastværket var den brave løjtnant imidlertid nær kommet galt af sted, idet træbenet gik ned i et hul, så han faldt bagover, men heldigvis fik Pipes grebet ham i sine arme, så der skete ingen anden skade, end at træbenet knækkede, hvorpå løjtnanten spændte det af og lod det blive siddende i hullet og hoppede ind til Peregrine på ét ben.

Peregrine tog hjerteligt imod ham, bød ham tage plads på sengen og gjorde mange undskyldninger, fordi han havde været så tilbageholdende over for ham; nu ville han bede ham om at låne ham ti guineas. Løjtnanten trak uden at svare et ord sin pung op af lommen, og Pipes blev så henrykt, at han satte fløjten for munden og gav et nummer til bedste.

Da den sag var bragt i orden, bad vor helt kaptajnen og Hatchway om at spise til middag hos ham; foreløbig ville han gerne være ene med Pipes, der skulle besørge forskellige ting for ham. De gik, og så sendte han Pipes hen til pantelåneren for at indløse hans klæder og lod ham bestille noget middagsmad.

Da Godfrey kom tilbage, blev han glad overrasket ved at se, hvilken heldig forandring der var foregået med hans ydre, for han var efter at have vasket og redt sig og efter at have fået ordentlige klæder på virkelig blevet et helt andet menneske.

De spiste meget fornøjede til middag sammen, og om eftermiddagen, da Gauntlet var gået, gik Peregrine ud på spadserepladsen, hvor han blev hjerteligt modtaget, ikke blot af sine tidligere bordfæller, der ikke havde set ham i lange tider, men også af dem, han havde gjort godt imod, inden hans midler slap op. Efter hans anmodning gav inspektøren Hatchway lov til atter at tage sit logi i fængslet i besiddelse. Pipes blev sendt ud for at skaffe at vide, hvordan det stod til med Crabtree, og kom igen med den besked, at menneskehaderen efter at have overstået en alvorlig sygdom var taget til Kensington for at styrke sig ved landluften. Peregrine, som vidste, hvor knapt den gamle havde det med penge, bad dagen efter Gauntlet om at tage ud og se til ham og bringe ham et brev, hvori han udtalte sin beklagelse over, at han havde været syg, meddelte ham det glade budskab, han havde modtaget, og bad ham om at ty til hans pung, hvis det på mindste måde kneb for ham. Cadwallader, som kendte kaptajnen fra Bath, ville, skønt han var blevet til et rent skelet, straks med til London, men det satte hans sygeplejerske sig på det bestemteste imod, så det måtte han opgive. Han forhørte sig på det nøjeste om de to sømænd, som han sagde, havde jaget ham sådan en skræk i livet, at han ikke havde turdet have det mindste at gøre med Pickle, og det var da også den, der havde skaffet ham den feber på halsen, som han endnu led af. Da han hørte, at Peregrine og Hatchway var blevet gode venner

igen, så at han ikke længere udsatte sig for fare ved at komme løjtnanten for øje, lovede han at indfinde sig i fængslet, så snart han kunne. Hvad Peregrines tilbud angår, så skrev han et brev til ham, hvori han takkede ham for det, men erklærede, at han aldeles ikke trængte til hans hjælp.

I løbet af nogle få dage genvandt vor helt sin gamle livlighed, fik sit huld og kom til kræfter. Han deltog atter i de adspredelser, der var at få i fængslet. Kort efter kom pengene fra skibskaptajnen, og det viste sig, at summen med renter var løbet op til elleve hundrede pund. Det hævede hans mod, at han kom i besiddelse af disse penge, men på den anden side satte det ham i nogen forlegenhed. Han syntes undertiden, at det var hans pligt som mand af ære at anvende største delen af denne sum til at afbetale den gæld, han sad fængslet for, men til andre tider syntes han, at den pligt kunne han nok fritage sig for, da hans kreditor havde båret sig så skammeligt ad imod ham og krænket og fornærmet ham ti gange mere, end de penge var værd. Han tænkte ligefrem på at rømme fra fængslet med resterne af sin velstand og søge at anvende den på bedste måde i et fremmed land. Foreløbig købte han obligationer for de tusind pund i håb om, at han, så længe han var i fængslet, måtte kunne slå sig igennem med renten i forbindelse med, hvad hans arbejde indbragte ham.

Gauntlet trængte stadig ind på ham for at få lov til at betale hans gæld til amtsforvalteren og ville have, at han skulle købe sig en officersbestalling for nogle af de penge, han havde fået. Løjtnanten påstod, at det tilkom ham at sørge for, at hans fætter kom på fri fod, for hans tante havde efterladt ham en køn skilling, som med rette burde komme den unge herre til gode,

og alt hans bohave, ja selve huset, han boede i, var jo også Peregrines. Han havde ganske vist allerede gjort testamente til fordel for ham, men han fik aldrig en rolig time, før han atter var fri og ikke længere savnede nogen af livets behageligheder.

Cadwallader, som nu var kommet til byen og deltog i disse forhandlinger, og som bedre end nogen af de andre kendte den unge mands sære og ubøjelige karakter, foreslog at Hatchway, da Peregrine ikke på nogen måde ville tage imod vennetjenester, skulle købe fortet for en rimelig pris, hvilket ville være mere end tilstrækkeligt til, at han kunne betale sin gæld, og hvis han ikke ville trælle i hæren, kunne han jo så købe sig en livrente, flytte ud på landet og leve der, hvor der var latterlige mennesker nok, han kunne more sig over.

Dette forslag havde Pickle mindst at indvende imod, og løjtnanten var fuldstændig rede til at gå ind på det, det ærgrede imidlertid Gauntlet, at han på den måde ville gå glip af enhver udsigt til at hjælpe sin ven, og han protesterede derfor ivrigt imod, at han sådan trak sig tilbage fra verden, hvilket ville gøre det af med alle de forhåbninger, man var berettiget til at nære om, hvad hans talenter kunne drive det til. Disse alvorlige forestillinger havde til følge, at vor helt ikke kunne få sig til straks at tage sin beslutning, og hertil kom, at han i grunden slet ingen lyst havde til at skille sig ved fortet, hvilket han ikke syntes, han kunne gøre, uden at krænke gamle Trunnions minde.

83. kapitel

Mens de drøftede denne sag, fortalte kaptajnen ham i samtalens løb, at Emilia var kommet til byen og havde spurgt så ivrigt til hr. Pickle, at det lod til, at hun til en vis grad måtte vide besked om den ulykke, der havde ramt ham; han ville derfor gerne vide, om han måtte oplyse hende om, hvorledes sagerne stod, i fald hun trængte yderligere ind på ham desangående; han havde hidtil undgået at tale om det.

Dette vidnesbyrd om, at hun nærede deltagelse for ham, undlod ikke at gøre stærkt indtryk på Peregrine, hvis sjæl straks kom i det oprør, som en kærlighed, det kun i ringe grad er lykkedes at kue, jævnligt frembringer. Han svarede, at hans mislige omstændigheder var af den beskaffenhed, at de ikke kunne holdes skjult, så han fandt ikke, at der var nogen grund til, at han skulle nægte sig Emilias. medfølelse, da han for stedse var afskåret fra hendes kærlighed; han bad derfor Godfrey om at bringe sin søster en håbløs elskers ærbødigste hilsen.

Skønt han således betegnede sig selv som håbløs i denne henseende, syslede hans fantasi imidlertid uvilkårligt med behageligere forestillinger. Crabtrees forslag havde fæstet rod i hans sjæl, og han kunne ikke værge sig imod den tanke, hvilken salighed det ville være at føre et hyrdeliv i den yndige Emilias arme langt borte fra den store verden, han nu hadede og foragtede. Hans fantasi udmalede ham, hvorledes han ville kunne skabe hende en uafhængig tilværelse ved hjælp af den lille livrente, han kunne købe, i forbindelse med udbyttet af

hans arbejde, og han forudså, at han i løjtnanten, som allerede havde indsat ham som sin arving, ville have en støtte, når familien voksede. Han fordelte på forhånd sin tid imellem arbejde, huslig lyksalighed og landlivets glæder, og forestillede sig, hvorledes han om aftenen ville sværme sammen med sin elskede, når de vandrede langs de sivgroede bredder af en klar bæk eller beskar vinstokkenes yppige ranker eller sad og talte sammen i en skyggefuld lund, han selv havde plantet.

Det var imidlertid ikke andet end fantasiens luftige skyggebilleder, som han vidste aldrig ville blive til virkelighed, ikke fordi han i og for sig anså det for en umulighed for en mand i hans stilling at opnå en sådan lykke, men fordi han ikke ville nedlade sig til at fremsætte et forslag, som på nogen som helst måde kunne forringe Emilias fremtidsudsigter eller udsætte ham for et afslag fra den unge dame, der havde afvist ham, da han stod på sin lykkes højdepunkt.

Mens han hengav sig til disse behagelige drømmerier, indtraf der uventet en begivenhed, som var af stor betydning for hende og hendes broder. Deres onkel døde pludseligt, og det viste sig, at han havde testamenteret fem tusind pund til Godfrey og ti tusind til Emilia, som altid havde været hans yndling.

Havde vor helt tidligere betragtet sin kærlighed til Emilia som en lidenskab, han under alle omstændigheder måtte bekæmpe, blev dette i endnu højere grad tilfældet nu, da hun var blevet rig. En dag bragte Godfrey ham imidlertid et brev fra Emilia. Den unge mand blev blussende rød og kom til at ryste, da han kendte hendes håndskrift, for han fik straks en anelse om, hvad dette brev gik ud på, og han blev slet ikke overrasket, da han efter ærbødigt at have kysset det læste, som følger:

"Min herre! Jeg har bragt min ære et tilstrækkeligt offer ved lige til nu at give mig skin af at nære en vrede, som jeg for længst har opgivet, og da den heldige forandring, der nylig er foregået med mine forhold, sætter mig i stand til åbent at vedkende mig mine følelser, uden at jeg har nødig at frygte for at blive mistænkt for at have lave hensigter, griber jeg lejligheden til at forsikre Dem, at hvis jeg endnu har den plads i Deres hjerte, som jeg i sin tid har været indbildsk nok til at tro, jeg besad, er jeg villig til at gøre det første skridt til forsoning, hvorfor jeg har bemyndiget min broder til at slutte forlig på mine vegne.

Emilia."

Efter med glødende begejstring at have kysset underskriften faldt Pickle på knæ og råbte med himmelvendte blikke: "Gud være lovet, så har jeg ikke taget fejl af den ædle pige! Jeg har altid troet, at hun var opfyldt af de reneste og mest heroiske følelser, og nu giver hun mig et uforkasteligt bevis på sit højsind. Det tilkommer nu mig at vise, at jeg fortjener hendes agtelse. Himlen ramme mig med sin hævns hvasseste pile, om jeg ikke i dette øjeblik betragter Emilia med den fuldkomneste kærlighed og tilbedelse, men hvor elskelig og fortryllende hun end er, er jeg mere end nogen sinde bestemt på at ofre min lidenskab for min ære, om det så skal koste mig mit liv; jeg må afslå et tilbud, som ellers intet i verden kunne få mig til at vrage!"

Gauntlet var forberedt på denne erklæring; han forestillede Peregrine, at her slet ikke var tale om hans ære, da han allerede havde lagt sit højsind for dagen ved gentagne gange at lægge hele sin velfærd for Emilias fødder på tider, da der ikke kunne være den ringeste egennytte med i spillet. Afviste han hendes tilbud, ville han give verden ret til at sige, at hans stolthed var egensindig og hans fasthed stædig, ligesom også hans søster ville have god grund til at tro, at hans kærlighed til hende måtte være forstilt, eller at den var blevet betydeligt afkølet. Pickle svarede hertil, at verden havde han længe budt trods, og hvad Emilia angik, så tvivlede han ikke om, at hun i sit hjerte ville billige hans beslutning og lade hans hensigters renhed vederfares retfærdighed.

Det var aldrig let at få vor helt til at opgive, hvad han havde sat sig for, men siden han var kommet i fængsel, var han næsten blevet fuldstændig urokkelig. Efter at have lettet sin samvittighed ved at lade ham vide, at det gjaldt hans søsters lykke, at hans moder billigede det skridt, hun havde gjort, og at han selv ville synes overmåde ilde om, at han stødte den fremrakte hånd tilbage, opgav kaptajnen derfor at trænge yderligere ind på ham, da han mærkede, at alt, hvad han sagde, kun bidrog til at gøre ham endnu stædigere, og han påtog sig at levere Emilia følgende svar:

> "Frøken! At jeg nærer den dybeste ærbødighed for Deres dyd og elsker Dem uendelig højere end mit liv, skal jeg til enhver tid være rede til at erklære og vise i gerning, men det er min pligt at bringe æren et offer, og så hård er min skæbne, at jeg for at vise mig Deres ædelmodighed værdig må undlade at

modtage det tilbud, De er så god at gøre mig. Jeg er nu en gang dømt til for stedse at være ulykkelig, frøken, og til uafladelig at sukke efter et klenodie, som jeg ikke tør tilegne mig, skønt det nu bydes mig. Jeg vil ikke søge at give Dem en forestilling om den sorg, der sønderriver mit hjerte, idet jeg meddeler Dem dette skæbnesvangre afslag, men jeg er sikker på, at Deres egen finfølelse kan sige Dem, hvad jeg lider, og at De utvivlsomt vil dømme retfærdigt om

Deres ulykkelige

P. Pickle."

Emilia, som kendte vor helts stolthed, havde forudset, at han ville svare således. Hun opgav imidlertid ikke håbet om, at hendes bestræbelser nok til sidst ville lykkes. Stolende på hans ære og fuldt og fast overbevist om, at de gensidigt elskede hinanden, fik hun ham lidt efter lidt lokket ind i en brevveksling, i hvilken hun søgte at gendrive de grunde, han støttede sit afslag på, og der er ingen tvivl om, at den unge herre følte sig meget tiltalt ved denne behagelige korrespondance, der jævnligt gav ham lejlighed til at beundre hendes skarpe vid og hendes fine følelse.

Mens den stadig voksende bevidsthed om hendes fortrin på den ene side yderligere styrkede de lænker, hun holdt ham fangen i, gav den på den anden side de andre grunde, han havde til fortsætte denne strid, forøget vægt, og der blev af begge parter lagt megen skarpsindighed for dagen i drøftelsen af dette yderst vanskelige spørgsmål, uden at der var den

ringeste udsigt til, at nogen af dem ville lade sig overbevise. Til sidst opgav Emilia håbet om ved fornuftslutninger at få ham til at dele hendes opfattelse, og hun besluttede for fremtiden udelukkende at stole på hans kærligheds uimodståelige tilskyndelser – det var så langt fra, at hendes skriftlige udtalelser havde gjort noget skår i den. Hun foreslog til den ende en sammenkomst under påskud af, at det ikke var hende muligt at sammentrænge alle sine betragtninger i nogle få korte breve, og Godfrey tilbød at blive i fængslet som gidsel for ham den dag. Da han vidste, hvilken magt hun havde over ham, turde han imidlertid ikke udsætte sig for at stå ansigt til ansigt med hende, skønt hans hjerte bankede af attrå efter at se hendes dejlige øjne uformørkede af den vrede, der så længe havde givet dem deres præg over for ham, og efter at nyde en kærlig forsonings henrykkende sødhed.

Naturen havde ikke kunnet holde stand imod så kraftige angreb, hvis hans stolthed og egensindighed ikke havde fundet sig fuldt tilfredsstillet ved sejrrigt at byde dem spidsen; han betragtede den strid, de førte, som noget ganske originalt og holdt hårdnakket ud, fordi han var overbevist om, at han kunne opnå gunstige vilkår, når som helst han fandt for godt at overgive sig. Det er muligt, at det kunne have vist sig, at han havde forregnet sig i så henseende. En ung dame i Emilias formuesomstændigheder og med hendes skønhed kunne ikke undgå at se sig omgivet af fristelser, som få kvinder formår at modstå. Hun kunne måske have misforstået et eller andet udtryk i hans breve eller være blevet stødt over et eller andet i dem; hun kunne måske være blevet ked af hans sære stædighed eller være kommet til det resultat, at han ikke var rigtig i

hovedet eller viste hende ringeagt og ligegyldighed; eller hun kunne have bestemt sig til hellere end at spilde sin ungdom på frugtesløse forsøg på at få bugt med et stædigt og lunefuldt menneskes stolthed at bønhøre en eller anden beundrer, der var i besiddelse af sådanne egenskaber, at hun kunne skænke ham sin agtelse og beundring. Alle disse muligheder blev imidlertid forebygget ved en begivenhed, der fik endnu vigtigere følger end nogen anden, vi hidtil har omtalt.

En morgen tidligt blev Pipes vækket af et bud, der over hals og hoved var blevet sendt ind fra landet af hr. Clover med en pakke til løjtnanten. Han var kommet til byen om aftenen, men da han først måtte have opspurgt, hvor Hatchway boede, var fængslet lukket, da han kom der hen, og slutterne ville ikke lade ham komme ind, skønt han sagde, at han havde tidender af den yderste vigtighed at overbringe. Han var derfor nødt til at vente til daggry, så fik han endelig lov til at slippe ind.

Da Hatchway åbnede pakken, viste det sig, at den bl.a. indeholdt et brev til Peregrine, som løjtnanten indstændigt anmodedes om hurtigst muligt at overlevere i hans egne hænder. Jack, som ikke kunne forstå, hvad det skulle sige, begyndte at tro, at fru Clover lå for døden og ville tage afsked med sin broder, og den tanke tog så stærkt på ham, at han, mens han skyndsomst trak i klæderne, ikke kunne lade være at bande hendes mands tåbelighed, at sende sådant et ubehageligt budskab til et menneske, der var så utålmodig som Peregrine, og som oven i købet var irriteret over den mislige stilling, han selv befandt sig i.

Optaget af denne tanke følte han sig stærkt fristet til at holde brevet tilbage, men da han var bange for, at hans pirrelige ven

aldrig ville tilgive ham det, gik han til ham og gav ham det med følgende ord: "Se, hvad mig anbelanger, så har jeg kanske lige så megen følelse i livet som en anden én, men da min kone døde, bar jeg min ulykke, som det sømmer sig for en englænder og god kristen. Den, der ikke kan styre imod genvordighedernes strøm, er ikke bedre end som en landkrabbe."

Peregrine, som lige vågnede op af en behagelig drøm, i hvilken den smukke Emilia spillede hovedrollen, rejste sig over ende i sengen, da han hørte denne besynderlige indledning, og brød brevet i en alt andet end lystelig sindsstemning, men hvad skildrer hans sindsbevægelse, da han læste, som følger:

> "Kære svoger! Det har behaget Gud pludselig at bortkalde Deres fader ved et slagtilfælde, og da han intet testamente har efterladt sig, skriver jeg Dem herved til, for at De hurtigst muligt kan indfinde Dem her og gøre Deres ret gældende til trods for hr. Gam og hans moder, som De kan stole på ikke sidder med hænderne i skødet under disse uforudsete omstændigheder. Jeg har i min egenskab af fredsdommer taget de forholdsregler på Deres vegne, som jeg anså for nødvendige, og begravelsen bliver udsat, til vi hører fra Dem. Deres søster er oprigtigt bedrøvet over sin faders død, men finder sig i Forsynets vilje med prisværdig resignation og beder Dem om uopholdeligt at komme hjem, hvilken anmodning tiltrædes af

Deres hengivne svoger og
ærbødige tjener

Charles Clover."

Peregrine troede straks, at dette brev ikke var andet end et foster af hans fantasi, en fortsættelse af den drøm, han havde haft. Han læste det en halv snes gange uden at kunne komme på det rene med, at han virkelig var vågen. Han gned sine øjne og rystede på hovedet for at ryste søvnen af sig. Han rømmede sig højt tre gange, smækkede med fingrene, kneb sig i næsen, fo'r ud af sengen, lukkede et vindue op og så ud på de vel kendte omgivelser, og da alt syntes at være i sin sædvanlige orden, udbrød han: "Det er den livagtigste drøm, jeg nogen sinde har haft." Så tog han igen fat på brevet, læste det med den største opmærksomhed, men kunne ikke få andet ud af det, end hvad han straks havde fået første gang.

Da Hatchway så, hvor mærkværdigt han bar sig ad, og hvor forstyrret han så ud, begyndte han at tro, at han nu endelig var gået fra forstanden, og tænkte så småt på at få ham bragt i sikker forvaring. Da Peregrine i en overrasket tone udbrød: "Du gode Gud, er jeg vågen eller ikke?" svarede løjtnanten: "Det er et spørgsmål, som min forstands lodline ikke er lang nok til at klare, men skønt jeg ikke tør stole på mit bestik, skulle det dog gå hårdt til, om jeg ikke skulle kunne finde på en udvej til at få på det rene, hvor på lav vi er." Med disse ord tog han en vandkande og slog uden videre omstændigheder det kolde vand lige i ansigtet på Peregrine.

Det hjalp. Den unge herre var lige ved at tabe vejret, men hvor ubehageligt det end var, takkede han sin ven Jack for dette betimelige bad. Nu var han overbevist om, at han ikke drømte;

han skyndte sig at komme i klæderne og gik ned på spadserepladsen for at overveje den vigtige tidende, han havde modtaget.

Hatchway, som endnu ikke var ganske vis på, at han var ved sine fulde fem, og som var nysgerrig efter at få at vide, hvad der stod i dette brev, der havde gjort et så overordentligt indtryk på ham, fulgte lige i hælene på ham i håb om at blive indviet i hans fortrolighed. Vor helt var aldrig så snart kommet udenfor, før buddet hilste på ham og sagde: "Gud velsigne Deres Velbårenhed; til lykke med arven efter Deres salig fader." Han havde næppe udtalt disse ord, før løjtnanten ivrigt hoppede hen til ham, trykkede hans hånd og spurgte, om den gamle herremand virkelig var død. "Ja, vel, hr. Hatchway," svarede manden, "og han havde sådan et hastværk med at komme af sted, at han ikke fik gjort testamente." – "Guds død og pine!" råbte sømanden, "det er den bedste tidende, jeg har fået, siden jeg gik til søs. Der, min gut, tag denne hersens pung, og drik dig plakatfuld i den bedste brændevin, du kan opdrive." I det samme gav hele fængselsgården genlyd af Pipes' fløjte. Peregrine læste brevet for sin brave ven, som efter hans anmodning straks gik hen til kaptajn Gauntlet, med hvem han kort efter vendte tilbage, og læseren kan sige sig selv, at kaptajnen var overmåde glad over denne lykkelige begivenhed.

84. kapitel

Vor helt underrettede også menneskehaderen om denne glædelige forandring, der var foregået med hans vilkår. Pipes blev sendt hen til den gamle med anmodning om, at han straks ville komme hen til hans herre, hvilken anmodning han efterkom, brummende over, at han gik glip af flere timers søvn i den anledning; vor helt stoppede imidlertid straks munden på ham ved at meddele ham brevets indhold, og så holdt de råd om, hvad der var at gøre i anledning af den indtrufne begivenhed.

Det var de snart på det rene med. Det blev enstemmigt vedtaget, at Pickle hurtigst muligt skulle begive sig til fortet i følge med Gauntlet og Hatchway. Godfrey skaffede kaution for sin ven og penge til at bestride rejseudgifterne med. Han måtte love ikke at fortælle sin søster noget om, hvad der var set, idet den unge mand selv ville overraske hende med det, når han havde fået sine sager ordnet.

Derpå sagde vor helt Fleet-fængslet farvel efter at i have givet inspektøren tyve guineas med anmodning om at anvende dem til fordel for de fattige fanger, af hvilke adskillige fulgte ham til porten, idet de opsendte bønner til Himlen om, at han måtte leve længe, og at det måtte gå ham godt. Derpå gav han sig på vej til fortet i den gladeste sindsstemning, hvori der ikke blandede sig den ringeste sorg over, at han havde mistet en fader, der aldrig havde vist ham en faders kærlighed.

Det var ganske sikkert den fornøjeligste rejse, han nogen sinde havde gjort; han var opfyldt af al den glæde, en ung mand

naturligt må føle ved sådan en pludselig overgang. Han var nu atter en fri mand uden at skylde noget menneske i verden tak for det; han kunne gengælde verden dens foragt på en måde, der overtraf hans dristigste forventninger; han var forsonet med sin ven og kunne hengive sig til sin kærlighed; han var ejer af en formue, der var endnu større end den første, han havde arvet, og han sad inde med en erfaring, der satte ham i stand til undgå de skær, han havde lidt skibbrud på.

Da de en gang på rejsen var taget ind i en kro for at nyde en forfriskning og skifte heste, kom en postkarl løbende hen til ham og kastede sig i stor sindsbevægelse på knæ for ham. Det var hans forhenværende kammertjener. Da vor helt så, hvilken bedrøvelig skikkelse han præsenterede sig i, bød han ham rejse sig og fortælle ham, hvorledes det var gået til, at han var kommet i den forfatning. Hadgi fortalte da, at han havde brugt de penge, hans herre havde givet ham, til at grundlægge en værtshusholderbedrift med, men nu havde hans kone ødelagt ham, idet hun havde ranet alle hans penge og værdigenstande fra ham og var løbet sin vej med en af hans kunder, der gav sig ud for at være en fransk greve, men i virkeligheden var en italiensk spillemand. I den anledning havde han set sig ude af stand til at betale en betydelig sum, som han skyldte sin vinhandler; denne havde gjort eksekution hos ham, og hans øvrige kreditorer havde fulgt eksemplet og drevet ham fra hus og hjem. Da han ikke følte sig sikker i London, var han tyet ud på landet, hvor han havde drevet om fra den ene landsby til den anden, og omsider havde han for ikke at dø af sult været nødt til at tage imod den plads, han nu havde.

Peregrine hørte med deltagelse på denne bedrøvelige historie og forsikrede ham, at da det var hans skyld, at han var kommet i den fristelse, han var blevet et offer for, anså han det for sin skyldighed at hjælpe ham på fode igen; han bad ham om foreløbig at blive i den plads, han havde, til han kom tilbage fra fortet, så skulle han tage sagen under overvejelse og gøre, hvad han kunne, for at hjælpe ham.

Hadgi ville kysse hans fødder og græd eller lod, som han græd, af rørelse over den velvilje, hans fordums herre viste ham. Da han var led og ked af sin ny stilling, bad han indstændigt om, at hans kære herre straks ville tage ham i sin tjeneste igen, han kunne ikke holde ud at tænke på at skilles fra ham igen, sagde han, og da de to venner støttede hans anmodning, fik han lov til at følge med.

I stedet for at stå af ved fortet kørte Peregrine lige hjem til sit fædrene hus, og da der ingen kom ud for at tage imod ham, måtte han hjælpe sig selv ud af vognen. Fulgt af sine to venner gik han ind i huset, hvor han kimede sådan løs, at et par tjenere kom styrtende. Efter barsk at have irettesat dem for den skødesløse måde, de passede deres tjeneste på, befalede han dem at anvise ham et værelse, og da det lod til, at de ikke havde synderlig lyst til at lystre, spurgte han, om de ikke hørte til der i huset.

Den ene af dem svarede gnavent, at de havde været i den gamle hr. Pickles tjeneste, og nu, da han var død, anså de sig ikke for forpligtede til at adlyde andre end deres frue og hendes søn hr. Gamaliel. Aldrig så snart havde han afgivet den erklæring, for vor helt lod ham vide, at hvis de ikke havde lyst til at erkende ham for herre, havde de øjeblikkelig at pakke sig, og

da de ikke kom hurtigt nok af sted, blev de sparket ud af døren af kaptajnen og Hatchway. Den unge hr. Gam, som havde hørt alt, hvad der foregik, og som nu mere end nogensinde var opfyldt af det had, han havde indsuget med modermælken, kom dem til undsætning med en pistol i hver hånd og brølende "Tyve! Tyve!" af alle livsens kræfter, og idet han lod, som han virkelig troede, at det var tyve, der var brudt ind i huset, affyrede han en pistol på sin broder. Han ramte ham heldigvis ikke, og Peregrine kastede sig øjeblikkelig over ham, vristede ham pistolen af hånden og smed ham ud i. gården, for at han kunne holde sine to tjenere med selskab.

Imidlertid havde Pipes og de to postkarle besat staldene, hvilket kusken og staldkarlen roligt fandt sig i, men lyden af pistolskuddet havde opskræmt fru Pickle, og hun kom nu styrtende som et vanvittigt menneske ledsaget af sine to piger og kapellanen, der endnu stadig fungerede som familiens sjælesørger. Hun ville have angrebet vor helt med neglene, hvis hendes ledsagere ikke havde lagt sig imellem, men skønt de holdt på hende, så at hun ikke kunne bruge hænderne, kunne de ikke hindre, at hun brugte munden og overøste Peregrine med de giftigste smædeord. Han lod hende ganske roligt rase ud og underrettede hende derpå om, at hvis hun ikke fredeligt trak sig tilbage til sit værelse, som det sømmede sig for en person i hendes stilling, lod han hende uopholdeligt sætte på porten, for det var hans fulde og faste forsæt at vise, at han var herre i huset. Dette blev hun så opbragt over, at hun fik et krampetilfælde og blev båret bort af sine piger, mens den tjenstivrige præstemand blev ekspederet ud til sin discipel.

Efter således at have hævdet stillingen lagde vor helt beslag på det bedste værelse i huset og sendte bud til hr. Clover, om at han var kommet. Denne og hans hustru kom straks, og mødet imellem Julia og hendes broder var overordentlig rørende. Hun havde altid elsket ham inderligt og betragtet ham som en pryd for familien, hvorfor også de historier, hun havde hørt om hans udskejelser var gået hende nær til hjerte. For en del var hun ganske vist på det rene med, at de skyldtes deres unaturlige moders og hendes yndlingssøns overdrivelser, men det havde dog indjaget hende en dygtig skræk, da hun fik at vide, at han sad i fængsel, og hun blev derfor overordentlig glad ved nu at se ham genindsat i sin lovlige ret og i en stilling, som hun var overbevist om, han ville udfylde på en værdig og betydningsfuld måde.

Efter at de to søskende havde givet deres følelser luft, havde Peregrine en samtale med sin svoger om familieanliggenderne. Hr. Clover fortalte ham, at der jævnligt var blevet gjort forsøg på at få den afdøde til at gøre testamente, men at han bestandig havde forstået at sno sig fra de indtrængende opfordringer, der rettedes til ham i så henseende, så at det næsten så ud til, at han var bange for, at hans liv ikke var sikkert, når han havde gjort et sådant skridt, som sikrede hans yngste søn uafhængighed efter hans død. Han, Clover, havde derfor også for en sikkerheds skyld, så snart den gamle herre var død, straks sendt bud efter en prokurator, førend der kunne spindes ränker imod den retmæssige arving, og så havde de i vidners påsyn forseglet alle den afdødes papirer, efter at enken havde vedgået, at der intet testamente var oprettet.

Næste morgen fik Peregrine nogle tjenestefolk over fra fortet og begyndte at træffe forberedelser til begravelsen. Gam, som havde indkvarteret sig et sted i nabolaget, kom noget op ad dagen kørende for at hente sin moder og hendes og sine egne personlige ejendele. Vor helt ville ikke tillade ham at sætte sin fod inden for døren, men lod enken vide, at hendes søn var der, og hun greb med begærlighed lejligheden til at komme ud af huset. Peregrine bad den af hendes piger, der fulgte med hende, om at forsikre hende fra ham, at hun blot behøvede at sige til, så skulle hun få, hvad hun ønskede, både af penge og andre ting, indtil der var truffet en bestemt aftale angående hendes underhold.

85. kapitel

Den gamle hr. Pickle blev begravet i al stilhed i sognekirken, og derpå blev hans papirer åbnet i mange ansete personers nærværelse. Der var intet testamente, men det viste sig, at der i henhold til ægteskabskontrakten tilkom enken fem hundrede pund om året. Resten af formuen beløb sig til 80.760 pund foruden huset, sølvtøj og andet bohave, heste og høveder, haven og parken osv.

Denne sum overtraf hans dristigste forventninger og kunne ikke andet end sætte hans fantasi i den behageligste bevægelse. Han var nu i en stilling, der gjorde ham til en overordentlig betydelig person der på egnen, og hans naboer undlod da heller ikke at indfinde sig for at ønske ham til lykke og behandlede ham med en sådan ærbødighed, at en ung mand som han ville være blevet spoleret af det, hvis han ikke havde siddet inde med de dyrekøbte erfaringer, han havde gjort i livet. Nu bar han sin lykke med forbavsende ro og sindighed, og alle var henrykte over hans elskværdighed og beskedenhed. Da han gengældte de besøg, omegnens honoratiores havde aflagt hos ham, blev han modtaget med udsøgt opmærksomhed; herrerne rådede ham til at stille sig som grevskabets kandidat til Parlamentet, når der blev en kreds ledig, hvilket snart måtte blive tilfældet, da den nuværende repræsentant var meget syg, og damerne gjorde sig også yderst behagelige for ham, idet de betragtede ham som en værdifuld fangst, ja, der var endog et medlem af Overhuset, som meget ivrigt dyrkede hans bekendtskab og ligefrem tilbød ham sin datter til ægte med en betydelig medgift. Vor helt

svarede på dette tilbud, som det sømmer sig for en mand af ære, følelse og dannelse, idet han ærligt sagde Hans Herlighed, at hans hjerte ikke var frit. Det glædede ham at kunne bringe sin lidenskab for Emilia dette offer, men den var da også så stor, at han i sin utålmodighed besluttede hurtigst muligt at tage til London, hvorfor han arbejdede med den største flid for at få sine forretninger fra hånden, og da han omsider var nået så vidt, vendte han sammen med Godfrey tilbage til hovedstaden.

Gauntlet havde sagt til Emilia, at han skulle gøre en lille udflugt sammen med Peregrine, der trængte til en sådan forfriskning efter den lange indespærring. Samme aften, som de var kommet til byen, sendte han bud til hende, at han ville spise frokost hos hende næste formiddag. Han begav sig der hen sammen med vor helt, og de blev ført ind i et værelse ved siden af spisestuen. Da de nogle minutter efter hørte hende komme ned ad trapperne, skjulte Peregrine sig med bankende hjerte bag et forhæng, og Gauntlet, som hørte Sofies stemme inde i spisestuen, stormede ind til hende og blev så optaget af at hilse på hende, at han næsten helt glemte Peregrine, indtil Emilia sagde: "Det er virkelig ikke morsomt at se på for mig, som på grund af min elskedes sære lune er dømt til at leve i enlig stand. Jeg kan tænke, at han er så henrykt over den frihed, han nu har nydt sammen med dig, at der nu slet ikke kan være tale om nogen sinde at få ham til at gå under åget."

"Kære søster," svarede kaptajnen, "du har selv givet ham eksemplet, så nu må du tage følgerne."

"Det er virkelig hårdt," sagde hun, "at jeg skal bøde så dyrt for det. Ak ja, hvem skulle tro, at en kvik pige som jeg med ti tusind pund skulle komme til at gå polsk tiggergang? Jeg kunne fristes

til at tage den første den bedste, der frier til mig, blot for at straffe den stædige patron. Har han slet ikke ladet sig mærke med, at han længtes efter at se mig? Nå, får jeg nogen sinde fat i den flygtige fugl igen, skal han komme i bur for livstid."

Det er er ikke muligt at give læseren nogen forestilling om de følelser, hvormed Peregrine hørte på disse ord; han kunne ikke længere modstå sin stormende lidenskab, men styrtede frem fra sit skjul, idet han råbte: "Jeg overgiver mig!"

Aldrig så snart fik han hende imidlertid at se, før han blev så betaget af hendes skønhed, at han stod som naglet fast til gulvet, hensunken i målløs beundring. Damerne skreg af overraskelse, og Emilia var lige ved at dåne. Vor helt, som nu havde genvundet herredømmet over sig selv, slog, da han mærkede, hvorledes det var fat med hende, armen om hendes liv, og nu lod det ikke til, at hun havde det ringeste imod det. Ingen af alle de nydelser, han havde haft i hele sit liv, kunne tilnærmelsesvis måle sig med den ubeskrivelige henrykkelse, hvormed han knugede hende til sit bryst og holdt hende i sine arme i flere minutter. Han trykkede et glødende kys på hendes svulmende læber, det svimlede for ham, og som ude af sig selv af salighed udbrød han:

"Himmel og jord! Dette er mere, end jeg kan udholde!"

Sofie lagde nu til dels beslag på ham ved blidt at bebrejde ham, at han slet ikke havde sans for sine gamle venner, og da han nogenlunde var kommet til sig selv igen og havde hilst på hende, vendte han sig atter til Emilia og sagde: "Jeg kommer, frøken, for at kræve det løfte indfriet, som jeg har sort på hvidt fra Dem for. Jeg beder Dem sætte alle omstændigheder til side og uopholdeligt sætte kronen på min lykke, for jeg forsikrer

Dem, at min sjæl er så betaget af lidenskab, at jeg går fra forstanden, om jeg skal vente længere."

Hans elskede, som nu også var kommet til sig selv igen, svarede med et i højeste grad opmuntrende smil: "Jeg burde egentlig straffe Dem for Deres halsstarrighed ved at sætte Dem et år på prøve, men det er farligt at gøre den slags eksperimenter med en så ustadig tilbeder som Dem, så jeg kommer vel til at sikre mig Dem, mens jeg kan."

"De vil altså for Gud og disse vidner love at dele ondt og godt med mig?" råbte Peregrine, idet han knælede og trykkede et kys på hendes hånd.

"Ja," svarede hun, idet der bredte sig et skær af den ømmeste kærlighed over hendes ansigt, og hun så på ham med et blik, der gik ham til marv og ben, samt udstødte et suk, der var blidere end den balsamiske zefyrs viften med vingerne, "ja, og Gud give mig tålmodighed til at finde mig 1 sådan en ægtefælles luner."

"Og mig skænke Gud liv og lejlighed til at vise Dem, hvor uendeligt jeg elsker Dem! Jeg har imidlertid 80.000 pund, som jeg lægger for Deres fødder."

Med disse ord beseglede han pagten imellem dem med et kys på hendes læber, og derpå forklarede han sine sidste ord, som havde sat de to svigerinder i stor forbavselse.

Sofie blev behageligt overrasket, da hun fik at vide, hvilken lykke der var timedes ham, og den yndige Emilia havde vel heller ikke noget imod det, skønt hun fandt sig foranlediget til atter at bebrejde sin elsker hans halsstarrighed, idet hun erklærede, at hun var overbevist om, at hans kærlighed ikke

ville have fået bugt med den, hvis Forsynet ikke havde styret alt, som sket var.

Da sagerne havde taget denne glædelige vending, bad Peregrine om, at der straks måtte blive truffet forberedelser til brylluppet, for at han endnu samme dag kunne opnå den lyksalighed, han så ivrigt attråede. Denne ilfærdighed protesterede Emilia imidlertid imod, idet hun ønskede, at hendes moder skulle overvære vielsen, og hendes svigerinde støttede hende i dette. Peregrine bestormede hende imidlertid så heftigt og blev i den grad ude af sig selv, da de søgte at få ham overtalt til at vente, at hun omsider gav efter.

Det blev bestemt, at brylluppet skulle stå i brudens hjem, der blev løst kongebrev og gjort aftale med en præst. Så blev der sendt bud efter løjtnanten, som blev anmodet om at være brudens forlover, hvilket Jack overmåde henrykt gik ind på, men så kom de i tanker om, at de vist blev nødt til at overlade den ære til Cadwallader, som der også var gået bud efter, og som de kunne sige sig selv ville stritte imod med hænder og fødder, når de had ham om at være med ved brylluppet. Det viste sig da også ganske rigtigt, men efter at de havde taget sagen på den snedigste måde over for den gamle menneskehader, fik Emilia ham til at give efter, og han førte hende ind i spisestuen, hvor vielsen uopholdeligt blev fuldbyrdet.

Der blev straks sendt bud til fru Gauntlet om, hvad der var sket, og de nygifte viste sig i de nærmest følgende dage på alle offentlige steder i glans og herlighed til stor forbavselse for alle dem, der i vor helts første velmagtsdage havde givet sig ud for at være deres venner. De vakte almindelig beundring, for mage

til par fandtes ikke i de forenede kongeriger. Misundelsen fortvivlede, og bagtalelsen forstummede, da rygtet meldte om, hvorledes vor helt atter var kommet til velstand. Emilia tiltrak sig alles opmærksomhed, og mange fornemme folk, som havde slået hånden af Peregrine, da det begyndte at gå tilbage for ham, lagde nu atter an på at vinde hans venskab. Han afviste imidlertid alle den slags bestræbelser med foragt, og da den adelsmand, han i sin tid havde gjort en tjeneste, en dag ved hove kom hen og hilste på ham, sendte han ham et ubeskrivelig hånligt blik og sagde: "Deres Herlighed tager vist fejl," hvorpå han vendte ham ryggen i hele hoffets påsyn.

Efter at Peregrine havde været omkring på alle de steder, hvor den fornemme verden søgte, og sat dem, han nu kun tænkte på med harme, i den yderligste forvirring, og efter at han havde betalt sin gæld og ordnet sine pengesager i London, blev Hatchway sendt ud på landet for at sætte alt i orden til Emilias modtagelse. Få dage efter begav de sig alle sammen, Cadwallader med, til Peregrines fædrenehus, og på vejen hentede de fru Gauntlet, som var inderlig glad over, at Peregrine var blevet hendes svigersøn. Under hele sognets jubel holdt de deres indtog på gården, hvor Emilia blev modtaget af sin veninde, der havde indrettet alt på det bedste for hende, og dagen efter overtog hun selv styrelsen af sit hus.

Om "Peregrine Pickles hændelser"

Forfatter: Tobias Smollett (1721-1771).
Org.udg: *The Adventures of Peregrine Pickle, "Printed for the Author"*, London 1751/rev. udg. 1758.
Denne udgave efter: *Peregrine Pickles Hændelser.* Humoristisk Roman af Tobias Smollet. Ved Fr. Winkel Horn. Chr. Steen og Søns Forlag, København 1884.
Oversat og bearbejdet af: Frederik Winkel Horn (1845-1898).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter John Ward Dunsmore (1856-1945): *Peregrine and Emilia* (1902).

ISBN 978-87-7628-460-2
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-681-2 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:

Johannes Duns Scotus: Skotsk munk og filosof, (ca. 1266-1308). *Red.anm.*

Note 2:

Roderick Random: En anden af Tobias Smolletts romaner.

Note 3:

Magnifiques tous: Udtales manjifik tu, dvs. "udmærkede alle sammen". *Ovs.anm.*

Note 4:

Manufacture: Udtales manjufaktjur, dvs. fabriksvarer. *Ovs. anm.*

Note 5:

Sans prix: Uvurderlige. *Ovs. anm.*

Note 6:

Mutato nomine de te fabula narratur: Under et andet navn fortælles historien om dig. *Ovs. anm.*

Note 7:

Un beau morceau: Et smukt stykke. *Ovs.anm.*

Note 8:

Sans égal: Mageløse. *Ovs. anm.*

Note 9:

Stak dugen under hagen på sig: Servietter var på den tid endnu ikke i brug i England. *Ovs. anm.*

Note 10:

Senesino: Italiensk kastratsanger (1686-1758), som opholdt sig i London, og bl.a. samarbejdede med komponisten G. G. Händel. *Red.anm.*

Note 11:

Pila og parma: Kastespyd og skjold. *Ovs.anm.*

Note 12:

Brander: Et tomt skib som bliver sat i brand og sendt i drift ind i en fjendtlig flåde. *Red.anm.*